

The Viridescent Crown (การแปลภาษาไทย)

มงกุฎสีเขียวมรกต ประเภท: แฟนตาซี ประวัติศาสตร์ โจเซย์ โรแมนซ์ โชโจ แท็ก: นางเอกสวย, ตัวเอกฉลาด, ความรักที่ทุ่มเท, ตัวเอกหญิง, พระเอกหล่อ, ความรักเย็นชา, ความรักที่เกิดขึ้นก่อน, การข้ามมิติ, พี่น้องที่ไม่เกี่ยวข้องทางสายเลือด, ความรักที่อายุน้อยกว่า, ขนชั้นสูง, การตั้งครรภ์, ความรักที่แข็งแกร่ง, ตัวละครที่ร่ำรวย, คู่รักฉลาด ผู้เขียน: Daon Creative, Sarkk, Siya ปี: 2020 สถานะใน COO: 150 บท + 4 เรื่องข้างเคียง ผู้แปล: Ocumcute/Kyuuna [จาก Wattpad translator] ลิงก์: <https://www.wattpad.com/story/258172850%EB%85%B9%EC%9D%8C%EC%9D%98%EA%B4%80-1> <https://www.wattpad.com/story/253826878%EB%85%B9%EC%9D%8C%EC%9D%98%EA%B4%80-2-%F0%9F%91%91> ผู้รวบรวมและบรรณาธิการ/ผู้พิสูจน์อักษร [จากบทที่ 001 – 083, บทที่ 117 – 118]: XyeHeart

คำอธิบาย: ฉันเป็นนักศึกษาปริญญาโทธรรมดาจนกระทั่งตื่นขึ้นมาในโลกที่เหมือนนิยายที่ฉันเขียนตอนเป็นวัยรุ่น แต่มีอันตรายรออยู่ข้างหน้า—ตัวละครที่ฉันกลายเป็นนั้นเดิมทีถูกกำหนดให้ตายและมีคนพยายามจะฆ่าฉัน! แม้ว่าตัวละครนี้จะมียอดฮิตที่เต็มไปด้วยความชั่วร้าย แต่ฉันใช้ความรู้ภายในเพื่อเอาชีวิตรอดจากเปลวไฟของแหวนสีฟ้า, ข่าระหนี่, และทำให้ทุกอย่างถูกต้องสำหรับบ้านลาซียา! ฉันจะได้รับความไว้วางใจจากฮีโร่และก๊วหน้าในโลกนี้ได้หรือไม่? มีความลับที่แม้แต่ฉันก็ไม่รู้หรือไม่?

ชื่อที่เกี่ยวข้อง: มงกุฎสีเขียวเข้ม, ห้องบันทึก, □□□□, □□□ □

บทที่ 001: รันระงับความต้องการที่จะวิ่งไปหาอุสตาฟทันที แต่เธอกลับเดินไปที่หลุมศพที่ดินหล่นลงมา "คุณผู้หญิง" รันสายหัวเมื่อชายที่กำลังกลบดินแสดงความลังเล "ไม่เป็นไร ทำต่อไป" ชายเหล่านั้นมองหน้ากันและกลับมาทำงานต่อ ดินเริ่มกลบลงบนท่อเรียบอย่างรวดเร็ว รันจ้องมองมันและคิดถึงเรื่องราวในใจ สิบปี มันสิบปีแล้วตั้งแต่เธอตกลงมาในโลกนี้ ก่อนที่จะตกลงมาในโลกนี้ รันเป็นนักศึกษาปริญญาโทในวัยกลางยี่สิบ มันเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ และเธอกำลังขับรถกลับบ้านของเธอ แล้วทันใดนั้น เธอก็ช็อกและทุกอย่างก็มืดลง! เธอตื่นขึ้นมาและพบว่าตัวเองอยู่ในโลกที่ผิดปกติ

ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ในการค้นหาว่าเธอกลายเป็นตัวละครในนิยายที่เธอเขียน 'ฉันตั้งชื่อมันว่า 'รักนิรันดร์' ตอนอายุสิบห้า' เธอจำเนื้อหาได้เพราะโพลเดอร์ที่เธอพบขณะจัดระเบียบคอมพิวเตอร์ที่บ้าน ตอนแรกเธอสงสัยว่า "นี่มันอะไร?" แต่ทันทีที่เธอเปิดไฟล์ เธอก็เห็นว่ามันเกี่ยวกับอะไร มันโชคดีที่เธอสามารถกลืนหัวเราะและอ่านเนื้อหาได้เพราะเธอจำเนื้อหาได้เหมือนกับว่ามันเกิดขึ้นจริง 'แต่ถึงแม้ว่าฉันจะเข้ามา' นั่นคือลูกเลี้ยงของแม่เลี้ยงที่ทิ้งขาดผลลึกลับให้กับพระเอก 'ทำไมฉันถึงเกิดมาแบบนี้? นอกจากนี้มันเป็นเวลาแล้วใช่ไหม?' นางเอกของเรื่องที่เธอเขียนเป็นตัวละครที่มีมิติเดียว พระเอกอายุ 20 ปีเมื่อเขาพบเธอ อุสตาฟ ตัวละครชาย อายุ 17 ปี ยังมีเวลาอีกสามปีก่อนที่เรื่องราวจะเริ่มดำเนินขึ้น

ตั้งแต่เธอล้มเหลวเมื่อ 4 ปีที่แล้ว 7 ปี เธอถูกรอครอบงำเจ็ดปีก่อนที่หนังสือต้นฉบับจะเริ่มดำเนินขึ้น ดังนั้น มันยากที่จะเข้าใจว่ามันเกี่ยวกับอะไร 'รันควรจะตาย' รัน โรมิอา เด ลาซียา

ลูกสาวที่แม่เลี้ยงพามาเมื่อเธอแต่งงานใหม่ และไม่มีเลือดหยดเดียวที่ผสมกับดุกแห่งลาซียา
ในความเป็นจริง ผู้เขียนต้นฉบับไม่ได้ตั้งชื่อเธอด้วยซ้ำ เธอได้รู้จักชื่อของเธอเมื่อเธอมาที่นี่
อย่างไรก็ตาม ดุกที่หลงใหลในภรรยาหนุ่มสาวของเขาอมรับมัน
ดังนั้นเธอจึงกลายเป็นครอบครัวของดุก จากนั้นแม่เลี้ยงก็ให้กำเนิดน้องชายคนใหม่ ทาส
และการกลืนแก้มลูกชายของอดีตภรรยา อูस्ताฟ ก็เริ่มขึ้น รันก็มีส่วนร่วมในนั้นด้วย
แต่ไม่เลวร้ายจนกระทั่งเธอตาย 'เดิมที ฉันควรถูกอูस्ताฟที่ตกจากต้นไม้ทับตายโดยบังเอิญ'
จากนั้นแม่เลี้ยงก็กลายเป็นคนบ้าครึ่งหนึ่งและเริ่มกลืนแก้มอูस्ताฟอย่างไม่หยุดหย่อน
ครูสอนพิเศษที่เขามิให้เขาก็รุนแรงพอที่จะจัดการกับอูस्ताฟและสร้างบาดแผลให้กับผู้หญิง
'แต่ฉันเข้ามาที่นี่' เมื่อเธอเข้ามาในร่างนี้ รันก็มีชีวิตอยู่
เธอจึงขอร้องแม่เลี้ยงของเธออย่างจริงจังซึ่งสิ้นสุดด้วยความโกรธให้ส่งอูस्ताฟไปยังสถาบันจักรวรรดิ
แม่เลี้ยงของเขาก็ชมเชยรันที่ฉลาดในการรักษาเขาให้ห่างออกไป 'ในความเป็นจริง
ฉันแค่ต้องการให้อูस्ताฟห่างจากครูสอนพิเศษคนนั้น'
อูस्ताฟดูเหมือนจะคิดอยู่ครู่หนึ่งและมีการตอบโต้จากบางคน
แต่ในที่สุดก็ออกไปยังสถาบันจักรวรรดิ 'ใช่
ฉันแน่ใจว่าคุณต้องการออกจากมือของครูสอนพิเศษคนนั้น' รันพยักหน้าในใจ
ฉันคิดว่าฉันทำได้ดีไม่ให้เป็นคนเลว 'ฉันทำ...'
ในที่สุดทั้งพ่อแม่และทาสก็ตายในการเกิดอุบัติเหตุรถม้า ฉันรู้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น
แต่ฉันไม่สามารถหยุดมันได้ พวกเขา กำลังเดินทางไปหาอูस्ताฟในเมืองหลวง
เทศกาลของสถาบันจักรวรรดิกำลังจัดขึ้น และรันขอให้พ่อแม่ของเธอไปหาอูस्ताฟด้วยกัน
จากนั้นเธอก็ป่วยหนักจนเกือบเสียชีวิต และมีเพียงพ่อแม่และน้องชายของเธอที่ไม่สามารถต้านทานกา
เรเตรียมการที่ยาวนานได้เริ่มต้นและจบลงด้วยการพบกับดินถล่ม ทั้งหมดตาย 'ไม่ใช่เรื่อง'
เห็นได้ชัดว่าในงานเขียนของเธอ ครอบครัวของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางเรือ
ดังนั้นฉันคิดว่าทั้งหมดที่ฉันต้องทำคือหลีกเลี่ยงเรือ แต่ไม่ใช่ รันเอามือปิดหน้า มันเป็นเพียงสี่ปี
แต่เป็นสี่ปีที่ยาวนาน เธอไม่ใช่ครอบครัวจริงๆ
แต่พวกเขาปฏิบัติต่อเธออย่างดีด้วยความสับสนในความทรงจำของเธอ "นูนิม"
รันเงยหน้าขึ้นด้วยเสียงต่ำ อูस्ताฟกำลังยืนอยู่
น้องชายของเธอที่อายุน้อยกว่าเธอสองปีกำลังยืนอยู่ข้างๆ เธออยู่แล้ว "คุณไม่สบาย
ไปข้างในกันเถอะ" เขามิโบหน้าที่เย็นชาเมื่อพูดว่าเขากังวล รันมองหน้าเขาครู่หนึ่งและพยักหน้า
เธอหันหลังกลับและมองไปที่คฤหาสน์ที่อยู่ไกลออกไป ในพื้นที่ส่วนใหญ่ของดัชชี
สามารถมองเห็นคฤหาสน์ดัชชีที่เชิงเทือกเขาได้อย่างง่ายดาย
คฤหาสน์ขนาดใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางเทือกเขาที่ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์
มันเป็นผลงานที่สร้างขึ้นโดยมือของนักเวทย์ และเทือกเขาขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ด้านหลังคฤหาสน์
เทือกเขานั้นเรียกว่ากำแพงน้ำแข็ง ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมดุกแห่งลาซียาจึงถูกเรียกว่า
"ลาซียาแห่งกำแพงน้ำแข็ง" มีประตูลีลาที่สวยงามในเทือกเขาขนาดใหญ่นั้น
ประตูลีลาที่ถูกผนึกโดยอิเวเรีย นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ ครอบครัวลาซียาเป็นผู้พิทักษ์ประตู
ครอบครัวที่เก่าแก่กว่าจักรวรรดิ แม้ว่าทวีปจะถูกกลืนกินด้วยสงคราม
และกษัตริย์และลูกหลานของเขาเปลี่ยนไป ครอบครัวก็ยังคงอยู่ที่นี่
'และแน่นอนว่ามันเป็นเพราะดินแดนแห่งแสง' รันถอนหายใจเบาๆ ดัชชีแห่งลาซียาแห่งแสง
ดินแดนกว้างใหญ่ มันกว้าง แต่ครึ่งปีเป็นฤดูหนาว
พวกเขาไม่สามารถทำการเกษตรได้อย่างเหมาะสม และมีที่ดินเพียงเล็กน้อยที่ปลูกพืชได้
ส่งผลให้การเงินของดุกตึงตัวอยู่เสมอ 'ตอนนี้เราใกล้จะล่มสลายแล้ว'
มันเป็นเพราะความฟุ่มเฟือยของแม่ฉัน - กรุณาให้การหักทลาย
มันเป็นการหักทลายจากรุ่นสู่รุ่นต่อดัชชีแห่งครอบครัวลาซียา มงกุฎสีเขียวมรกต
นี่เป็นเพราะเกียรติที่เรียกเช่นนั้นเป็นของดัชชี ในดัชชีที่ฤดูหนาวเป็นครึ่งหนึ่ง สีเขียวเป็นสีที่สูงส่ง

นอกจากนี้ มันเป็นพรที่ทุกอย่างจะเต็มไปด้วยความเขียวขจีที่ยอดเยียม
ดังนั้นจึงไม่แปลกที่มงกุฎแพลทินัมที่มีมรกตคุณภาพสูงสีเขียวเข้มที่สุดจะถูกเรียกว่า
'มงกุฎสีเขียวมรกต' และเช่นเดียวกับที่ความเขียวขจีกลายเป็นพร
ความเมตตาของดัชเชสก็เป็นวิธีการแพร่กระจายเช่นกัน กรุณาให้การหักทลาย
การหักทลายนี้ออกมาเช่นนั้น แต่แม่ของฉันเกลียดมงกุฎ
แทนที่จะผลิตมงกุฎใหม่ที่ทำจากทับทิมหรือไพลิน มันเป็นสร้อยคอที่ซื้อตามนั้น
และทุกอย่างก็ล้นไปด้วยแหวน ชุดต่างหู สร้อยข้อมือ เข็มขัด และอื่นๆ และอย่างที่บอก
'การเงินของดยุกดิงตัว' เขาต้องเตรียมตัวสำหรับฤดูหนาวที่ยาวนาน แต่เธอกลับซื้อของฟุ่มเฟือย
มันเป็นเรื่องธรรมดาที่จะมีหนี้ 'นอกจากนี้ ทายาทของเขาคือ อูस्ताฟ ยังเป็นผู้เยาว์อยู่'
รันเหลือบมองน้องชายที่เดินอยู่ข้างๆ เธอ ผมสีดำกับดวงตาสีฟ้า ด้วยความแตกต่างอย่างมาก
ดวงตาดูมืด เขามีความสามารถพอๆ กับความประทับใจที่คมชัด 'มันเป็นตัวละครชาย' อย่างไรก็ตาม
เนื่องจากมันเป็นพระเอก เขาจึงมีความยากลำบากมากมาย 'สำหรับตอนนี้
การกลั่นแกล้งของแม่เลี้ยงและครูสอนพิเศษ' ยังมีเหตุการณ์หลังจากนี้อีก บารอนลินด์เบิร์ก
หลังจากการตายของพ่อแม่ของเขา
ลุงของเขาเข้ารับตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์โดยใช้เขาเป็นผู้เยาว์
เขาทำตัวเหมือนเป็นดยุกและเปลี่ยนทรัพย์สินของดยุกให้เป็นของบารอนลินด์เบิร์ก
บารอนกลายเป็นเอิร์ลและในที่สุดก็ถูกบังคับให้อูस्ताฟและลูกสาวของเขาแต่งงานกัน
และเมื่อเขาพยายามลอบสังหารเขา อูस्ताฟรอดชีวิตด้วยความช่วยเหลือจากอัศวินผู้ภักดีของเขา
'แต่เขาตาย'
รันคิดเช่นนั้นและมองไปที่อัศวินที่อยู่ห่างออกไปหนึ่งก้าวและสายตาของเขาจับจ้องที่เธอ 'คุณ
คุณกำลังจ้องมองฉันอยู่' ถ้าเขายิงด้วยสายตาได้ เขาคงยิงรันตายไปแล้ว รอส ไวลด์
เขาเป็นคนที่จะตายตามที่เขาเป็น 'ฉันต้องหยุดมัน' รันคิดเช่นนั้นและพูดกับอูस्ताฟเบาๆ "อูस्ताฟ"
"ใช่ นูนิม" รันรู้สึกประหลาดใจทุกครั้งที่เขาเรียกเธอว่าพี่สาวอย่างสุภาพ
'ฉันไม่เกลียดการถูกเรียกว่านูนิม แต่' ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนนี้ "ฉันอยู่ข้างคุณ"
อูस्ताฟไม่หยุดหรือไม่ตอบในสิ่งที่เธอพูด "ฉันอยากให้คุณรู้ว่า" ไม่ว่าเขาจะทำหรือไม่ รันก็พูดต่อ
"ไม่มีเวลาเหลือมากจนกว่าจะถึงรอม้า"
"ฉันเดาว่าลุงของฉันกำลังจะทำให้ฉันเป็นหัวหน้าครอบครัวที่เขาชื่นชอบ"
เป็นครั้งแรกที่ก้าวของอูस्ताฟช้าลง รันยิ้มและเหลือบมองเขา "ฉันจะเป็นหัวหน้าครอบครัว"
"แล้วไง?" รันยิ้มลึกขึ้นหลังจากคำถามต่อมา "ฉันจะไม่ปล่อยให้ลุงและเต้าตองดัชชี
และเมื่อคุณบรรลุนิติภาวะ ทุกอย่างจะถูกส่งคืนให้คุณ" รันพูดเช่นนั้น ทั้งสองมาถึงรอม้า
และตอนนี้พวกเขากำลังจะขึ้นรอม้าแยกกัน
ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่ได้ขึ้นรอม้าคันเดียวกันแสดงให้เห็นถึงระยะห่างระหว่างทั้งสอง
เธอโค้งตัวเล็กน้อย ทักทายน้องชายของเธออย่างสุภาพและกระซิบเบาๆ
"ขอให้เปลวไฟสีฟ้าคุ้มครองคุณ" มันเป็นคำหักทลายถึงเจ้าของลาซียา
อูस्ताฟไม่แม้แต่จะกระพริบตาและตอบกลับเบาๆ "ขอให้เปลวไฟได้รับพร" ***
อูस्ताฟถูขมับเล็กน้อย "จึงจอกพูดว่าอะไร?" เมื่ออัศวินของเขาถามเขา อูस्ताฟตอบเบาๆ
"เธออยู่ข้างฉัน" "แล้วนั่นหมายความว่าอย่างไร..." รอสกระพริบตาของเขาอย่างเจ็บปวด
"นั่นคือสิ่งที่เธอพูดเองหรือ?" "ใช่" "ไม่ใช่แม้แต่จึงจอก" "อย่างนั้นหรือ?" "ใช่"
รอสขมวดคิ้วและพยายามจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ อูस्ताฟกำลังคิด รัน โรมีอา เด ลาซียา แน่นนอน
ฉันไม่ลืมการกลั่นแกล้งเมื่อฉันยังเด็ก แต่เมื่อฉันตกจากต้นไม้ บางอย่างก็เปลี่ยนไปตั้งแต่นั้นมา
เธอส่งจดหมายและเงินค่าขนมเป็นประจำ
เธอยังเป็นสมาชิกในครอบครัวเพียงคนเดียวที่มาเยี่ยมสถาบัน 'ฉันคิดว่าเธอ.

"ฉันอยากเป็นครอบครัวจริงๆ กับคุณ" "เราก็เป็นญาติกันอยู่แล้ว" ไม่อยากพูดถึงครอบครัว,
ลานเลือกใช้คำอื่น แต่บารอนที่ไม่สังเกตเห็นระยะห่างนั้นยิ้มและพูดว่า

"ฉันอยากให้คุณแต่งงานกับลูกชายของฉัน" โฉ้ พระเจ้า รานกลืนหัวเราะปลอมๆ "ลูกชาย? คุณหมายถึงลูกพี่ลูกน้องของฉัน ร็อบบี้?" ฉันรู้จักเขาเพราะเห็นหน้าเขาหลายครั้งด้วยความภูมิใจในความเป็นชายของเขา เขาชอบเล่นกีฬา กล้าอีกนัยหนึ่ง ตามมาตรฐานของราน เขาเป็นมนุษย์ที่ใกล้เคียงกับขยะ 'การพนันเริ่มทำงานแล้วหรือเปล่า' "ใช่ คุณรู้ไหมอายุห่างกันแค่สี่หรือห้าปี มันเป็นเวลาที่เหมาะสม" โฉ้ พระเจ้า แต่รานไม่แสดงออก ยังไม่ถึงเวลาที่จะสร้างศัตรูอย่างชัดเจน หลังจากที่มีการเงินและกิจกรรมของดยุกแข็งแกร่งขึ้นแล้ว แม้ว่าเธอจะผลักดันวงแหวนสีฟ้าไปข้างหน้า

แต่ก็ยังมีความไม่พอใจกับความจริงที่ว่าเธอกลายเป็นหัวหน้าชั่วคราว บารอนลินด์เบิร์กได้สาธิตเงินไปทั่ว ดังนั้นต้องมีเส้นทางภายใน 'เอาล่ะ ไม่ใช่แค่บารอน' สิ่งที่ดีคือเธอสามารถรู้และจำรอบคอบที่รักได้เป็นอย่างดีแน่นอนเพราะเธอเป็นผู้เขียนต้นฉบับ 'นั่นเป็นการปลอบใจ' รานยิ้มอย่างอายๆ และพูดว่า "ลง ขอบคุณมากสำหรับคำพูดของคุณ อย่างไรก็ตาม การแต่งงาน....มันกะทันหันมาก นอกจากนี้ เอ็ม-" รานเกาแก้มของเธอ "มันเหมือนกับการแต่งงานเพราะ...หึ" มันเป็นคำพูดของผู้หญิง

แต่ฟังดูเหมือนเสียงที่ไม่รู้เรื่องราวกับบารอนลินด์เบิร์ก "แต่มันคือ 10,000 เวิร์ด คุณรู้ไหมว่าเป็นเงินเท่าไร? นอกจากนี้ ดยุกยังมีหนี้อื่นๆ อีก มันไม่ใช่สิ่งที่คุณสามารถจัดการได้คนเดียว" ลินด์เบิร์กโน้มตัวไปข้างหน้า "คุณจะต้องการคำแนะนำจากผู้ชายที่ฉลาดกว่า" "คำแนะนำของลง" "ตกลง" ลินด์เบิร์กพยักหน้าคิดว่าในที่สุดเขาก็สามารถสื่อสารได้ รานมองไปที่กองเอกสาร ยังมีงานอีกมากที่ต้องทำ เธอเงยหน้าขึ้นพร้อมรอยยิ้ม "ฉันอยากฟังจริงๆ" *** "คุณยังไม่นอนหรือ?" เมื่อรอสถาม รานตอบอย่างคลุมเครือ "ใช่" ตระหนักว่าเธอไม่ได้ฟังเขาเลย

เขาเข้ามาใกล้และวางมือบนเอกสาร ตอนนั้นเองที่รานมองเขา "ท่านรอส?" "ตึกแล้ว" "อีกนิดเดียว" "ทำไมไม่ดูพรุ่งนี้เช้า?" "แน่นอน" รานอุดาที่เหนียวล้าของเธอ เทียนสว่างขึ้น แต่ตาที่เหนียวล้ายังคงเหนียวล้า รอสจ้องมองรานเช่นนั้น เมื่อบารอนลินด์เบิร์กเข้ามาพูดคุย

ฉันคิดว่าฉันอยากจะทำตัวเองจริงๆ เมื่อไหร่ที่เธอและเขามีความสัมพันธ์ส่วนตัว

ฉันคิดว่าเรามีบางอย่างที่จะมาถึง 'แต่' เธอบอกเธอทุกเรื่องที่คุณคุยกับบารอนลินด์เบิร์ก แน่แน่นอนฉันไม่เชื่อเลย มันเป็นเรื่องของการสร้างความไว้วางใจและการทรยศ 'จนกว่าฉันจะบอกความจริง' *** "ครึ่งหน้า เมื่อฉันกับลงคุยกันตามลำพัง คุณสามารถมาที่นี่และฟังได้"

เธอพาเขาไปยังห้องอื่นที่เชื่อมต่อกับห้องในและเข้าไปที่หอเตา "ฉันได้ยืมเมื่อเปิด"

"แล้วคุณเขียนหรือแลกเปลี่ยนบันทึก?" ที่คำพูดของรอส รานกระพริบตาและยัดไหล่ "ใช่ มีวิธี แต่ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น" "ทำไมคุณถึงทำแบบนี้?" "อืม มันเป็นการต่อต้านหรือเปล่า? เพราะฉันอยากสร้างความไว้วางใจ" "ความไว้วางใจ" "ใช่ พอที่จะคุ้มค่าที่จะทำแบบนี้" รานพูดต่อ ยักไหล่ "เอาล่ะ เมื่ออยู่สตาฟกลับมาจากการสำเร็จการศึกษา มันจะง่ายขึ้นไหม?"

ปีนี้เป็นภาคเรียนสุดท้าย เขาจะสำเร็จการศึกษาหลังฤดูหนาวและกลับมาที่คฤหาสน์ในฤดูใบไม้ผลิ จากนั้น เราจะยังคงมีความไว้วางใจอยู่บ้างถ้าเรามองกันอย่างใกล้ชิด? รอสไม่ได้ตอบคำพูดของราน ความคิดของเจ้านายเป็นของเจ้านาย คุณไม่กล้าเข้าร่วมกองทัพ *** รานลุกขึ้นจากที่นั่งทิ้งรอยขีดข่วนบนเอกสาร "ฉันมารับคำแนะนำและเข้านอนกันเถอะ"

รอสเพียงแค่ลดสายตาของเขาและไม่พูดอะไร กลับมาที่ห้องของเธอ

รานถูกเฝ้าดูโดยสาวใช้และเปลี่ยนเสื้อผ้า เดิมทีฉันต้องย้ายไปที่ห้องดัชเชส แต่เธอยังคงบอกว่าเธอจะใช้ห้องของเธอ มันเรียกว่าการลาออกชั่วคราวอยู่ดี

ทันทีที่ฉันนอนลงบนเตียงที่คุ้นเคย ฉันก็หลับไป CHAPTER 005 สถาบันจักรวรรดิ

ตามชื่อที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยจักรวรรดิ ขุนนางส่วนใหญ่ส่งลูกๆ ไปที่สถาบันเพราะจักรพรรดิเป็นประเพณีมาจากสถาบันจักรวรรดิ

จากนั้นจะมีการสร้างจำนวนบัณฑิตและจะมีการสร้างความสัมพันธ์ทางวิชาการจากสิ่งนั้น เดิมทีลาเขียนเป็นหนึ่งในก้าวจากที่นั่น ดังนั้น

ยูสตาฟที่เข้าเรียนในสถาบันเป็นครั้งแรกในลาเซียจึงเป็นเป้าหมายของความสนใจ
มีดยุกสามคนของจักรวรรดิ นำแข็งแห่งลาเซีย เงินแห่งมิเรอ กุหลาบแห่งอุสลา ในหมู่พวกเขา
ลาเซียเป็นสถานที่ที่ปิดและพิเศษที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงมีคำถามและจินตนาการมากมาย
สถานที่สุดท้ายที่นักปราชญ์หลับใหล กำแพงน้ำแข็ง มาส ประตุมืออยู่จริง
และครอบครัวที่ยืนยาวกว่าจักรวรรดิ สำหรับขุนนางที่ให้ความสำคัญกับประเพณีและสายเลือด
ลาเซียเป็นสิ่งพิเศษ
ที่จริงสิ่งที่เหล่าศิษย์รุ่นแรกที่ก่อตั้งประเทศต้องการได้รับคือสายเลือดของลาเซีย
จักรพรรดิน้องค์แรกของจักรวรรดิ ก็เป็นเจ้าหญิงแห่งลาเซียเช่นกัน
แม้แต่การหักทลายของพวกเขาที่ฟังดูดีมาก ที่จริงแล้ว ยูสตาฟไม่สนใจความสนใจเช่นนั้น
เขารำคาญเพราะเขาไม่พอใจที่จะหักทลายตัวเอง "ขอให้เปลวไฟสีฟ้าคุ้มครองคุณ"
มันเป็นคำหักทลายถึงดยุก และไม่มีใครพูดจนกว่าเขาจะพูดอย่างเย็นชาด้วยใบหน้าที่ถูก ยูสตาฟที่
ได้รับห้องส่วนตัวเนื่องจากสิทธิพิเศษของดยุกในปีสุดท้ายของเขาเปิดจดหมายด้วยจิตใจที่ผ่อนคลาย
มันเป็นจดหมายจากราน ตั้งแต่เขามาที่สถาบัน
เธอส่งจดหมายฉบับเต็มอย่างน้อยหนึ่งฉบับต่อสัปดาห์ มันเป็นเรื่องธรรมดา
การเขียนสิ่งที่เกิดขึ้นในคดีหาสน์ดูเหมือนจะเป็นรายงานตั้งแต่เธอเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าชั่วคราว
เรื่องราวกับลุงของเธอ เรื่องนี้ สถานการณ์ทางการเงิน และฉันเหนื่อยมาก แม้แต่การบ่นของเธอ
ยูสตาฟอ่านจดหมายโดยไม่สังเกตว่าเขากำลังยิ้มอยู่ ฉบับสุดท้ายคือ
'ช่วยฉันหลังจากสำเร็จการศึกษาเร็วๆ นี้' 'จริงๆ'
เธอพยายามยอมรับและโพสต์ตัวเองเป็นหัวหน้าครอบครัวจริงๆ หรือ
ยูสตาฟกระจายจดหมายด้วยปลายนิ้วของเขา
เช่นเดียวกับที่คุณสามารถอ่านความจริงได้หากคุณทำเช่นนั้น แม่เลี้ยงของฉันเป็นคนสวยมาก
ฉันไม่เคยเห็นดวงตาสีเขียวสดใสเช่นนี้กับผมสีทองเช่นนั้น
และน้องสาวคนใหม่ที่ยืนอยู่ข้างกระโปรงของเธอ เธอรู้สึกสบายใจมากกว่า ผมสีขาวนุ่มเป็นประกาย
ดวงตาสีเขียวฤดูร้อนทางเหนือ ด้วยความคาดหวังบางอย่าง ความผิดหวังก็ยิ่งใหญ่กว่า
และเมื่อฉันสิ้นหวังเกินกว่าความผิดหวัง 'วันนั้น' วันที่เขาปีนต้นไม้และตกลงบนราน
วันนั้นเป็นจุดเปลี่ยน รานหมดสติไปครึ่งหนึ่งและเมื่อเธอฟื้นขึ้นมา เธอก็กลายเป็นคนละคน -ยูสตาฟ
ฉันอยากเป็นครอบครัวจริงๆ ของคุณ เสียงกระซิบของเธอและรอยยิ้มที่เป็นมิตร ยูสตาฟหลับตา
เปิดมัน และเอื้อมมือไปหาจดหมายฉบับต่อไป ฉบับที่สองคือจดหมายของรอส
รอสรายงานการติดตามของรานอย่างละเอียด 'ถ้า' มีอะไรอยู่ในนั้น?
สิ่งนี้ไม่ได้กล่าวถึงในจดหมายของราน 'นอกจากนี้ คุณรู้ได้อย่างไรว่ามีถ้า? มีวิธีขำระหนึหรือไม?'
คำถามผุดขึ้นมาเป็นก้อน ยูสตาฟเอื้อมมือไปหาขวดหมึกโดยไม่ลังเล
เขาปิดผนึกคำถามของเขาโดยเขียนมันลงไปโดยไม่ลังเล ผู้รับคือรานแน่นอน ***
การประหารชีวิตของนักบุญซีร์ดต์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
การเย็บขมความผิดของเขาถูกโพสต์ทั่วทั้งที่ดิน คนวงในบางคนพอใจที่การลงโทษครั้งแรกของหัว
หน้าครอบครัวคือโทษประหารชีวิตและเป็นก้าวแรกสู่การตัดการทุจริต ในขณะที่บางคนหน้าซัด
มีการเรียกร้องโทษประหารชีวิตอย่างสิ้นหวัง มากเกินไป และหัวหน้าครอบครัวคนใหม่ที่โหดร้าย
รานเพิกเฉยต่อทั้งหมด น่าเสียดายที่ทรัพย์สินที่ถูกยึดไม่ได้มากมายขนาดนั้น "ไม่
คุณใช้สิ่งนี้ทั้งหมดเพื่ออะไร?" รานคร่ำครวญในรายชื่อทรัพย์สินที่น้อยกว่าที่คาดไว้
ฉันรู้ว่ามันสำหรับการพนัน แต่ฉันไม่รู้ว่ามันสำหรับการพนันมากขนาดนี้
ส่วนใหญ่ของสายบุญที่ถูกลงโทษและปล่อยออก งานธุรการเพิ่มขึ้น แต่ผู้ดูแลระบบไม่สามารถพูดได้
ทุกคนรู้ว่าหัวหน้าครอบครัวเป็นคนที่ทำงานหนักที่สุดในตอนนี้
ห้องทำงานของเธอเป็นที่ที่ปิดไฟสุดท้ายและเปิดไฟเป็นที่แรก ดังนั้น
เบลนทิกกลับมาก็ตกใจเมื่อเห็นแสงสว่างของหัวหน้าครอบครัวและดวงตาสีมืดมน
"คุณรู้สึกอย่างไร?" มันออกมาโดยไม่รู้ตัว รานยิ้มและพยักหน้า "ฉันยังไม่ตาย ดังนั้นฉันสบายดี"

ดังนั้นฉันได้ยืนยันว่ามันจ่ายออกไปแล้วใช่ไหม?" "ใช่ เราพบถ้า และฉันพบสิ่งที่คุณพูด..."
เขายืนตะกร้อออกมาอย่างระมัดระวัง รานเปิดฝาดะกร้ออย่างรวดเร็ว
มีหินมานานขนาดเท่าปลายแขนของเขา เบลนเสริมเมื่อเห็นใบหน้าของเธอสว่างขึ้น
"แต่ฉันไม่ใช่อัณณิ พวกเขายกกว่าฉันไม่ใช่การแก้ไข" "ใช่ ไม่ใช่อัณณิ นี่คือนินนา"
"นินนา? สิ่งใหญ่ขนาดนี้?" รานพยักหน้าให้เบลนที่ประหลาดใจ "ความโปร่งใส ความแข็งแรง
นี่คือสิ่งที่หินนานาความบริสุทธิ์สูงมีลักษณะเช่นนี้" เบลนกระพริบตา
เขาเคยเห็นไอเทมเวทมนตร์และหินเวทมนตร์สองสามครั้ง อย่างไรก็ตาม
หินนานาเดียวที่เขาเห็นคือวัตถุที่ดูเหมือนหินธรรมดา รานแตะหินนานาเบาๆ ด้วยปลายนิ้วของเธอ
"การทำไอเทมเวทมนตร์เองไม่ใช่เรื่องยาก และราคาก็ไม่สูงนัก แต่หินนานามีพลังมานานเกินไป
จึงมีข้อจำกัดในสิ่งที่สามารถทำได้"
มีงานอาชีพเวทมนตร์แยกต่างหากที่ทำเฉพาะหินเวทมนตร์ที่เข้าไปในไอเทมเวทมนตร์
ไม่ใช่ฟอมดตอนนี้ มันไม่ใช่เงินก้อนโต ดังนั้นฉันจึงไม่ใช่ฟอมด กำลังคนคุณภาพสูง
แม้ว่าคุณจะไม่ใช่ฟอมด คุณก็สามารถวาดฟอมดได้ งานอาชีพเวทมนตร์เป็นแรงงานค่าจ้างต่ำ
"แต่เมื่อหินนานาเหล่านี้ถูกจัดหา พวกเขาคงเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง"
ไม่มีข้อจำกัดในสิ่งที่สามารถทำได้ด้วยเวทมนตร์ เบลนพยักหน้าให้กับคำพูดของราน
"นั่นถูกต้อง" "ใช่ ฉันไม่รู้ว่าจะหาเงินเจอเร็วขนาดนี้ ขอคุณเบลน" "ไม่" เบลนตอบอย่างสุภาพ
ลดสายตา "ตกลง จัน" รานยิ้มและลูบหัวด้วยปลายนิ้วของเธอ "มาหลูกค้ากันเถอะ"
จิตใจของรานกำลังหมุน เธอเป็นนักเขียนต้นฉบับ
และมีการตั้งค่าน้อยที่ฉันได้ใช้ในเรื่องหลัก ยอด ทรีปีสามอันดับแรก
'ถ้าคุณทำข้อตกลงกับหนึ่งในนั้น' ภูหลาบทองคำดีที่สุดใน รานสุดท้ายใจเข้าลึกๆ และเงยหน้าขึ้น
"ท่านเบลน ฉันขอถามคำถามอีกข้อได้ไหม?" "คุณไม่ต้องถาม
คุณสามารถให้คำถามของคุณกับฉันได้" คำพูดสุภาพของเขาทำให้รานรู้สึกผ่อนคลาย
รานหยิบปากกาและวาดภาพเบาๆ บนกระดาษ "คุณเคยเห็นต้นไม้ที่มีใบแบบนี้ไหม?"
เบลนพยักหน้าให้กับภาพวาดของเธอ รอสักเช่นกัน "ฉันรู้ มันเป็นต้นไม้ธรรมดาในภาคเหนือ"
"ตามที่คาดไว้" รานมองออกไปนอกหน้าต่างครู่หนึ่ง "เออละ ไม่ใช่ฤดูกาล
ดังนั้นเรามาเลื่อนเรื่องนี้ออกไปก่อน" พูดอย่างนั้น รานพับกระดาษและพูดว่า "ทำได้ดีมาก
ไปพักผ่อนเถอะ" เบลนทำความสะอาดและออกจากห้องทำงาน รานนั่งลง
รอสัจฉริยะมองหินนานาบนโต๊ะและถาม "คุณรู้ได้อย่างไร?" "หืม?" "นั่นคืออะไร?"
"ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน" รอสมองกลับไปที่รานด้วยความประหลาดใจ
รานบอกว่าเธอต้องการเรื่องที่ถูกต้อง "ฉันคิดว่าอาจมีเหตุผลที่ฟอมดไม่สามารถมาที่นี่ได้"
"ด้วยสิ่งนั้นเพียงอย่างเดียว? นอกจากนี้ มันไม่สำคัญหรือว่ามันจะเป็นฟอมดหรือกล่องเวทมนตร์?"
รอสถามเพราะเขารู้สึกงง รานพยักหน้าและเสริม "และจำได้ไหมว่าฉันไปที่ประตูก่อนหน้านี้
ฉันหายตัวไป?" รานที่ไม่ใช่ตัวเองหายไปเมื่อเธอไปที่ประตูเมื่อเธอยังเด็ก แ.

การทำงานคนเดียวอาจจะไม่ง่าย แต่ถ้าเราทำงานร่วมกัน
คุณจะไม่ต้องเจอกับความลำบากในภายหลัง และมันจะสะดวกในหลายๆ ด้าน "โอ้
และการสรรหาบุคลากร" "คุณได้คนดีจากสถาบันหรือ?" "ใช่" ยูสตาฟพยักหน้า
ฉันได้พูดคุยกับบางคน และบางคนก็ยินดีที่จะมา "หลังจากจบการศึกษา
พวกเขาจะกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดและกลับมา มันจะใช้เวลาสักพัก" แรนพยักหน้า
"แต่ถ้าเขาได้รับมอบหมายงาน เขาจะต้องอยู่ที่นี้ หรือจะขอให้ครอบครัวของเขามาอยู่ด้วย?"
"นั่นเป็นเรื่องของเขา" "แต่..." แรนถอนหายใจและพยักหน้า "เขาเป็นคนแบบไหน?"
"เขาเป็นคนธรรมดา" "ใช่ แล้วเขาเป็นคนแบบไหน?" "เขาเป็นคนที่เหมาะสมที่จะเป็นนักบัญชี"
รู้สึกถูกบังคับ แรนเริ่มถามคำถามเฉพาะเจาะจง "เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย?" "เป็นผู้ชาย" "ชื่ออะไร?"
"คาร์โซและดาร์ล" "สองคน?" "ใช่" "ดีแล้ว" คนที่มีการศึกษาสูง
และแม้แต่คนธรรมดาก็จะต้องเรียนหนักขึ้น แม้แต่สองคนก็ถือว่าเยอะแล้ว แรนพยักหน้า นอกจากนี้

พวกเขายังเป็นนักบัญชี ดังนั้นพวกเขาก็จะเป็นคนที่จำเป็นในตอนนี

'พวกเขาบอกว่ามันจะใช้เวลาสักพัก ดังนั้นฉันจะต้องทำงานเป็นนักบัญชีชั่วคราวไปก่อน'

เอลิซาเบธเสนอผู้สมัครสำหรับนักบัญชี และยูสตาฟถาม "แต่เหมือง" "ใช่?"

"ครอบครัวอื่นจะเข้าร่วมกับคุณหรือ?" "จำเป็นหรือ?" แรนเอียงหัว แนนอนว่า แลนซ์, 'โวลด์, อิลลูมินี และทั้งสามครอบครัวต่างซื่อสัตย์ต่อดยุค แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง "ตามที่คาดไว้" "โอ้ คิดถึงเรื่องนี้" แรนเหี้ยมดขาดกลับและพูดฟิงเก้อ "ฉันได้ยืมว่าลูกสาวของเคานต์อิลลูมินีป่วย" "อย่างนั้นหรือ?" "ใช่ นักบวชไม่รู้ว่าเป็นโรคอะไร" "นั่นเป็นเรื่องใหญ่" "ใช่" ดังนั้น

เคานต์จึงได้รับอิทธิพลอย่างมากจากคำพูดที่ให้การรักษา และได้รับอิทธิพลอย่างมากจากยุค

"แต่ตอนนี้เราสามารถหยุดมันได้" "ดังนั้น ฉันสงสัยว่าโกลเด้นโรสจะช่วยฉันหายได้หรือเปล่า"

"ไม่เลย" "ใช่ไหม?" แรนพยักหน้า ยูสตาฟถาม "แน่ใจหรือว่าคุณจะไม่พัก?" "เอ่อ ฉันอยากพัก

แต่ฉันมีงานต้องทำเยอะ-" "ฉันพักจนถึงวันนี้เถอะ" "เอาไหม?" "ใช่"

ยูสตาฟพยักหน้าและเหี้ยมดขาด "หืม? เดียวก่อน ยูส? ยูส!"

แรนที่กอดเขาในขณะนั้นตกใจเมื่อถูกยกขึ้น ยูสตาฟพอมแต่แข็งแรง ไม่สิ เขาไม่พอมอีกแล้ว?

ยูสตาฟในหัวของเธอมักจะเป็นเด็กที่บาดเจ็บและพอม แรนตกใจจริงๆ เมื่อเขายกเธอขึ้น "วางฉันลง

ฉันหนัก คุณจะทำฉันตก" "ฉันจะไม่ทำคุณตก" ยูสตาฟพูดอย่างนั้นและเริ่มเดิน

รอสที่มีตาเหมือนกระต่ายที่ตกใจรีบเปิดประตู

ยูสตาฟเข้าไปในห้องนอนของเธอและวางแรนบนเตียงและพูด "ฉันพักผ่อนเถอะ" "เอ่อ เอ่อ ใช่"

เมื่อเธอพยักหน้าด้วยความงุนงง ยูสตาฟยืมและออกจากห้องไปทันทีที่ปิดประตู แรนก็ตีปีกบนเตียง

'ฉันตกใจจริงๆ' ยูสตาฟ คุณแข็งแรงมาก แขนแข็งแรงและไม่มีการสั่น 'น่าทึ่ง' คิดอย่างนั้น

แรนก็ขุดตัวเข้าไปในผ้าห่ม 'ฉันจะพักจนถึงวันนี้' ฉันคิดว่าฉันจะนอนไม่หลับ

แต่เพราะฉันเคลื่อนไหวในระหว่างนี้ แต่ฉันก็ค่อยๆ หลับไปและแรนก็หลับไป ***

ดวงตาของบารอนลินด์เบิร์กสั่นไหวอย่างมาก "เงินต้นและดอกเบี้ยย ลุง"

ใบหน้าของบารอนลินด์เบิร์กบิดเบี้ยวด้วยคำพูดของยูสตาฟ "อย่างไร?" คุณเอาเงินนั้นมาจากไหน?

"คุณขายเครื่องประดับของเธอหรือ?" "ไม่มีทาง" ที่คำตอบของยูสตาฟ

บารอนลินด์เบิร์กตระหนักว่าเขาได้พูดคำพูดของเขาออกมาโดยไม่รู้ตัว มันน่าตกใจมาก

แนนอนว่าไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบได้เงินคืน มันเป็นเงินจำนวนมากสำหรับเขาเช่นกัน อย่างไรก็ตาม

แผนการที่จะเขย่าดัชชีแห่งลาซีเซียผ่านเงินนั้นฟังทลาย "ลุง คินจิดหมายบัตรยืมให้ฉัน"

ฉันอยากจะต่อylanชายของฉันในขณะนั้น 'เด็กน้อย!' เขากล้าที่จะเงยหน้าขึ้นมองตัวเอง

แนนอนว่าตำแหน่งของเขาในฐานะดยุคนั้นสูงกว่ามาก

แต่เขามักจะผลักดันความคิดของเขาไปข้างหน้า 'เขาเคยดูเศร้า'

ใบหน้าที่ไร้อารมณ์ของยูสตาฟทำให้บารอนลินด์เบิร์กรู้สึกไม่สบายใจอยู่เสมอ

ดวงตาสีฟ้าเย็นเยือกยิ่งกว่านั้น เขาไม่คิดว่าเขารู้สึกกดดันจากเด็ก

และเขามักจะชี้ให้เห็นหลายครั้งว่าใบหน้าของเขาไม่เหมือนเด็ก เขาพูดโดยไม่ลังเล "โอเค

มานับดูว่ามันถูกต้องไหม" มันเป็นคำพูดที่คนส่วนใหญ่คิดว่าเป็นการดูถูก

รอสจับตามองด้วยความโกรธ แต่ยูสตาฟพยักหน้าอย่างใจเย็น เขายังไม่ใช่หัวหน้าครอบครัว

ด้วยการพยักหน้าอย่างเย่อหยิ่ง บารอนลินด์เบิร์กก็ดพ่นและเปิดกระเป๋

เหรียญทองหกเหลี่ยมส่องแสงในกระเป๋ เขายังหยิบออกมาดูไปมาและกัดด้วยฟันของเขา

มันคือทองคำจริงๆ เป็นเวรต์จริงๆ "หลานสาวของฉันอยู่ที่ไหน?"

บารอนลินด์เบิร์กถามพลางเข็ดเหงื่อออกจากหน้าผากด้วยผ้าเช็ดหน้า "นูนิมยุ่งกับเรื่องอื่น"

"เธอไม่มีเวลามาเจอลุงของเธอเลยหรือ? ฉันจะไปเจอเธอเอง" คุณต้องการให้ฉันจบแบบนี้หรือ?

นั่นมันไร้สาระ เมื่อเขายกตัวอ้วนๆ ของเขาขึ้น ยูสตาฟพูด "ถ้าคุณต้องการรู้ คุณต้องนัดล่วงหน้า"

"ฉันเป็นลุงของเธอ! มันคือครอบครัว" "และเธอเป็นหัวหน้าตระกูลดยุคแห่งลาซีเซีย

แม้ว่าจะจะเป็นครอบครัว ก็มีลำดับชั้น" ลินด์เบิร์กเกือบจะสาปแช่งเขาในขณะนั้น

ไม่นานมานี้เขาอารมณ์ดี ดยุคแห่งลาซีเซียห้อยอยู่ตรงหน้าปากของเขาเหมือนผลไม้สุก ฉันทำได้!

ลินด์เบิร์กชอบและเข้าไปที่ยูสตาฟและพยายามกรีดร้อง แต่กัตรีมฝีปากแน่น "เข้าใจแล้ว" เขาพับนิ้วที่สั้นเทา แก้มที่อ้วนท้วนสั้น แต่เขากัดฟันและพูด "ใช่ แต่เจ้านายก็คือเจ้านาย" ดวงตาของยูสตาฟจมลึกลงไป "ฉันขอโทษ"

ลินด์เบิร์กพูดอย่างนั้นและนั่งลงอีกครั้งและยื่นจดหมายบัตรเยี่ยม "นี่" จากนั้นเขาก็พูด "บอกเจ้านายว่าฉันอยากเจอเธอ ฉันจะไม่ขยับเขยื้อนจนกว่าเราจะได้นัดหมาย"

ยูสตาฟลุกขึ้นจากที่นั่งหลังจากตรวจสอบบัตร "เข้าใจแล้ว"

เขาตอบอย่างนั้นและออกจากห้องไปพร้อมกับรอส 'นั่นคือกฎหมาย' มันไม่ธรรมดา ถ้าเขาโกรธและดูถูกตัวเองที่นั่น ฉันจะไม่ไล่เขาออกไป "คุณจะบอกเจ้านายหรือ?"

รอสพูดและยูสตาฟพูด "นั่นแหละตอนนี้ หรือเขาจะรอเธอ"

รอสเหลือบมองเจ้านายด้วยดวงตาสีน้ำตาลและถาม "เจ้านาย" ดวงตาของยูสตาฟเหลือบมองรอส "คุณเชื่อในแรนหรือ?" "ในแง่ไหน?" "ใช่? มันคือ..." รอสคิดหนักและพูด "ไม่ว่าจะเป็นพันธมิตรหรือศัตรู" "ไม่มีศัตรูคนไหนที่หนักกลัวไปกว่าเธอ" นั่นคือสิ่งที่ยูสตาฟคิด

พลางหรีดา มันเป็นเพียงช่วงเวลาหนึ่งหรือช่วงเวลาหนึ่งที่เธอกลายเป็นหัวหน้าครอบครัว แต่ฉันเห็นว่าทุกคนไว้วางใจเธอ 'และฉันด้วย' ยูสตาฟรู้ว่าเขาเองก็สั่นคลอนเช่นกัน

ถ้าเขาจบการศึกษาช้ากว่านี้หกเดือนและกลับมา เขาจะไม่มีที่ว่างให้แทรกแซง "เร็วเกินไป"

ยูสตาฟพิมพ์โดยไม่รู้ตัว "เจ้านาย?" ยูสตาฟหยุดชั่วคราวแล้วเริ่มเดินอีกครั้ง "ไปหาเจ้านายเบลนกันเถอะ" คำพูดที่ว่า "คุณจะไม่ไปหาแรนหรือ?"

ไม่ได้ออกมาจากปากที่ขี้อาลัยของรอส "ถ้าเขาเป็นผู้นำ เขาจะอยู่ที่ค่ายฝึกซ้อมตอนนี้" มันเป็นเพียงแค่ว่าเขาพูดอย่างนั้น CHAPTER 009 "ลง?" แรนหัวเราะและถาม

โต๊ะทำงานของเธอเต็มไปด้วยเอกสาร "ใช่ และจดหมายบัตรเยี่ยม" หลังจากวางจดหมายบัตรเยี่ยม ยูสตาฟหยิบเอกสารครึ่งหนึ่งและย้ายไปที่โต๊ะของเขา

การวางโต๊ะอีกตัวในห้องทำงานไม่ใช่เรื่องยาก แต่ยูสตาฟกำลังช่วยเหลือเหมือนเลขา

แรนตรวจสอบจดหมายบัตรเยี่ยมและถอนหายใจออกมา มันไม่ใช่พฤติกรรมของสุภาพสตรีเลย

"มันเจ๋ง" แรนพูดอย่างนั้นและเก็บจดหมายบัตรเยี่ยมในลิ้นชัก

"แต่ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันจะได้เจอเขา เขาจะพูดอะไรอีก?" แรนถอนหายใจและมองไปที่มัน

พูดว่า "นั่นคือเหตุผลที่ฉันส่งต่อให้คุณตั้งแต่แรก" "ฉันขอโทษ" "ไม่ ฉันช่วยไม่ได้

ฉันไม่มีทางเลือกนอกจากต้องพบเขา" เขากำลังจะพูดอะไร? 'ฉันแน่ใจว่าคุณพูดถูก'

แรนบอกคนรับใช้ให้พาถุงของเธอไปที่ห้องด้านหลัง มันเป็นห้องที่มีการดักฟังที่ดี

ซึ่งฉันเคยแสดงให้รอสเห็นก่อนหน้านี้ แรนลุกขึ้นจากที่นั่ง 'มันเป็นเรื่องดีที่คอร์เซ็ดที่นี้ไม่เข้มงวด'

โชคดีที่เธอสวมคอร์เซ็ด ไม่ใช่คอร์เซ็ดใดๆ แต่เป็นบรรพบุรุษของคอร์เซ็ด ถ้ามันแน่นจริงๆ ด้วยคอร์เซ็ด

ขนาดเอวในอุดมคติของศตวรรษที่ 18 คือ 43 ถึง 46 เซนติเมตร 'ตอนนี้มันแน่น แต่แค่นี้ก็กลัวแล้ว....คุณจะไม่วันนั่งลงและดูเอกสารเป็นเวลานาน' นั่นเป็นเรื่องที่โล่งใจแน่นอน

คิดอย่างนั้น แรนก็เข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว

บาร์อนลินด์เบิร์กมาถึงที่นี้ล่วงหน้ากำลังยืนอยู่ด้วยใบหน้าที่ประหม่า "ลง ขอโทษที่มาสาย

ฉันมีงานต้องทำเยอะ" "ยูสตาฟกลับมาแล้ว" มันเป็นเรื่องดีที่ไม่มีการทักทาย

แรนตอบขณะนั่งลง "ใช่ เขากลับมาจากการสำเร็จการศึกษาเร็ว" "คุณรู้หรือ?" "ไม่

ฉันก็แปลกใจเหมือนกัน" ใบหน้าของบาร์อนลินด์เบิร์กเต็มไปด้วยความยินดี

เขารับนั่งลงและพูดอย่างจริงจัง "คุณต้องระวัง" "หมายความว่าไง?" "แน่นอน ยูสตาฟ

เขากำลังเล็งตำแหน่งของคุณ เขาจะเป็นหัวหน้าครอบครัว" "อีกสองปี

ตำแหน่งหัวหน้าครอบครัวจะเป็นของยูสตาฟอยู่ดี" บาร์อนหัวเราะเยาะคำพูดนั้น "แล้วไง?

คุณคิดว่าคอของคุณจะโอเคไหม?" "...." แรนไม่สามารถตอบได้

นั่นคือสิ่งที่ฉันไม่สามารถรับประกันได้ บาร์อนยังตื่นเต้นกับความเจียบของแรน

"และเขาไม่ได้กำลังทำเป็นชาติสัตว์แล้วหรือ?" "เพราะเขากำลังจะเป็นหัวหน้าครอบครัว"

"คุณจะทำอะไร? คุณเพิ่งล้มลงเมื่อเร็วๆ นี้เพราะคุณไม่สบาย
คุณคิดว่าคุณล้มลงเพราะคุณไม่สบายจริงๆ หรือ? ในวัยหนุ่มสาวอย่างคุณ?"
เขาพูดคำพูดที่เป็นพิษออกมา "และเขากำลังให้ยาคุณใช้ไหม? คุณรู้จักนักบำบัดหรือไม่?
แม่ของคุณขอให้นักบำบัดให้ยาแก้ปวดหัว แต่ก็ไม่ได้หายเลย
คุณรู้ไหมว่านักบำบัดถูกพาโดยอดีตภรรยาของเขา?" แรนไม่ตอบ 'ฉันไม่รู้!' คิดดูแล้ว
ส่วนที่ไม่ได้ดังคำจะคิดเป็น 90% ที่เหลือ แต่ก็ยังเต็มไปด้วยบางส่วน
มันไม่แปลกที่บางอย่างที่เธอไม่รู้จักเกิดขึ้นเมื่อคิดถึงมัน บารอนลินด์เบิร์กดีใจเมื่อเห็นเธอไม่ตอบ
แต่เขาซ่อนความรู้สึกและพูด "แต่ฉันคิดว่าคุณเป็นหลานสาวที่แท้จริงของฉัน แรน โรมิอา เดอ
ลาซีเซีย คิดดูว่าใครคือคุณจริงๆ" "ขอบคุณสำหรับคำแนะนำ ลุง
และมันขึ้นอยู่กับฉันที่จะเลือกว่าใครอยู่ข้างฉัน" ด้วยรอยยิ้ม เมื่อแรนพูด
บารอนลินด์เบิร์กจ้องมองเธอด้วยสายตาที่น่ากลัว อย่างไรก็ตาม
ดวงตาของแรนไม่ขยับเหมือนร่มเงาของต้นไม้บนพื้นผิว "โอเค ถ้าคุณคิดอย่างนั้น"
เขาลุกขึ้นจากที่นั่งและออกจากห้องไปโดยไม่กล่าวลา มันเป็นพฤติกรรมที่หึงหวง
ทันทีที่บารอนออกมา แรนก็แผ่กระจาย 'ฉันเหนื่อย ฉันเหนื่อยกับการต่อสู้กับคนแก่!'
แถมยังกับคนอ้วนซีเห่! แต่ถ้ามันไม่ออกไปนาน
คุณจะสงสัยว่ายูสตาฟกับรอสกำลังฟังอะไรอยู่ข้างนอก ดังนั้นฉันจึงสงสัยว่าฉันควรออกไปหรือไม่ -
แต่ประตูก็เปิดออกและยูสตาฟก็เข้ามา ถาดเงินอยู่ในมือของเขา
และบนถาดนั้นมีชาที่เย็นจัดที่ดูเหมือนจะหายจากความร้อน
ลาซีเซียซึ่งมีผิวน้ำแข็งเคยใช้น้ำแข็งในฤดูร้อนเพราะการหาน้ำแข็งในฤดูร้อนไม่ใช่เรื่องยาก
ดวงตาของแรนเป็นประกายเหมือนลูกสุนัขที่พบกระดูกที่มีเนื้ออยู่บนนั้น ยูสตาฟยื่นถาดออกมา
และแรนยกแก้วขึ้นและ.

ถ้าคุณกินคนเดียว คุณจะชดมันจริงๆ แต่มีคนอยู่ตรงหน้าคุณ คุณก็ยังใช้ช้อนอยู่ 'มันอร่อยมาก
อร่อยจริงๆ'
รสชาติที่เข้มข้นและเข้มข้นทำให้เนื้อหอยที่เคี้ยวได้เป็นครึ่งคราวอยู่ในความกลมกลืนที่สมบูรณ์แบบ
ซูปหมดไปครึ่งหนึ่ง รันเอื่อมมือไปหยิบสลัดคอบบ์ "นูนิม" ยูสตาฟเรียกเธอและรันมองเขา "หืม?"
"เครื่องดื่มที่มียานอนหลับจะผ่านไปไหม?" "ยูสเตามาใช้ไหม? จังก์โอเค คุณต้องการฉันอย่าง
น้อยจนกว่าพิธีบรรลุนิติภาวะของคุณจะสิ้นสุดลงและคุณจะเป็นหัวหน้าครอบครัว"
"นั่นเป็นความจริง" "ใช่ไหม?" หัวเราะ รันแทงสลัดด้วยส้อม
บางทีเพราะเธอคำนึงถึงการกินหลังจากผ่านไปนาน เธอจึงผสมกับผักเบาๆ
ฉันรู้สึกเหมือนจะซื้อเมื่อกินผักสับด้วยส้อม หลังจากจิบชาเย็นเย็น รันถามทันที
"ฉันฟังขณะกินได้ไหม?" "ใช่" ยูสตาฟพยักหน้าและเริ่มพูด บทที่ 012 เมื่อรันล้มลง
สาวใช้ก็สิ้นและรีบไปที่ประตูหลัง เมื่อเธอเปิดประตูทางเดินของคนรับใช้
รีอบบีที่รออยู่ก็เผยตัวออกมา "คุณ คุณจะเขียนหนังสือของฉันจริงๆ ใช่ไหม?"
รีอบบีพยักหน้าตอบคำถามของหญิงรับใช้ "ใช่" และถ้าฉันกลายเป็นดยุคแห่งลาซีเซีย
ฉันจะไม่ลืมคุณที่มีส่วนร่วมในเรื่องนี้" สาวใช้ไม่ตอบกลับการแทงข้างหลังของเขา
พ่อของฉันกำลังเอาหนึ่การพนันออกไป แล้วบารอนลินด์เบิร์กซื้อเงินตัวเองได้อย่างไร?
ภายใต้ข้ออ้างนั้น เขาขอข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ในตอนแรก แล้วขอสิ่งที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ
และในที่สุดก็มาถึงยาของรันเพื่อรับยานอนหลับ
นักบำบัดที่ให้ยาเธอบอกว่ามันจะได้ผลถ้าเธอขี้นก่อนหน้านี ฉันคิดว่าฉันทำไม่ได้เลย
แต่ฉันอนุญาตให้ปล่อยเมื่อฉันทำงานนี้เสร็จ นอกจากนี้ บารอนลินด์เบิร์กยังกล่าวอีกว่า
"มีคนมากมายที่จะทำมันนอกจากคุณ"
การพยักหน้าของบารอนลินด์เบิร์กอยู่ทุกหนทุกแห่งแม้กระทั่งเมื่อสาวใช้เห็นพวกเขา
หากคุณไม่ทำเอง คนอื่นจะเอาไปและได้ประโยชน์ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้ามันกลายเป็นคุณ?
คิดอย่างนั้น สาวใช้เดินจากไปเหมือนวิ่งหนีไปตามทางเดินของคนรับใช้และชนกับใครบางคน

เธอไม่ควรอยู่ในทางเดินนี้ "มา นายท่าน-" "ซู" เขากะชิบพร้อมกับวางนิ้วชี้ที่ริมฝีปาก ดวงตาสีฟ้าของยูสตาฟเปล่งประกายเป็นสีฟ้าแม่ในทางเดินของคนรับใช้ที่มีแสงน้อย สาวใช้ตกใจมากจนเสียงไม่ออกมา "ถ้าคุณอยู่ที่นี้ คุณจะมีทางที่จะมีชีวิตอยู่" ยูสตาฟกระชิบเสียงต่ำ สาวใช้คิดว่าเธอไม่เคยเห็นเขายิ้ม และไม่เคยเห็นรอยยิ้มที่นากลัวเช่นนั้น จากนั้นเบลนก็อยู่หลังยูสตาฟก็สะดุดตาเธอ "ถ้าคุณอยากวิ่ง คุณก็วิ่งได้ ถ้าคุณวิ่งหนีได้" หลังจากหลบเสียงหัวเราะของเขา ยูสตาฟก็เดินผ่านเธอไปและเริ่มเดิน สาวใช้ที่อยู่ในสภาพสิ้นสันทันทดด้วงลงกับพื้น ฉันไม่กล้าหนีไปไหน เมื่อเห็นดวงตาฉันรู้สึกขา สาวใช้เอามือปิดหน้าและร้องไห้ออกมา *** ร็อบบี้ไปและพารันไปที่เตียง มันต้องเป็นยาที่แรงมากเพราะมันไม่ปลุกเธอแม้ว่าคุณจะเคลื่อนไหวแบบนี้ รู้สึกสันเล็กน้อย ความรู้สึกผิด และความสุข เขาเริ่มถอดชุดนอนของรัน คุณจะไม่จำมันอยู่ดี ดังนั้นการได้รับเลือดของสาวพรหมจารีจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉันคิดอย่างนั้น แต่คอของฉันเย็น "ไม่ได้เจอกันนาน ฮยอง" ร็อบบี้ส่งเสียงแหลม ใบมิดติดอยู่ที่คอ ใบมิดกดที่คอของเขา เลือดจึงออกมาด้วยความแสบ ถ้าคุณหมนคอในสภาพนั้น คุณต้องมีบาดแผลใหญ่ ดังนั้นร็อบบี้จึงกลิ้งแคตา "ใคร ใครกัน?" "ใครจะเป็น? ฮยอง – ไม่ คุณ ใจลุ่มหมา" ยูสตาฟกระชิบ เพียงเท่านั้น ร็อบบี้ก็รู้ว่าคู่ต่อสู้ที่ถนัดคือเขา "ยูส ยูสตาฟ เอ่อ มีเรื่องเข้าใจผิด--" "เข้าใจผิด? เข้าใจผิดอะไร? มีอะไรเข้าใจผิดเกี่ยวกับการวางยานอนหลับให้พี่สาวฉันและถอดเสื้อผ้าเธอ?" เบลนคิดว่าร็อบบี้กำลังล้อเลียนสถานการณ์เพราะเขามองไม่เห็นใบหน้าของเจ้านายหนุ่ม มันเป็นเวลาสักครู่ที่ยูสตาฟบอกให้เบลนเพิ่มการเผาระวังรอบๆ รัน นอกจากนี้ หากคุณชุดหลังสาวใช้หรือคนรับใช้ที่ยูสตาฟตั้งชื่อไว้ คุณจะพบความเชื่อมโยงกับบาร์อนลินด์เบิร์ก 'คุณรู้ได้อย่างไร?' 'สีหน้าหรือท่าทาง ฉันรู้ว่าคุณเข่นสิ่งเลวร้ายเมื่อเห็นมัน' เมื่อยูสตาฟพูดอย่างนั้น แม้แต่เบลนก็ขนลุกที่หลัง หัวหน้าที่สามารถมองทะลุหัวใจของคุณ "มันยากถ้าฉันไม่ตั้งใจ" ยูสตาฟเสริม เห็นได้ชัดว่าเขารับรู้ถึงสิ่งนั้น อย่างไรก็ตามทุกวันนี้การเคลื่อนไหวของนาปส์ก็มีความเคลื่อนไหวมากขึ้นจนเบลนค่อยๆ พับแขนเสื้อขึ้น ดังนั้นฉันจึงเต็มไปด้วยพลังงานเมื่อรู้เรื่องทั้งหมดของเหตุการณ์ ไม่ ความโกรธและคลื่นไส้เกิดขึ้นพร้อมกัน แต่ยูสตาฟใจเย็น "นั่นคือสิ่งที่ลุงของฉันคิด" เบลนรู้สึกแปลกๆ ที่พูด รันทำตัวดีมาก และศิษย์ในบ้านที่เฝ้าดูอยู่ข้างๆ รู้ดีที่สุด ดังนั้นการปรากฏตัวของรันในนั้นจึงเติบโตขึ้นอย่างมาก แต่เมื่อยูสตาฟใจเย็นเกินไป คุณคิดว่ารันเป็นคนเลวจริงๆ เหรอ? ฉันมีความคิดทุกประเภท "คุณจะปล่อยให้สิ่งนี้เกิดขึ้นหรือไม่?" 'ฉันรู้ดีว่าฉันไม่ใช่สิ่งที่เขาทำตอนนี้' เบลนจับคำพูดของเขาไว้แน่นและก้มตาลง เป็นเพราะฉันรู้สึกเหมือนกำลังมองไปที่ส่วนที่ไม่ควรเห็น ซึ่งทำหน้าที่เป็นเจ้านาย 'ฉันควรดึงมันไหม?' ยูสตาฟคิดขณะมองไปที่ด้านหลังศีรษะของร็อบบี้ พูดอะไรบางอย่าง ฉันควรดึงตามแบบนี้ไหม? 'โอ้ จะมีเลือดอยู่บนรัน' และบนเตียง ฉันไม่มีแรงดันที่จะใช้รันเป็นเหยื่อล่อ แต่ฉันรู้สึกแย่มากเมื่ออยู่ต่อหน้าเธอ มันก็ไม่ใช่ที่พอใจที่จะพยายามเอาสถานที่ที่รันใช้ไป สำหรับยูสตาฟ ลาซีอาเป็นของเขาวงเคร่งครัด สถานที่ที่แม่เลี้ยงพยายามจะเอาไปจากเขาไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ดังนั้นยูสตาฟจึงไม่ปล่อยให้ลาซีอา เขาจับมันไว้แน่นและไม่เคยยกให้ ทุกสิ่งที่เป็นของลาซีอาคือของฉัน แม้แต่เส้นด้ายเดียว แต่คุณคิดว่าคุณจะสัมผัสลาซีอาของฉัน สิ่งของของฉัน? "กลัวดีใจ" เสียงหัวใจของฉันออกมาระหว่างริมฝีปาก ด้วยเสียงที่เยือกเย็น ร็อบบี้รู้สึกเหงือเย็นหยด "รอ รอเดียว เอาดาบออกแล้วคุยกันได้ไหม โอเค? มันไม่เหมือนกับว่าคุณยังอยู่ในตำแหน่งนี้ใช่ไหม?" "ฉันเข้าใจ" ยูสตาฟตอบอย่างสดชื่นและดีหลัง เมื่อร็อบบี้คลานลงจากเตียง ยูสตาฟก็พินเขาที่หน้าแข้งด้วยดาบ "อ้าก-!" เขาร้องเสียงแหลมลงไปที่พื้น เมื่อยูสตาฟเหยียบหลังเขาอย่างแรงที่สุด เสียง "ม่วน" ก็ออกมา "เออละ มาคุยกันเถอะ?" *** รันเบิกตากว้าง ชูปไหลลงจากข้อและตกลงไปในจาน ขณะมองยูสตาฟโดยไม่กะพริบตาราวกับถูกแช่แข็ง รันอ้าปาก "ร็อบบี้? เขาพยายามจะลမ်ฉัน?"

โดยสมรู้ร่วมคิดกับลุง?" "ใช่" "หึ ไม่ นั่นคือสิ่งที่เขาคิด ถ้าคุณเป็นหัวหน้าครอบครัว
เขาจะเอาลูกสาวของเขามาให้คุณ" นั่นคือเหตุผลที่เขาทำอย่างนั้น "ฉันคิดอย่างนั้น"
ยูสตาฟพยักหน้า "ดังนั้นฉันจึงย้ายห้องของนูนิมโดยไม่ได้ตั้งใจ" "ไม่ ฉันช่วยไม่ได้ถ้ามันเกิดขึ้น
ฉันคงรู้สึกไม่สบายใจแม้ว่าฉันจะอยู่ที่นั่น แล้วไง? แล้วต่อไป?" "เมื่อวันล้มลง
ฉันสอบสวนเขาเป็นเวลาสามวัน และเขาบอกชื่อและข้อเท็จจริงมากมายแก่ฉัน" "รีบปี่?"
"รีบปี่และผู้สมรู้ร่วมคิดถูกจับ ฉันคิดว่าเขารู้ว่ามันไร้ประโยชน์
แต่เขาก็ให้ความร่วมมืออย่างมีความสุข" "เขา เขาทำอย่างนั้นเหรอ?"
เขาจะให้ความร่วมมืออย่างมีความสุขได้อย่างไร...? ยังไงก็ตาม ฉันมีเหงื่อเย็นที่หลัง "ใช่"
เห็นรันทว่ากับว่ายูสตาฟสงสัยในตัวเขา รันทพูดว่า "แล้วบาร์อนลินด์เบิร์กขอให้เขาทำจริงๆ เหรอ?"
"ใช่ บาร์อนลินด์เบิร์กได้ควบคุมทหารใหม่แล้ว" "เร็วมาก"
"สิ่งที่ดีที่สุดที่จะทำคือทำให้เสร็จอย่างรวดเร็ว" "นั่นไม่จริง เขาพูดว่าอะไร?"
"เขาแค่บอกว่ามันไม่ยุติธรรม" "โอ้ ลุง!" รันยืม "คุณไม่คิดว่าเขาฟังดูซ้ำซากเกินไปเหรอ?"
"เขาไม่สร้างสรรค์มากนัก" รันพยักหน้าให้คำพูดของยูสตาฟ หลังจากกินขนมหอยลายจนหมด
รันก็กลืนหัว "เราจะจัดการเรื่องนี้ให้จบตอนนี้ไหม?" บาร์อนลินด์เบิร์กจะยังคงเสียเปรียบในทุกสิ่ง
ตอนนี้ฉันจับทหารใหม่แล้ว ความสัมพันธ์ก็ยากที่จะฟื้นฟู 'คุณเข้าใจไม่ได้ ยูสตาฟ'
เพราะมันเป็นญาติทางสายเลือดจริงๆ มันแปลกที่จะถูกตีตราว่าเป็นฆาตกรเลือด มันคือเขา
เขาไม่อยู่ในสายเลือด 'ตอนนี้เป็นเวลาที่จะชำระเงิน!' ใช่ไหม?
'แต่คุณอาจคิดว่ามันหนักที่จะไปโทษประหารชีวิต ยังไง' "เราต้องปลดเขาจากตำแหน่ง
ยึดทรัพย์สิน ชับไล่ออกจากดินแดนล่ะ?" ฉันไม่รู้ เขาจะอยู่กับภรรยาของเขา
"ฉันแน่ใจว่าเขาจะสบายดี" ยูสตาฟพยักหน้า และรันทพูดด้วยใจที่เบา "โอเค ฉันทำแบบนั้น" "ใช่"
รันจ้องมองยูสตาฟที่ตอบกลับ มันไม่ใช่พระเอก มันคือยูสตาฟ
ยูสตาฟก็มองตรงมาที่เธอโดยไม่ยอมแพ้มันแต่น้อย
เขาดูเหมือนคนที่คิดว่าเขากำลังทำสงครามประสาท ไม่ใช่เหยื่อของฉัน ยูสตาฟ
มันเป็นคนเดียวจริงๆ ยูสตาฟ มันเป็นความรู้สึกที่สดชื่นที่เดียวสำหรับรัน แต่จู่ๆ รันก็ถาม "ยูสตาฟ"
"ใช่" "คุณรู้เรื่องนั้นใช่ไหม?" "หมายถึงอะไร?" "ลุงจะขยับตัว"
"ฉันคิดว่านูนิมเป็นคนที่เคลื่อนไหวเร็วเกินไป" "มันเร็วเหรอ?" เมื่อรันขมวดคิ้วเล็กน้อย
ยูสตาฟพยักหน้า "มันเร็วเกินไป"
คุณวิ่งเร็วมากจนคุณถูกผู้ติดตามของคุณครอบงำจนแม้แต่คนที่เชื่อในตัวคุณก็กลัว" "ฉันเหรอ?"
"ใช่" "ไม่ มีคนที่เชื่อในตัวฉันมากกว่าเขา" ด้วยความชื่นชม รันก็ป้ายปาก "ถ้าคุณรู้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น
คุณควรบอกฉันล่วงหน้า นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับลุง" ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน
มันเป็นหัวหน้าครอบครัวที่น่าเศร้า.....! "เขาเคลื่อนไหวเร็วกว่าที่ฉันคิด
ฉันแน่ใจว่าเขาถูกตอนจนมุมพอสมควร" "ฉันเข้าใจ" รันหรีดตาลง "แต่คุณปล่อยให้สิ่งต่างๆ
เกิดขึ้นโดยเจตนาใช่ไหม?" "ใช่" คำตอบของเขาเร็ว รันหายใจ เธอพูดซ้ำๆ
"มันง่ายที่สุดที่จะจับในสนาม หันที่ที่มันเกิดขึ้น มันจะกระทบทุกอย่าง"
มันจะเป็นไปไม่ได้หากไม่มีการดำเนินการที่กล้าหาญ แต่ผลลัพธ์จะดีพอ
เราสามารถกำจัดคนที่ไร้ความคิดได้ ถึงกระนั้น ถ้ายูสตาฟเข้าไปหน่อย--
คิดเกี่ยวกับมันทำให้ฉันขมขื่น รันถูแขนเบาๆ และพูดว่า "ขอบคุณที่ช่วยฉัน ถ้าไม่ใช่เพราะยูสตาฟ
ฉันคงติดอยู่ แน่นอน มันคงจะดีกว่านี้ถ้าคุณบอกฉันก่อน"
มันไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีที่จะถูกบงกชและใช้เป็นเหยื่อ
แน่นอนว่ามันเป็นความผิดของเธอที่เธอไม่คาดคิดว่าลุงของเธอจะออกมาแบบนั้น "เมื่อรู้ว่า
นูนิม ฉันกลัวว่าคุณจะขยับไปในระยะที่คาดเดาไม่ได้จริงๆ และ-" ยูสตาฟพูดอย่างตรงไปตรงมา
"คุณเข้าใจฉัน ดังนั้นคุณจึงคุมฉันใช่ไหม?" "นั่นมัน ถึงแม้ว่า" มันไม่ใช่งานบริหาร
แต่ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับลอร์ดเบลนถูกปล่อยให้ยูสตาฟ รันทพูดอย่างนั้นและคิดอยู่ครู่หนึ่ง
ตอนนี้ดูเหมือนจะเป็นเวลาที่ดีที่สุดที่จะพูด "เอ่อ และยูส มันแปลกที่จะพูดแบบนี้ในสถานการณ์นี้"

"บอกฉัน" "ฉันขอถอนคำพูดที่พูดไปก่อนหน้านี้ได้ไหม?" "หมายถึงอะไร?"

ตัวของยูสตาฟขมวดเล็กน้อยเมื่อเธอพูดถึงมัน แต่เขาพยักหน้า "ใช่" "ฉันจะไม่ตาย"

ยูสตาฟมองเธอโดยไม่กะพริบตา รันทิวเราะ - ดันลมผ่านริมฝีปาก

"มันเป็นการประกาศที่น่าประหลาดใจ?" "มันเป็นเรื่องธรรมดาที่จะไม่ตาย" "ใช่"

ฉันบอกว่าฉันจะตายถ้าคุณต้องการ แต่นั่นคือการยกเลิก ขอโทษนะ ฉันตายไม่ได้แม้คุณต้องการนอกจากนี้-- บางทีฉันอ.

มีอะไรอีกที่คุณอยากรู้ไหม?" "ไม่, ฉันกลัวว่าคุณจะไม่บอกฉันว่าคุณอยากรู้อะไรอยู่ดี"

ยูสตาฟไขว้ขาและพูดอย่างนั้น ดวงตาสีฟ้าของเขามองเธอ "แรน โรมิอา เด ลาเซีย"

มันไม่ใช่การเรียก แต่เป็นเสียงที่ดูเหมือนจะถอดความ "คุณเป็นใครกันแน่?" ชั่วขณะหนึ่ง

แรนคิดว่าเขาได้เห็นผ่านตัวเธอ ว่าเธอไม่ใช่แรนจริงๆ แต่ไม่นานเธอก็รู้ว่าไม่ใช่

คำถามนั้นเทียบเท่ากับคำถามเช่น 'คุณเป็นตัวแทนหรือเปล่า?' แรนตอบด้วยเสียงสั้น

"ฉันเป็นน้องสาวของคุณ" "นั่นไม่จริง" ยูสตาฟปฏิเสธอย่างง่าย ๆ และดูน่าสนใจ "คุณรู้ไหม?"

"อะไร?" "นูนิมไม่เก่งเรื่องโกหก" "ไม่คุ้นเคย" แรนถอนหายใจและยอมรับ ฉันสามารถดูเอกสาร

กำลังมัน ดำเนินการงาน และเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม

การโกหกและหลอกลวงคนโดยการวางแผนกลอุบายไม่คุ้นเคยหรือเคยชิน ยูสตาฟพยักหน้า

"ฉันจะเขียนจดหมายถึงท่านเอิร์ล พรุ่งนี้เช้าเอลฟ์จะขยัน" ไม่ว่าเขาจะประชดประชันหรือไม่

ยูสตาฟพูดอย่างนั้นและเคาะโต๊ะเบาๆ และเขามองแรนเหมือนเขาจะพูดอะไรบางอย่าง

จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นจากที่นั่งอีกครั้งและเคาะโต๊ะพิเศษ "ฉันฉันจะไปแล้ว" "เอ่อ, ใช่" "และนูนิม"

"อะไร?" "คุณสามารถต่อสู้กลับได้ไหม?" หลังจากพูดอย่างนั้น ยูสตาฟออกจากห้องไปอย่างรวดเร็วในห้องที่เขาออกไป

แรนคิดอยู่ครู่หนึ่งและตระหนักว่าที่เขาพูดนั้นเป็นการต่อเนื่องจากการสนทนาก่อนหน้านี้

-ถ้าคุณพยายามฆ่าฉัน ฉันจะต่อสู้กลับ นั่นคือสิ่งที่เราพูดถึง -คุณสามารถต่อสู้กลับได้ไหม? แรนคิด

"อา" และทำเสียงเล็กๆ และล้มลงบนโต๊ะ "ฉันทำไม่ได้ ฉันต้องสร้างฝ่ายของตัวเองเพื่อทำอย่างนั้น

ฉันแน่ใจว่าจะคอยตรวจสอบฝ่ายของยูสตาฟ และฉันจะต้องต่อสู้แม้ว่าฉันจะไม่อยากทำ"

นั่นคือเหตุผลที่เรามีพันธมิตร! คุณรู้ทุกอย่าง คุณเป็นเด็กไม่ดี 'คุณควรสร้างมุมเพื่อหลบหนี'

แรนตัดสินใจเมื่อเปิดตาของเธอ *** ที่ดินของท่านเคานต์อิลลูมินีดีไม่ไกลจากที่ดินลาซีอา

อย่างไรก็ตาม มันเป็นระยะทางที่ต้องขี่มา ดังนั้นแรนจึงเรียกรถม้า 'คำพูดไม่สามารถไปได้ไกล

คำพูด' มันเป็นจุดอ่อนของแรนสำหรับกิจกรรมทางกายภาพ นอกจากนี้ สวมชุดเดรสและอ่านข้างๆ

มันเป็นอ่านชุดเดรส ถ้าคุณบอกให้เธอวิ่งสามชั่วโมงด้วยขาสองข้างที่ลงมาข้างหนึ่ง

เธอจะจ้องมองเขา ฮาเรชนั่งบนที่นั่งคนขับม้า โดยอ้างว่ามันอึดอัดในรถม้า

และคนขับม้าก็ออกเดินทางไปยังท่านเคานต์ด้วยใบหน้าที่อึดอัดข้างๆ

ฉันรู้สึกโล่งใจที่ทั้งยูสตาฟไว้ที่ปราสาทสกาย เมินคำพูดของเธอว่า

"ประตูจะไม่เปิดเมื่อฉันกลับมาได้ไหม?" เขาพูดว่า "ไป" แรบ่นและเริ่มรถม้า โดยพูดว่า

"ไปข้างหน้า" ขณะวิ่งบนถนนขรุขระ

แรนตั้งใจแน่วแน่ว่าเธอจะจัดระเบียบเส้นทางของเธอใหม่ถ้าเธอได้เงิน

การบุกเบิกเส้นทางธุรกิจก็เหมือนกับการบุกเบิกเส้นทาง

ทำไมชาวโรมันถึงสร้างถนนมากกว่าการต่อสู้? ทุกเส้นทางนำไปสู่ลาซีอา ถ้าไม่ถึงระดับ

เราต้องปรับปรุงเส้นทางพื้นฐาน ถ้าเราจะทำโครงการวิศวกรรมโยธานขนาดใหญ่

เราจะต้องทำหลังฤดูหนาวและหาเงิน 'นี้สามารถทำได้ในปีหน้าหรือสองปี'

แรนเปิดหน้าต่างและเพลิดเพลินกับการเดินทางไกลไปต่างประเทศ

อัศวินคุ้มกันที่ตามรถม้าไปทั้งสองข้างก็มีใบหน้าที่น่าพอใจเช่นกัน

โบกธงที่มีลวดลายประตูและดอกหิมะ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของครอบครัวลาซีอา

รถม้าออกจากที่ดินลาซีอาและมาถึงที่ดินของท่านเคานต์ในไม่ช้า ทันทีที่เธอลงจากรถคุ้มกัน

แรนเกือบจะคราง สะโพกและเอวของฉันแข็งทื่อ ครึ่งหน้าเราสร้างไอเท็มเวทมนตร์

ขอให้พวกเขาสร้างรถม้าที่ไม่สิ้น "ยินดีต้อนรับ ท่าน" ท่านเคนต์อีลลูมิเนติปรากฏตัว
ท่านเคนต์หญิงเสียชีวิตเมื่อห้าปีที่แล้ว และเขาคงจะแต่งงานใหม่ถ้าเขาเป็นท่านเคนต์
แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีความคิด ข้างๆ เขาคือลูกชายคนโต ทายาทของท่านเคนต์
ยืนเคียงข้างเขา "ยินดีที่ได้พบคุณ ท่านเคนต์" แรนยิมและพูดอย่างนั้น
เธอมองหาระเบิดที่กระโดดลงจากรถม้าและพูดว่า "นี่คือหาระเบิด นักบำบัดเอลฟ์ที่ฉันเชิญมา"
แม้กระทั่งก่อนที่เขาจะหักท่าย หาระเบิดก็พูดออกมา "ผู้ป่วยอยู่ที่ไหน?" แรนถอนหายใจและพูด
"เขาไม่ใช่มนุษย์ ดังนั้นโปรดเข้าใจความหยาบคายของเขา"
ท่านเคนต์อีลลูมิเนติแสดงท่าทางสงบเมื่อได้ยินคำพูดของแรน
"ไม่เป็นไรตราบใดที่คุณรักษาเธอได้ ผู้ป่วยอยู่ทางนี้"
ที่ดินของท่านเคนต์อีลลูมิเนติเป็นอาคารสามชั้นที่เรียบง่ายกว่าปราสาทสกาย ในระหว่างทาง
ท่านเคนต์ถามแรนว่าเธอต้องการพักแยกต่างหากหรือไม่ แต่เธอส่ายหัว
ห้องของท่านหญิงอยู่บนชั้นสาม เมื่อฉันเปิดประตูและเข้าไป ฉันได้กลิ่นยา
มันเป็นห้องโถงพาสเทลที่น่ารักซึ่งสามารถเห็นได้ทันทีว่าเป็นห้องของเด็กผู้หญิง
หาระเบิดขมวดคิ้วและพูด "เปิดหน้าต่าง" ท่านเอิร์ลพูดว่า "ลมเย็นจะดีต่อผู้ป่วยไหม?" แต่หาระเบิดพูดว่า
"อากาศนี้แย่กว่า เปิดทุกอย่าง" และมองไปรอบๆ ห้อง เมื่อสาวใช้สังเกตเห็นว่าท่านเคนต์สั่ง
"เปิดหน้าต่าง ลูกสาวของฉันอยู่ในห้องนอน" เมื่อฉันเข้าไปในห้องนอน
ฉันเห็นสาวใช้ช่วยท่านหญิงลุกขึ้นนั่งจากเตียง
หาระเบิดเข้าไปใกล้เตียงอย่างหยาบคายจากมุมมองของมนุษย์โดยไม่หักท่าย "มือ"
ท่านหญิงคงจะตกใจ ดังนั้นเธอจึงมองหาระเบิดด้วยตาเบิกกว้าง ไม่
ฉันต้องบอกว่าเธอกำลังมองหูของเธอ คุณคิดว่าเธออายุประมาณสิบขวบ?
เธอมีผมสีแดงที่ดูเหมือนท่านเคนต์อีลลูมิเนติ แต่เป็นเด็กสาวที่บอบบางแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง
ดวงตาของเธอจมและขีด ดังนั้นเธอจึงป่วยหนัก "ซิ" หาระเบิดเตะลิ้นและดึงมือเธอ
สาวใช้-พิเลียงข้างๆ เขาตกใจและตะโกนว่า "คุณกำลังทำอะไรอยู่?"
แต่ท่านเคนต์ยกมือขึ้นเพื่อหยุดเขา ขณะที่หาระเบิดตรวจสอบ ห้องนอนก็ได้ยินเสียงหายใจแรงๆ
ของเด็กสาวที่ตกใจ หาระเบิดส่ายมือ พลิกตาท่านหญิง และเปิดปากเธอ จากนั้นเขาก็พิมพ์
"เธอเคยใช้ยาไหม?" "ใช่" ท่านหญิงกระพริบตาและตอบเบาๆ
หาระเบิดคิดอยู่ครู่หนึ่งและพยักหน้าและมองกลับไปทีแรน "มันคือซิมเนเฮซา" "เอ่อ มันคืออะไร?"
มันออกเสียงยาก เมื่อแรนถาม หาระเบิดพูดอย่างเย้ยหยันและเริ่มอธิบาย
"เธออ่อนแอและคุณเริ่มให้ยาเธอใช่ไหม? ยากลายเป็นพิษต่อร่างกาย ฉันไม่รู้ว่าเธอใช้ยามานานกี่ปี
แต่มันสะสมในร่างกายของเธอ มนุษย์มักใช้ยารุนแรงโดยไม่จำเป็น" "ถ้าฉันหยุดใช้ยา
ฉันจะดีขึ้นไหม?" "ไม่มีทาง มันไม่ใช่แค่เรื่องนั้น เราควรเอาพิษออกและค่อยๆ ลดปริมาณยา
ฉันจะกลับมาประมาณครึ่งปี" "ฉันมันไม่ใช่โรค?" เสียงของท่านเคนต์อีลลูมิเนติสั่นเล็กน้อย
หาระเบิดพยักหน้า "ใช่" "จิน, จินฉันจะสุขภาพดีได้ไหม?"
เมื่อท่านหญิงถามขณะยื่นมือออกไปจับแขนเสื้อของหาระเบิด
รอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้าของเอลฟ์เป็นครั้งแรก "ใช่" "ขอบคุณ!" "ไม่เป็นไร" หลังจากพูดอย่างนั้น
หาระเบิดมองแรนและเธอก็ขยับไหล่ "ฉันจะจ่ายให้คุณทีหลัง" "มันจ่ายไปแล้ว"
หาระเบิดส่ายหัวกับคำพูดของท่านเอิร์ลและชี้ไปที่แรน "มันเป็นข้อตกลงระหว่างฉันกับเธอ
ฉันไม่ต้องการทองหรือเงิน" ใช่ ฉันจะจ่ายด้วยหินมานาน แรนพยักหน้า ท่านเคนต์ขมวดคิ้วเล็กน้อย
"จินฉันจะใช้ใบสั่งยา ให้ฉันกระดาก" เมื่อคนรับใช้รีบนำกระดากและปากกามา
หาระเบิดก็เขียนใบสั่งยาอย่างลวกๆ 'บางที่เขาอาจเป็นเอลฟ์หรือเขียนไม่ดี?' ฉันกังวล แต่เมื่อได้รับมัน
มันถูกเขียนใบสั่งยาอย่างละเอียดในตัวอักษรที่สง่างามมาก "จินฉันจะกลับไป"
"แล้วการจ่ายเงินล่ะ?" "ฉันจะมารับทีหลัง" "ตกลง" แรนถอนหายใจ เอลฟ์ควมคุมไม่ได้เลย
หาระเบิดพลิกตัวไปและพูดว่า "ฉันจะกลับมาตรวจสอบในสามเดือน"
ท่านเคนต์หันกลับมามองแรนและพูดว่า "คุณอยากไปห้องรับแขกสักพักไหม?" แรนพยักหน้า

เมื่อเธอออกไปที่ห้องรับแขกภายใต้การนำทางของท่านแคนต์ เธอเหลือบมองไปรอบๆ และเห็นท่านแคนต์และลูกสาวของเขาอดกัน

ท่านแคนต์อิลลูมินีพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นมาก "ขอบคุณ ท่าน ข้าจะตอบแทนความกรุณาของท่านตราบดีที่รู้สึกสุขภาพดี" "การให้ความกรุณามันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับทหาร" แรนยิ้มและพูดอย่างนั้น

ห้องรับแขกตกแต่งด้วยสีเงินและสีหรรษา ท่านแคนต์อิลลูมินีเดินกลับมาหลังจากสนทนาสั้นๆ กับลูกชายของเขา เมื่อพอมอง ลูกชายก้มลงอย่างสุภาพและกลับไป "คุณอยากดื่มไหม?" แรนยิ้มเมื่อเขาเปิดประตูชั้นวางแก้วบนเตาผิง "ดื่มฉลองเมื่อรู้สึกสุขภาพดี" "เข้าใจแล้ว ฉันควรถามคุณจริงๆ ไหม?" ท่านแคนต์หันกลับและเอนตัวพิงเตาผิง ดวงตาสีแดงเข้มดูเหมือนจะส่องแสง "คุณต้องการอะไร?" "ความกรุณา" แรนตอบทันที คำตอบของเธอทำให้เขายิ้ม มันไม่ใช่รอยยิ้มที่เป็นมิตร แต่เป็นรอยยิ้มที่สุภาพ

"คุณจะทำอะไรกับความกรุณา?"

แรนเอนตัวพิงเก้าอี้ในห้องรับแขกให้ดูผ่อนคลายที่สุดเท่าที่จะทำได้

แรนตอบโดยเอนข้อศอกบนที่วางแขนในมุมที่เอียงไปทางร่างกายส่วนบนของเธอ

"ฉันต้องการใช้การเชื่อมต่อของท่านแคนต์" ท่านแคนต์อิลลูมินีถูกเชื่อมโยงกับโลกใต้ดิน ดังนั้นองค์กรอาชญากรรมทั่วไปและสิ่งต่างๆ ท่านแคนต์หรีดา มองแรนเหมือนเขากำลังสำรวจ เขาพูดซ้ำๆ "คุณมีการเชื่อมต่อที่ดีกับท่านดยุกมากกว่ากับฉัน"

"น่าเสียดายที่พวกเขาไม่มีการเชื่อมต่อ" "งั้นหรือ? การเชื่อมต่อแบบไหนที่คุณพูดถึง?"

"ถ้ามีด้านหน้า อาจมีด้านหลัง" มันเป็นคำพูดอ้อมๆ

แต่ค่อนข้างชัดเจนเมื่อเทียบกับการสนทนาระหว่างขุนนางทั่วไป ท่านแคนต์พึมพำว่า "ด้านหลัง"

เมื่อแรนตอบ "ฉันควรชื่นชมความสามารถของท่านดยุกไหม? หรือฉันควรชื่นชมพลังของท่าน?"

"มันสำคัญไหม?" "ถ้าฉันบอกคุณว่าฉันถูกกล่าวหาเท็จล่ะ?" แรนหลับตาซ้ำๆ และพูดว่า

"ฉันช่วยไม่ได้" "คุณบริสุทธิ" "ความกรุณาไม่ได้มาจากการกดดัน" ท่านแคนต์ลูบคางซ้ำๆ

"ฉันไม่รู้ว่าการเชื่อมต่อแบบไหน แต่ถ้าฉันมีมัน คุณจะใช้มันเพื่ออะไร?" "ฉันต้องการหาคน"

"นั่นไม่สามารถทำได้ด้วยพลังของท่านดยุกหรือ?" "มันง่ายกว่ามากถ้าคุณมีการเชื่อมต่อที่นั่น"

"อะไร? ถ้า?" "ใช่ ถ้า" ได้โปรด! แรนไขว้ขา

หวังว่าความสิ้นหวังหรือความกังวลของเธอจะไม่ปรากฏ ฉันคิดว่ามันจะดีกว่าที่จะทำอะไรบางอย่าง

"เป็นไงบ้าง? คุณยินดีที่จะทำความกรุณาให้ฉันหรือ..." มันเริ่มยากที่จะพูดในรูปแบบนี้

ท่านแคนต์มองแรนเหมือนเขากำลังค้นหาและตอบ "ถ้าคุณให้คำสั่ง ฉันจะหาคนให้ด้วยพลังที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้" แรนพูดโดยอดทนไม่ให้เรียกเขา

"งั้นฉันอยากให้มันอยู่ระหว่างคุณกับฉัน" "ตกลง" ในคำตอบที่อ่อนโยน

แรนลุกขึ้นและพูดโดยอดทนไม่ให้เรียกเขา "ฉันหวังว่าลูกสาวของคุณจะหายดี" "ขอบคุณ"

แรนหยิบกระดาษพับออกจากกระเป๋าของเธอ คุณอาจถามว่าทำไมชุดเดรสมีกระเป๋า แต่ชุดเดรสก็มีกระเป๋าด้วย แรนไม่รู้ว่ามีกระเป๋าจนกระทั่งเธอลองชุดเดรสที่ตัวเอง ก่อนใส่ชุดเดรสฉันใส่กระเป๋าก่อน และฉันใส่ชุดเดรสทับมัน มีจุดเปิดทั้งสองด้านของชุดเดรส ดังนั้นจ.

ในเวลานั้น มีคนยืนแก้วนามาให้ และรันก็รับมันไป เป็นยูสตาฟ "ขอบคุณ" "เธอดื่มเร็วเกินไป"

"ฉันไม่รู้ว่ามันแรงขนาดนี้" ยูสตาฟถอนหายใจเบาๆ รันจิบแก้วน้าเย็นและถาม

"ทำไมถึงใส่ชุดนักเรียนของสถาบัน?" "เพราะฉันไม่มีชุดทางการ" "เรามาหาชุดกันเถอะ!"

"ไม่ใช่เรื่องนั้น" "ฉันสามารถซื้อชุดสุททให้พี่ชายได้" เมื่อรันพูดพร้อมกับให้กำลังใจในสายตาของเธอ ยูสตาฟมองชุดของเธอและพูดว่า "ชุดของเธอสั้นไป" อ่า

รันพูดพร้อมกับบิดข้อเท้าที่เปิดเผยของเธอ "แม่ของฉันตัวเตี้ยกว่าฉัน"

มันเป็นเส้นทางที่น่าดึงดูดสำหรับแม่ของเธอ แต่เป็นเส้นทางข้อเท้าสำหรับเธอ

"ทำไมไม่หาชุดที่พอดีตัว?" รันยิ้ม "ฉันมีชุดมากมาย" ในงานปาร์ตี้ปีใหม่ทุกปี แม่ของรันจะจับคู่ชุดสามชุดแน่นอน

เปลี่ยนจากหัวจรดเท้าด้วยเครื่องประดับที่เข้ากันเป็นวิธีที่แม่ของฉันสนุกกับงานปาร์ตีปีใหม่ เธอไม่ได้เข้าร่วมงานปาร์ตีปีใหม่ที่พระราชวัง แต่เข้าร่วมงานเลี้ยงที่ลาซิวา 'ใช่แล้ว ลาซิวาเป็นชนบท' แม่ของเธอที่เป็นความงามที่หรูหราและซับซ้อนบ่นว่าเธอรู้สึกเหมือนแก่ขึ้นสิบปีเมื่อเทียบกับเมืองหลวงเมื่อเธออยู่ในลาซิวา เมื่อเทียบกับภรรยาของศิษย์คนอื่นๆ แม่ของเธอเป็นเพียงคนที่ทันสมัยที่สุด 'นั่นเป็นเหตุผลที่การเงินของเรา กำลังจะพังทลาย' ดยุคของเรายากจนที่สุดในบรรดาดยุคทั้งหมด พื้นดินแห้งแล้ง 'ถ้าเราขายดินมานาน เราจะพลิกสถานการณ์' ฐฐู รันหัวเราะเบาๆ และยูสตาฟยื่นมือออกมา ".....?" รันคืบหน้ามาให้กับมือของเขาด้วยความสงสัย "..."

ยูสตาฟคืบหน้าให้กับคนรับใช้ที่ผ่านไปและกลับมาหาเธอ "เดินร่ากันเถอะ" "หือ?" รันที่ตกใจมองมือของเขาและยื่นมือออกไป แต่เธอหยุดก่อนที่มือของเธอจะทับกันและขมวดคิ้ว "ฉันเดินไม่เก่ง" "ฉันรู้ว่าเธอไม่เก่ง" ยูสตาฟพูดและจับมือเธอและดึงเธอขึ้นจากเก้าอี้ "แต่ฉันเดินเก่ง ดังนั้นมันจะโอเคสำหรับเราทั้งคู่" ยูสตาฟพาเธอไปที่พื้น และรันยืนบนพื้นโดยถูกลากไป "ถ้าเธอทำอะไรเหมือนควอดโตรัม (ควอดโตรัม: การเต้นรำที่ซับซ้อนในคู่) ฉันจะยืนอยู่ตรงนั้น?" รันขู่ แต่ยูสตาฟมองกลับไปที่นักแสดงโดยไม่สนใจบรรยากาศของเพลงเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เป็นเพลงเต้นรำช้า 'โอ้ มันคือดับลิด (ดับลิด: การเต้นรำของเราสองคน)' รันได้ยืนยันว่าการเต้นรำแบบวอลทซ์เป็นที่นิยมมากในเมืองหลวง รันสุดท้ายใจลึกและจับมือยูสตาฟแน่น "ใจเย็นๆ ฉันจะนำเธอ" ยูสตาฟจ้องมองเธอเมื่อเขาพูด และเขาเริ่มเคลื่อนไหวโดยดึงเอวของเธอ 'อวอ...' ถูกดึงด้วยแรงที่คาดไม่ถึง รันเริ่มก้าวอย่างงุ่มง่าม เมื่อรันมองลงไปไปที่เท้าของเธอ "อวอ...อวอ" ยูสตาฟเตะลิ้นของเธอ "เธอเดินไม่เก่งจริงๆ" "ฉันบอกเธอแล้วใช่ไหม?" "เธอจะได้อย่างไรเมื่อเธออยู่ในเมืองหลวง?" "ถ้าฉันไม่เดิน...?" "ผู้ปกครองของลาซิวาเดินไม่เก่งเลย?" พูดอย่างนั้น ยูสตาฟสั่งสั้นๆ "เงยหน้าขึ้น"

และรันจ้องมองเขาในตา ดวงตาสีฟ้าอยู่เหนืออย่างชัดเจน เธอเติบโตขึ้นจริงๆ ในช่วงเวลาสั้นๆ นี่ 'อว' มันสบายจริงๆ ที่ตามยูสตาฟนำ ฉันรู้ว่าก้าวมันยุ่งเหยิง แต่ดูเหมือนจะเป็นการเต้นรำจริงๆ แล้วฉันสามารถทำได้ รันพูด "ทำไม? เธอกังวล?" "ฉันไม่ขอบร่อยขีดข่วนบนลาซิวา" รันกระพริบตาที่คำพูดและพูดซ้ำๆ "ฉันคิดเกี่ยวกับมันมาสักพักแล้ว แต่ฉันคิดว่ายูสตาฟรักลาซิวามาก ไม่ใช่เธอ? มันเป็นธรรมชาติ?" "เธอไม่ชอบมันเหรอ?" รันกั๊กริมฝีปากเบาๆ และมองเขาในตาและพูด "ฉันรู้ว่าลาซิวาเป็นครอบครัวเก่า ประเพณี ครอบครัวของเกียรติก แต่ถ้าเธอถามฉันว่ามันสำคัญมากสำหรับฉัน...มันไม่ใช่" "มันหนาว มันแห้งแล้ง มันเป็นชนบท" รันยิ้มอย่างสดใสที่คำพูด "และมันเป็นเช่นนั้น" ยูสตาฟมองรันและพูด ยกตาขึ้น "อะไรเหลือสำหรับฉันนอกจากลาซิวา?" "ความหล่อ?" เมื่อรันขมวดคิ้วที่สิ่งที่เธอพูด ยูสตาฟหัวเราะโดยไม่รู้ตัว และพูดซ้ำๆ "นั่นเป็นสิ่งที่ชอบคุณ" "ลาซิวาเป็นของเธอ" ที่คำพูดนั้น ยูสตาฟมองรัน เธอพูดด้วยใบหน้าจริงจัง "ไม่มีใครจะเอาลาซิวาไปจากเธอ" "ฉันจะไม่เอามันไป" ยูสตาฟกระซิบเบาๆ ทุกสิ่งที่เป็นของลาซิวาเป็นของเธอเอง ถ้าไม่ใช่ยูสตาฟของลาซิวา มันจะเป็นอะไรสำหรับเขา? ตั้งแต่เด็ก แม่ของเขาพูดไม่หยุด จับไหล่ของเขา ยังเด็ก "ลาซิวาเป็นของเธอ ทั้งหมดนี้เป็นของเธอ ยูสตาฟ" หลายครั้ง หลายครั้ง เหมือนเป็นการแก้แค้นเดียวสำหรับสามีที่เย็นชาของเธอ นิ้วที่จับจับ และใบหน้าของแม่ของเขาน่ากลัว แต่ยูสตาฟเคยชินกับมันทั้งหมด อย่าหัวเราะเสียงดัง เธอไม่สามารถร้องไห้ อย่าวิ่ง แสดงความสง่างามในฐานะดยุคคนต่อไปของลาซิวา อย่าแสดงความรู้สึก อย่าทำตัวเหมือนเด็ก คิดถึงสิ่งที่เขาได้ยืนยันหลายครั้ง ยูสตาฟจ้องมองรัน รันเหงื่อเย็นแตก เธอก้าวบนเท้าของยูสตาฟเป็นครั้งที่สาม ไม่ว่าเธอจะเดินอย่างไร เธอไม่สามารถช่วยก้าวบนเท้าของเขาได้เพราะก้าวมันบิดเบี้ยว "ยูส เท้าของเธอโอเคไหม?" "มันโอเค" ใบหน้าของเธอแสดงทุกอย่างที่เขาไม่รู้ เธอหัวเราะเสียงดัง เธอวิ่ง เธอแสดงความรู้สึก เมื่อการเต้นรำจบลงใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความโล่งใจ Somehow, the Bureau of Grumpy was in a mood, and Eustaf said.

"เธอควรฝึกเดินก่อนที่จะไป" "อืม..." รันไม่สามารถพูดได้ว่ามันโอเคที่จะไม่ตรง
มันเป็นเพราะยูสตาฟที่ฉันสามารถเดินได้ตอนนี้ เมื่อยูสตาฟพาเธอออกจากพื้น
คนปรากฏตัวเพื่อขอเดินรำเหมือนรอส "เธอต้องการให้ฉันก้าวบนเท้าของเธอด้วย?"
รันเปิดตากว้างและถามเบลน และเขายิ้มเบาๆ "ฉันจะเป็นเกียรติถ้าเราสามารถเดินรำได้" "อืม..."
ฉันได้ยินแบบนั้น แต่ฉันไม่สามารถพูดว่าไม่ รันจับมือเบลน CHAPTER 019 'วา...'
ฉันแน่ใจว่าผู้ชายผู้ใหญ่แตกต่างกัน ด้วยความชื่นชมเล็กน้อย รันเริ่มเดินรำครั้งที่สองของเธอ
ทันทีที่เริ่ม เบลนกลืนหัวเราะ "เธอเดินไม่เก่งจริงๆ" "ขอโทษ..." "มันโอเค" เขามองไปรอบๆ
สักครู่และพูดเบาๆ "รอสไม่หึงเหรอ?" "หือ? อืม...นิดหน่อย?" "ตามคาด" ดวงตาของเบลนหรือ
รันสายหวั "ไม่ อย่างบอกว่าคุณบอกเขาแบบนั้น" "ไม่ เขาต้องทำ เจ้าชายคือเจ้าชาย
มันไม่ใช่ท่าทีของอัศวินที่จะทำตามความรู้สึกของเขา ไม่ใช่ความชอบของเขา" พูดอย่างนั้น
เบลนหายใจเบาๆ "รอสรับใช้เจ้านายตั้งแต่เขายังเด็ก เขาอาจคิดว่าเขาเป็นพี่ชายใหญ่ของเขา"
เบลนมีช่องว่างอายุที่สำคัญกับรอส รอสเป็นลูกชายคนสุดท้ายของบาร์อนเน็ต
และเบลนรู้สึกอายเพราะเขาดูเหมือนปล่อยให้ตัวเองโต "ตราบดีที่ยูสตาฟชอบเขา"
เบลนยิ้มแปลกๆ ที่คำพูดของรัน ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเขามองลงไปที่รัน
"เธอคิดอย่างนั้นเหรอ?" "หือ?" "เขาชอบรอส?" "อืม" เธอตรงเบาๆ และรันตอบ
"เขาไม่ดูเหมือนเกลียดเขา" แม้แต่คิดเองก็ไม่แน่ใจ เบลนยิ้มเหมือนรู้แล้ว รันพูดเหมือนทำข้อแก้ตัว
"แต่บางทีท่าทีของเขาแย่ง
มันแย่งที่จะเห็นเจ้านายแสดงความชอบและไม่ชอบชัดเจนต่อคนของเขา" "ถูกต้อง" เบลนพยักหน้า
รันพยักหน้าและขมวดคิ้วด้วยความโล่งใจ "เบลน" "ใช่" "รองเท้าบูทของเธอแข็งแรงใช่ไหม?"
เบลนกลืนหัวเราะและพูดอย่างจริงจังอีกครั้ง "มันแข็งแรง" "นั่นเป็นการโล่งใจ"
รันจบการเดินรำด้วยความมั่นใจ ฉันไม่สามารถนับได้ว่าฉันก้าวบนมันกี่ครั้ง
ความอดทนของเบลนที่ไม่แม้แต่ขมวดคิ้วทำให้เธออยากด่า
รันออกจากพื้นอย่างรวดเร็วไปยังส่วนอาหารเพื่อหลีกเลี่ยงแขกที่ขอเดินรำ 'อืม เนื้อกำลังลดลงเร็ว'
แซนดรีวิชบางๆ มีแฮม ชีส และแซลมอน ซึ่งก็เป็นที่นิยมเช่นกัน
ฉันไม่สามารถอัปโหลดแซนดรีวิชแดงกว่าเพราะมันแพง 'ครึ่งหน้า ฉันจะเติมมันให้หรูหราขึ้นหน่อย'
วางแผนสำหรับงานปาร์ตีปีหน้า รันหยิบแซลมอนแซนดรีวิชที่ไม่ค่อยนิยม ในฤดูใบไม้ร่วง
แซลมอนที่จับได้มากในหุบเขาและแม่น้ำจะถูกม้วนและกลายเป็นอาหารหลักของฤดูหนาว
มันธรรมดาจนไม่เป็นที่นิยม รันมองไปรอบๆ วางไวน์ที่เต็มไปด้วยเบอร์รี่ในถ้วยใหญ่
แล้วเปิดประตูระเบียงที่มีแสงสว่าง
ฉันรู้สึกดีเมื่ออากาศร้อนและแฉะที่ร้อนจากแอลกอฮอล์สัมผัสกับอากาศเย็น
วันนี้อากาศอบอุ่นสำหรับฤดูหนาว ไม่มีลมเหนือแรง "ฉันรู้สึกดี"
เป็นเพราะวิญญาณของแอลกอฮอล์ที่ทำให้เธอพูดออกมาดังๆ? Somehow, I laughed and ran
around and laughed again to lightly rhythmize the music coming from inside.
"อา ดีจัง" รันกลืนอากาศเย็นและกลืนเครื่องดื่มแรง "อว้าว..." มันหมุน
มีความร้อนพุ่งขึ้นในลำคอและท้องของฉัน ด้วยแซลมอนแซนดรีวิชในคำเดียว รันหายใจออก
ลมหายใจสีขาวออกมาเหมือนมังกร รันเดินไปที่ราวบันได "มันร้อน" ห้องจัดเลี้ยงอยู่บนชั้นสอง
ได้ราวบันไดสูง ทุ่งข้าวสาลีแสงระยิบระยับ หิมะ หิมะ หิมะ หิมะอยู่ทุกที่ รันยิ้มเบาๆ
แม่ของฉันบอกว่าเธอเบื่อหิมะนี้ อย่างไรก็ตาม
การสะท้อนของแสงจันทร์ในเวลากลางคืนไม่ดีไปกว่าชุดของราชินี
ถนนถูกทำความสะอาดอย่างขยันขันแข็งโดยคนรับใช้ แต่หิมะที่กองอยู่ในสวนไม่สามารถช่วยได้
และคนสวนบอกว่ารากจะได้รับปกป้องเฉพาะเมื่อหิมะกองขึ้น 'มันน่าหงุดหงิด'
รันวางมือบนหัวของเธอคิดอย่างนั้น
รันเริ่มดื่มน้ำปัสสาวะออกเพราะรู้สึกไม่สบายกับผมที่ถูกจัดอย่างระมัดระวัง
เมื่อฉันดื่มน้ำปัสสาวะรูปหัวออก ผมที่ขึ้นมาก็หล่นลงมา รันกระโดดขึ้นและนั่งบนราวบันได

ฉันไม่ได้เมา มันเป็นการกระทำที่ไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นอันตราย นั่งบนราวบันได เธอเริ่มปล่อยผม "โอเค!" เมื่อฉันปล่อยผมทั้งหมดได้สำเร็จ หัวของฉันไม่สามารถเบาได้ขนาดนี้

ลมหนาวที่พัดผ่านภายในหัวของฉันรู้สึกดี "นูนิม?" ประตูด้านในเปิดเล็กน้อยและเสียงเข้ามา และรัญยิมและโบกมือ "ยูส!" ดวงตาสีฟ้าของเขากลมเหมือนตกใจ รันหัวเราะเพราะมันน่ารัก "ทีนี่! ทีนี่! ทีนี่!" เธอเริ่มโบกมืออย่างแรง ยูสตาฟไม่วิ่ง แต่เขาเดินเร็ว

จากนั้นลมแรงพัดและเธอรู้สึกว่าคุณและชุดของเธอปลิวและร่างกายของเธอสั่น 'ว้าว มันปลิว' คิดอย่างนั้น ยูสตาฟกอดเอวของเธอแน่นเมื่อเธอมาชิดด้วยแขนเปิด "ยูส?" หัวเราะจากการหัวเราะ รันบิดผมของเธอ ผมสีข้าวสาลีที่สองแสงสั้นเบาๆ ในลม "ฉันเกือบปลิวไป" "นั่นคือสิ่งที่เธอพูด?" "หือ? ทำไม?" "ทำไม?" ยูสตาฟถามกลับเหมือนตกใจ และพูด กอดเอวของเธอแน่นขึ้นเล็กน้อย "เราจะใส่ในสนธิสัญญา เธอจะไม่ตายจนกว่าฉันจะเป็นผู้ปกครอง" "ฉันไม่ได้ตั้งใจจะตาย" ฉันจะมีชีวิตยืนยาว เมื่อรัญยิมและพูด ยูสตาฟถอนหายใจ

ลมหายใจที่ออกมากลายเป็นเมฆสีขาวและกระจาย "โปรดทำ ฉันบอกเธอแล้ว ฉันไม่ชอบคนที่ตายง่ายๆ" "ใช่ ใช่ ใช่ ฉันจะไม่ตาย" รันมองลงไปที่เขา ตอบหลายครั้ง ดวงตาสีฟ้าสงบของเขาทำให้เธอรู้สึกสงบลง somehow "ยูส" "ใช่?" "ยืม" ยูสตาฟถอนหายใจอีกครั้ง "ฉันไม่."

"ฉันจะไปพบจักรพรรดินี" "โอ้, เรามีการหักทลายแบบไหนกัน? เข้ามาสิ นั่งลง" คาทยา นั่งลงพร้อมรอยยิ้ม รันตามเธอไปหักทลายมาร์ควิสไซรัสและดัชเชสแห่งอัลลา เมื่อแนะนำจักรพรรดินี สองภรรยาก็รู้จักกันอยู่แล้ว มาร์ควิสไซรัสอายุน้อยกว่าประมาณยี่สิบปี และดัชเชสอัลลาอายุเท่ากับจักรพรรดินี "มีที่ว่างอยู่" เมื่อรันพูด คาทยากล่าวว่า "อา" "เจ้าหญิงมงกุฎจะมาที่นี่วันนี้" เจ้าหญิงมงกุฎ เจ้าหญิงมงกุฎ? รันเบิกตากว้าง "ฝ่าบาท?" "ใช่ ขอโทษที่ไม่ได้บอกล่วงหน้า แต่เธออยากพบคุณทันที" "เข้าใจแล้ว"

รันก้มศีรษะและเปิดพัดเพื่อซ่อนความอับอาย เจ้าหญิงมงกุฎ เธอเป็นคนที่สองในบรรดาสภักดิ์รัญยิมปี ทำไมถึงไม่มีบอสกลางสีกนภายใต้บอสว้ายร้าย? พวกเขาถูกเรียกว่าสภักดิ์รัญยิมปี มันถูกห่อหุ้มเหมือนเป็นพลังมหาศาล แต่เมื่อพระเอกล้มลงหนึ่งคน - ฮู้ เธอเป็นคนที่อ่อนแอที่สุดในพวกเรา ชื่อ "สภักดิ์รัญยิมปี" เป็นการเสียเปล่า คุณไม่เคยพูดแบบนี้ใช่ไหม? เจ้าชายเป็นคู่อ่อนแอที่สุดในบรรดาสภักดิ์รัญยิมปี 'เขาตายไปแล้วตั้งแต่ต้นฉบับ'

และบอสกลางที่แข็งแกร่งที่สุดอันดับสองในบรรดาสภักดิ์รัญยิมปีคือเจ้าหญิงมงกุฎ 'เพราะเธอวางยาพิษสามีของเธอ' เจ้าหญิงมงกุฎตั้งครรภ์ในช่วงที่เจ้าชายเสียชีวิต และรันรู้ว่าไม่ใช่ลูกของเจ้าชาย 'และเธอตกหลุมรักยูสตาฟ...'

มันเกิดขึ้นเมื่อยูสตาฟเข้าสู่สังคมครั้งแรกตอนอายุประมาณ 22 มีหลายสิ่งที่ไม่สามารถผลิตเพลลิ่งกับฤดูกาลสังคมได้ และเจ้าหญิงมงกุฎตกหลุมรักดยุคหนุ่มทันที มันเป็นจุดเริ่มต้นของความโชคร้าย ถ้าต้องพูด ความโชคร้ายของชีนาเริ่มต้นขึ้น เอาล่ะ 'ฉันไม่อยากเป็นศัตรู' ฉันไม่อยากเป็นศัตรูเลย แต่ฉันก็ไม่อยากสนิทสนมเหมือนสัตว์ในกรง

ฉันหวังว่าคุณจะออกมานอกกรงและรักษาระยะห่างที่เหมาะสม รันกลืนเบาๆและยืม "ฉันตั้งตารอที่จะพบเจ้าหญิงมงกุฎ" "เธอฉลาดมาก"

คาทยาพูดอย่างรุนแรงตามคำพูดของมาร์ควิสไซรัส "เธอจะทำอะไรเมื่อเธอยังเด็ก? เธอจับสามีไม่ได้สักคน" ตามคำพูด มาร์ควิสไซรัสปิดปากอย่างอึดอัด

และดัชเชสแห่งอัลลาพูดอย่างสบายใจ "เพราะพวกเขายังเด็กอยู่ พวกเขาจะดีขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป" "มันผ่านไปสามปีแล้ว แต่เธอไม่มีลูกเลย เจ้าชายมงกุฎจะตัดสินใจเมื่อเขามีลูกหรือไม่? บางทีฉันควรสอนเขาว่าต้องทำอะไร" จักรพรรดินีคาทยาพึดพึด รันอยากจะทำ "ไม่ คุณมีลูกชายที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของเจ้าชายไม่ใช่หรือ? ถ้าเขามีลูกและเขาควบคุมได้แล้ว เขาจะถูกจับได้" เธอผลึกเบาๆและปิดปาก ตอนนั้นเหมือนรู้ว่าเธอกำลังพูดถึงตัวเอง

คนรับใช้แจ้งตำแหน่งของเจ้าหญิงมณฑุ "ฉันมาสาย ขอโทษด้วย"
โอลิเวียเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มขอโทษและทักทายเบาๆ คาถาพูดด้วยรอยยิ้มกว้าง
"เราพึ่งรวมตัวกัน ไม่ต้องกังวลและนั่งลง" "ขอบคุณสำหรับคำพูดที่กรุณา"
รันประหลาดใจที่เห็นโอลิเวียนั่งลง มีโรสีเงินขาว
เหตุผลแรกที่มีโรถูกเรียกเช่นนั้นเพราะมีผมสีเงินขาวสะอาด
โอลิเวียก็จัดผมสีเงินที่เป็นเอกลักษณ์ของดยุคมีโรอย่างเรียบร้อย
ความบริสุทธิ์ของเธอในวัยยี่สิบต้นๆกำลังเต็มที่
ฉันอดทนกับความชื่นชมที่ไม่สามารถเห็นคนเดียวที่วางยาพิษสามีของเธอ "ทักทายฝ่าบาท"
สามคนที่ยืนขึ้นตั้งแต่เธอเข้ามาทักทายกันทีละคน ดยุกรันเป็นคนแรก แล้วดัชเชสและมาร์ควิส
เมื่อเจ้าหญิงทักทาย ทุกคนนั่งลงโดยบอกให้จักรพรรดินีนั่งลง "ฉันให้ฉันแนะนำตัวอีกครั้ง
ฉันไม่เคยเห็นคุณสองคนมาก่อน นี่คือนักแห่งลาซิอา รัน โรมีอา เด ลาซิอา"
"เป็นเกียรติที่ได้พบคุณ ฝ่าบาท" "และตามที่คุณรู้ นี่คือนักแห่งลาซิอา ฟราน ลา มาร์เทิล เจ้าหญิงมณฑุ"
"คุณเรียกฉันว่าโอลิเวียก็ได้" "ฉันจะกล้าเรียกคุณแบบนี้ได้อย่างไร"
รันอยากจะล้มลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว ฉันไม่อยากสนิทกับคุณ "ดยุคแห่งลาซิอาถ่อมตน"
จักรพรรดินียิ้มและพูด เจ้าหญิงกระปริบตาสีม่วงใสและยิ้มเบาๆ "ใช่ ไว้คุยกันใหม่ที่หลัง" ไม่ ไม่
ฉันไม่อยากคุย แต่คุณพูดแบบนี้ไม่ได้ รันยิ้มเบาๆและก้มศีรษะ.

บทที่ 023

หลังจากการทักทายเบาๆ เนื้อหาย้ายจากพระราชวังหงส์ทองไปยังการเดินร่ำเชตร้อน
พร้อมเครื่องมือเวทมนตร์ใหม่ที่จะเปิดตัวในโลกสังคมเร็วๆนี้
"ฉันตั้งตารอที่จะเห็นเครื่องมือเวทมนตร์ใหม่ๆมากมาย" "โอ้ เครื่องมือแบบไหนกัน?
ดยุคแห่งลาซิอา โดยวิธีการแล้ว มักจะแนะนำผลิตภัณฑ์ใหม่ๆให้จักรพรรดินีเสมอ"
รันหัวเราะและพูดขณะที่มาร์ควิสไซร์สป้ายปาก "ครึ่งหน้า ฉันจะบอกมาร์ควิสให้ส่งคนแยกต่างหาก"
"โอ้ จริงเหรอ?" มาร์ควิสไซร์สไม่สังเกตเห็นว่าดาของจักรพรรดินีหรือลงเล็กน้อยและขอมัน
"แน่นอน สิ่งที่ดีที่สุดคือแสดงให้จักรพรรดินีเห็นก่อน"
จักรพรรดินีหัวเราะและพูดอย่างใจกว้างตามคำพูดของรัน "ฉันจะเห็นได้อย่างไรแค่ฉัน?
มาร์ควิสขอรับรองคุณ ครึ่งหน้าคุณแสดงให้มาร์ควิสเห็นก่อน" "ขอบคุณ จักรพรรดินี"
มาร์ควิสไซร์สพูดพร้อมรอยยิ้ม เธอรู้เรื่องมากจนรันชอบเธออย่างรวดเร็ว
ผมหยิกสีแดงและดาสีฟ้าทองของเธอรู้เรื่อง เธอเป็นลูกสาวของอัศวิน
ขุนนางชั้นต่ำที่จะเป็นมาร์ควิส และฉันเห็นว่าทำไมมาร์ควิสถึงหลงรักเธอ
แม้ว่าอายุระหว่างมาร์ควิสและมาร์ควิสไซร์สจะต่างกันประมาณสิบปี
แต่ก็ไม่ใช่ว่าขอพร่องใหญ่ในสังคมขุนนาง ยังมีคนที่พูดลับหลัง 'ถ้าคุณพูดลับหลังเธอ
เธอก็เก่งเหมือนกัน' รันคิดเช่นนั้น ดัชเชสแห่งอัสลามมีผมสีดำและผิวคล้ำ ว่ากันว่าเมื่อเธอยังสาว
เธอเป็นผู้หญิงที่สวยงามด้วยคุณลักษณะที่ชัดเจน และความงามของเธอยังคงอยู่แม้เมื่อเธอโตขึ้น
เธอพูดขณะที่กางพัดสีสดใสที่มีดอกกุหลาบอยู่ "ฉันตั้งตารอเสมอ
วันนี้ดยุคแห่งลาซิอาสงสัยว่าเธอจะนำอะไรมา" การโจมตีที่มีหนาม รันยิ้มเบาๆและพูด
"ฉันแค่คิดถึงมัน ฉันแน่ใจว่าเจ้าของกุหลาบทองจะมีความสุขที่ได้ยินเรื่องนี้"
รันดอกยั่วว่าฉันไม่ได้ทำธุรกิจ แต่ยอดกุหลาบทองกำลังทำธุรกิจ ได้รับการยอมรับจากเปลวไฟสีฟ้า
มีขุนนางชั้นสูงที่คิดว่าผ้าไม่มีหยดเลือดของลาซิอา กำลังทำหน้าที่เป็นดยุคแห่งลาซิอาเมื่อพวกเขา
ออกสู่สังคม เช่นเดียวกับดัชเชสแห่งอัสลาในวันนี้ ฉันไม่สามารถพูดออกมาดังๆเพราะฉันมีอำนาจ
โอลิเวียพูดพร้อมกับเอียงศีรษะ "ดังนั้น หุ่นยอดกุหลาบทองเป็นเครื่องเอลฟ์ใช่ไหม?" "ใช่" "เอลฟ์
คุณเชื่อได้ไหม? ฉันกังวลเกี่ยวกับผลึกน้ำแข็งในมือของพวกเขา"
รันพยักหน้าเมื่อโอลิเวียขมวดคิ้วและพูด "ฉันเข้าใจว่าฝ่าบาทกังวล แต่คุณไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น
ผลปรากฏว่าเครื่องเอลฟ์ถูกดูหมิ่นในหมู่เอลฟ์ มันดีกว่าที่จะอยู่ในหมู่มนุษย์"

รันให้ข้อแก้ตัวที่เลวร้ายทำเสมอ โอลิเวียพยักหน้า "เข้าใจแล้ว" "ไม่ ทำไมคุณถึงหาเรื่อง?"

รันกลืนน้ำซารอน รู้สึกถึงความตึงเครียดที่ขโมยหลังคอกของเธอ

ภายในห้องน้ำชาซึ่งหม่นเวียนอากาศรอน รู้สึกแห้ง 'ถ้าคุณเปิดแบบนี้ ผลึกน้ำแข็งจะหมดเร็ว'

มันดีที่จะทำเงิน รันคิดเช่นนั้นและคิดว่าเธอควรทำตัวควบคุมความชื้น

"แต่เอลฟ์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ลึกลับ ฉันอยากเห็นพวกเขาด้วยตาตัวเองสักวันหนึ่ง"

มาร์ควิสไซริสตาเป็นประกายและพูด เตือนรันถึงฮาเรช ไซ เขาเป็นคนหน้าตาดี นอกจากนี้

เอลฟ์ยังใหญ่กว่ามนุษย์โดยพื้นฐาน นั่นก็เป็นแง่มุมที่น่าดึงดูดเช่นกัน

"ฉันหวังว่าเราจะสื่อสารกันได้สักวันหนึ่ง" รันตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง 'คุณจะสื่อสารเร็วๆนี้'

ด้วยความคิดเจ้าเล่ห์เช่นนั้น เมื่อผลงานเวทมนตร์ของเอลฟ์และคนแคระออกมา

พวกเขาจะใส่หินมานาและมูลค่าเพิ่มในมือของพวกเขา มันเรียกว่าพลังแบรนด "คิดไปแล้ว

ฉันได้ยืมว่ามาร์ควิสคาเมรอนของเธอเอง" จักรพรรดินีมวดคิวตามคำพูดของดัชเชสแห่งอัลลา

"ทำไมคุณถึงพูดเรื่องนั้น?" "ไม่ ขอขอบคุณสำหรับความห่วงใย ดัชเชสแห่งอัลลา

แต่ฉันแค่มีความขัดแย้งเล็กน้อยกับมาร์ควิส"

"คาเมรอนเป็นครอบครัวที่ยืนยาวและอุทิศตนให้กับราชวงศ์"

จักรพรรดินีคาทยาพยักหน้าตามคำพูดของดัชเชสแห่งอัลลา รันยิ้มหนัก

นั่นหมายความว่าจักรพรรดิอยู่เบื้องหลังนักเขียนหลังคาเมรอน ดังนั้นอย่าหยาบคาย "แน่นอน

ลาซิอาภูมิใจในสิ่งนั้น ทุกครั้งที่ฉันเห็นซุ่มประตูลีเซีย" รันตัดเค้กชิ้นหนึ่งอย่างระมัดระวังด้วยส้อม

ขณะที่ตอบ เธออยู่ด้วยกันตั้งแต่จักรพรรดิองค์แรก

สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับการมาที่เมืองหลวงคือฉันสามารถกินขนมชั้นสูงได้มากเท่าที่ต้องการ

'ลาซิอาควรผลิตน้ำตาลเร็วๆนี้....' ฉันสงสัยว่า ยูสตาฟทำได้ดีไหม 'โอ้ ฉันคิดถึงเขา'

ไม่มีผู้ชายคนไหนหล่อเท่ายูสตาฟในเมืองหลวง ฉันอยากได้ยืมเขาพูดว่า "นูนิม"

และได้ยืมสำเนียงเย็นเฉพาตัวของเขา จักรพรรดินียิ้มและพูด

"จินฉันได้ยืมว่ามีผู้ชายมาขอแต่งงานที่หน้าซุ่มประตูลีเซียอย่างต่อเนื่อง" "ใช่

ฉันได้ยืมว่าบางคนร้องเพลงเซเรเนดทั้งคืน" มาร์ควิสไซริสหัวเราะคิกคัก โอลิเวียยิ้มด้วยตา "โอ้

พระเจ้า" "ฉันสงสัยว่าใครจะอยู่กับดยุค" "ฉันยังไม่อยากแต่งงาน ยูสตาฟยังเด็กอยู่"

"ปรากฏว่ายูสตาฟยังไม่ได้แต่งงาน?" รันก้มศีรษะตามคำพูดของจักรพรรดินี "ใช่ เขายังเด็กอยู่

ฉันอยากให้เขามีเวลาพอสมควร" รันดีควันจางๆอย่างรวดเร็ว

จริงๆแล้วมันยากที่จะบอกว่าเขายังเด็กเพราะเขาอายุ 18

แต่ข้อแก้ตัวที่เขายังไม่เป็นผู้ใหญ่ก็ใกล้จะได้ผล "แน่นอน

ดัชเชสแห่งลาซิอาไม่สามารถเกี่ยวข้องกับงานแต่งงานของยูสตาฟได้"

คุณไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา ดัชเชสแห่งอัลลาลงนามอีกครั้ง รันตอบ รู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย "ใช่

ฉันเคารพยูสตาฟ เขายังเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับสูงของสถาบันการศึกษา" รันยิ้มกว้าง

เธอเคยโอ้อวดน้องชายของเธอทุกครั้งที่มีความจำเป็น รันคิดว่าบางสิ่งที่น่ารำคาญจะหลุดออกไป

"โอ้ น่าเสียดาย ฉันอยากเห็นงานแต่งงานของดัชเชสแห่งลาซิอา โอ้ พระเจ้า

แล้วรู้สึกอย่างไรที่มีผู้ชายมากมายมาขอแต่งงาน?"

มาร์ควิสไซริสเปลี่ยนเรื่องอย่างสดใสและรันตอบด้วยเสียงหัวเราะ "พูดตรงๆ

ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรกับดอกไม้เหล่านั้น" ด้วยวิธีนี้

การสนทนาดำเนินต่อไปและสิ้นสุดก่อนอาหารเย็นจะเริ่ม รันกวาดหน้าอกของเธอเข้าไป

ทักทายพวกเขาอย่างสง่างามและออกไป เซอร์เบลนที่รออยู่มองดูใบหน้าของรันและกระซิบ

"คุณดูเหนื่อย" "ฉันเหนื่อย" รันก้าวเร็วๆโดยถูขมับ ฉันอยากออกจากพระราชวังนี้โดยเร็วที่สุด

จากนั้นมีคนลื่นออกจากห้องเหมือนรอให้เธอออกมา เบลนหยุดและก้มศีรษะอย่างรีบเร่ง "โอ้

ให้ตายเถอะ" รันก็โค้งเข้าลึกๆ สาปแช่งในใจ "ยินดีที่ได้พบฝ่าบาท เจ้าชายมังกู"

"นี่ไม่ใช่ดยุคแห่งลาซิอา ที่ยากจะเห็นหน้าใช่ไหม?" เจ้าชายยิม อายุ 28 ปีมีลักษณะสดใส ผมสีบล.

"ฉันต้องทำงานกับมาร์ควิสคาเมรอนให้เสร็จ" รันถามโดยไม่รู้ตัว "คุณจริงๆ...?"
เมื่อเธอเริ่มพูดและไม่สามารถพูดต่อได้ ยูสตาฟพยักหน้า "ถ้าคุณถามว่าฉันตัดเขาเอง ใช่ ถูกต้อง"
รันสุดลมหายใจสั้นๆ และมองเขา ดวงตาสีฟ้าจ้องกลับมาที่ตัวเอง
ดวงตาที่เงิบสงบไม่สามารถพบความบ้าคลั่งหรือการฆาตกรรมหรืออะไรที่คล้ายกัน
รันพูดเหมือนเป็นเรื่องตลก "ฉันดีใจที่ได้ไม่ได้แขวนหัวบนเสา"
"คุณไม่จำเป็นต้องไปไกลถึงขนาดต่อสู้ตัวล"
นั่นหมายความว่า คุณจะทำถ้าคุณไม่ได้ฆ่าเขาในการดวล? "มากกว่านั้น
ฉันคิดว่า คุณจะถามคำถามอื่น" ที่คำพูดของยูสตาฟ รันเบิกตากว้าง "คำถามอื่น? อันไหน?"
"ถ้าคุณไม่มีอะไรจะทำ ก็แค่นั้น" รันยิ้มขมขึ้นกับคำพูดของเขา ซึ่งเขาได้ถอยกลับ
"ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดถึงเรื่องเงาเขียว" "นั่นคือวิธีที่คุณเอามันออกมา" "ก็ได้
ไม่มีอะไรแปลกใจที่คุณเอาเงินเบี้ยเลี้ยงไปมากมาย" "ไม่เป็นไร
ฉันไม่ต้องการเงินมากสำหรับสิ่งอื่นๆ" "ใช่ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉันก็ห่างไปหนึ่งปี ไม่
เราห่างกันน้อยกว่าหนึ่งปี? นั่นก็พอสำหรับฉันที่จะเลิกเป็นหัวหน้า" "...."
ยูสตาฟมองรันเหมือนเขากำลังมองเงิบๆ รันมองขึ้นไปที่ยูสตาฟด้วยใบหน้าทึบอกว่า
'มันโอเคจริงๆ' ถอนหายใจออกมาบางอย่างคล้ายกัน ยูสตาฟพูด "โอเค" รันพยักหน้า
'ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าการณ์ของยูสเปลี่ยนไป?' รันมองยูสตาฟคิดเช่นนั้น
แน่นอนว่าเขาสูงและเสียงของเขาเปลี่ยนไป แต่ควรจะบอกว่าเขามีเวลามากนอกเหนือจากนั้น?
'มันเป็นภาพลวงตาของฉันที่จะบอกว่าความคมชัดของสมัยก่อนกลายเป็นรอบ?
เพราะฉันคุ้นเคยกับยูส?' ด้วยความคิดนั้น รันจ้องยูสตาฟ และเขาดูสงสัย
"ทำไมคุณมองฉันแบบนั้น?" "ยูสเปลี่ยนไป?" ในสถานที่เช่นนี้ รันที่ซื่อสัตย์มาก ยูสตาฟถามเธอ
"คุณคิดอย่างนั้นหรือ?" แต่เพิ่มว่าเธอดูเหมือนจะหลงคิด "คุณไม่ชอบมันหรือ?" "อะไร? ไม่ เป็นไร"
มันดีที่จะผ่อนคลาย แต่เมื่อฉันยิ้ม ยูสตาฟพยักหน้า "นั่นก็พอแล้ว"
เขาไปต่อเพื่อรู้ว่าเขาแทบจะไม่ลืม "โอ้ พระเจ้า" "ดังนั้น น้าชายจากต้นไซเปรสที่คุณขอ" "ใช่
เกิดอะไรขึ้น? มันต้องถูกรบกวนจากการต่อสู้ของดินแดน ฉันเลยลืม" "ฉันนำต้นแบบมา" "อะไร?"
"มันควรจะอยู่ในกระเป๋ของฉัน น้าตาลที่คุณต้องการ" ใบหน้าของรันสว่างขึ้นที่คำพูด "น้าตาล!"
"ใช่ น้าตาล" ยูสตาฟพูดเช่นนั้นแล้วหัวเราะ อย่างไรก็ตาม
เธอถูกน้าตาลดึงดูดจนรันไม่สามารถมองเห็นรอยยิ้มของเธอได้ 'น้าตาล
ตอนนี้คุณสามารถกินน้าตาลได้มากเท่าที่คุณต้องการ!' ให้คนทั้งหมดน้าตาลที่พวกเขาต้องการ!
'แต่แล้วฉันจะสอนพวกเขาแปรงฟัน มิฉะนั้น คนธรรมดาจะตาย'
รันไม่สามารถหยุดหัวเราะได้แม้ว่าเธอจะคิดเช่นนั้น
ยูสตาฟคิดว่าเธอมีความสุขกับน้าตาลมากกว่าคริสตัลน้ำแข็ง
แต่เธอไม่จำเป็นต้องเอามันออกจากปาก 'พูดถึง เจ้าชายมงกุฎ' ยูสตาฟหรีดา
เขาได้ยืนข่าวลือว่าเจ้าชายมงกุฎเป็นคนซี้เกียจ อย่างไรก็ตาม
เขาและครอบครัวจักรพรรดิอยู่ห่างกันมากจนข่าวลือเป็นเพียงข่าวลือและไม่มีอะไรเป็นรูปธรรม
จนถึงวันนี้ ***
เวิร์กช็อปทองระหว่างดยุคแห่งลาซีอาและมาร์ควิสคาเมรอนเป็นเวิร์กช็อปที่น่าเบื่อเหมือนเดิม
อย่างไรก็ตาม การพูดคุยของสังคมเต็มไปด้วยมัน ยูสตาฟ ลาบาน เด ลาซีอา
มันเป็นเพราะการมีอยู่ของเขา "โอ้ พระเจ้า คุณเคยเห็นหน้าเจ้าของคนต่อไปของลาซีอาไหม?" "ใช่
ฉันเคยเห็น โอ้ พระเจ้า" ผู้หญิงพืดพืดของพวกเขาและหน้าแดง
มีข่าวแล้วว่ามีผู้หญิงหลายคนทื่บอกว่าพวกเขาต้องการแต่งงานกับเขา
การขดเขยถูกประสานที่ห้องคริสตัลในพระราชวังจักรพรรดิ มันเป็นเรื่องเพี้ยนๆ ในการหาหรือเกี
ยวกับการขดเขยสงครามการต่อสู้ในสถานที่ที่เป็นกลางและในที่พักของเจ้านาย
เช่นเดียวกับจักรพรรดิองค์แรกที่เคยขายนาข้าวในเดินที่ในสนามรบ
แน่นอนว่าไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้าไปในห้องคริสตัลขณะหาหรือเกี่ยวกับการขดเขย

แต่ทางเข้าและออกต่างกัน ในวันที่มีการอภิปรายการชดเชย มีคนมากมายที่เคยแขวนอูรอบๆ ห่องคริสตัลมากกว่าวันอื่นๆ รันถอนหายใจยาวและออกจากห่องคริสตัล

มันไม่ง่ายที่จะได้ยินเสียงและความเกลียดชังของมาร์ควิสที่สูญเสียทายาทที่ไว้ใจได้

ลูกชายคนโตจากด้านหน้า ในการเปรียบเทียบ

ยูสตาฟทบทวนคำพูดทั้งหมดของมาร์ควิสโดยไม่กระพริบตา นอกจากนี้ ยูสตาฟเป็นที่นิยมในสังคม และจักรพรรดิก็ถูกแทงเช่นกัน ดังนั้นความพ่ายแพ้ของมาร์ควิสจึงชัดเจน "คุณโอเคไหม?"

ยูสตาฟถามรันและรันพยักหน้า "ใช่ ฉันโอเค" ยูสตาฟ สวมเสื้อคลุมเพียงไหล่เดียว

หยุดและมองรันอยู่ครู่หนึ่ง รันยิ้มอ่อนโยน และเพียงเท่านั้นเขาก็หันกลับและเริ่มเดิน

คนที่กำลังพูดคุยกันในทางเดินรับมาทางนี้ ผู้หญิงหน้าแดงและเข่าพัดเบาๆ "สวัสดีตอนเช้า ดัชเชสแห่งลาซีอา ฉัน..." "ดัชเชสแห่งลาซีอา คุณสามารถให้เวลาฉันสักครู่ได้ไหม?"

สำหรับผู้ที่กำลังแย่งกันพูด รันพูดอย่างมั่นคง "ฉันขอโทษ แต่ฉันไม่ต้องการยืนที่นี่และพูดคุย ถ้าคุณต้องการ ขอเงาเขียว" มันไม่มีประโยชน์ที่จะฟังแต่ละเรื่อง ในตอนนั้น ฉันได้ยินเสียงดัง "ดัชเชสแห่งลาซีอา!" รันตกใจมองขึ้นไป และผู้คนที่หันไปทางอื่นด้วยปากปิด

มีผู้หญิงสองคนในชุดไวท์ทุกซ์สีดำยืนอยู่ หนึ่งในผู้หญิงที่มีอายุมากกว่า และอีกคนยังเด็กอยู่ มันเป็นฝ่ายหนุ่มที่กรีดร้อง "คืนพี่ชายของฉัน! ช่วยเขา!" เมื่อหญิงสาวเริ่มตะโกนอย่างขี้อาย

ผู้คนก็รู้ทันทีว่าเธอเป็นใคร มันคือหญิงสาวของมาร์ควิสคาเมรอน สันทิวร่างกายของเธอ

เด็กสาวยืนขึ้นและกรีดร้อง ผู้หญิงที่มีอายุมากกว่าที่อยู่ข้างๆ ดูเหมือนจะพยายามหยุดเธอ

แต่มันไม่ได้ผล หญิงสาวของมาร์ควิสคาเมรอนวิ่งมาทางนี้ สะบัดแขนที่จับไว้

ผู้คนถอยออกไปด้านข้าง ในทันที ลูกสาวของมาร์ควิสที่ยืนอยู่หน้ารัน

ยกมือขึ้นขมะจ้องรันโดยไม่สนใจยูสตาฟ 'อะ?'

ขณะที่เธอกำลังทำร่างกายของฉันทูรู้สึกเบาและการมองเห็นหมุนไปพร้อมกัน เสียงกรีดร้องสั้นๆ

ได้ยิน "อ้าก!" "ยูส?" มองสถานการณ์อย่างงุนงง ยูสตาฟโอบเอวของเธอ เคลื่อนเธอไปด้านข้าง และจับข้อมือของหญิงสาวที่เข้ามาใกล้เธอ "ผู้คุ้มกันมองอะไรอยู่?"

เบลนก็มึนงงด้วยความอับอายกับคำพูดเย็นชาของยูสตาฟ มันเป็นต้นเหตุของปัญหาที่เขา อัศวิน

ลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่งเพราะเขาไม่สามารถแตะต้องหญิงสาวได้ "ปล่อย...ปล่อยฉัน! คุณหยาบคาย!"

หญิงสาวของมาร์ควิสคาเมรอน พยายามดึงข้อมือออก ยูสตาฟค่อยๆ บีบข้อมือแน่นขึ้น

และหญิงสาวของมาร์ควิสคาเมรอนหน้าซีด "ปล่อย...ปล่อยฉัน! มันเจ็บ! คุณ ฆาตกร!

เหมือนที่คุณฆ่าพี่ชายของฉัน คุณเป็นฆาตกรจริงๆ! ฆาตกร!!!"

เมื่อเขาเห็นหญิงสาวมาร์ควิสตะโกนและพูด ยูสตาฟรู้สึกหงุดหงิด

เขาจับข้อมือเธอและหมุนมันไปรอบๆ และเสียงกรีดร้องดังขึ้น "กรีด!" ราวกับจะปราบอาชญากร

แขนของเธอถูกบิด และหญิงสาวของมาร์ควิสคาเมรอนกรีดร้องด้วยความกลัวและความเจ็บปวด

ทุกคนในทางเดินรู้สึกอับอายและสับสนกับสถานการณ์ มันไร้สาระที่จะสัมผัสผู้หญิง "ยู..ยูส..."

ขณะที่รันดึงชายเสื้อของเขาด้วยความอับอาย ยูสตาฟถอนหายใจและปล่อยแขนของหญิงสาว

ลูกสาวของมาร์ควิสล้มลงอย่างมากมายบนพื้นและเริ่มร้องไห้

ผู้หญิงที่มีอายุมากกว่าวิ่งเข้ามาและจ้องเขาแล้วเริ่มปลอบโยนเธอ "ฉันไม่ได้ฆ่าพี่ชายของคุณ

ความโลภของพ่อคุณกลืนลูกของเขา" เสียงเย็นชาและไร้ความปรานีดังก้องในทางเดิน

"ถ้าคุณจะโทษเรา ทำไมไม่ทำล่ะ?" เพิ่มคำพูดประชดประชัน

ลูกสาวของมาร์ควิสเริ่มร้องไห้เสียงดังขึ้น เสียงของยูสตาฟตามมากดการร้องไห้ "นอกจากนี้

ฉันไม่รู้ว่ามันโจมตีฉัน และมันคือมาร์ควิสแห่งคาเมรอนที่ยกมือขึ้นกับน้องสาวที่อ่อนโยนของฉัน"

ทางเดินยาวเงียบ และยูสตาฟพูดกับรันด้วยใบหน้าที่สงบ เดิมพระราชวังสูงด้วยเสียงร้อง

"ไปกันเถอะ" "อะ? ใช่" CHAPTER 027

รันเพิกเฉยต่อหญิงสาวของมาร์ควิสอย่างมีสติและเดินต่อไป เมื่อฉันออกจากทางเดิน รันผ่อนคลาย

เพียงเท่านั้นปลายนิ้วของฉันทูก็สั่น เธอต้องตกใจจากสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด หลังจากเห็นมัน

ยูสตาฟจับมือรันเบาๆ "คุณโอเคไหม?" "โอ้ ใช่ ฉันตกใจเล็กน้อย..." พึมพำ รันเหลือบมองเขา

ดวงตาสีฟ้าของเขามองเธอ "แล้ว ยูสละ?" "อะไร?" "ดังนั้น..." เสียงสูงของ 'ชาตกร!' ทำให้หันสะดุ้งโดยไม่รู้ตัว มันโอเคสำหรับยูสตาฟที่จะได้ยืนแบบนั้นไหม? "หญิงสาวสาบาน..." ยูสตาฟพูดด้วยรอยยิ้มที่คำพูดของเธอ "ฉันจำได้ว่าเธอไม่ได้พูดคำคำทอ แต่ฉันรู้ว่าเธอกำลังพูดถึงอะไร และมันโอเค เพราะมันคือความจริง" "ความจริง....." เมื่อรันพึมพำ ยูสตาฟสังเกตเห็นว่าการสั่นของเธอยุติลงและตอบ ปลอมมือของเธอ "มันเป็นความจริงที่ฉันฆ่าคน ฉันไม่อายกับมัน ฉันไม่ได้โอ้อวดเกี่ยวกับมัน แต่มันคือความจริง" ฉันพูดไม่ออกและปิดปาก และฉันเบาๆ ทนกับริมฝีปากแห้งและรันเปิดปาก "ถ้ายูสโอเค ฉันก็โอเคเหมือนกัน" "จริงเหรอ?" "ฮะ?" "คุณไม่สนใจถ้าฉันเป็นชาตกร?" "มัน..." รันเลือกคำ "มันไม่ใช่เหมือนคุณต้องการคนอื่นโจมตีก่อน คุณต้องปกป้องคนธรรมดาด้วย ดังนั้นถ้ายูสโอเค ฉันก็โอเคเหมือนกัน" ด้านหลังของคำพูดนั้นยกเสียงอย่างกล้าหาญ ยูสตาฟคิดอยู่ครู่หนึ่ง ถ้าเขาต้องฆ่าเพราะสถานการณ์เรียกร้องและถ้าเขาถามว่าเขาสามารถผ่านไปได้โดยไม่ต้องทำ เขาก็สามารถทำได้ แต่ฉันไม่ต้องการบอกคุณแบบนั้น และฉันไม่จำเป็นต้องบอกคุณว่าฉันสนุกกับการต่อสู้ของดินแดน "ฉันดีใจถ้าคุณไม่สนใจ" ยูสตาฟตอบเช่นนั้นและเปิดประตูไปยังรถม้าที่เพิ่งมาถึง รันขึ้นรถม้าก่อน และยูสตาฟมองไปรอบๆ เบลนก่อนที่จะขึ้น "เราจะคุยกันทีหลัง" เบลนก้มศีรษะโดยไม่พูดอะไร *** สิ่งที่เกิดขึ้นในทางเดินยังคงเป็นหัวข้อของการนินทา บางคนคิดว่าลูกสาวของมาร์ควิสกำลังแสดงท่าทางสกปรก และคนอื่นๆ คิดว่ามันน่าสงสาร และพวกเขาทั้งหมดเห็นพ้องกันว่าทำไม 'ยูสตาฟ ลาบาน เด ลาซีอา' ถึงเย็นชา นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับเขาดูแลน้องสาวของเขา 'เขาจะหวานแค่ไหนกับคู่หมั้นในอนาคตของเขา?' อย่างแปลกประหลาด ความคิดเห็นของประชาชนไหล และจำนวนผู้หญิงที่รวมตัวกันหน้าห้องคริสตัสเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่ความคิดเห็นของประชาชนสนับสนุนตำแหน่งของยูสตาฟ ไม่เพียงแต่ผู้หญิง แต่ผู้ชายก็ยกเสียงเกี่ยวกับพฤติกรรมของลูกสาวของมาร์ควิส 'มันน่าสงสาร แต่เป็นการดวล ฉันช่วยไม่ได้' 'ข้อโต้แย้งของมาร์ควิสคาเมรอนเป็นการกล่าวเกินจริง' ในที่สุด จักรพรรดิได้ตัดสินใจในความโปรดปรานของดัชเชสแห่งลาซีอาอย่างรวดเร็วตามความคิดเห็นของประชาชนและความเจ็บปวด มาร์ควิสคาเมรอนต้องจ่ายค่าชดเชยสงครามจำนวนมากให้กับดยุคแห่งลาซีอาหลังจากสูญเสียลูกชายคนโต มันเป็นข้อสรุปของวันที่ 15 นับตั้งแต่ยูสตาฟขึ้นมาที่เมืองหลวง *** "ถ้าฉันไม่ได้แต่งงานกับมาร์ควิส ฉันคงตกหลุมรักมาสเตอร์ยูสตาฟ" มาร์ควิสไชรส์พูดด้วยรอยยิ้ม รันหัวเราะออกมาและพูด "มาร์ควิสจะผิดหวังถ้าเขาได้ยินมัน" "ฉันคิดว่าใช่ไหม?" มาร์ควิสไชรส์หัวเราะคิกคัก รันเชิญมาร์ควิสไชรส์ไปยังเงาเขียวในฐานะเพื่อน และตอนนี้พวกเขามีความสัมพันธ์ที่สนิทสนม การหามิตรที่จะเปิดใจในสังคมนี้ยากแค่ไหน? รันให้ความสำคัญกับมาร์ควิสไชรส์ "คุณจะเรียกฉันว่ามาร์ค."

"ฉันควรจับดาบพฤติกรรมของเขานานแค่ไหน?" จนกว่ามกุฎราชกุมารีจะวางยาพิษเขา? รันถอนหายใจ กลืนคำพูดที่เกือบจะหลุดออกจากปากลงไปในลำคอ "ขอบคุณที่พาฉันออกมา" "ไม่เลย ฉันไม่เคยคิดว่าเขาจะพูดแบบนั้นต่อหน้าดยุคแห่งมีโร" "ฉันก็เหมือนกัน" ฉันไม่เคยคิดว่าเขาจะตะโกนต่อหน้าพี่เขยว่า "ฉันอยากมีชู้ตอนนี้ แต่ฉันไม่ยอมรับมัน!" 'ดยุคแห่งมีโรดูเหมือนจะคิดถึงน้องสาวของเขา' คุณมาที่ห้องบอลรูมโดยเจตนาและพูดอะไรบางอย่างกับฉัน 'หรือคุณให้ความสำคัญกับเกียรติยศของครอบครัว?' ไม่ว่าด้วยวิธีใด มกุฎราชกุมารก็ข้ามเส้นต่อหน้าดยุค รันพินทุ์พินทุ์ด้วยหน้าผากซี หัวของฉันเริ่มปวด 'ตอนนี้ฉันสงสัยว่ามกุฎราชกุมารีจะออกมาอย่างไร แล้วดยุคแห่งมีโรล่ะ? แล้วพระราชวังหลวงล่ะ?' ฉันไม่อยากจะตำหนิมกุฎราชกุมารี ดังนั้นเธออาจจะจุดไฟให้รันโดยไม่มีเหตุผล 'หรือ.....' จะออกมาแตกต่างกันไหม? มกุฎราชกุมารคิดอย่างไรตอนนี้? "อ้อาา! เจ้าหมา!!" รันกรีดร้องและผิงหัวลงในหมอน 'แต่...แต่มีผลลัพธ์ที่ต้องการ'

ทันทีที่เราพูดถึงงานฝีมือของเอลฟ์และคนแคระ

ลำแสงดูเหมือนจะยิ่งออกมาจากดวงตาของขุนนางชั้นสูง 'แน่นอน

ฉันหวังว่าการเริ่มต้นครั้งแรกของฉันจะเป็นราชวงศ์' จากสถานการณ์ปัจจุบัน ฉันไม่อยากจะเกี่ยว

'ฉันต้องพบกับซาเรช...' รันถอนหายใจ ในที่สุดการดำเนินการก็วุ่นวายเพราะพวกเขาหาใครไม่เจอที่สามารถปลอมตัวเป็นผู้ถือหุ่นรายใหญ่ได้ 'และบางทีเราอาจจะช่วยมันได้'

เป็นเพราะคนของสายพันธุ์นี้ไม่เต็มใจที่จะผ่านคนอื่นนอกจากรัน 'ฉันช่วยไม่ได้' อิม

คนอื่นทำธุรกิจกับสายพันธุ์นี้ไม่ได้ ดังนั้นคุณสามารถผูกขาดได้อย่างสมบูรณ์เหมือนคริสตัลน้ำแข็ง

'เงินเราลองทำแบบนี้โดยไม่สร้างยอดได้ไหม ฉันสร้างตัวตนปลอมโดยไม่เปิดเผยตัว

ฉันจะทำธุรกิจกับคนเหล่านี้ และฉันจะให้คนอื่นทำธุรกิจกับมนุษย์'

เนื่องจากไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ที่สามารถผลิตหรือขายจำนวนมากได้

จึงดูเหมือนว่าจะสามารถปิดสายตาแบบนั้นได้ 'มันคงจะดีถ้าขายให้ดยุคมีโรด้วย'

ฉันมีความคิดแบบนั้น แต่ฉันหัวเราะเพราะความคิดของตัวเองมันตลก 'เธอเป็นแค่นักธุรกิจ รัน'

รันนั่งตัวตรงและพูดพลางคั่นหมอนเข้าที่ "เราจะเปิดหน้าต่างรถม้าไหม? ฉันคิดว่ามันมีฝุ่นเล็กน้อย"

เบลนพูดอย่างซื่อสัตย์ 'เพราะคุณเพิ่งเคาะหมอน' เขาเปิดหน้าต่างโดยไม่พูดอะไรแบบเดียวกัน

"ฉันคิดว่าอากาศอุ่นกว่าลาเซีย" รันตอบด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่คำพูดสองนัย

"ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน" *** ชุมโคงสีเขียวทำให้เกิดความปั่นป่วนเล็กน้อยในรถม้าของดยุค ซึ่งมาถึงเร็วกว่าที่คาดไว้

โซดาและคาราที่ออกมารับเสื้อโค้ทของเธออย่างเร่งรีบมองดูดวงตาของรัน

แทนที่จะถามว่าเกิดอะไรขึ้น ยูสตาฟถามว่า "คุณทานอาหารเย็นหรือยัง" และรันส่ายหัว

ระหว่างมืออาหาร รันระบายความโกรธใส่มกุฎราชกุมารและดยุคแห่งมีโร และเธอก็สงบลงด้วยน้ำชา

"ฉันไม่ชอบเขาเลย!" ในที่สุดรันก็พูดแบบนั้นและถอนหายใจ "มันปวดหัวจริงๆ"

ยูสตาฟพยักหน้าเห็นด้วยกับเธอ "เขาเป็นคนที่น่ารำคาญจริงๆ"

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งและพูดราวกับว่าเขานึกขึ้นได้ "มีจดหมายจากเคานต์อิลลูมินาติ" "อะ?"

รันตกใจและเบิกตากว้าง เมื่อยูสตาฟหยิบดาให้คนรับใช้

เขาก็กลับมาพร้อมกับจดหมายบนถาดเงินอย่างรวดเร็ว รันรับจดหมาย เปิดซองเบาๆ

ด้วยมีดจดหมาย และวางมีดกลับลงบนถาดเงิน เรื่องราวเป็นการหักทลายเบาๆ

คำถามว่ายูสตาฟขึ้นไปได้ดีหรือไม่ เรื่องราวเกี่ยวกับลูลูที่มีสุขภาพดี

และสิ่งสุดท้ายที่เธอพบคือใบชาที่เธอต้องการ 'คุณพบลูมิแยร์' หัวใจของฉันเต้นเร็วขึ้น โดยไม่รู้ตัว

เธอมองดูใบหน้าของยูสตาฟ เขาจ้องมองเธอและรันก็อ้าปากค้าง "ลูลูกลายเป็นคนสุขภาพดี"

"ดีสำหรับเธอ" "และเคานต์อิลลูมินาติให้ทหารแก่คุณ?" "มันอยู่ก่อนเขตแดน

ฉันขอความร่วมมือจากศิษย์ในบ้านทั้งหมด" "ฉันเข้าใจ เขาขอความกรุณาจากเรา..."

"ฉันจะตอบกลับ" "ฉันควรทำเร็วๆ นี้ด้วย" รันพูดแบบนั้นและวางจดหมายลงบนถาดเงิน

ฉันสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้ายูสตาฟขอให้ฉันแสดงจดหมายให้เขาดู แต่ไม่มีสัญญาณของมัน

"นูนิม" "อะ? ใช่?" ยูสตาฟพูดโดยไม่สนใจการตอบสนองของเธอมากนัก "วันมะรืนนี้

เราจะไปฝึกกับมาร์ควิสแห่งไชรส์ ดังนั้นคิดเกี่ยวกับมันและผ่อนคลาย" "โอ้ ใช่ ฉันเข้าใจ"

มาคิดดูแล้ว เราจะพบกับลิซซีในวันมะรืนนี้ ฉันรู้สึกโล่งใจจริงๆ ที่คิดถึงมัน

เธอคลิกเท้าและพูดอย่างร่าเริง "นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันไปฝึก" "ฉันก็เหมือนกัน" "จริงเหรอ?

คุณไม่ไปกับเพื่อนที่โรงเรียนเหรอ?" "ฉันไม่ได้ไป" "ฉันเข้าใจ..."

ฉันคิดว่าทุกคนไปฝึกที่โรงเรียน รันพูดพร้อมกับกอดอกและถามยูสตาฟ

"งั้นคุณยังไม่ได้เต้นเพลงเดี่ยววันนี้" "อะ? ใช่ ฉันตั้งใจจะปฏิเสธการเต้นทั้งหมดอยู่แล้ว" "นั่นแยจัง"

"งั้นเหรอ?" "งั้นคุณอยากเต้นกับฉันไหม?" "อะ?" รันเงยหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจ

ยูสตาฟยื่นมือออกมา เมื่อฉันมองไปรอบๆ ไม่มีนางกำนัล และห้องน้ำชาก็ว่างเปล่า

'พวกเขาออกไปเมื่อไหร่?' รันพูดด้วยเสียงเล็กๆ แม้ว่าเธอจะอายุ "แต่ไม่มีเพลง" "ถูกต้อง"

ยูสตาฟพยักหน้า และรันก็โล่งใจ

เมื่อเขาเข้าใกล้กล่องดนตรีขนาดใหญ่ที่เขาวางไว้ด้านหนึ่งของห้องน้ำชาและหมอนที่จับ มีเสียงลมดังมาจากกลไกนาฬิกา "ไม่มีทาง?" รันเบิกตากว้าง เมื่อยูสตาฟปล่อยมือ ที่จับก็หมุนซ้ำๆ และเริ่มทำเสียงออร์เกิล "เราจะเดินกันตอนนี้ไหม?" เมื่อเขาพูด รันอ้าปากหวัหระออกมา ลูกขึ้นและจับมือเขา "แต่ฉันยังเดินไม่เป็น" เมื่อเธอพูด ยูสตาฟก็ยิ้มกว้าง "ฉันรู้" จากนั้นเขาก็เริ่มนำเธอ รันรู้สึกตกใจเล็กน้อย มันแตกต่างจากงานเลี้ยงปีใหม่โดยสิ้นเชิง 'มีออรอบเอวของเธอแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง เช่นเดียวกับแขนและยูสตาฟ...? ไหล? ยิ่งไงก็ตาม มันแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง 'และสิ่งที่ฉันต้องมองขึ้นไป' ฉันแค่คิดว่าเขาสูง แต่เมื่อฉันเดินกับเขา ฉันรู้สึกได้ถึงความแตกต่างของยูสตาฟ การแสดงออร์เกิลไม่ยาวนาน และรันก็จบการเดินรำด้วยความประหลาด "ขอโทษ" เธอพิมพ์

ฉันไม่สามารถนับได้ว่าฉันเหยียบเท้าเขากี่ครั้ง "คุณไม่สามารถมีสมาธิได้เลย" "ขอโทษ" "ไม่ ฉันต้องระวังมากกว่านี้" ยูสตาฟพูดแบบนั้น และรันก็ยิ้ม "คุณจะได้รับคามนิยามมากขึ้นแค่ไหน?" "ฉันไม่รู้" ยูสตาฟพูดอย่างแปลกๆ แล้ววางมือบนเครื่องประดับศีรษะของเธอ จากนั้นยกมือกลับขึ้นและพูด "มันยุ่งเหยิงเล็กน้อย คุณควรไปถอดมันออก" "ใช่ ฉันจะถอดมันออกตอนนี้ แต่มันคุ้มค่าที่จะใส่เพราะมันเสียเปล่า" เมื่อรันยิ้มและพูด ยูสตาฟมองเธอซ้ำๆ และพูดด้วยแขนที่ยื่นออกมา "ฉันจะพาคุณไปที่ห้องของคุณ" "โอ้ พระเจ้า!?" 'แม้แต่การคุมกัน?' จากนั้นรันก็หวัหระคึกคักขึ้นไปในห้องของเธอ 'เกิดอะไรขึ้น?' รันหวัหระคึกคักและเริ่มถอดเสื้อผ้าในขณะที่ได้รับบริการจากโซดาและคารา และฉันตระหนักว่าฉันกำลังยืนอยู่ในกระจก 'โอ้ ฉันรู้สึกดีขึ้น'

ยูสตาฟพยายามปลอบฉันในแบบของเขาเองหรือเปล่า? ฉันรู้สึกน่ารักเมื่อฉันต้องการ 'น่ารักใช่ไหม? มันเจ๋ง?' รันหวัหระคึกคักกับความคิดนั้น

มันรู้สึกสดชื่นเมื่อปล่อยผมและเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าที่เบาสบาย รันนั่งที่โต๊ะ หยิบปากกา และเริ่มเขียนตอบกลับเคานต์อีลลูมินาติ 'เราทุกคนสบายดี และฉันดีใจที่ลูลูมีสุขภาพดี และเกี่ยวกับใบชาที่คุณพบ...' หยุดปากกาชั่วคราวและรันก็คิดถึงเรื่องต่างๆ

เป็นเรื่องธรรมดาที่ลูมิแอร์ควรได้รับการช่วยเหลือจากการเป็นทาส 'เอาล่ะก่อนอื่น' รันพูดว่า "ฉันอยากให้เธอซื้อใบชาให้ฉันจริงๆ และฉันจะจ่ายเงินให้ในครั้งหน้า" หลังจากช่วยลูมิแอร์แล้ว ต้องมีเรื่องราวว่าจะให้เคานต์อีลลูมินาติมาหรือส่งตัวแทน

'เพราะมันเสี่ยงเกินไปสำหรับฉันที่จะไปซื้อเอง' ฉันไม่รู้จะพูดอะไรกับยูสตาฟ 'แต่ฉันดีใจที่ฉันสามารถหามันได้อย่างรวดเร็ว' รันถอนหายใจด้วยความโล่งอก ฉันรอให้หมึกแห้ง พับอย่างเรียบร้อย ประทับตรา และวางบนถาด เมื่อฉันยึดตัวสุดท้าย เสื้อคลุมผ้าไหมก็ไหลลื่น รันลุกขึ้นจากที่นั่ง เดินรำในเสื้อคลุม "ไปนอนกันเถอะ ฉันเหนื่อยวันนี้"

รันโยนตัวเองลงบนเตียงอย่างรวดเร็ว อากาศเย็นสบายในคืนฤดูร้อนพัดผ่านหน้าต่างที่เปิดอยู่ แม้แต่ผู้เสนอที่หนักลัวที่เรียกหาเซเรเนดก็ไม่เห็นหลังจากยูสตาฟมาถึงซุ้มโค้งสีเขียว ดังนั้นฉันจึงสามารถเปิดหน้าต่างได้อย่างมั่นใจในตอนกลางคืน

กลิ่นดอกไม้ลอยผ่านอากาศยามค่ำคืนจากสวน และด้วยเหตุนี้ รันจึงสามารถนอนหลับได้ดี

CHAPTER 031 – ปีกนิกรรมาที่ไม่มีหลังคาร้างอย่างร่าเริงไปตามถนนซิดาร์

ร้านบุติกทั้งสองข้างของถนนซิดาร์กำลังแสดงสินค้าฤดูกาลใหม่ในช่วงฤดูสังคัม

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม สินค้าของขุนนางทั้งหมดทำตามสั่ง

ดังนั้นร้านบุติกจึงเป็นสถานที่สำหรับการเข้าสังคัมจริงๆ ภายในร้านบุติกที่เหมือนห้องนั่งเล่น สุภาพสตรีมีการประชุมทางสังคัมและพูดคุยเกี่ยวกับชุดเดรสและเครื่องประดับในขณะที่ดูแคตตาล็อกของกันและกัน แต่จุดหมายปลายทางของเราในวันนี้ไม่ใช่ถนนซิดาร์

จุดหมายปลายทางของเราคือสวนเยเรเนีย

ตั้งชื่อตามราชินีองค์แรกและนามสกุลที่ดีที่สุดของจักรวรรดิ "นี่เป็นปีกนิกรรมาครั้งแรกของฉันในปีนี้" เอลิสพูด ดวงตาของเธอเป็นประกาย ร่มกันแดดที่เธอถืออยู่ในมือเป็นสีชมพูและเต็มไปด้วยลูกไม้

"ฉันคิดว่าเป็นปีกนิกรรมาครั้งแรกในชีวิตของฉัน" รันพูด เอลิสพูดว่า "โอ้ พระเจ้า!"

และอ้าปากเป็นวงกลม "จริงหรือ?" "ใช่ ดังนั้นฉันจึงดังตารอ" "มันจะสนุก!"
เอลิสพูดอย่างหนักแน่น มาร์ควิสที่นั่งอยู่ข้างๆ เธอยิ้มและพูดว่า "ลิซมีความสุขกับทุกสิ่ง" "โอ้
พระเจ้า? หมายความว่าอย่างไร?" เอลิสขมวดคิ้วใส่สามีของเธอ
"มันสนุกเพราะฉันออกไปกับคนที่ฉันชอบ" รันพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของลิซซี "จริง
คุณพูดถูก" "ไม่ว่าจะเป็นปิกนิกมากแค่ไหน
ถ้าเป็นการเชิญของจักรพรรดินีให้ออกไปกับมกุฎราชกุมาร ฉันก็ไม่อยากเข้าร่วม
เอลิสพูดด้วยใบหน้าที่ขอโทษกับคำตอบของรัน "ฉันได้ยินข่าวลืออยู่แล้ว ฉันหมายถึงฝ่าบาท
มกุฎราชกุมาร-- ใช่ไหม?" "ฉันไม่รู้ว่าคุณได้ยินอะไรมา แต่มันต้องเป็นเรื่องจริง" "โอ้ พระเจ้า
เขาก็ไร้อย่างอายุเหมือนกัน" เอลิสโกรธและใบหน้าที่เธอก็แดงก่ำ ราวกับจะปลอบภรรยาของเขา
มาร์ควิสตบหลังมือเธอเบาๆ รันเหลือบมองมาร์ควิสแห่งไชรส์
ดวงตาข้างซ้ายของเขามีรอยบากแนวตั้ง อาจจะหลับตา ฉันได้ยินข่าวลือ แต่เป็นเรื่องจริง
ดวงตาของมาร์ควิสสบกับรัน ในวัยสามสิบกลางๆ เขาดูเหมือนทหารรับจ้างที่มีประสบการณ์
รันยิ้มและมาร์ควิสไชรส์ก็เปิดปากพูด "เป็นเกียรติที่ได้มีเพื่อนดีๆ กับภรรยาของฉัน" "ใช่
ฉันดีใจที่มีเพื่อนดีๆ เช่นกัน" รันพยักหน้า จากนั้นรันก็เอียงร่มลูกไม้สีขาวไปด้านหลัง
ให้ร่มเงาเล็กน้อยไปทางยูสตาฟและถาม "คุณโอเคกับแดดไหม?" "ไม่เป็นไร นูนิมใช้ได้"
ยูสตาฟพูด พลังผลึกมือในร่มกันแดดเล็กน้อย ตอนนี้ ในเดือนพฤษภาคม
อากาศในเมืองหลวงสดใสน่าและแดดจัด
ดวงอาทิตย์สูงมากจนผู้หญิงทุกคนที่ออกไปข้างนอกใช้ร่มกันแดด รันพูดว่า "เงินฉันจะไม่ปฏิเสธ"
และ.

"ฉันแสดงให้คุณดูมาถึงตรงนี้แล้ว แต่คุณอยากดูอีกครั้งไหม? หรือเราจะไปต่อกัน?"
"ฉันจะดูอีกครั้งค่ะ" "ตกลง" ยูสตาฟทำท่าทางซ้ำจากต้นจนจบอีกครั้งโดยไม่พูดอะไรมาก
รันมองดูและจัดการกับหัวใจที่เต้นเจ็บบๆ ของเธอ

บทที่ 034

รันตัดสินใจไม่ไปงานบอลหลังจากที่เธอมีปัญหาเกี่ยวกับมกุฎราชกุมาร เลเวอรีเห็นด้วยกับเธอ
"มันถูกโฆษณามากพอแล้ว คุณควรอยู่ห่างจากมกุฎราชกุมารมากกว่าที่จะเข้าไปพัวพันกับเขา"
เจ้าชายส่งช่อดอกไม้ให้รันที่บอกว่าเธอไม่สบายและอยู่ที่นั่น รันทนความอยากรที่จะดัมช่อดอกไม้
เลเวอรียิ้ม "ไปซื้อป๊อปและพักผ่อนกันเถอะ" "ซื้อป๊อป... เป็นความหรรษาที่แปลก..." เธอพึมพำ
และเลเวอรีหรีดาแล้วพูด "มันไม่ใช่ความหรรษา มันเป็นการบริโภคพื้นฐาน
คุณจะทำอะไรกับโชคกลางของคุณ?" "โอ้ ใช่" เมื่อคิดถึงมัน ตอนนี้เงินเข้ามาแล้ว
เราต้องซ่อมแซมที่ดินอย่างกว้างขวาง
ฉันต้องตรวจสอบว่าเกิดอะไรขึ้นกับเกราะที่ฉันขอจากคนแคระ...

"เราจะกลับไปที่ดินกันไหม? ไม่มีอะไรให้ทำอีกแล้ว
ปกติฉันจะไปห้องบอลรูมมากขึ้นและกลับไปที่ดินพร้อมกับความสำเร็จในการศึกษาสังคมของฉัน
แต่ฉันไม่ต้องการผลการศึกษาสังคมในลาซืออา นอกจากนี้เธอก็เริ่มเบื่อกับการต่อสู้ทางการเมือง
'ฉันบอกยูสว่าฤดูกาลสังคมนี้ฉันจะอยู่ในซุ่มเขียว' คิดถึงยูสตาฟ ช่อเท้าของเธอคันและเธอบิดเท้า
"เลเวอรี ฉันมีเรื่องขอร้องจากคุณ" "อะไร?" รันแอบมองไปรอบๆ ไม่มีใครอยู่ในห้อง
รันพูดด้วยเสียงต่ำ "คุณสามารถสร้างตัวตนที่เหมาะสมให้ฉันได้ไหม? อย่างลับๆ"
"สถานะแบบไหน?" เธอไม่ได้ถามว่าฉันต้องการเลเวอรีที่ไหน
รันประทับใจในความฉลาดของครึ่งเอลฟ์ "มันแค่ต้องเป็นสถานะที่เหมาะสม
คนกึ่งขุนนางน่าจะเหมาะสม" "ตกลง" เลเวอรีไม่แม้แต่จะกระพริบตาราวกับว่าเธอไม่ได้ทำอะไร
"คุณไม่จำเป็นต้องเป็นขุนนางของจักรวรรดิใช่ไหม?" "แน่นอน"

บางทีเธออาจจะออกจากจักรวรรดิไปเลย ถ้าอย่างนั้นมันจะดีเท่ากับกึ่งขุนนางของราชอาณาจักรอื่น มันง่ายกว่าที่คิด ฉันคิดว่า คุณจะขอราคาหรืออย่างอื่น "คุณดูประหลาดใจ"

รันลูบหน้าของเธอเมื่อเลเวอร์ียมและพูด "มันชัดเจนไหม?" เลเวอร์ีวางถ้วยชาลงและพูดว่า "นั่นคือระดับของการรับรู้" "ฉันขอบคุณ ดัชเชสแห่งลาซีอา ฉันแค่ทำความโปรดปรานเล็กน้อย"

รันยิ้ม "ฉันไม่รู้ว่าฉันจะตอบแทนคุณได้ไหม" "นั่นคือสิ่งที่ฉันคิด" เมื่อได้ยินคำพูดของเลเวอร์ี รันก็สลดภาระที่ง่ายออกไป วันหนึ่ง เลเวอร์ีอาจจะอะไรบางอย่างจากเธอ

แต่มีโอกาสน้อยมากที่รันจะทำได้ในตอนนั้น "ถ้าอย่างนั้นฉันขอบคุณสำหรับความโปรดปรานของคุณนะ เลเวอร์ี" "เป็นเกียรติค่ะ ดัชเชส" เลเวอร์ีตอบด้วยการโค้งเล็กน้อย

และรันก็ชื่นชมรูปร่างหน้าตาของเธอโดยไม่รู้ตัว จะพูดว่าอะไรดี? เมื่อฉันเห็นฮารเชลเอลฟ์มีคุณสมบัติที่สมบูรณ์แบบ แต่พวกเขาไม่ใช่มนุษย์ ดังนั้นจึงมีความรู้สึกห่างเหิน อย่างไรก็ตาม เลเวอร์ีดูสวยงามมากขึ้น อาจเป็นเพราะเธอเป็นฮาร์ฟ

ความแตกต่างระหว่างเผ่าพันธุ์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถสัมผัสได้ในส่วนอื่นๆ ของโลก ดังนั้นรันจึงรู้สึกมหัศจรรย์ "เลเวอร์ี คุณสวยมาก" เลเวอร์ีเบิกตากว้างและหัวเราะกับคำชมที่จับพลัน "ขอบคุณค่ะ ท่านก็สวยเหมือนกัน" "ไม่เทียบกับเลเวอร์ี" "โอ้? คุณกำลังยกย่องฉันจริงๆ" เลเวอร์ียิ้ม เธอพอใจกับท่าทางที่เป็นมิตรนี้ ซึ่งยังคงถูกมองว่าเป็นดัชเชสหนุ่มน้อยๆ

ความไว้วางใจล้านเวรต์สถูกสัมผัส "ฉันได้ยินว่าคุณทำงานได้ดีกับเอลฟ์" "ใช่ มันเป็นส่วนหนึ่ง แต่แค่นั้นก็ทำให้ฉันสงสัยว่ามันอยู่ที่ไหน" เมื่อได้ยินคำพูดของรัน เลเวอร์ีมีดวงตาที่โดดเด่นสำหรับมนุษย์ เอลฟ์ก็เป็นเอลฟ์

ส่วนใหญ่เป็นคนที่ไม่เข้าใจว่ามีเอลฟ์หลายประเภทและวัฒนธรรมของพวกเขาเอง หรือว่าพวกเขาทั้งหมดเหมือนกัน แต่รันรู้เรื่องนั้น

และเธอรู้ว่าข้อตกลงของเธอเป็นเพียงเศษเสี้ยวของมัน เลเวอร์ียิ้มขณะถือถ้วยชา "จริงๆแล้ว ท่านไม่ใช่มนุษย์" รันเบิกตากลมและยิ้ม "ฉันจะถือว่าเป็นคำชม" "มันเป็นคำชม"

เลเวอร์ีพูดเช่นนั้นและยิ้มอีกครั้ง จากนั้นเธอก็หยิบเรื่องสำคัญขึ้นมา "เกี่ยวกับคริสตัลน้ำแข็ง" "ใช่" "ตอนนี้ช่วงเวลาผูกขาดของเรากำลังจะสิ้นสุดลง" รันเปิดริมฝีปากเล็กน้อยแล้วก็ยิ้ม "ใช่ ถูกต้อง มันเป็นอย่างไร? คุ่มค่ากับล้านเวรต์สไหม?" "คุณรู้ว่า มันคุ้มค่ามากกว่าสิบเท่า"

เลเวอร์ีพูดเช่นนั้นและถามอย่างระมัดระวัง "คุณต้องการขยายเวลาอีกปีไหม?" "ผูกขาด?" "ใช่แน่นอน เราจะเพิ่มราคาคริสตัลน้ำแข็ง และเป็นการล่วงหน้า ฉันจะจ่ายให้คุณสิบล้านเวรต์ส"

ชั่วขณะหนึ่ง รันต้องพยายามซ่อนความตกใจของเธอ สิบล้านเวรต์ส? สิบล้าน? ฉันคิดว่า คุณแค่พูดแบบนั้นเมื่อก่อน สิบล้าน นอกจากนี้ ไม่ใช่ข้อสังหาริมทรัพย์ แต่เป็นเงินสด สิบล้าน รันดูเหมือนจะขมุกขมัว ท็อปโกลเด้นโรสใหญ่พอที่จะให้ยืมเงินจำนวนนั้น รันไม่ตะครุบเหยื่อ

เธอครุ่นคิดและถาม "คุณตั้งใจจะขึ้นราคาคริสตัลน้ำแข็งเท่าไร?" "เรากำลังเริ่มขึ้นราคา ดังนั้นเราจะขึ้นราคาตลาด 20 เปอร์เซนต์ในปีนี้ เราจะเพิ่มราคาซื้อคริสตัลน้ำแข็งประมาณ 5 เปอร์เซนต์" รันยิ้มและพูด "ฉันไม่ต้องการสิบล้านเวรต์ส แต่ให้ลดค่าคอมมิชชั่นของเราลง 10 เปอร์เซนต์เมื่อเราจัดการกับท็อปโกลเด้นโรส" "ท่าน" เลเวอร์ีพูดอย่างจริงจัง

"ถ้าคุณเลิกเป็นดัชเชสแห่งลาซีอา คุณจะมาที่ท็อปของเราไหม? ฉันจะให้การปฏิบัติพิเศษแก่คุณ" รันหัวเราะออกมา.

เจ้าชายเริ่มหงุดหงิด เขาขอให้รันเดินรำในงานบอลวันนั้น แต่ถูกปฏิเสธ และเขาได้ยินคำพูดจากจักรพรรดินีและจักรพรรดิ 'บ้าเอ๊ย!' เขาเตะโต๊ะด้วยคำหยาบคาย โต๊ะไม้สีดำแข็งไม่ขยับ 'ฉันอายุมากจนไม่สามารถไปงานบอลได้!' ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์นั้น ไม่ว่าอะไรจะเป็นอย่างไร เขาก็ไม่สามารถเงยหน้าขึ้นได้ หลังจากนั้น เขาไม่ชอบสิ่งที่เดวียนพูด ดัชเชส เธอเป็นแค่ดัชเชส กล่าวหาญที่จะเผชิญหน้ากับจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่!

"ทำไมฉันไม่เคยได้ยินจากเขา?" ยูสตาฟคนนั้น! มันโง่งที่เขาไม่รู้วิธีกินแม้ฉันจะป้อนให้ 'ไม่ ไม่ ไม่'

รฐคิดอยู่ครู่หนึ่ง แม้ว่าคุณจะเป็นเพื่อนสนิทกัน คุณอาจรู้สึกว่าคุณยังขาดอยู่ "ฉันจะขอให้พ่อช่วย" รฐลูบคางของเขา เขาล้มลงบนท้องและตะโกนใส่คนรับใช้ที่กำลังสิ้น "ฉันจะออกไป! เร็วเข้า!" รฐยิ้มเมื่อคนรับใช้คลานออกไปอย่างรวดเร็ว แผนนี้ยอดเยี่ยมแม้จะคิดถึงมัน

สาวใช้ที่ฉลาดแกมโกงจัดเสื้อผ้าของเขาให้เรียบร้อย ทันทีที่เขาสวมเสื้อคลุม รฐมุ่งตรงไปยังพระราชวังสุริยัน จักรพรรดิคาร์วัลมองขึ้นมาที่เสียงของเจ้าชายที่ปรากฏตัว คาร์วัลไม่ได้ทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ แม้ว่าเขาจะผิดหวังกับลูกชายที่น่าเกลียดของเขาเสมอไป แต่ถ้าเขาเป็นลูกชายที่ฉลาดเกินไป เขาจะระวังตัว คาร์วัลยังมีความคิดว่า 'ถ้าจักรวรรดิอยู่ดีจนฉันตาย' ดังนั้นเขาจึงไม่สนใจเรื่องการสืบทอดตำแหน่ง "ฉันมาพบพ่อ" "ใช่ มีอะไรเกิดขึ้น?" รฐยิ้มอ่อนๆ กับคำถามของคาร์วัลและพูด

"ฉันมีแผนดีที่จะแบ่งแยกดัชเชสแห่งลาซีอา" "ลาซีอา?" คาร์วัลหันตัวไปทางลูกชายของเขา ลาซีอาเป็นภัยคุกคามต่อคาร์วัล ก่อนอื่น ฉันไม่จำเป็นต้องได้รับความชอบธรรมในจักรวรรดิ แต่จนถึงตอนนี้ มันยังเป็นดินแดนที่ยากจน ดังนั้นมันจึงไม่สำคัญ เรื่องราวของดยุคแห่งลาซีอาคนก่อนที่ถูกจับเป็นหนี้และยึดที่ดินก็เป็นข่าวลือที่น่าพอใจสำหรับคาร์วัล อย่างไรก็ตาม

สถานการณ์กลับตาลปัตรกับดยุคแห่งลาซีอาคนใหม่ คริสตัลน่าแข็ง ลาซีอาสะสมความมั่งคั่งมหาศาลด้วยมัน คาร์วัลไม่พอใจอย่างมากกับมัน ถ้าฉันทำได้ ฉันอยากจะโจมตีดยุคแห่งลาซีอาและเอาเมืองไป แต่ขาดเหตุผล นอกจากนี้ เขายังพบว่าอัศวินแห่งเปลวไฟสีน้ำเงินก็แข็งแกร่งเช่นกันเนื่องจากข้อพิพาทเรื่องดินแดนกับมาร์ควิส

"มีอะไรอยู่ข้างใน?" แต่จะทำอย่างไรให้ลาซีอาแตกแยก คาร์วัลถามเพราะเขามีความสุขมาก "ให้ยูสตาฟผ่านศาล" "ผ่านศาล?" "ใช่ ดัชเชสแห่งลาซีอาไปขออนุญาตชั่วคราวตอนนี้ เธอเข้าครอบครองวงสังคม แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้ายูสตาฟได้รับสิทธิเข้าถึงศาล?" "ฟังดูน่าเชื่อถือ" คาร์วัลพยักหน้าและลูบหนวดของเขา จากนั้นแน่นอน ยูสตาฟจะเข้าสู่วงสังคม และอิทธิพลของร้านจะต้องลดลงครึ่งหนึ่ง

ยูสตาฟจะพยายามเรียกพลังของเขาจนกว่าเขาจะโตเป็นผู้ใหญ่ แต่ถ้ายูสตาฟมีพลัง มันจะถูกกำจัด ดังนั้นเขาจะเร่งการต่อสู้ระหว่างทั้งสอง ใบหน้าของคาร์วัลนึกถึงรอยยิ้มที่พึงพอใจ "ตกลง ฉันจะออกคำสั่งเดี๋ยวนี้" "เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด พ่อ" "รฐ คุณมาที่นี่เพื่อดูประเทศที่ยิ่งใหญ่" รฐยิ้มกับคำชมของคาร์วัล ตอนนี้ เมื่อเขาได้รับจดหมายนั้น

ยูสตาฟรู้แน่นอนว่ามกุฎราชกุมารอยู่ข้างเขา 'แล้วฉันจะปล่อยให้เธอมาหาฉันต่อไป' รฐรู้สึกร่างกายร้อนขึ้น หลังจากออกจากจักรพรรดิคาร์วัล รฐรีบเตรียมรถม้า

ฉันไม่สามารถทนได้ถ้าฉันไม่กำจัดความปรารถนานี้ทันที เขาเป็นเจ้าชายที่สั่งให้เขามุ่งหน้าไปยังห้องตั้งแต่กลางวันแสดๆ เรื่องราวไปถึงโอลิเวียทันที คนรับใช้ที่ส่งข่าวก้มหน้าด้วยใบหน้าขอโทษ "จริงหรือ? คุณกำลังบอกว่าเขากำลังมองหาครีตีดานตั้งแต่วันแรก?" โอลิเวียพึมพำและหัวเราะหนักมาก เธอใส่เข็มลงในถังและสั่ง "ออกไป" และสาวใช้ก็ลื่นไถลออกไปอย่างรวดเร็ว

มีความอับอายบนใบหน้าของเลดีในราชสำนัก (หญิงผู้สูงศักดิ์ที่รับใช้ราชวงศ์หญิง เป็นกวีแต่มีตำแหน่งที่เป็นมิตร) ที่มีการประชุมกับเธอ บารอนเนสทอริรีบเปิดปาก "มกุฎราชกุมารจะได้สติเร็วๆ นี้" เมื่อโอลิเวียมองขึ้นไปที่ดวงตาสีม่วงข้างในและเห็นบารอนเนสทอริ เธอกัมศีระชะโดยไม่รู้จะทำอย่างไร จากนั้นเลดีอีกคนก็ให้คำตอบ

"มันไม่ใช่ธุระของมกุฎราชกุมารของเรา เลดี ไม่ใช่หรือ?"

ไม่มีความจำเป็นที่มกุฎราชกุมารจะต้องเจ็บปวดจากความภาคภูมิใจ โอลิเวียยิ้มและมองไปที่เลดี จากนั้นพูดด้วยสายตาที่ดูร้ายกับบารอนเนสทอริ "ฉันไม่อยากปักกลายอีกแล้ว ฉันจะเลิกวันนี้" เมื่อได้ยินคำพูดนั้น พวกเขาก็ก่อกวนขึ้นจากที่นั่งอย่างรวดเร็ว ก้มตัวลง และเดินออกไป

บารอนเนสทอริจะเลิกเป็นเลดีในราชสำนักตั้งแต่วันนี้ โอลิเวียยิ้มเยาะและเริ่มปักกลายจริงๆ แล้วเธอรู้สึกขอบคุณที่รฐไปหาหญิงโสเภณีโดยไม่มองหาเธอ ทุกครั้งที่เรามีการร่วมเพศตามหน้าที่ โอลิเวียรู้สึกคลื่นไส้ 'โอลิเวีย คุณอยากทำอะไร?' เธอกระซิบและยิ้มให้ตัวเอง.

รันได้รับคำสั่งด้วยใบหน้าที่งุนงง มันเป็นคำสั่งให้อนุญาตให้ยูสตอฟ ลาบัน เดอ ลาซีอาเข้าศาล
รันมองไปที่หัวของเขาขณะที่เขายืนแก้มขบท่องที่ทำจากกระดาดหนึ่งให้ยูสตอฟ "มันดีสำหรับฉัน
แต่ทำไมพวกเขาถึงส่งจดหมายนี้มาอย่างกะทันหัน?"

"บางที่เขาอาจคิดว่าคุณจะอายถ้าพวกเขาส่งมันมา" "ทำไม?"

ยูสตอฟยิ้มขณะที่เขาเบิกตากว้างด้วยท่าทางที่รันอยากรู้อยากเห็นจริงๆ

"ด้วยเหตุผลเดียวกับที่คุณกังวลเสมอว่าฉันจะฆ่าคุณ"

ใบหน้าที่รันแดงก่ำกับคำพูดตรงไปตรงมาของเขา

"ท่านดัชเชสแห่งลาซีอาที่ไร้พลัง, ยากจน, และไร้เดียงสา?" เมื่อถูกถามโดยยูสตอฟ,
รานกระพริบตาสี่เหลี่ยมอย่างรวดเร็วและถาม "ไม่ใช่แบบนั้นจริงๆหรือ?" ยูสตอฟตอบโดยไม่ยกคิ้วขึ้น
"ท่านดัชเชสแห่งลาซีอาที่น่ารัก, น่ารัก, และไร้เดียงสา" รานพูด "อ้าว...!"

และถ้อยคำของเธอเพื่อขจัดความรู้สึกขุ่นข้อง ฉันไม่คิดว่าจะได้ยินคำนี้จากปากของยูสตอฟ

เขาไม่สนใจปฏิกิริยาของเธอและพูดต่อ "ฉันไม่ชอบสงครามสื่อ" "ใช่

แต่สถานการณ์นี้เหมาะสมที่จะถูกนิเทศ

และฉันจะไม่ทำผิดพลาดเหมือนตอนที่ฉันอยู่กับบาร์อนลินด์เบิร์ก" หากจำเป็น

เราควรจัดงานแถลงข่าว ถ้าฉันทำได้ ฉันอยากจะจับนินทาและฉีดยาพิษ

แต่ยังไม่มีสื่อแบบนั้นในโลกนี้ แม้ว่าจะมีประเภทโลหะ แต่เครื่องพิมพ์ทั้งหมดเป็นแบบแมนนวล

ไม่ใช่อัตโนมัติ และอัตราการไม่รู้หนังสือสูงมากจนหนังสือเป็นสิ่งพิเศษสำหรับชนชั้นสูงทุกที่

"คุณรู้ไหมว่าคนอื่นๆ พูดถึงอะไร? ก็เป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน

เป็นเรื่องดีที่จะสูญเสียการสนับสนุนสำหรับองค์กรชทายาท"

ยูสตอฟพยักหน้าเมื่อได้ยินคำพูดของราน รานลงจากโต๊ะด้วยการถอนหายใจ

"งั้นฉันจะไปอาบน้ำและเข้านอน ฉันต้องย้ายแต่เช้าพรุ่งนี้" "ไปนอนเถอะ" "ใช่ ราตรีสวัสดิ์ ยูส"

หลังจากนั้นเธอก็ออกจากห้องศึกษา เมื่อประตูปิด ยูสตอฟยิ้มเย็นชา

'งั้นก็ถึงเวลาจริงๆที่จะพบเจ้านายนี้' บทที่ 038 ในวันที่สอง รานเข้าวังแต่เช้าและขอพบจักรพรรดิ

และจักรพรรดิอนุญาตให้เธอยืนคนเดียวทันที "โอ้ ท่านดัชเชสแห่งลาซีอา!"

จักรพรรดิกระโดดออกจากที่นั่งและแสดงความกรุณาจากแท่น "ขอทักทายจักรพรรดิ"

รานจับชายกระโปรงและทักทายจักรพรรดิอย่างสง่างาม ชุดสีแดงอ่อนที่มีแขนแขน

สวมโซ่เคอร์มุกที่คอ และปล่อยผมเด็กไหลลงเล็กน้อยหลังจากเปิดผมทั้งหมด

ทำให้ดูไร้เดียงสามากขึ้น จักรพรรดิพูดด้วยเสียงอ่อนโยนและกรุณา "มองขึ้นมา" "ฝ่าบาท?"

ยูสตอฟนั่งห่างออกไปประมาณสามก้าวโดยเอียงตัวหนึ่งข้าง "นี่คือพี่ชายของฉัน ยูสตอฟ

ฝ่าบาทให้เขาเข้าถึงศาลพิจารณา พิจารณาว่าฉันสบายดี ไม่ใช่เพราะคุณหรือ?"

เนื่องจากยูสตอฟช่วยฉัน จักรพรรดิพยักหน้าเมื่อเขาพูดอะไรที่ฉัน "ลุกขึ้น

ทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะฉันมีนิสัยไม่ดี" "นั่นคือสิ่งที่พวกเขา..."

รานเปิดตากว้างด้วยใบหน้าที่ไร้เดียงสาและพูด "ฝ่าบาทเก่งในการประสานปัญหากับฝ่ายหลัง

ดังนั้นฉันจึงตั้งใจจะรักดีต่อราชวงศ์..." เมื่อใบหน้าเธอแข็งและกัดริมฝีปากแน่น

จักรพรรดิพูดอย่างเร่งด่วน "ฉันเข้าใจความรักดีของคุณ" ยูสตอฟค่อยๆ

ลุกขึ้นและตบแขนเธอเหมือนจะปลอบโยนราน "ขอภัยฝ่าบาท ที่เธอยังไม่พ้นจากความตกใจ..."

แล้วเขาเสริมอย่างรวดเร็วก่อนที่จะจักรพรรดิจะพูดอะไร "แน่นอน

มันยากสำหรับผู้หญิงที่ผ่านมันไปจะฟื้นตัวในวันเดียว" "ยูส ไม่เป็นไร ฝ่าบาทเข้าใจ"

มันเป็นการยืนยันแน่นอน ฉันพูด "ไม่ ไม่ใช่ ฉันไม่เข้าใจ!" ฉันไม่คิดว่าใครจะพูด

จักรพรรดิโอบอย่างไร้ประโยชน์ "เออละ คุณรู้เรื่องนี้" แล้วยูสตอฟพูดด้วยใบหน้าที่มืด

"เขาบอกเมื่อวานนี้ว่าฉันเป็นคนทรยศ จริงๆ-" "คุณไม่ได้ยกน้ำหนักบนจักรพรรดิ

แต่ทำไมคุณถึงเป็นคนทรยศ? คุณตัดสินใจแล้วว่าฉันจะไม่พูดถึงมัน องค์กรชทายาททำผิดพลาด"

รานยืนตรงและพูดด้วยเสียงที่ค่อนข้างร่าเริง "แน่นอน มันเป็น แต่..." แล้วยูสตาฟมองไปที่จักรพรรดิ
ใบหน้าที่แข็งของจักรพรรดิผ่อนคลายด้วยสายตา "ใช่ นั่นเป็นความผิดพลาดที่องค์รัชทายาททำ"
ยูสตาฟปล่อยแขนของรานและก้มศีรษะลงทันที งอเข่าต่อหน้าจักรพรรดิ "ยูส!"
รานประหลาดใจและก้มลงเพราะเขาไม่ได้พูดอะไรเลย "ฝ่าบาท
ฉันต้องการเกียรติของพี่สาวกลับคืนด้วยมือของตนเอง โปรดอนุญาตให้ฉันต่อสู้ด้วย!"
รานสลับระหว่างจักรพรรดิและยูสตาฟด้วยความหงุดหงิด
จักรพรรดิเข้าสู่ความคิดชั่วขณะแล้ววางมือบนไหล่ของยูสตาฟด้วยรอยยิ้มรักใคร่ "แน่นอน
คนมีเกียรติเช่นคุณ ดยุคแห่งลาซีอาคนต่อไป มีอนาคตที่สดใสสำหรับจักรวรรดิ
ฉันจะบอกองค์รัชทายาทให้ไปดวลเอง" "ขอบคุณฝ่าบาท"
รานมองดูเขาพูดด้วยใบหน้าที่อารมณ์เสียอย่างว่างเปล่า นั่นคือยูสตาฟที่ฉันรู้จัก?
แล้วจักรพรรดิและยูสตาฟมีการสนทนาเป็นมิตร เมื่อเขาออกจากห้องประชุม
ยูสตาฟเงยหน้าขึ้นรอก้าวแล้วพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริง "เขาเป็นลูกโง่จากฟอง" "ยูส..."
"ใช่" "คุณจริงๆ..." รานยกไหล่ รานรู้ว่าความภูมิใจของยูสตาฟสูงแค่ไหน
และมันยากแค่ไหนสำหรับคนที่จะขอความภูมิใจ? แต่ยูสตาฟก็ยอมอย่างง่ายดายเพื่อวัตถุประสงค์
"ฉันยอดเยี่ยม สำหรับยูสของเรา" "ฉันอยากให้คุณละเว้น 'ของเรา'" ยูสตาฟไขว่คว้าและพูดเช่นนั้น
แล้วเขายิ้มเยาะและพูด "นูนิม" "ใช่" "คุณอยากเป็นพี่สาวของฉันจริงๆเหรอ?
คุณคิดว่าฉันเป็นแค่น้องชายของคุณจริงๆเหรอ?" เมื่อไม่สามารถเป็นได้ ฉันถูกจับโดยไม่ทันตั้งตัว
รานกลืนน้ำลายเบาๆ "แน่นอน..." คำว่า "แน่นอน" ไม่ได้มาจากสายตาของเขาสิฟ้า
รานหายใจเบาๆเหมือนสัตว์ที่ถูกกัดที่คอ "ฉัน ยูส..."

ฉันหมายถึง..." ฉันคิดถึงยูสตาฟเป็นน้องชายจริงๆเหรอ? ฉันอยากเป็นครอบครัวจริงๆเหรอ?
รานไม่สามารถให้คำตอบ "ใช่" ได้ทีนั้น เธอปิดหน้าด้วยมือทั้งสองข้าง
ฉันไม่รู้ว่าฉันพูดอะไรต่อหน้าผู้ชายคนนี้จะตรงไปตรงมาแบบนี้ "แต่ แต่..."
รานพูดระหว่างนิ้วของเธอ "ฉันพยายามอย่างหนัก ฉันก็ชอบยูส" ความรักยังคงอยู่
ทำไมเธอถึงอยู่แบบนี้? ในเวลานั้น ยูสตาฟจับข้อมือเธอและลดมันเบาๆ อย่างไรก็ตาม
ดวงตาของเขามีความอ่อนโยน ไม่ใช่การดุถูก "ฉันไม่ได้พูดอะไร ฉันไม่ได้ถามอะไร
แต่ฉันไม่ชอบพูดแบบนี้" ยูสตาฟพูดเช่นนั้นและจ้องมองตาสีเขียว รานหัวเราะอีกครั้งและปล่อยมือ
"และในความหมายที่แตกต่างกัน ฉันรู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย" "อะไร? อะไร? ทำไม?
คุณบอกว่าไม่ได้พูดอะไร" เมื่อรานพูด ยูสตาฟส่ายหัว "ไม่ ฉันยังไม่บอกคุณ
แต่ฉันจะบอกคุณวันหนึ่ง และคุณต้องเตรียมตัว" "มันคืออะไร?...มันคืออะไร?"
"คุณอยากได้คำใบ้ไหม?" "ใช่" เมื่อฉันพยักหน้า ยูสตาฟพูดซ้ำๆ "คุณสามารถทรยศฉันได้
แต่ฉันไม่สามารถทรยศคุณได้" รานขมวดคิ้วกับคำพูดและพูดอย่างรวดเร็ว
"ฉันจะไม่ทรยศคุณเช่นกัน" ยูสตาฟหัวเราะ "แน่นอน คุณทำ" "อะไร คุณไม่เชื่อฉันเหรอ?" "ไม่
ฉันเชื่อ" นั่นคือเหตุผลที่ฉันถูกทรยศ ยูสตาฟคิดเช่นนั้นและถอนหายใจยาว
"งั้นเราควรส่งเสียงรบกวนที่เหมาะสมไปยังองค์รัชทายาท" ".....เสียงรบกวนที่เหมาะสม?"
เมื่อรานเข้ามาใกล้ ยูสตาฟพูด "ตามการสืบสวนของเงาเวอริเดสเซนส์
บาร์อนเจอร์นใกล้ชิดกับองค์รัชทายาท นอกจากนี้ บาร์อนเจอร์นเป็นขยะ
ให้เขาผลประโยชน์ที่เหมาะสม และเขาจะทำเสียงรบกวนตามที่ฉันต้องการ"
ยูสตาฟพูดเช่นนั้นและวางแขนบนกรอบหน้าต่างรถม้า
"มันไม่คิดว่าองค์รัชทายาทจะปรากฏตัวในดวลเอง" ".....คุณจะไม่ฆ่าเขาใช่ไหม?"
"ฉันดูเหมือนมนุษย์โง่แบบนั้นเหรอ?" เมื่อยูสตาฟพูดหนัก รานส่ายหัวอย่างรวดเร็ว "ไม่ คุณไม่ใช่"
เมื่อเธอตอบอย่างรวดเร็ว ยูสตาฟมองออกไปนอกหน้าต่างและพูด
"และฉันตัดสินใจเพิ่มสาวใช้ใหม่ให้กับพี่สาวของฉัน" "สาวใช้?" "ใช่ ถ้าคุณไม่ชอบ ฉันจะเปลี่ยน"
รานพยักหน้ากับคำพูด เมื่อถึงขั้วประตูสีเขียว รานสามารถพบสาวใช้ใหม่ได้อย่างรวดเร็ว
ผมสีเงินยาวและดวงตาสีม่วงที่สง่างาม เธออายุ 17 ปีตอนนี้ คุณคิดว่าเธออายุประมาณสิบแปด?

เธอสูงแต่ผอม ดังนั้นเธอดูดีในชุดสาวใช้ "เป็นเกียรติที่ได้พบเจ้า" เธอก้มลงด้วยรอยยิ้มสดใส "ชื่อของฉันคือดิโมเดีย รุสเด ฉันเป็นญาติห่างๆของเคานต์เบโลอิน แต่ด้วยความช่วยเหลือของเคานต์ ฉันมาที่นี่เพื่อรับใช้เจ้า เป็นเกียรติ" เคานต์เบโลอิน ในขณะนั้น ราวว่าใครเป็นคู่ต่อสู้ของเธอ ดังนั้นรานหัวเราะและพูด "ฉันหวังว่าจะได้ยินเกี่ยวกับเคานต์เบโลอิน ฉันสามารถเรียกคุณว่าเดียได้ไหม?" "ใช่ เจ้า" สาวเห็นการเคลื่อนไหวสูงครั้งแรก และตอบอย่างรวดเร็วด้วยเสียงตื้นตันและตื้นตันเมื่อเธอใจดี โชดาและคารากียอมรับเดียได้ง่ายๆ ฉันดีใจที่เห็นเพื่อนร่วมงานใหม่ของฉันเพราะเธอทนทุกข์จากจำนวนสาวใช้ที่น้อยในการรับใช้เจ้า นอกจากนี้เธอยังร่าเริงเหมือนสาวชนบทและประหลาดใจกับทุกอย่าง 'เธอมาจากเงาเวอริเดสเซนด' รานคิดเช่นนั้นและมองดูเดียที่ถอยห่างออกไป เคานต์เบโลอินเป็นหนึ่งในขุนนางปลอมที่ดำเนินการในเงาเวอริเดสเซนด เธอไม่ใช่ขุนนางของจักรวรรดิ แต่ยืมจากขุนนางของราชอาณาจักร 'เธอรับผิดชอบการคุ้มกัน' อัศวินคุ้มกันที่เป็นผู้ชายดูเหมือนจะติดสาวใช้เพราะมีสถานที่จำกัดที่จะไปกับเขา 'เอาล่ะ ฉันจะสบายดี โดยวิธีการ มันมีค่ามาก' หลังจากเงาเวอริเดสเซนดถูกเปิดเผยต่อราน รานสามารถเห็นว่าเงินที่เข้าสู่เงาเวอริเดสเซนดถูกแบ่งและไหลเจียนๆจากหนังสือ เงินจำนวนมหาศาลเข้าสู่ประมาณ 'เงินเป็นงานหลอกลวง' มันต้องใช้เงินในการสร้างและรักษาตัวตนปลอม แม้แต่เหรียญที่เข้าสู่การพึ่งพาบนถนนเพื่อข้อมูลก็เป็นเงิน หน่วยข่าวกรองเป็นกลุ่มที่กินเงิน นอกจากนี้จำนวนเงินที่ใช้จ่ายมหาศาลเนื่องจากทุกอย่างถูกทำในระยะเวลาสั้นๆเพื่อพัฒนาค่ายลี้ภัย ที่ถูกบดขยี้แล้วอีกครั้ง อย่างไรก็ตามเท่าที่เขากิน รายงานปกติก็หนาขึ้น ดังนั้นรานจึงแลบลิ้นออกมา 'ข้อมูลสำคัญในทุกยุคสมัย ดังนั้น...' รานคิดเช่นนั้นและฝังตัวเองบนโซฟา ความง่วงเข้ามา ฉันต้องดูเอกสารวันนี้...

ในตอนท้ายของความคิด รานหลับไป *** แคร็ก!
มีเสียงดังของแก้วและเครื่องปั้นดินเผาราคาแพงแตก เมื่อโอลิเวียกระพริบตา คนรับใช้เปิดประตูด้วยใบหน้าที่ซีด "หยุด สงบลง ฝ่าบาท" โอลิเวียเข้าไปข้างในและพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่แม้กระนั้นก็ฟังเหมือนการเยาะเย้ยต่อรุธ "จริงๆเหรอ? ฉันดูเหมือนจะสงบลงเหรอ?" เขาสบถและเตะขึ้นแก้วที่ตกลงพื้นไปทางโอลิเวีย "ดวลอะไร? คุณต้องการให้ฉันดวลเอง? คุณบ้าเหรอ? คุณเป็นโรคสมองเสื่อมหรือเปล่า?" มันชัดเจนว่าใครถูกกล่าวถึง ดังนั้นโอลิเวียจึงขึงหน้าและถูกมือกัก "ไม่ว่าคุณจะทำมากแค่ไหน คุณไม่ควรพูดแบบนี้" "หมายความว่าไง? ฉันเป็นจักรพรรดิคนต่อไป!" โอลิเวียรู้สึกหัวใจเย็นแข็งเย็นกว่าเดิมจริงๆ อย่างไรก็ตามจริงๆ อย่างไรก็ตาม ผู้ชายแบบนี้ถึงเป็นองค์รัชทายาทของจักรวรรดิ? "ใช่ นั่นดี ฉันจะฆ่าพวกเขาทั้งหมด" ฉันจะตัดคอเขาและเอาทั้งหมดด้วยพลังของฉัน นั่นแหละ เขาเป็นแค่เด็กน้อย" รุธที่หอบหายใจเริ่มพูดกับตัวเองและค่อยๆหาเหตุผล โอลิเวียคิดถึงยูสตาฟที่พบกันสั้นๆที่ห้องบอลรูมกลางแจ้ง และการตอบสนองรวดเร็วของท่านดัชเชสแห่งลาซีอา หลังจากไม่ถึงวัน ความคิดเห็นสาธารณะตอนนี้มุ่งเน้นไปที่การวิพากษ์วิจารณ์องค์รัชทายาท รวมถึงการยกย่องดยุคแห่งลาซีอาของจักรพรรดิ 'ยังไม่ใช่' ฉันยังไม่สามารถถึงการนี้ได้ "ฝ่าบาท ฉันมีความคิด ก่อนอื่นหลีกเลี่ยงการดวล-" รุธมองตามโอลิเวียที่พูด หากรุธมีสมอง เขาจะไม่ทำแบบนี้ที่นี่ แต่รุธไม่มีสมอง ไม่ มากกว่านั้น โอลิเวียเป็นแค่หนึ่งในการ์ดเพื่อเป็นจักรพรรดิ ตบ! ร่างของเธอเซด้วยเสียงดัง ไฟวาบขึ้นต่อหน้าตาฉัน ในช่วง.

มันเหมือนกับการต่อสู้ที่สะอาด เมื่อตาถูกแทง หัวใจของเรนดูเหมือนจะจมลงไป โดยไม่รู้ตัว ร่างกายของเธอสะดุ้งและสั่น ฉันเกลียดความรู้สึกนั้นแม้แต่ตอนนี้

และการโจมตีที่สะอาดราวกับว่าเขาคาดการณ์พฤติกรรมของรุธ หลีกเสียงดาบที่แทงตรง ตอนจบ
อย่างไรก็ตาม แรนพิมฟ้าเหมือนล้อเล่นเพื่อสงบสติอารมณ์ของเธอ
"ฉันไม่เคยได้ยินว่าขณะการดวลด้วยการเตะ" "เพราะดาบหัก" "ดาบ" "ไม่ว่ามันจะยากแค่ไหน
ดาบก็ไม่สามารถหักเป็นชิ้นๆ ได้ตามธรรมชาติแบบนั้น
ยูสตาฟกระซิบขณะที่เขามองเจ้าชายที่ถูกพาไปโดยข้าราชการบริวาร "กลับกันเถอะ"
แรนพียกหน้าตามคำพูดของเขา "ใช่ กลับกันเถอะ"

เรื่องราวชัยชนะของยูสตาฟเป็นที่รู้จักครั้งแรกเมื่อเขาออกจากวังอย่างปลอดภัย
ตามมาด้วยข่าวลือว่าเขาชนะอย่างรวดเร็วได้อย่างไร เพราะทุกคนกำลังรอข่าวนั้นอย่างใจจดใจจ่อ
คำเชิญมากมายมาถึงหน้าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ในฐานะผู้สังเกตการณ์
และทุกคนพยายามที่จะฟังเรื่องราวนั้นไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง "ดาบระเบิดทันที" "โอ้ พระเจ้า
เขาทำได้เช่นนั้นหรือ?" "ต้องเป็นเวทมนตร์แน่ๆ" "มันน่าอัศจรรย์ที่เขาทำมันในดวลศักดิ์สิทธิ์"
"ฉันไม่อยากเชื่อว่าเขาเตะมัน" "ช่วยไม่ได้เพราะเขาไม่มีดาบ"
"ฉันได้ยินว่ากำปั้นทำให้จมูกของมกุฎราชกุมารแบน" "นั่นคือเรื่องจริงใช่ไหม?" "ใช่"
เรื่องราวของจมูกเจ้าชายแพร่กระจายผ่านเสียงหัวเราะ พระราชวังและพ้อมตทำงานอย่างหนัก
แต่มีข่าวลือว่าจมูกของเขาจะไม่กลับคืนสู่สภาพเดิม "มันเป็นจมูกแบน" "ไม่ มันเป็นจมูกที่ไม่เต็ม"
ภาพล้อเลียนของมกุฎราชกุมารแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว และแม้แต่สามัญชนก็เรียกเขาว่า
"บิฟูลโก" ดยุคแห่งมิโรกล่าว่า "ไม่ว่าจะยากแค่ไหน เธอก็เตะหน้าจักรพรรดิ! ฉันจะประท้วง"
แต่ฉันไม่สามารถช่วยได้เพราะไม่มีดาบ เพราะข้อแก้ตัวของยูสตาฟ 'ดีมาก' และทำไมไม่มีดาบ
มันไม่เกินความคาดหมายของขุนนาง พระราชวังเจียบอย่างแปลกประหลาด ดังนั้น
เลเบลรู้สึกแปลกเมื่อเห็นผู้มาเยือนโดยไม่มีข่าวลือ
ยูสตาฟกำลังดื่มชาอยู่ข้างหน้าเขาด้วยใบหน้าที่สงบ
'คุณจะมีใบหน้าที่ไม่แยแสหากคุณอยู่หัวประตูดหรือไม่?' เลเบลคิดถึงมันโดยไม่มีเหตุผล ทันใดนั้น
หัวหน้าพระราชวังกล่าวอย่างระมัดระวังว่ามีคนมา และมีคนบอกว่าคือเซอร์ลาซียา ยูสตาฟ ลาบัน
เดอ ลาซียา ดยุคคนต่อไปของลาซียา ทุกคนรู้ว่าแรนเป็นดยุคชั่วคราว
และเขาก็รู้ว่าดยุคแห่งลาซียาเปลี่ยนทันทีที่เขาโตเป็นผู้ใหญ่
นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางของข่าวลือทางสังคมในปัจจุบัน สำหรับเลเบล
มันไม่ใช่ความรู้สึกที่น่าพอใจมากนัก "ฉันไม่ชอบข่าวลือ" เมื่อเลเบลพูด
ยูสตาฟวางถ้วยชาลงและพูดว่า "ฉันก็ไม่ชอบเหมือนกัน" "ถ้าอย่างนั้นคุณก็ไม่สามารถมาที่นี่ได้"
"ถ้าเรื่องราวไม่ออกจากพระราชวัง จะไม่มีข่าวลือ ไม่ต้องกังวล" "อะไร?" ฉันเต็มใจสงสัย "โอ้
พระเจ้า" โพล์ออกมาจากใจ "แล้วคุณมาที่นี่ทำไม?" "ฉันได้ยินว่าคุณไม่ชอบถูกใช้" "ถูกต้อง"
"แล้วคุณจะใช้มันอย่างไร?" รอยยิ้มแผ่กระจายรอบปากของยูสตาฟ ทำให้เขาขมุกขมัว
"ฉันชอบความเจียบ" เมื่อเลเบลพูดว่า ยูสตาฟพูดว่าเขาตอบแบบรอบไหล่
"ราชวงศ์มีหน้าที่ในฐานะราชวงศ์ เช่นเดียวกับที่ฉันมีหน้าที่ในฐานะลาซียา" "หน้าที่อะไร?"
"มันไม่มีประโยชน์ที่จะบอกคนที่ไม่รู้หน้าที่ของเขา และมันเป็นหน้าที่ที่ไม่จำเป็นต้องบอกถ้าเขารู้"
เลเบลจ้องมองยูสตาฟ ยูสตาฟพูดซ้ำๆ "ฉันไม่ต้องการคำตอบตอนนี้
มันไม่เหมือนมีคำตอบที่ฉันต้องการ ให้คำตอบที่คุณต้องการ" เลเบลค่อยๆ
เปิดปากตามคำพูดของยูสตาฟ "ไม่มีใครชอบพลังที่แข็งแกร่งเกินไป
การแข็งแกร่งในตัวมันเองทำให้เกิดศัตรู" "ความอ่อนแอไม่ได้หมายความว่าฉันไม่มีศัตรู"
"นั่นเป็นความจริง" เลเบลยกไหล่ และยูสตาฟลุกขึ้นจากที่นั่ง "นี่คือทั้งหมดที่ฉันต้องการ"
"ฉันจะไม่นักแสดง" ยูสตาฟหักท่ายโดยไม่ตอบและออกจากห้องรับแขก
'ไอน้ายังคงลอยขึ้นจากถ้วยชาที่เขาทิ้งไว้ เลเบลกลืนน้ำลาย 'สำหรับราชวงศ์
มันเป็นหน้าที่ของพวกเขา' เลเบลลูบแขนของโซฟาที่เขา นั่งอยู่ เกราะราคาแพงทำจากไม้สีดำ
พรมที่ทออย่างละเอียดอ่อน โต๊ะโซฟาแก้ว และโคมไฟระย้าคริสตัล
คนที่ฟังการทำความสะอาดและดูทุกวัน เหตุผลที่พวกเขาใช้ตัวเอง

เหตุผลที่คุณสามารถใช้ชีวิตแบบนี้ได้ นั่นคือเหตุผลที่มันเป็นหน้าที่ของคุณ
หน้าที่คือความรับผิดชอบ และอำนาจคือหน้าที่ เขามีหน้าที่ต่อประชาชนของจักรวรรดิ
'คุณพูดคำหั้นๆ เบาๆ' เลเบลคิดเช่นนั้นและหลับตา กล่าวอีกนัยหนึ่ง นี่คือนิสัยที่ยุติภาพ
-คุณคิดว่ากฏราชกุมารสมควรเป็นจักรพรรดิหรือไม่?
จักรวรรดิจะเป็นอย่างไรหากเขากลายเป็นจักรพรรดิ? แล้วคุณคิดอย่างไรกับการเป็นจักรพรรดิ?
เลเบลรู้สึกว่างเปล่าและถูไบหน้า มันจะเป็นทางที่ยาก 'และคุณไม่มีทางรู้ใช่ไหม?'
คุณอาจจะทำตัวดีขึ้น พ่อของคุณยังไม่ได้แก้ไข...." และพีเซย์ที่ฉลาด- ขณะคิดถึงเรื่องนี้
เลเบลเริ่มถอนหายใจเบาๆ เพราะดูเหมือนจะปวดหัว แน่นอานว่าผู้ต้องขังฉลาด
เป็นคู่หูที่สมบูรณ์แบบสำหรับจักรพรรดิ 'ปัญหาคือ คุณไม่ใช่คู่หูที่ดี' พูดตามตรง
เลเบลไม่ชอบเจ้าหญิงมิโร ด้วยผมสีเงิน ดวงตาสีม่วง รูปร่างหน้าตาที่สวยงาม
และความรู้สึกทางการเมือง โอลิเวียอาจเป็นคู่สมรสในอุดมคติในหลายๆ ด้าน แต่เลเบลรู้สึกแปลกๆ
ที่ต่อต้านเธอ เป็นเพราะความภาคภูมิใจที่เป็นเอกลักษณ์ของคุณแห่งมิโรหรือไม่?
การแต่งงานเป็นปัญหาทางการเมืองสำหรับขุนนาง โดยเฉพาะราชวงศ์
และคู่สมรสเป็นคู่หูทางการเมือง อย่างไรก็ตาม เลเบลมีความฝันโรแมนติกที่ไม่เหมือนราชวงศ์
อย่างน้อยฉันก็อยากแต่งงานกับคนที่น่ารัก 'บางทีอาจเป็นเพราะฉันอ่านมากเกินไป'
เขาหัวเราะขมขื่นคิดเช่นนั้น 'เราจะเลื่อนคำตอบออกไปอีกหน่อยได้ไหม?'
เขาอาจจะถ่อมตัวเพราะการดวลครั้งนี้ใช่ไหม? 'ไม่ เขาไม่ต้องการสิ่งนั้นด้วยซ้ำ
แต่เขาอาจจะขัดเกลาก่อนด้วยตัวเองด้วยการแก้แค้นเพราะความโกรธต่อยุติภาพ ปล่อยให้เขาทำ
เลเบลตัดสินใจจะรับคำตอบของเขา เขาลุกจากที่นั่งและออกจากห้องรับแขก
'ไม่มีหน้าต่างในห้องรับรอง ดังนั้นเขาจึงสูดอากาศบริสุทธิ์ทันทีที่ออกมา 'มันมีเมฆมาก'
บอลกลางแจ้งที่จะจัดขึ้นในวันนี้จะต้องปิด เลเบลคิดเช่นนั้น.

บทที่ 042 ชุ่มประตูลีเขียวคึกคัก แรนบอกว่าเธอจะลงไปติดซี ดังนั้นเธอจึงยุ่งอยู่กับการจัดกระเป๋า
แต่แรนกังวลเล็กน้อย 'ฉันจะทำอะไรกับลูมิแอร์?' ถ้าฉันทำได้ ฉันอยากแก้ปัญหาก่อนลงไป
'ฉันจะส่งคนไปหาท่านเคานต์อิลลูมินีไหม?'
แรนตัดสินใจและให้ดิโมเดียเตรียมปากกาและกระดาษ -คุณได้รับดอกไม้ที่ฉันต้องการหรือไม่?
ฉันจะเสียดอกไม้ทั้งหมด 'เอ่อ ประโยคสุดท้ายรีบร้อนไปไหม? 'ไม่ แต่ก็ถูกต้อง'
แรนคิดเช่นนั้นและพับจดหมายสั้นๆ แล้ววางไว้บนถาด "ส่งไปให้ท่านเคานต์อิลลูมินีเร็วๆ"
ฉันรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยหลังจากส่ง แต่ก็ดีกว่าการไม่ทำอะไรเลย
'ใช้เวลาสองวันในการจัดกระเป๋าและเตรียมรถม้า' ฉันหวังว่าคำตอบจะมาถึงในระหว่างนี้ ดอก
ดอกตอก ตอนนั้น แรนหันหัวไปที่หน้าต่างเพราะได้ยินเสียงเคาะเบาๆ ที่หน้าต่าง "ฝนตก" "โอ้
พระเจ้า เราอาจต้องเลื่อนการเดินทางลงไปทีลาเซียในกรณีที่ฝนตกหนัก"
แรนหยุดการพยายามปิดหน้าต่างโดยพูดว่า "เปิดไว้ ฉันอยากเห็นฝน" "ได้ค่ะ"
การเปิดมือเบาๆ จากหน้าต่าง มองดูฝนอยู่พักหนึ่ง ดิโมเดียถาม "คุณอยากไปสวนไหม?
เนื่องจากหยุดฝนยังไม่แรงนัก การจิบชาในสวนคงจะดี" "โรมานด์จัง"
โซดามีความสุขขณะทำกระเป๋า โดยไม่ได้ยินคำตอบของแรน เธอออกไปข้างนอกโดยพูดว่า
"ฉันจะเตรียมให้คุณ" แม้ว่าฝนจะตก แต่ข้าราชการที่จัดเข้าไปที่ศาลาในสวนก็น่าสงสาร แต่จริงๆ
แล้วพวกเขาดังตารอ และแรนก็ปิดปาก "ฝนตก เป็นเวลาจิบชาข้างนอกหรือ?"
รอสเดินเข้ามาในศาลาอย่างน่าทึ่ง แรนเหลือบมองรอสและหัวเราะ "เพราะต้องทาน้ำมัน
จะเป็นสนิมถ้าโดนฝน" "เราดูแลเพราะเป็นครั้งแรก" "พอแล้ว" มีปัญหาอะไร? แรนลุกขึ้นจากที่นั่ง
"ฉันจะออกไปแบบนี้" ตามคำพูดของแรน ดิโมเดียออกมาพร้อมกับแปรงพูดว่า
"แต่ฝนอาจทำให้หนาวได้" ขณะที่ฉันออกจากคฤหาสน์ หยดฝนก็ตกลงมาค่อนข้างหนา
รอสเอนมอย่างระมัดระวัง ยังไงก็ตาม ตราบใดที่ฉันคุ้มกันคุณ ฉันจะปล่อยให้แรนโดนฝน--
"ท่าน..." แรนหัวเราะในใจเมื่อเห็นชื่อที่ออกมา "มีอะไรเกิดขึ้นหรือ?" "เท้าของคุณจะเปียกหมด
ถ้าคุณไม่ทำอะไร ฉันอุ้มคุณได้ไหม?" แรนกระพริบตา หลังจากลืมนึกถึงเรื่องนี้ เธอก็ตอบตกลง

ฉันคิดว่าเขาจะไม่สนใจว่าเท้าของเธอจะเปื่อยหรือไม่

แต่เธอพยายามอย่างหนักและไม่อยากปฏิเสธขั้นตอนแรกอย่างไม่คาดคิด ขณะที่เธอส่งและยึดเขายกและลดมือ และไม่รู้จะอย่างไร แรนก็รออยู่เฉยๆ ในที่สุด

เธอพูดหลังจากงอเข่าข้างหนึ่งและวางแขนไว้ "กรุณานั่งที่นี่" "ฉันหนัก" "ฉันรู้" ตามคำพูดของเธอ แรนเบิกตากว้างและนั่งลงบนแขนของเธอ มันไม่สิ้นเท่าที่ฉันคิดไว้ จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นจากที่นั่งและแรนก็รีดร่องเบาๆ และจับเข่าที่คอ เธอสูดหายใจเข้า "คุณต้องเตือนฉันเมื่อคุณจะลุกขึ้น!" ใบหน้าของเธอใกล้เกินไป และเมื่อแรนถอยหลังและดูเธอ เธอพูดว่า "ฉันขอโทษ" และเงยหน้าไปดิโมเดียกรรมสูงและวางไว้บนหัวของแรน "เราจะไปกันเลยไหม?"

เธอเริ่มเดินอย่างงุ่มง่ามด้วยคำพูดอ่อนโยนของเธอ ตอนแรกแรนรู้สึกประหม่า

แต่เธอก็โล่งใจจากความรู้สึกปลอดภัยที่ไม่คาดคิด แรนพูดเบาๆ ได้รู้ "เซอร์รัส" "ครับ" "จริงๆ แล้ว ฉันคิดว่าคุณจะไม่คุ้มกันฉันไม่ดี แต่ไม่ใช่" ดวงตาสีน้ำตาลของเธอส่องตามคำพูด

"แล้วฉันจะโดนลงโทษโดยคุณยูสตาฟ" แรนพยักหน้า ทำไมล่ะ? "เซอร์รัส

คุณรู้ไหมว่าคุณกำลังเสี่ยง?" ใบหน้าของเธอเย็นลงในจังหวะการเต้นของหัวใจเพราะเธอกระซิบ

"ถ้ามันเป็นความเสี่ยงสำหรับคุณยูสตาฟ ฉันจะรับมัน" "ไม่ ไม่ใช่--" ตอนนี้ภายในคุก হাস

ฉันอยู่ข้างยูสตาฟ! ไม่มีใครตะโกนว่า 'แรนเป็นศัตรู!' เธอ โวลด์ คุณเป็นคนเดียว

แล้วใครคือเป้าหมายที่ดีที่สุดในชีวิตที่ฉันจะใช้นอก? ตามที่คาดไว้ เธอ โวลด์

แรนคิดอยู่ครู่หนึ่งและส่ายหัว 'ก็ดีเหมือนกัน' ต้องการคนจำนวนมากเพื่อรับใช้ผู้คน

คุณไม่สามารถต่อสู้กับไนท์แมน บิชอป และลอร์ดแมนได้ ไม่ว่าคุณจะเป็นราชา

คุณต้องการคำพูดจากรอบตัวคุณ "ใช่ ใช่" แรนยื่นมือออกไปและจัดผมของเธอ

และดวงตาสีน้ำตาลของเธอก็โผล่ที่เธอจะโผล่ออกมา "ตอนนี้ อะไร..." "โอ้ สกิลล่า?"

แรนเอามือออกและหัวเราะ เมื่อมาถึงศาลา เธอรีบวางแรนลง

'มันหายากที่จะลบล้างผู้ชายที่โตแล้ว' อย่างไรก็ตาม ฉันกลัวว่าถ้าฉันขอโทษ

ฉันจะขยายการตีความ แรนนั่งที่โต๊ะที่เตรียมไว้ได้ศาลา คิดเช่นนั้น ตอนนี้ฝนตกหนักมาก

กลิ่นหอมหวานของดินลอยขึ้นมาจากสวนสีเขียว เสียงฝนกระทบใบไม้ใหญ่ทำให้เกิดเสียงร่าเริง

แรนมองสวนด้วยดวงตาสีน้ำตาลที่โต สวนที่มีฝนตกนั้นสวยงามในตัวเอง มันดีที่ได้หลับตา

แรนสูดหายใจยาวและพ่นออกมา ไม่นาน ข้าราชการบริวารก็นำชุดน้ำชาที่คลุมด้วยแผ่นเงินกลมมา

หนึ่งต่อหนึ่ง ตั้งโต๊ะน้ำชา และแรนก็เทชา กลิ่นหอมของชาอุ่นๆ แะ

"ฉันหมายถึง มันไม่ใช่แบบนั้น-" รันหัวเราะแล้วพูดต่อ "ฉันโกรธคุณนิดหน่อย และคุณล่ะ จะฆ่าพวกเขาแบบนั้นได้อย่างไร?" "ฉันขอโทษ" "ไม่ ฉันไม่ได้ขอโทษขอโทษ"

รันนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบเขาที่หัวไหล่ของลูมิแอร์มีรอยขีดข่วนอย่างมาก "ไม่ ขอขอบคุณ คุณทำงานหนักมากเช่นกัน พักผ่อนก่อนนะ ฉันจะแจ้งกำหนดการละเอียดให้ทราบทีหลัง"

จากนั้นรันหันไปหาท่านเคานต์และพูดว่า "ฉันจะเรียกเก็บเงินสำหรับทุกอย่างที่ใช้ไป"

"มันเป็นความกรุณา" "ฉันรู้" มันเป็นขณะที่จะกินความกรุณาของคนอื่นฟรี

รันพูดแบบนั้นและบอกดิโมเดีย "กลับกันเถอะ" ก่อนอื่น ฉันอยากนอนวันนี้

แล้วฉันคิดว่าสมองของฉันจะทำงานได้ดีขึ้นในวันพรุ่งนี้ ดิโมเดียก้มศีรษะเงยหน้า

บทที่ 045

ทางกลับไปยังชุมประตูลีเขียวรู้สึกยาวนาน อาจเป็นเพราะเธอเหนื่อย รันเร่งฝีเท้า

จากนั้นเธอก็เข้าไปในประตูของคนรับใช้ เปิดประตูหลังของคุก হাস

และที่นั่นยืนอยู่ยูสตาฟเหมือนกับว่าเขานอนรออยู่ รันมองเขาด้วยความประหลาดใจ

ยืนอยู่ในความมืด ความรู้สึกไม่สบายใจคลืบคลานเข้ามาในตัวเธอแล้วยูสตาฟพูด "คุณไปไหนมา?"

"ยูส" "ใช่?" "ฉันรู้สึกอยากอาบน้ำตอนนี้" "... "และฉันเหนื่อยมาก ฉันหมายถึง..."

ยูสตาฟสะบัดหมวกของเธอออก รันขมวดคิ้วและเอื้อมมือไปหยิบหมวกจากเขา

"จริงๆ...เราคุยกันที่หลังไม่ได้เหรอ?" เธอบ่นอยู่ครู่หนึ่ง ยูสตาฟจับเอวเธอ และขมวดคิ้ว "มีเลือดติดตัวคุณ" "จริงเหรอ?" เธอประหลาดใจกับสิ่งที่เขาพูดและอยากถามเกี่ยวกับมัน แต่ยูสตาฟจับเธอ เธอพยายามดิ้นรนออกจากเขา "ยูส เสื้อผ้าของฉันเปียกหมดแล้ว นอกจากนี้ รองเท้าบูทของฉันก็สกปรก" ยูสตาฟไม่ตอบ แต่ขึ้นบันไดขณะที่ยังคงอุ้มเธอและมุ่งหน้าไปยังห้องของเขา

เขาวางเธอลงบนโซฟาห้องรับแขกและจุดไฟ

รันครางและพยายามถอดหมวกออกด้วยนิ้วที่เย็นและหนัก เมื่อฉันกลับถึงบ้าน ฉันรู้สึกง่วงและเหนื่อยมากขึ้น เพราะเธออยู่ตลอดทั้งคืน เธอเห็นการขาดกรรมสามครั้งตลอดทั้งคืน และพาลูมิแอร์ไปยังดินแดนลาซิอาโดยไม่มีแผน ผมของฉันยุ่งเหยิง และฉันเหนื่อยมาก

ยูสตาฟเข้ามาใกล้ ถอดเสื้อผ้าเธอออกแทนและถาม "เกิดอะไรขึ้นกับนิ้วของคุณ?" "หืม? โอ้ แค່บางอย่าง..." รันยิ้มอย่างเก๋อกับนิ้วที่พันแผลของเธอ "ไม่มีอะไร" "ไม่มีอะไร?"

ยูสตาฟถอดเสื้อคลุมออกและเริ่มปลดกระดุมเสื้อโค้ทของเธอ

ฉันรู้สึกผ่อนคลายหลังจากถอดเสื้อหนาวออก "มาฟังเรื่องเล็กๆ น้อยๆ กันเถอะ คุณกับดิโมเดียไปไหนมาโดยไม่บอกฉัน?" "นั่น..." รันพึมพำ ฉันไม่รู้จะพูดอะไร

"แค่...ฉันทำงานสำคัญบางอย่าง..." "เกิดอะไรขึ้น?" "ยูสตาฟไม่จำเป็นต้องรู้"

เมื่อเขาสะบัดเสื้อโค้ทของเธอออก รันนอนลงบนโซฟา 'โอ้ เย็นจัง'

เมื่อเขาจับและดึงรองเท้าบูทยาวกลับ รันตะโกนด้วยความประหลาดใจ "ยูส อย่าแตะต้องมัน มันสกปรก!" "คุณอยากเดินไปรอบๆ ห้องของฉันในชุดสกปรกนั้น" "ไม่ ยูส--" อย่างไรก็ตาม ยูสไม่สนใจและถอดรองเท้าบูทออก หันที่ที่เขาถอดรองเท้าบูทยาวออก ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ร่างกายของเธอก็ร้องว่า 'ฉันอยากพัก!' อย่างตรงไปตรงมา ยูสตาฟถอดรองเท้าบูททั้งหมดออก โยนมันไปด้านหนึ่ง และล้างมือด้วยน้ำ "แล้วเกิดอะไรขึ้น?" "นั่น..." รันครางและพูดอย่างลึกลับ

"ฉันพบว่ามีคนที่คุณรู้จักถูกขายเป็นทาส ไปยังที่ทิ้งผิวกฎหมาย ดังนั้นฉันจึงขอให้ท่านเคานต์แห่งอีลลูมินาตีหาตัวเขา และฉันไปพบเขาวันนี้ แต่ในระหว่างนั้นเกิดอุบัติเหตุ..."

ขณะที่นอนลงครึ่งหนึ่งและพูดคุยโดยมีแขนและศีรษะพาดอยู่บนที่วางแขนของโซฟา รันยกศีรษะขึ้น "แต่พี่สาวของเขাপ่วยหนักมาก

ดังนั้นฉันจึงขอให้เขาไปกับเธอไปลาซิอาเพื่อแสดงให้เธอเห็นกับฮาราช" "คุณรู้จักกันได้อย่างไร?"

"นั่นไม่ใช่เรื่องของคุณ" โดยไม่รู้ตัว รันรับบทเป็นการโจมตีแบบพาสซีฟ เมื่อยูสตาฟเงย

รันพูดอีกครั้ง ฟังศีรษะของเธอไว้บนที่วางแขน "ฉันจะไม่ปล่อยให้ความวุ่นวายไปถึงลาซิอา คุณไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น" รันยกตาที่เหนื่อยล้าขึ้นเพราะเธอไม่ได้ยินคำตอบเป็นเวลานาน "ยูส?"

ยูสตาฟกำลังมองเธอในความมืดด้วยแขนที่พับไว้ "คุณรู้ไหมว่าอะไรทำให้ฉันโกรธ?" "หืม?"

"คุณสัญญากับฉัน" "หืม?" "คุณบอกว่าคุณจะไม่ตายจนกว่าฉันจะเป็นหัวหน้าครอบครัว" อะไรนะ? นั่นคือปัญหา? "ฉันยังไม่ตาย" "นั่นไม่ใช่ปัญหา ปล่อยให้คนอื่นทำ ทำไมคุณถึงไปที่นั่นเอง? หรืออย่างน้อยก็พาองค์กรที่เหมาะสมไปด้วย" "ฉันพาเดียไป" "แล้วรออะไร?"

คุณจะพูดอะไรเกี่ยวกับการปล่อยเขาไป?" "ฉัน...ขอโทษเกี่ยวกับเรื่องนั้น" "แล้วถ้าเกิดอะไรขึ้นล่ะ? คุณคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น?" "เอ่อ..." รันลุกขึ้นและกลอกตา

ฉันแน่ใจว่าเจ้าของที่ทิ้งผิวกฎหมายและดยุคแห่งลาซิอาจะเป็นชาวพาดหัวในวันพรุ่งนี้

"ฉันไม่ได้ตั้งใจทำให้ชื่อของลาซิอาเสียหาย โอ้

ฉันแน่ใจว่ามันโอเคเพราะฉันไม่รู้ว่ามันเป็นดยุคแห่งลาซิอาอยู่ดี"

เมื่อรันพบรูที่จะหลบหนีอย่างรวดเร็ว ยูสตาฟก่อกวน เขาก้าวขึ้นมาและโน้มตัวลงเพื่อจับหลังโซฟา รันกลืนหายใจเมื่อดวงตาสีฟ้าของเขาดูเหมือนจะลุกเป็นไฟ "ฉันรอทั้งคืน!"

เขาก่อกวนขณะที่พยายามจะตะโกน ดวงตาของยูสตาฟตกลงบนที่วางแขน

"ถ้าคุณอยากตายแบบนั้น ทำไมไม่ขอให้ฉันฆ่าคุณล่ะ? ถ้าคุณพาองค์กรที่เข้าไปในถิ่นของคนร้าย"

"มันไม่ใช่ว่าฉันไม่คิดถึงมัน ฉันมั่นใจว่าฉันจะไม่ถูกจับ!" "มันจะได้ผลเหรอ?" "นั่นคือ--"

ฉันรู้ชื่อของวิญญาณ แต่ฉันบอกคุณไม่ได้ 'อ้ากกกก! มีความจริงที่ฉันไม่รู้เหรอ? แต่ฉันบอกคุณไม่ได้' รัน เขาโกรธฉัน' รันครางระหว่างฟันของเธอและพูด "ก็ฉันเป็นคนที่จากไปอยู่ดี! ฉันไม่จำเป็นต้องรายงานทุกอย่างที่ฉันทำให้คุณ!" "..."
ยูสตาฟเงียบบิทันที่ พูดแล้ว รันตกใจมาก "แต่ฉันไม่ผิดใช่ไหม?" ยูสตาฟยกมือจากด้านหลัง "แน่นอน คุณทำ ฉันไม่กล้าพูดถึงสิ่งที่ท่านทำ แม้ว่ามันจะกล้าด้วยชีวิตของเธอเอง" โอ้ย หัวใจของฉันรู้สึกไม่สบายใจอย่างสมบูรณ์จากการประชดประชันของยูสตาฟ "อย่ากังวล ถ้าคุณไม่กังวล ฉันจะให้การทำงานที่เหมาะสมในพิธีบรรลุนิติภาวะของคุณ มันอาจจะมีความสำคัญสำหรับคุณ แต่สำหรับฉัน..." ไม่มีอะไรเลย มันไม่ได้ออกมาจากปากของฉัน แต่มันก็ดีเท่าที่มันเป็น ลักครู รันหยุดพูดและกอดหน้าผากของเธอ "ขอโทษนะ ยูส เรื่องนี้พูดยากจริงๆ ฉันเหนื่อยมากตอนนี้ ฉันพูดไม่เก่ง"
"ฉันเสียใจที่คุณคิดกับฉันแบบนี้และฉันถูกพบ" ยูสตาฟพูดแบบนี้ และรันเงยหน้าขึ้น เขาพูดด้วยใบหน้าที่ไม่อารมณ์ "พักผ่อนเถอะ" จากนั้นเขาก็ออกจากห้อง และรันทรุดตัวลงบนโซฟา เอามือทั้งสองข้างปิดหน้า มันน่าสมเพชจริงๆ น้ำตาเริ่มไหลลงมา วันนี้เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นคนตาย มันน่ากลัวจริงๆ ยูส "แม่..." เสียงสะอื้นเล็กๆ ร้องออกมา รันร้องไห้และหลับไป.

ยูสตาฟทำให้หัวของเขาเย็นลงและกลับไปห้องของเขา จากนั้นขมวดคิ้วเมื่อเห็นรันยังคงนอนอยู่บนโซฟา "นูนิม..." พยายามเรียก เขาพบว่าเธอหลับสนิท เห็นเธอนอนคุดคู้อยู่บนโซฟาด้วยใบหน้าที่น่าดูไหล ความโกรธของเขาก็ระเหยไป เขากวาดรอบดวงตาของเธออย่างระมัดระวัง มันเป็นประกาย เมื่อไหร่ที่เสียงน้ำดังขึ้นในหูของฉัน? ยูสตาฟกอดเธออย่างระมัดระวัง ไม่ว่าคุณจะไม่เคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังแค่ไหน มันก็ง่ายโดยปกติ แต่รันไม่ตื่น ยูสตาฟถอนหายใจและกอดเธออย่างหยาบเล็กน้อย "ฮืม..."
"ไม่มีสัญญาณของการตื่นขึ้นแม้ว่าผิวจะมีกลิ่นหอม เขายิ้มและอุ้มเธอไปที่ห้องของเธอ สาวใช้ที่รออยู่เงียบบเสียง และยูสตาฟวางรันบนเตียงและออกจากห้อง รอส้มองยูสตาฟด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและมีความสุข เขาขอให้เธอเป็นองครักษ์ แต่เจ้านายที่ห้ององครักษ์และกลับมาพร้อมกับบาดแผล เขาพูดว่า "นายท่าน" ยูสตาฟพูดกับรอสส์ "ฉันจะคุยกับคุณพรุ่งนี้" และออกจากห้อง

ลูมิแอร์นั่งบนหมอนของลิลลี่ตลอดทั้งคืน ฉันไม่อยากเชื่อเลยเมื่อเห็นพี่สาวของฉันอยู่ตรงหน้าฉัน เมื่อฉันหลับตา ฉันคิดว่าฉันจะขุดในฝันบนถนน ดังนั้นลูมิแอร์จึงไม่สามารถหลับได้เลย ฉันไม่สามารถออกจากที่นี่ได้ มันโอเคที่ลิลลี่จะเป็นหนีนยาและถูกขายเป็นทาส 'ปัญหาคือฉันหลงคำพูดของอาร์กา' มันเป็นจุดเริ่มต้นที่พี่สาวของฉันหลงคำพูดหวานๆ ที่เธอจะดูแลเธออย่างใกล้ชิดในเวลาหนึ่ง ที่ซึ่งผิดกฎหมายเป็นสถานที่ที่น่ากลัว ถ้าคุณไม่ฆ่าเขา เขาจะตาย มันรู้สึกเหมือนฆ่าคนเพื่อความบันเทิงของคนอื่นๆ ลูมิแอร์ปากบิตเบียว อย่างไรก็ตาม เขาจะไม่ให้ฉันพบลิลลี่ เมื่อถามว่าจะได้ยินจากพี่สาวของเธอ อาร์กาปฏิเสธอย่างเย็นชา หลังจากลูมิแอร์ชนะติดต่อกัน อาร์กาทำร้ายเขาโดยเจตนาและดำเนินเกมเพื่อเพิ่มเติมพัน พวกเขาใส่กริชในฝ่ามือขวาต่อหน้าทุกคนและใส่อาวุธในมือซ้ายเพื่อต่อสู้กับคู่ต่อสู้ คราวหน้า ฉันจะทำให้เขาตีใครสักคนจนตายด้วยมือเปล่า อาร์กาพูดด้วยรอยยิ้ม เขายังบอกว่าเธอดีขึ้นและเธอจะได้พบเขาเร็วๆ นี้ นอกเหนือจากนั้น ฉันแค่แสดงให้พี่สาวของฉันที่ออกมาเดินเล่นจากระยะไกล 'แต่' ลูมิแอร์กวาดหน้าม้าของน้องสาวเบาๆ ด้วยมือของเธอและสัมผัสหน้าผากกลมๆ ของเธอ

เธอมีใบหน้าที่ชัดเจน แต่ตอนนี้เธอสามารถรับการรักษาที่เหมาะสมได้ 'คุณไม่ต้องการอะไร?' สำหรับลุมิแอร์ มันน่าสงสัยมากกว่าสิ่งอื่นใดในโลก ฉันไม่อยากเชื่อเลยแม้แต่หน่อย เพราะเมื่อคนทำความกรุณาให้คนอื่น มีบางอย่างที่ต้องได้รับ ฟรีเป็นวิธีที่น่ากลัวที่สุด ลุมิแอร์ตัดสินใจคิดถึงเจ้านายของเธอเอง ผู้หญิงที่ไม่แม้แต่จะบอกชื่อของเขาอายุน้อยและสวย 'เธอไม่ใช่ขุนนางชั้นสูงเหรอ?' ลุมิแอร์รู้ว่าขุนนางโหดร้ายแค่ไหน 'ดินแดนลาซิอา...' ที่ทิ้งผิดกฎหมายเป็นสถานที่ที่ไม่มีชาวของโลกได้ยิน แต่เรื่องของดัชเชสแห่งลาซิอาได้ยินมาถึงที่นั่น มันเป็นเรื่องที่กระจัดกระจายมาก แต่มันเกี่ยวกับคริสต์ลัทธิและการดวลกับมกุฎราชกุมาร 'แล้วดัชเชสแห่งลาซิอาก็เป็นผู้หญิง เธอเป็นเธอจริงๆ เหรอ?' ลุมิแอร์หันหัวอย่างรวดเร็ว รวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่เขาารู้เกี่ยวกับลาซิอา เขามาถึงข้อสรุป 'เธอจะขอให้ฉันฆ่าพี่ชายของเธอ' การฆ่าขุนนางเป็นความผิดร้ายแรง เขามีแนวโน้มที่จะถูกเผาทั้งเป็นหลังจากถูกทรมาน ลุมิแอร์จับมือพี่สาวแน่น 'เธอบอกว่าลิลีจะไปทางของเธอเอง' งั้นตอนนี้อาจเป็นวันสุดท้ายที่จะได้เห็นพี่สาวของเขา ลุมิแอร์พยายามจดจำใบหน้าของพี่สาวของเขาในเรตินาตลอดทั้งคืน.

รันลีมดาด้วยใบหน้านวม คาร่าและโซดา มองดูรัน เช็ดหน้าของเธอด้วยผ้าขนหนูเปียกเย็น "ฉันมาที่ห้องของฉันเมื่อไหร่?" คอของรันก็บวมเช่นกัน ดังนั้นรันจึงได้ยินเสียงแหลม "นายท่านย้ายคุณ" "ยูส...?" "ใช่" คาร่าตอบและเสนอขาชิดๆ ดังนั้นรันจึงขมคอ 'ฉันคิดว่าฉันร้องไห้มากในขณะหลับ' หัวของรันก็เต้นตบๆ เช่นกัน คาร่าพูด "นายท่าน ฉันคิดว่าคุณมีไข้" "หืม?"

บนกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มวางดาบสวยงามที่ถูกกัดโดยเซนเซอร์สีขาว ยูสตาฟลูบด้วยปลายนิ้วของเขา แม้ว่ามันจะเป็นต้นไม้ไม้ แต่มันก็เรียบเนียนจนรู้สึกเหมือนสัมผัสโลหะหรือาง้าง เขาหยิบดาบขึ้นมา ดึงมันออกจากกล่อง และนำมันออกจากฝักดาบ ใบดาบปรากฏขึ้นพร้อมเสียงเย็นๆ ที่เด่นเป็นจังหวะ อีกครั้ง มันเป็นใบดาบที่สวยงามจนรันหรีดตาและมองยูสตาฟ "เป็นอย่างไบบ้าง...?" ในที่สุดเธอก็ถามก่อน และยูสตาฟค่อยๆ ใส่ดาบกลับเข้าไป "ฉันชอบมัน" "จริงเหรอ?" "ใช่" หลังจากพูดเช่นนั้น ยูสตาฟบิบบฝักดาบแล้วหันกลับมาหาเธอและโค้งคำนับ "...?!" ยูสตาฟที่จิบแยมเธอยิ้มอย่างไรเดียงสา "ฉันชอบมันจริงๆ นูนิม" ใบหน้าของรันเปลี่ยนเป็นสีแดง เอาละ ผู้คนจิบกันที่แกล้มในต่างประเทศใช่ไหม? แต่มีธรรมเนียมแบบนี้ที่นี่หรือ? ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ว่ามันใกล้เคียงกับริมฝีปากมากเกินไปที่จะเรียกว่าแกล้มหรือ? นั่นเป็นเพียงความรู้สึกของฉันหรือเปล่า? "ฉันไม่เคยคิดว่าจะได้รับการเฉลิมฉลอง" ยูสตาฟพูดต่ออย่างไม่เป็นทางการ และรันก็พยายามตั้งสติ "ทำไม?" เมื่อฉันถามโดยไม่รู้ตัว ยูสตาฟตอบสั้นๆ "ก็...มันนานมากแล้วที่ฉันได้รับมัน" เพียงเท่านั้นรันก็รู้สึกเสียใจ ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นอย่างไรเมื่อแม่แท้ๆ ของเขาอยู่ที่นั่น แต่หลังจากที่แม่เลี้ยงของเขามา ยูสตาฟไม่เคยได้รับคำอวยพรวันเกิด หลังจากที่เขาไปที่สถาบัน ฉันคิดว่าเพื่อนของเขาคงทำเพื่อเขา ฉันเดาว่ามันไม่ใช่เช่นนั้นเช่นกัน นั่นทำให้รันรู้สึกแยลงไปอีก เธอพูดด้วยการกระตือรือร้น "ฉันจะทำให้มันดูหรูหราในครั้งหน้า มันเป็นที่บรรลุนิติภาวะใช่ไหม?" "ฉันเข้าใจ" สีหน้าของยูสตาฟมีดลงเล็กน้อย เขามองตรงไปที่รัน "ฉันจะเป็นหัวหน้าครอบครัวแล้ว" รันพยักหน้าเบาๆ ดวงตาสีฟ้าของเขามีบางสิ่งที่เขาจะไม่เห็น ไม่ เขาดูเหมือนกำลังถามตัวเอง เขาหยิบดาบขึ้นมาและจิบมันอย่างช้าๆ การเซนเซอร์สีขาวและเรียบเนียนสัมผัสริมฝีปาก อย่างไรก็ตาม ดวงตาของเขาจ้องตรงไปที่รัน ดังนั้นรันจึงรู้สึกเหมือนถูกจิบ มันถูกจดจำอย่างชัดเจนราวกับถูกตราหน้าด้วยเนื้อสัมผัสที่นุ่มนวล ความร้อน และกลิ่นที่รู้สึกได้เพราะมันใกล้

ดวงตาสีฟ้าของเขามองเธอด้วยแสงที่มีดและหวานที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน "ขอบคุณ
ฉันจะรักษามันไว้" หลังจากจูบ เขายิ้มและพูด
สั้นราวกับว่าเธอถูกปลดปล่อยจากมนต์สะกดและพยายามยิ้ม "ฉันดีใจที่คุณชอบมัน"
มีเพียงคำพูดที่ซ้ำซากออกมา "เออละ ฉันจะไปแล้ว ฉันจะดูเอกสารที่เหลือที่เหลือ"
และก่อนที่จะได้ยินคำตอบของยูสตาฟ รันก็รีบออกจากห้อง.

บทที่ 049

'ฉันคงหน้าแดง' รู้สึกว่าร้อนขึ้นมาอย่างไรเหตุผล
รันพัดแก้มที่ร้อนผ่าวและเริ่มเดินไปตามทางเดินอย่างรวดเร็ว ขณะเดิน
รันหยุดกะทันหันและชนหน้าผากับเสาหินอ่อนข้างๆ 'ดินลี รัน นี่มันเวลาอะไรกัน?!'
เธอเอาหน้าเข้าไปใกล้เสาเพราะรู้สึกดีที่แก้มที่ร้อนผ่าวเย็นลงด้วยหินอ่อนเย็น
'ไม่ใช่เวลาที่จะตื่นเต้นกับการดูยูสตาฟ ทำไมเขาถึงเท่ขนาดนี้? นั่นเป็นความจริง
พระเอกชายเท่มาก คุณมันคนโง่ มีชีน่าอยู่ ทำไมฉันถึง--' รันพยายามสงบใจหลังจากพึมพำอยู่นาน
"ฉันชอบมัน" ดินลี! รันกำหมัด มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ยูสตาฟจะเท่ โอสิเวียก็หลงรักเขาเช่นกัน
มันเป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะตื่นเต้น แต่เรามาเดินหน้าต่อกันเถอะ ด้วยใจที่แน่วแน่
รันเริ่มเดินด้วยการตบแก้มตัวเองเป็นพิเศษ "คนแคระ...คิดเรื่องนี้ตอนนี้ และตอนนี้"
รันหยุดและมองออกไปที่ห้องโถง กำแพงน้ำแข็งโกนกำลังเปลี่ยนเป็นสีแดงในยามพระอาทิตย์ตก
'ลาชีอาอยู่ใกล้ประตู ดังนั้น...' ทันใดนั้นเมื่อฉันหันไปอีกด้านหนึ่ง
มีภาพวาดของมหาปราชญ์ไอเวเรียที่หันหน้าไปทางกำแพงน้ำแข็ง
หญิงฉลาดยกไม้กายสิทธิ์ที่ส่องแสงของเธอพร้อมกับผมสีดำที่ปลิวสูง
"ฉันหวังว่าฉันจะมีพลังและปัญญาเท่าคุณ" หลังจากพึมพำ รันก็ยิ้มเยาะและก้มตาลง 'เออละ
ไอเวเรียก็ทำอะไรกับแฟนของเธอไม่ได้เหมือนกัน'
ความรักคือ...หัวใจคือ...ฉันกลัวเพราะฉันไม่รู้ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงฉันอย่างไร ที่ไหน อะไร
และเมื่อไหร่ 'ฉันไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้มาก่อน' ฉันเป็นคนธรรมดา
ดังนั้นฉันจึงรู้ว่าจิตใจของฉันอ่อนแอแค่ไหน เธอหายใจเข้าลึกๆ และเริ่มเดินไปตามทางเดินอีกครั้ง
ปราสาทบนฟ้าคือกลุ่มอาคารขนาดใหญ่
ใช้เวลาอย่างน้อยสิบกว่านาทีกในการเดินระหว่างบ้านที่อยู่ไกลที่สุด อย่างไรก็ตาม
มันเป็นสถานที่เช่นสำนักงานอัครวิหรือห้องพักของสาวใช้ และมีเพียงจำนวนจำกัดที่รันใช้
เธอมุ่งหน้าไปยังห้องรับรองแขกอย่างนุ่มนวล เมื่อฉันเคาะประตูอย่างสุภาพ
ลูมิแยร์เปิดประตูและดูประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อเห็นรัน "เป็นอย่างไรบ้าง?" "ดีมาก"
ลูมิแยร์ยิ้มเกินจริง มองลงไป รันเข้าไปข้างในและมองไปรอบๆ ห้องนั่งเล่น
มันไม่ใช่ห้องรับรองแขกที่ดีที่สุด แต่มันก็ยังเป็นห้องที่ดี มันเป็นห้องวาดรูปที่มีสองห้องและห้องน้ำ
"แล้วลิลลี่ล่ะ?" "เธอกำลังหลับอยู่" "ฉันเข้าใจ ฉันจะเรียกหมอเอลฟ์มาดู
แต่ฉันไม่รู้ว่าจะใช้เวลานานแค่ไหนกว่าจะมาถึง คุณสามารถพักผ่อนได้อย่างสบายใจในระหว่างนี้"
"ใช่" ลูมิแยร์พูดเช่นนั้นและโบกมืออย่างสุภาพให้นั่งบนโซฟา รันรู้สึกแปลกๆ วันนี้
ลูมิแยร์ไม่ปรากฏตัวเหมือนฆ่าคนสามคนต่อหน้าเธอ เมื่อรันนั่งลงบนโซฟา
ลูมิแยร์รีบนั่งลงโดยอ่เข้าบนพื้นข้างขาเธอ รันคราง "เราหยุดทำแบบนี้ได้ไหม?"
"ฉันจะทำอะไรถ้าคุณไม่ชอบมัน?" ลูมิแยร์ถอยหลังเล็กน้อยและก้มลง
รันดึงเท้ากลับในกรณีที่เขাজบหลังเท้าเธออีกครั้ง "ไม่ใช่แบบนี้!" รันขึ้นเสียงโดยไม่รู้ตัว "นั่งตรงนี้
ตรงนี้!" เมื่อเธอตบที่นั่งข้างๆ ลูมิแยร์รีบนั่งลงตรงนั้น ราวกับว่ารันรอคอยมัน
'เขาเข้าใจยากกว่ายูสตาฟ'
ลูมิแยร์ที่รันรู้จักเป็นชายหยาบที่มีใบหน้าหม่นหมองและมีบาดแผลมากมาย
หากยูสตาฟเป็นคนเรียบเนียนและเท่ด้วยดวงตาเย็นชา ลูมิแยร์เป็นคนประเภทที่คำรามและโกรธ
'แต่.' มันไม่ใช่เลย? 'เพราะเธอยังมีชีวิตอยู่ และเธอไม่ได้กลิ้ง' ฉันเข้าใจในหัวของฉัน

แต่มีบางส่วนที่ฉันไม่เข้าใจ รันจ้องมองลูมิแอร์ และลูมิแอร์เผชิญหน้ากับรันโดยไม่หลบเลี่ยง 'ชายที่มีชีวิต' โดยไม่รู้ตัว เธอเอื้อมมือออกไปและสัมผัสแก้มของลูมิแอร์เบาๆ จากนั้นลูมิแอร์ก็หันหัวและจูบฝามือของเธอ "เอว!" เมื่อรันดึงมือออก ลูมิแอร์ยักไหล่และยิ้ม "ลู...ลูมิแอร์ ฉันขอร้องล่ะ หยุดทำแบบนี้ได้ไหม?" "ถ้านายหญิงต้องการอย่างอื่น" "ลูมิแอร์..." รันเจียนขณะพยายามพูดว่า "ฉันไม่ต้องการอะไร" "จริงๆ แล้วฉันต้องการบางอย่าง" ดวงตาสีแดงเข้มของลูมิแอร์มีดลง "กรุณาสั่งฉัน" "จงมีความสุข" รันหัวเราะอย่างเขินอาย "นี่คือสิ่งที่ฉันต้องการจากลูมิแอร์ ฉันแค่อยากให้คุณมีความสุขกับลิลลี่" นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการจากยูสตาฟ ยูสตาฟ ลูมิแอร์ ชีน่า ตัวละครที่ฉันชอบ - 'ไม่ คนที่มีความสุข' 'ผู้คน.' อีกครั้ง รันสะท้อนถึงคำนี้ ลูมิแอร์มองเธออยู่นานและเปิดปากพูด "ฉันฉันบอกสิ่งที่ฉันต้องการได้ไหม?" "ถ้าฉันทำได้ แต่ฉันไม่แข็งแรงเท่าที่เห็น" "คุณรันทำเพื่อฉันได้" "แค่ออกมา" ลูมิแอร์มองตรงไปที่ดวงตาสีเขียวเข้มด้วยเสียงหัวเราะและความรัก "ให้ฉันรับใช้คุณในฐานะนายหญิงของฉัน".

ดิโมเดียเห็นรันนอนราบบนโต๊ะและพูด "ท่านหญิง ถ้าคุณเหนื่อย ทำไมไม่ไปนอนบนเตียงและนอนหลับล่ะ? มันเป็นสองวันแล้วตั้งแต่คุณกลับมาที่ปราสาท และคุณจะทำเกินไป" "หือ? ฮือฮือ..." รันพึมพำกับเท้าของเธอ เธอมองกระดาดขมและถอนหายใจ - คุณเป็นนายหญิง 'ไม่ ฉันทำได้ไหม? แนนอน เมื่อชีนามาที่นี่ ลูมิแอร์ก็อยู่ในลาซิอาเช่นกัน แต่เขาไม่ใช่ทาส...

"ไม่มีทางเลยเหรอ? มาคุยกับยูสตาฟกันเถอะ" รันนึกถึงเขาโดยธรรมชาติในฐานะคู่สนทนา อย่างไรก็ตาม เธอเหยียดไหล่ทันทีที่คิดถึงคำว่า "คำขอลูมิ" 'เหนื่อย' รันลุกขึ้นจากที่นั่ง รอสที่สวมชุดเกราะใหม่ที่แวววาวรีบตามรัน รันมองดูจากนั้นและคิดว่ามันเหมือนลูกสุนัขที่ภูมิใจในตัวเองหลังจากขนเสร็จ รอสยึดดอกอย่างภาคภูมิใจและภูมิใจในชุดเกราะใหม่ของเขาด้วยประโยชน์ของอัศวินแห่งเปลวไฟสีฟ้า แม้แต่เสื้อคลุมบนไหล่ของเขาก็มักจะพลิกกลับและอวด 'แต่อัศวินทุกคนในวันนี้ก็ดูเป็นแบบนั้น' ชุดเกราะที่เปล่งประกายสีเงินมีเสียงรบกวนน้อยลงเมื่อเคลื่อนไหว และถึงแม้จะกระแทกก็จะไม่ทำให้เกิดเสียงดัง แต่จะทำให้เกิดเสียงต่ำๆ คล้ายเสียงระฆังแปลกๆ ต่างจากชุดเกราะเก่าที่เคยคลุมด้วยเสื้อคลุม ตอนนี้เขาเดินด้วยชุดเกราะที่เปิดเผยราวกับว่าเขาต้องการให้เห็น มันใช้เวลานานกว่าที่คาดไว้เล็กน้อยสำหรับพาเซนและเจทูราในการประสานชุดเกราะของพวกเขา ฉันบอกให้เขาเดินหรือเคลื่อนไหวในชุดของเขาช้าๆ ถอดชุดเกราะออก ดบเขาตอนนี้และตรงนั้นอีกครั้ง สวมมันอีกครั้ง และลองทำทางดู ผลลัพธ์คือการปรับยังไม่เสร็จสมบูรณ์ รอสกล่าวว่าเขาได้รับหมายเลขหน้าเพราะเขามีสิทธิพิเศษในการคุ้มกันโดยท่านหญิง 'บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผล ฉันคิดว่าเขาน้อยกว่า' ฉันไม่สามารถเห็นความหยาบคายเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป 'สินบนตรงไปตรงมาเหรอ?' รันไปที่ห้องของยูสตาฟด้วยความคิดนั้น เมื่อฉันไปที่ห้อง ฉันได้ยินว่ายูสตาฟไม่อยู่ที่ที่นั่งของเขาและเขาอยู่ในห้องเพชร ดังนั้นรันจึงเดินต่อไป ปราสาทบนฟามีห้องบอลสามห้อง แต่ละห้องมีชื่อว่า เพชร หีบหุ้ม และมรกต ด้วยวิธีนี้ เพชรมีแนวโน้มที่จะเป็นห้องที่มีสีสันที่สุด แต่มรกตเป็นห้องที่มีสีสันและใหญ่ที่สุด หีบหุ้มและเพชรเป็นห้องที่เล็กที่สุด รอสเปิดประตูหนักของห้องและรันเข้าไปข้างใน ห้องโถงที่ไม่มีงานเลี้ยงว่างเปล่า แต่มันก็สวยงามในตัวเอง

พื้นที่ท่าจากแก้วสีขาวและโปร่งใสสลับกันเป็นความภาคภูมิใจของห้องเพชร "ยูส?"
ประตูระเบียงเปิดออกเมื่อร่ายเสียงขึ้นขณะมองไปรอบๆ และไม่เห็นใคร "นูนิม?"
"ทำไมคุณถึงออกไปที่นี่?" "ฉันต้องดูอะไรบางอย่าง มีอะไรเหรอ?" "ฉันแค่อยากถามอะไรคุณ"
เมื่อร่ายพูด ยูสตาฟก้าวเร็วๆ มาหาเธอ "คุณสงสัยอะไร?" "อัศวินสีฟ้า" "ใช่"
"ไม่ว่าเขาจะมีสถานะอะไร ถ้าเขาดีพอ เขาก็เข้าไปได้ใช่ไหม?" เมื่อร่ายถาม
ยูสตาฟหยุดชั่วคราวและมองเธออยู่ก่อนจะพูดซ้ำๆ "ถูกต้อง" "ใครจะทดสอบทักษะของเขา?"
"ท่านลอร์ดเบลนและฉันจะทำ แต่ท่านลอร์ดจะทำ" "ฉันคิดว่าเขาเป็นคนดี" รันโบกมือ "ลูมิแอร์?"
ทันใดนั้นเขาถาม ดังนั้นรันจึงสะดุ้งโหล่งและพยักหน้า "ใช่ แค..." "เขาต้องการเข้าร่วมอัศวินเหรอ?"
"ไม่ ไม่ใช่แบบนั้น..." เมื่อรันพึมพำ ยูสตาฟจับมือเธอ "ถ้าไม่ใช่...?"
เขาหยุดคำพูดและปล่อยมือของเธอและโอบกอดเธอ รันที่ตกใจเบิกตากว้าง "ยูส?"
ใบหน้าของเขาเข้ามาใกล้ซ้ำๆ และรันสั่นตัว แต่ยูสตาฟแสวงหาหน้าผากของเขากับหน้าผากของเธอ
"คุณมีไข้" "หือ? เอ๊ะ?" เมื่อยูสตาฟขมวดคิ้วและเอาหน้าผากออก รันก็หายใจออกอย่างร้อนแรง
'ฉันตกใจ.

"เขายังไม่เสร็จอีกเหรอ?" ความคิดนั้นแวบเข้ามาในหัวของพวกเขา "เซอร์เบลน? ลูมิแอร์?"
ลูมิแอร์สั่นสะท้านเมื่อได้ยินเสียงนั้น ความเป็นจริงเข้ามาเหมือนคลื่น
เพียงแค่นั้นปากของเขาก็หลุดออก "โอ้...

ขอโทษ! คุณโอเคไหม?" เมื่อลูมิแอร์บอกคู่ต่อสู้ของเขา เบลนสั่นสนุนเขาและพูดว่า
"พาเขาไปที่ห้องพยาบาล" "ใช่ มันไม่แยขนาดนั้น" หมอใส่แผ่นตรวจในกระเป๋าแล้วค่อยๆ
ยกอัศวินขึ้นและพาเขาออกจากคว้น "เกิดอะไรขึ้น? มีอุบัติเหตุหรือ?" ใกล้ศูนย์ฝึก รันพูดออกมาว่า
"ฉันขอเข้าไปในศูนย์ฝึกได้ไหม" เบลนพยักหน้าและพูดว่า
"การบาดเจ็บเป็นเรื่องปกติในระหว่างการต่อสู้" "แล้วลูมิแอร์ล่ะ? คุณโอเคไหม?" "ใช่ ฉันโอเค..."
ลูมิแอร์ตอบและยัดไหล่ เบลนมองลูมิแอร์และกระซิบเบาๆ "คุณควบคุมมันไม่ได้"
ไหล่ของลูมิแอร์ที่ไร้ที่ติสั่น รันที่ลี้เลในที่สุดก็ก้าวเข้าไปในสนามคว้น เธอรีบเข้าไปหาเบลน
มองไปทางอัศวินที่กำลังไปกับหมอ "บาดเจ็บ? เขาพูดว่าอะไร? คุณทั้งสองโอเคไหม?" "ฉันโอเค"
หลังจากเบลนพูดอย่างนั้น เขามองลูมิแอร์ และลูมิแอร์พยักหน้า "ฉันโอเคเช่นกัน" "ฉันดีใจแล้ว"
รันพูดอย่างนั้นและมองลูมิแอร์ ใบหน้าของเธอตึงเครียด "ลูมิแอร์?"
ลูมิแอร์หัวเราะเมื่อเธอเรียกเขาอย่างระมัดระวัง "ใช่"
รันขมวดคิ้วและพูดหลังจากตอบด้วยรอยยิ้มที่ตึงออกมา "วันนี้ไม่มีการต่อสู้อีกแล้ว" "ใช่"
เบลนตอบและบอกลูมิแอร์ "ไปล้างตัวและพักผ่อน" "ตกลง" ลูมิแอร์ตอบอย่างสุภาพ
และเขาบอกกับรัน "มันสกปรก ฉันจะไปล้างตัวก่อน นายท่าน ค่อยกันสบายๆ ที่หลัง"
แล้วเขาก็ออกจากสนามรบ และรันรู้สึกอึดอัด "นายท่าน?" เบลนยกคิ้วหนึ่งข้างและถาม
รันโบกมือหลังบอ "มีอะไรแบบนั้น" เบลนเงยไปชั่วขณะและถาม "คุณรู้ประวัติของลูมิแอร์ไหม?"
"หืม? แคเล็กน้อย..." "จิบบอกฉันหน่อย" "โอ้ ก็ได้" คุณไม่ได้บอกเบลน
แต่ถ้าพูดแล้วเขาจะมีอคติละ? รันมองตรงไปที่เบลนขณะที่คิดหนัก "เซอร์เบลน
โปรดรู้ว่าฉันเชื่อใจคุณและฉันจะบอกคุณ" "แน่นอน"
"ลูมิแอร์เคยเป็นนักสู้ในสนามต่อสู้ที่ผิดกฎหมาย"
เขาขมวดคิ้วเมื่อได้ยินคำพูดของเธอและถอนหายใจยาว "ฉันเข้าใจ ดังนั้นการใช้ดาบ..." "ใช่"
คุณเก็บเป็นความลับจากคนอื่นได้ไหม? ฉันไม่แน่ใจว่าเขาจะมีอคติเพราะอดีตของเขา" "เคารพ"
เบลนพยักหน้า 'ฉันเข้าใจว่าทำไมเขาถึงต่อสู้ได้ไม่ดีนักถ้าไม่ใช่การโจมตีที่เอาชีวิต'
และทำไมยูสตาฟถึงบอกให้ฉันผลักมันให้ถึงขีดจำกัด
ลูมิแอร์คงคิดจะฆ่าคู่ต่อสู้ของเขาอย่างเต็มที่ในเกม การต่อสู้ของอัศวินนั้นแตกต่างจากนั้น
เฉพาะในแนวหน้าของสงครามคุณจะคิดจะฆ่าคู่ต่อสู้ แต่ในเวลาอื่นๆ มันจะเคลื่อนไหวตามกลยุทธ์
กล่าวคือ การควบคุมการต่อสู้ต้องได้รับการเสริมสร้าง คุณต้องคิดถึงสิ่งอื่นนอกจากการฆ่า

"ไม่ต้องพูดถึงการคุมกัน เพื่อเรียนรู้สิ่งนี้ คุณต้องเรียนรู้ความรู้สึกด้วยร่างกายของคุณ "นายท่าน"
"หืม?" "เขอันตรราย" รันหัวเราะอย่างเต็มที่เมื่อได้ยินคำพูดของเบลน "ฉันรู้"
ฉันเคยเห็นเขาฆ่าคนสามคนในพริบตา "แต่ลูมิแอร์จะเป็นอัศวินที่ดีแน่นอน ฉันรู้เช่นนั้นด้วย"
เบลนยิ้มแปลกๆ เมื่อรันพูดเสริมด้วยรอยยิ้ม "ฉันอีกจากคุณ" "หืม?" "นั่นคือสิ่งที่นายท่านเชื่อ"
"ฉันเชื่อใจเซอร์เบลนเช่นกัน" เบลนยิ้มเบาๆ เมื่อเธอพูด ให้กำลังใจอย่างมากในสายตาของเขา
"ขอบคุณสำหรับสิ่งนั้น".

สำนักงานอัศวินเพิ่งปรับปรุงห้องอาบน้ำใหม่ รันสั่งของพิเศษมากมาย
และบีมอัดโนมิตีเป็นหนึ่งในนั้น ลูมิแอร์ยังคงหม่นคั่นโยกอย่างงุ่มง่าม
และน้ำเย็นก็ไหลออกมาจากฝักบัว ในฤดูร้อน น้ำเย็นที่ถูกทำให้ร้อนจากการต่อสู้อึด
ลูมิแอร์รู้สึกว่ามีมือของเขาสั่นเล็กน้อย ขณะจ้องมองมือของเขอย่างว่างเปล่าขณะถูกนำกระแทก
ลูมิแอร์กำหมัดและทุบกำแพง ฉันอยากจะจับคู่ต่อสู้ของฉัน ฉันอยากจะทุบหัวเขาด้วยดาบไม้
ฉันไม่สามารถต้านทานการฆ่าได้ 'ควบคุม...' คุณถูกฝึกให้เชื่องหรือเปล่า? -
มีกลิ่นเลือดและการหลอกลวง เมื่อระลึกถึงคำพูดของเอลฟ์ ลูมิแอร์บังคับตัวเองให้ล้างตัว
หลังจากล้างตัวแล้ว ฉันเห็นรันยืนฟังกำแพง ฉันไม่คิดว่าเธอจะรอ ดังนั้นลูมิแอร์จึงรีบเข้าไปหาเธอ
"นายท่าน" "ไม่ พอแล้ว ฉันจะให้เธอเรียกฉันว่ารัน" "จัน คุณรัน" ลูมิแอร์ตอบด้วยรอยยิ้ม
ตาของรันสีเขียวมองเขา ลูมิแอร์หลบตาโดยไม่รู้ตัว เมื่อฉันลדתาลง รันเขย่งเท้าและตบหัวฉัน "!"
เมื่อฉันสะดุ้งโหลด้วยความประหลาดใจ รันพูด "ไม่เป็นไร"
ฉันถามหมอก่อนหน้านี้และเขาบอกว่าเขาไม่ได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาจะดีขึ้นโดยไม่มีผลข้างเคียง
และเซอร์เบลนบอกว่าเขาอาจได้รับบาดเจ็บระหว่างการต่อสู้ เซอร์ฟีกเกอร์บอกว่ามันโอเค" หืม?
จันก็ลืตต่อไป ลูมิแอร์ขอเขาที่คำพูดกระซิบของเธอ รันพยายามจะพูดว่า "ดังนั้นนี่คือ..."
แต่เขาดิ่งเธอเข้ามาและหยุดพูด 'หืม? หืม?' ในความตื่นตระหนก รันสูญเสียพลังของเธอไป
ถ้าเขาพยายามจะลวนลามเธอ เขาคงจะผลักเธอ แต่ท่าทางของเขากลับสั่นไหว 'เหมือนจับเชือก'
ดังนั้นฉันจึงไม่สามารถผลักเขาออกไปอย่างเย็นชาได้ หลังจากล้งเล รันก็เริ่มตบหัวเขาเบาๆ อีกครั้ง
"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร" ลูมิแอร์เกือบจะหัวเราะกับคำพูดกระซิบของเธอ หรือฉันรู้สึกเหมือนจะร้องไห้
สวัค รันลูบผมสีแดงอ่อนนุ่มของเขา เธอคิดว่าผมที่โค้งงอนั้นคล้ายกับโกลเด้นรีทริฟเวอร์
เป็นเวลานาน เขาอยู่ในอ้อมแขนของเธอและลูมิแอร์ปล่อยไป "คุณรู้สึกดีขึ้นไหม?" เมื่อรันถาม
ลูมิแอร์มองขึ้นไปที่เขาและถาม "คุณต้องการอะไรจากฉันจริงๆ ไหม?" "ฉันบอกแล้ว
ฉันอยากให้ลูมิแอร์มีความสุข" รันยิ้ม "คุณรันเป็นคนที่ยากจะเข้าใจ" ลูมิแอร์ตอบและมองลง
เขามองขึ้นไปที่เขาด้วยตาสีแดงเพียงอย่างเดียว "ฉันจะทำทุกอย่างที่คุณต้องการ"
ฉันจะพยายามคลานและเท่า "ถ้ามันรบกวนคุณมากขนาดนั้น เรามาทำเมื่อฉันขอคุณ" รันพูดเบาๆ
"คุณกำลังให้สัญญา?" รันพยักหน้าเมื่อลูมิแอร์ต้องการคำตอบที่ชัดเจนอย่างรวดเร็ว "ตกลง
จันลุกขึ้นเถอะ คุณล้างตัวแล้ว แต่มันจะเปียกเร็ว" ก่อนที่ลูมิแอร์จะลุกขึ้น
เขามองขึ้นและกระซิบเบาๆ "คุณต้องการให้ฉันฆ่ายูสตาฟไหม?" รันอ้าปากค้างโดยไม่รู้ตัว
เธอจับไหล่เขาด้วยมือทั้งสองข้าง "ไม่ ไม่ใช่?! ใครพูดอย่างนั้น? ไม่เด็ดขาด!" เขย่า จับไหล่เขา
และเขย่า และรันสอบสวนเขา "ใครพูดอย่างนั้น? ฉันต้องการให้คุณทำอย่างนั้น? ใครพูด? ใครพูด?"
ลูมิแอร์ส่ายหัวเล็กน้อยด้วยความอายกับปฏิกิริยารุนแรงของเธอ "ไม่ มันเป็นแค่สิ่งที่ฉันคิด"
"จริงหรือ?" "ใช่" ฮ่า รันถอนหายใจยาว ฉันคิดว่าคนบ้าๆ บอๆ
กำลังพยายามใช้ลูมิแอร์เพื่อผลประโยชน์ "จันคุณคิดผิดจริงๆ ฉันไม่ใช่ศัตรูของยูสตาฟ
และฉันทำข้อตกลง" "ข้อตกลง?" "ใช่ ดังนั้นฉันจะไม่ทำ" "เคารพ" ลูมิแอร์ตอบด้วยตาลง
และรันดึงแขนของเธอ เธอไม่สามารถยกขึ้นได้ด้วยกำลังของตัวเอง แต่ลูมิแอร์ลุกขึ้นจากที่นั่ง
"คุณจะไปไปที่ห้องของคุณใช่ไหม? ฉันจะไปกับคุณ"
ลูมิแอร์ยิ้มโดยไม่รู้ตัวเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ "ใช่ ได้โปรด".

CHAPTER 053

ดาร์ลและคาร์โซคุยกันอย่างต่อเนื่อง ไม่ ส่วนใหญ่เป็นคาร์โซ และดาร์ลแค่เข้าร่วม "โอ้ พระเจ้า คุณทำเงินได้มากขนาดนี้จริงๆ เหรอ? เฮ้ นี่--" คาร์โซเปิดปากและปิดปากและกระซิบ "มันไม่ดีกว่าการเงินของจักรวรรดิหรือ?" "อาจจะ" ยูสตาฟยกไหล่และดาร์ลรีบดูตัวเลข "มันจัดการได้ดี" "ด้านหน้านี้ยุ่งเหยิง มาฟังเรื่องนี้กันเถอะ"

คาร์โซขมวดคิ้วกับข้อมูลที่นักบัญชีคนก่อนจัดการ เขาหัวเราะกับข้อมูลบัญชีใหม่ "มันดูง่าย คุณระบุรูปแบบทั้งหมดหรือไม่? นั่นดี" "เป็นความคิดของนูนิม" "เข้าใจแล้ว"

คาร์โซพยักหน้าและดาร์ลพูดอย่างสงสัย "ฉันคิดว่าเธอจะคัดค้านการนำพวกเราสองคนมา" "ใคร?" "นูนิมของยูสตาฟ" "นายท่าน?" "ทำไม?" คาร์โซเบิกตากว้างและถามกลับ และดาร์ลพิมพ์ "ฉันหวังว่าคุณจะโง่" ทั้งสองถูกนำมาโดยยูสตาฟและสามารถกล่าวได้ว่าเป็นของยูสตาฟ และไม่มีอะไรสำคัญในการบริหารมากกว่าการบัญชี การถือกระเป๋าสตางค์สำคัญแค่ไหน? ดังนั้นการเติมตำแหน่งด้วยยูสตาฟอาจถือเป็นการดูถูกฉัน เมื่อดาร์ลอธิบายอย่างนั้น คาร์โซกะพริบตาและพูด "แต่คุณยินดีต้อนรับ" "ภายนอก คุณยินดีต้อนรับ"

"มันไม่ใช่เรื่องของคุณระหว่างฉันกับฉัน" คาร์โซยิ้มกับคำพูดของยูสตาฟ "ฉันเป็นผู้มาเยือนประตูเสมอ มันแข็งแกร่งจริงๆ คุณไม่สามารถออกไปเองได้หรือ?" "ถูกต้อง" ดาร์ลพยักหน้า ยูสตาฟพูดสั้นๆ "นั่นแหละ" คาร์โซปิดปากแน่นและลบยิ้มออก

หลังจากใช้เวลานานกับยูสตาฟ เขารู้ว่าขอบเขตอยู่ที่ไหน เขาเป็นคนธรรมดา และยูสตาฟเป็นขุนนาง ยิ่งไงก็ตาม มีขอบเขตที่ไม่สามารถข้ามได้ "ยิ่งไงก็ตาม การส่งมอบเป็นระเบียบเรียบร้อย เราสามารถจัดการกับส่วนที่เหลือได้ แต่ - เรามีเจ้าหน้าที่ ขุนนาง อยู่ใต้เรา" ยูสตาฟพยักหน้าและพูดเบาๆ "คุณไม่จำเป็นต้องสนใจขุนนางที่ไม่เชื่อฟัง" ตอบอย่างเรียบร้อย ยูสตาฟเรียกผู้ดูแล เอลิซาเบธยังมีใบหน้าที่เหนื่อยล้า แต่เธอยังมีสีหน้าสดใส นี่เป็นเพราะการบริหารที่ไม่ได้กลับมาเนื่องจากขาดเงิน

ได้ดำเนินไปอย่างรวดเร็วในช่วงนี้เพราะมันได้รับน้ำมันจากเหรียญทอง ใบหน้าของชาวบ้านทุกคนเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะในช่วงนี้ เช่น

การจัดเรียงถนนใหม่และการส่งมอบสิ่งของที่ใช้พลังงานสำหรับฤดูหนาวไปยังแต่ละบ้าน นอกจากนี้ รันยังมีแรงจูงใจสูงเพราะเธอให้เงินเดือนและโบนัสเย็นๆ "นายท่าน" เมื่อเอลิซาเบธทักทายเบาๆ ยูสตาฟแนะนำเธอ "ผู้ดูแลของเรา และนี่คือบัญชีใหม่" คาร์โซทักทายอย่างรวดเร็ว "ฉันคือคาร์โซ นักบัญชี" "ดาร์ล รองนักบัญชี" "ฉันคือเอลิซาเบธ ผู้ดูแล" เมื่ออายุประมาณ 40 กลางๆ เอลิซาเบธมองทั้งสองด้วยสายตาคม "ฉันรับเขามาจากสถาบัน นูนิมอนุญาต" เอลิซาเบธพยักหน้า "เข้าใจแล้ว" กับคำพูดของยูสตาฟ แต่เธอรู้สึกถึงความรู้สึก

'ฉันจะไม่ปล่อยให้คุณลื่นไถลและดูทักษะของคุณ' "เป็นเวลาหนึ่งเดือนโดยไม่มีเรา โปรดดูแลพวกเขาให้ดี" คาร์โซขมวดคิ้วและพูด "ฉันคิดเรื่องนี้มาลึกซึ้งแล้ว หนึ่งเดือน?" "โอ้ วันมะรืนนี้ นายท่านและฉันจะออกไป ประมาณหนึ่งเดือน" คาร์โซอ้าปาก ดาร์ลก็เบิกตากว้าง โยนพวกเราไว้ที่นี่แบบนี้! "ดังนั้นถ้าคุณมีคำถาม ให้หาคำตอบอย่างรวดเร็วและถาม แน่แน่นอน" ยูสตาฟพูดอย่างนั้นและจากไป และเอลิซาเบธยิ้มและมองทั้งสอง

"ฉันฉันขอให้คุณเข้าใจธุรกิจของคุณอย่างดี".

คณะเดินทางปลอมตัวเป็นท็อบปกิต พวกเขาเช่ารถเข็นและป้ายที่อปโรสทองคำ มันเป็นเพราะเลเวอริฟลักดันมันอย่างแข็งขัน

โดยบอกว่าไม่มีความกลัวใจเพราะมันเป็นท็อบที่ทรงพลัง

และมันดีสำหรับการผ่านพรมแดนหรือด้านรักษาความปลอดภัย รันก็มีชุดเดินทางหลายชุด มันสะดวกมากที่จะใส่กางเกงหลังจากนาน คนแคระโดดเด่น และ

"แต่เขากำลังสิ้นหวังมาก..." "ไม่, อ้าก!" รันร้องออกมาโดยไม่รู้ตัว เพราะตึกเตอร์ดวาร์ฟและข้อเท้าของรัน "ฉันคิดว่ามีกระดุกบางอย่างผิดปกติ คุณอาจจะเดินกะเผลกตลอดชีวิต ฉันจะจัดให้มันถูกต้อง แต่..." -คุณต้องการให้ฉันแก้ไขไหม? แล้วร่างโปร่งแสงก็ลุกขึ้นจากพื้น รันเกือบจะร้องว่า 'ชาล!' โดยไม่รู้ตัว ดวาร์ฟลอยหลังอย่างสุภาพ ไม่แปลกใจจากสิ่งที่พวกเขาได้ประสบ ลักดูพูดว่า "วิญญาณของฉัน เป็นเกียรติที่ได้พบคุณอีกครั้ง" -คุณเป็นนักเดินทางที่ทำให้ฉันมีความสุขเป็นครั้งแรกในรอบนาน คุณสามารถเรียกฉันว่า นาเดียม เมื่อชาลพูดกับรัน รันเรียกเขาว่า "นาเดียม" และเขายิ้มอีกครั้ง -คุณต้องการให้ฉันแก้ไขข้อเท้านั้นไหม? "ฉันจะขอบคุณถ้าคุณทำได้" -แล้วคุณจะให้ฉันอะไรเป็นการตอบแทน? "ฉันจะจ่ายให้" ชาล-นาเดียมหมุนหัวของเขา ยูสตาฟกำลังยืนอยู่ นาเดียมสั่นผมแร่สีน้ำเงินของเขาอย่างแปลกประหลาด -คุณเป็นเจ้าของแหวนสีน้ำเงิน "ใช่แล้ว" "ไม่, พวกเขาทั้งสองเป็นแขก! นอกจากนี้ รันยังป้องกันเมืองของเราจากการถูกนำท่อม เป็นธรรมชาติที่เราต้องจ่ายราคา" ลักดูเดินไปข้างหน้าและพูดกับนาเดียม มองไปรอบๆ -นั่นเยี่ยมมาก แล้วเขาก็ยื่นมือออกมา มือโปร่งแสงของเขาหมุนรอบขาของเธอเหมือนขาปลาหมึกโดยไม่มีข้อต่อ "...!!" รันหดตัวด้วยความเย็น อย่างไรก็ตาม ความเย็นค่อยๆ แทรกเข้ากระดูกและความเจ็บปวดหายไป และเมื่อนาเดียมเอามือออก ข้อเท้าของเธอกลับมาเป็นสีขาวและบางตามปกติจากการบวมสีม่วง "คุณสามารถแก้ไขยูสตาฟได้ไหม? โอ้ ลูมิแอร์ด้วย" เมื่อรันถาม นาเดียมยื่นมือไปยังยูสตาฟโดยไม่พูดมาก และเขากระดูกและมองกลับด้วยใบหน้าสงสัย บาดแผลของเขาก็สะอาดและหายไป เขาแก้ไขบาดแผลของลูมิแอร์ และนาเดียมหันไปหาลักดูและพูดว่า -อย่าขุดลึกเข้าไปในด้านของฉัน เพราะมันเสี่ยงดัง "ตกลง" -และสร้างทะเลสาบเพื่อให้หน้าแร่สามารถอยู่ได้ "มันจะใช้เวลา แต่ฉันจะทำ" -ฉันชอบดอกไม้ โยนขึ้นดอกไม้ลงในทะเลสาบทุกปี "ใช่" -แล้วฉันจะผสมของขวัญในทะเลสาบให้คุณ นี่คือของขวัญจากฉันให้คุณ มันเป็นเวลาานานที่เรามีการสนทนาที่ดี พูดอย่างนั้น นาเดียมยื่นมือออกมา วัตถุสีมุกขนาดเท่าลูกโบว์ลิ่งถูกสร้างขึ้นบนฝ่ามือของเขา รันรู้ว่ามันคืออะไร 'นาเดียม!' เมื่อรันลุกขึ้นจากเก้าอี้และยื่นมือออกมา นาเดียมตกลงบนมือของเธอ น้าหนักเบามาก -แล้ว หลังจากพูดอย่างนั้น นาเดียมหายไป บัง! ภูเขาหายไปเหมือนหยดน้ำฝนแตกด้วยเสียง ลักดูและดวาร์ฟล้อมรันด้วยตาเป็นประกาย "นั่นคืออะไร?" "ฉันสัมผัสได้ไหม?" "แสดงให้ฉันดู" "โอ้ แสง!" "มันคือโลหะ?" "มันดูเหมือนโลหะไหม..." "ฟังเสียง ดูเหมือนมันจะมีความเข้มสูง คุณเปรียบเทียบกับมิสริลอย่างไร?" รันหยิบนาเดียมที่เคลื่อนที่ไปมาท่ามกลางดวาร์ฟอย่างรวดเร็วและพูดด้วยรอยยิ้ม "ฉันเป็นคนนอกในการจัดการโลหะ ดังนั้นฉันอยากจะฝากนาเดียมนี้ให้คุณถ้าเป็นไปได้" "นาเดียม?" "ฟังดูเป็นชื่อที่ดี" "ฉันเข้าใจ ฝากไว้กับฉัน" รันยิ้มมากขึ้นและพูดต่อ "แน่นอน เราต้องเจรจาก่อน" *** มันเป็นเช้าวันอีตัน หลังจากนอนทั้งวัน รันตื่นขึ้น เมื่อฉันตื่นขึ้นด้วยตาว่างเปล่า ดีโมเดียพูดด้วยเสียงสดชื่น "คุณตื่นแล้วหรือ?" "ใช่..." รันหาวยาว "คุณหิวไหม? อาหารของดวาร์ฟอร่อยอย่างแน่นอน" ดีโมเดียพูดอย่างนั้นและผลักเธอไปล้างตัวโดยทำให้เตียงวุ่นวาย รันกระโดดขึ้นหลังจากพื้นฟูตัวเองเต็มที่ในอ่างน้ำร้อน หลังจากเติมห้องด้วยสตูว์มะเขือเทศหนา รันเปลี่ยนเสื้อผ้าและออกจากห้อง รอสที่กำลังคุ้มกันทักทายเธอ "คุณตื่นแล้ว" เมื่อฉันสงสัยว่าเขากำลังประชด รันพยักหน้าเพราะเขาไม่ใช่หน้าตาแบบนั้น "ฉันตื่นแล้ว ยูสตาฟล่ะ?" "นายท่านหนุ่มกำลังต่อสู้" "ต่อสู้?" "กับลูมิแอร์" อะไร? นั่นเป็นการรวมตัวที่หายาก รันถาม คิดอย่างนั้น "ที่ไหน?" สถานที่สำหรับการต่อสู้ของชายสองคนคือหลังคา ดังนั้นรันจึงขึ้นไปชั้นบนสุด แม้ว่ามันจะอยู่ใต้ดิน ลมพัดเบาๆ อย่างที่มันถูกออกแบบ มันกว้างขวางพอสมควรเป็นหลังคาของคฤหาสน์ ดังนั้นรันจึงพบคนสองคนที่กำลังต่อสู้ที่ปลายสุด รันกระดูกที่เสียงเหล็กคม "ไม่ใช่ดาบไม้?" เมื่อฉันเดินเข้าไปใกล้อย่างรวดเร็วด้วยความอับอาย

ฉันเห็นว่าทั้งสองกำลังต่อสู้ด้วยดาบจริง มันอันตรายมากสำหรับคนนอกที่จะดู อย่างไรก็ตามด้วยความกลัวที่จะเข้าใกล้เกินไปหรือทำเสียงดัง รันเพียงแค่มองดูดาบของลูมิแอร์ถูกเบี่ยงเบนอย่างรวดเร็วไปที่คอของยูสตาฟ

ยูสตาฟเตะลื่นของเขาในขณะที่หลบเสียง 'พวกเขา กำลังใช้ชีวิตจริงๆ' การต่อสู้แบบนี้สนุกแต่ในขณะที่เดียวกันก็น่ารำคาญ 'พวกเขาจะกำจัดมัน' มีหลายวิธี ดีที่สุดที่จะกำจัดแมลงล่วงหน้า ยูสตาฟไม่มีเจตนาที่จะแพ้ ลูมิแอร์สังเกตว่าดาบของยูสตาฟเปลี่ยนไปเล็กน้อย และฉันรู้สึกถึงสายดาที่ด้านหลังของฉัน

ลูมิแอร์สงบลงอย่างรวดเร็วเพราะเขาสามารถบอกได้ว่าใครอยู่โดยไม่ต้องหันกลับมา ลึก ลึก -ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร มือและเสียงที่เขตอบหัว ลูมิแอร์เหม่อลอย ดวงตาของยูสตาฟถูกบดบังชีวิตถูกระงับและเริ่มปรากฏในดาบ ยูสตาฟเริ่มโจมตีอย่างเจ็บปวดมากขึ้น

และลูมิแอร์เริ่มควบคุมการปรากฏตัวของดาบอย่างดุเดือดในขณะที่เข้ากัน หลังจากเวลานาน ยูสตาฟถอยหลังและจบการต่อสู้อย่างเป็นทางการ ยูสตาฟยิ้มให้รันที่กำลังวิ่งขึ้นหัวของเธอ "คุณจะล้มขณะวิ่ง" "ฉันไม่ไร้สาระขนาดนั้น คุณทั้งสองโอเคไหม?" ลูมิแอร์ยิ้มให้รัน "นายท่านหนุ่มทำงานได้ดี" "ฉันควรมอบบทกวีให้กับคุณไหม" "หือ?" เมื่อรันเข้าใกล้ ลูมิแอร์ยิ้มอย่างร่าเริงและพับผมของเธอไปด้านหลัง "ฉันดีใจที่คุณดูดี" "ฉันนอน 24 ชั่วโมงต่อคืนและนอนมากขึ้น มือของลูมิแอร์โอเคไหมตอนนี้?" เธอจับมือของลูมิแอร์และดูขอบคณาเต็ม เล็บของเธอหายดีแล้ว "นั่นเป็นการบรรเทา" รันถอนหายใจด้วยความโล่งอก เธอขมวดคิ้วและพูด "ทำไมคุณถึงทำสิ่งที่ประมาทแบบนี้?"

คุณรู้ว่าฉันไม่ควรชุดเหมือนด้วยมือของคุณ" "มันดีกว่าการเป็นหมาที่เสียเจ้านายไป" รันเปิดปากด้วยรอยยิ้มและเสียงขมสวายๆ ฉันควรจะพูดอย่างไรดี? สำหรับรัน ลูมิแอร์รู้สึกเหมือนนิ้วที่เจ็บ ฉันไม่สามารถช่วยเขาได้ในเวลาของเขาเอง เขาเป็นตัวละครขายรอร์ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถตามขึ้นมาได้ "มันไม่เหมือนหมา"

รันพูดอย่างนั้นและโค้งมือของลูมิแอร์และจูบมัน ช่วงเวลาที่ฉันรู้สึกว่าลูมิแอร์แข็งร่างกายของรันถูกลากออกไป "อ้าก!!..

ยูส?" "คุณทำอะไร?" เสียงของเขาฟังเสียงมากจนฉันรู้สึกอายที่คิดว่าฉันทำผิดใหญ่ "หือ? ไม่ มันก็มีค่าเหมือนกันสำหรับลูมิแอร์...." คุณให้ความสำคัญกับตัวเอง "ตระหนักถึงตำแหน่งของคุณ" "อืม ใช่" เมื่อรันตอบ ยูสตาฟปล่อยคอเสื้อของเธอ รันจัดคอเสื้อและเคลียร์คอ

ลูมิแอร์กำลังมองหลังมือของเขาราวกับว่ามันติดอยู่ "ลูมิแอร์...?" เมื่อรันเรียกเขาอย่างระมัดระวัง ลูมิแอร์มองขึ้นและยิ้มให้เธอ 'อว..!'

มันเป็นรอยยิ้มที่ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจของฉันกำลังเต้นกับบางสิ่งโดยไม่รู้ตัว ตอนนั้น ยูสตาฟก้าวเข้ามาระหว่างพวกเขาและดึงแขนของรัน ขณะที่รันถูกลากโดยเขา "ยูส? ทำไม?" "ฉันไม่สามารถรับโอกาสได้อีกต่อไป" "หือ?" "นูนิม" ยูสตาฟหยุดทันที รันก็หยุดและมองเขา

CHAPTER 057 "นี่คุณอยู่ที่นี้!" แล้วเมื่อรันหันกลับมา เจทูราเปิดประตูหลังคาและเข้ามา มีเสียงถอนหายใจเบาๆ จากยูสตาฟ เจทูราทำท่าทางให้รัน "มานี่สักครู่" "ใช่ รอสักครู่ ยูส คุณมีอะไรจะพูดไหม?" ฉันจะฟัง "ไม่ หลังจากนั้น" ยูสตาฟพูดอย่างนั้น

ดังนั้นรันพยักหน้าและวิ่งเบาๆ ไปทางเจทูรา "มีอะไร? เกิดอะไรขึ้น?" "นาเดียม--" ยูสตาฟยืนดูสองคนพูด แล้วลูมิแอร์เข้ามาโดยไม่มีเสียง "ฉันจะปกป้องคุณรัน" คำพูดของเขา ยูสตาฟมองกลับไปที่เขาและยิ้ม "ถ้าคุณทำได้" "ใช่" ลูมิแอร์ยิ้มหนาๆ ตอบแบบนี้ ***

เรื่องของเจทูราอย่างมาก "ดังนั้น คุณไม่สามารถจัดการนาเดียมได้ตอนนี้ใช่ไหม?" รันหน้าแดงกับคำพูดของเขา "ฉันขอเวลาอีกนิด แต่เป็นแรทีนาทิง รู้สึกดีที่มีชื่อ 'นาเดียม' บนแรชชี่นั่น" เจทูราหัวเราะร่าๆ บอกว่ามันเป็นชื่อของบ้านเกิดของพวกเขา รันพยักหน้า "แล้วฉันเสร็จงานของฉันแล้ว ฉันคิดว่าจะกลับไป"

เจทูราประหลาดใจกับคำพูดและคิ้วของเธอกระโดดขึ้น "แล้วเธอ? ยังไม่นานตั้งแต่คุณมาถึง? พักผ่อนก่อนออกเดินทาง ตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณฟื้นตัวเต็มที่"

"ฉันไม่สามารถทิ้งที่ดินของฉันไว้คนเดียวได้เช่นกัน" ยูสตาฟยังคงอยู่ในลาซีอา เขาคงจะอยู่ที่นั่นนาน แต่เธอและยูสตาฟต้องกลับไปอย่างรวดเร็วเพราะพวกเขากำลังทิ้งลาซีอา "ฉันคิดว่า คุณจะอยู่ที่นั่นหนึ่งเดือน" "ฉันจะอยู่ถ้าฉันอยู่คนเดียว" "นั่นน่าเสียดาย ฉันต้องบอกหัวหน้าผู้ใหญ่ เมื่อไหร่คุณจะออกเดินทาง?" "เอ่อ? เร็วที่สุดวันมะรืน?" "โอ้ไม่" เจตุรากระโดดด้วยขาสั้นๆ ของเขาและลงจากหลังคาอย่างรวดเร็ว รันที่ถูกทิ้งไว้คนเดียวรู้สึกอาย แต่กลับมาเร็วๆ นี้ "คุณจะทำอะไรอีกไหม? ลงไปกันเถอะ" เมื่อเธอโบกมือ ชายสองคนพยักหน้าเจี๊ยบๆ และลงจากหลังคาพร้อมกับรัน แล้วรันพูดถึงแผนของเธอ "วันมะรืน เราจะเดินทางกลับลาซีอา คุณคิดว่าอย่างไร?" ยูสตาฟพยักหน้า "มันโอเค" "ฉันอยู่ที่นั่นแล้ว และฉันรู้สึกผิดที่ได้ยินอย่างนั้น" คำพูดของลูมิแอร์ทำให้รันหัวเราะและมองยูสตาฟ "ใช่ไหม?" "ยูส ถ้าคุณขอให้ฉันกลับไปคนเดียวก่อน..." "ฉันไม่อยู่" "ตามคาด ใช่ กลับไปด้วยกัน หรือยูสอยากอยู่ที่นั่นนานขึ้น..." "ฉันไม่สามารถละสายตาจากพี่สาวของฉันได้" "หือ?" "ถ้าฉันละสายตา บางอย่างจะเกิดขึ้น ดังนั้นคุณจะต้องอยู่ในระยะของฉัน" "นั่น..." รันถอนหายใจเบาๆ "คุณพูดถูก ไม่มีข้อแก้ตัว" เมื่อรันยอมรับอย่างเรียบร้อย ยูสตาฟมองลงมาที่เธอราวกับว่า มันไม่คาดคิด ฉันคิดว่า คุณจะยืนยัน "ฉันกังวลที่จะส่งยูสกลับ" ด้วยรอยยิ้ม ยูสตาฟยิ้มเบาๆ กับคำพูดที่เธอเพิ่ม "ฉันเข้าใจ" เมื่อเธอกลับไปห้องและแจ้งกลุ่ม ดิโมเดียเปิดตาสิมวงกว้าง จากนั้นพยักหน้า "ดี มันไม่เหมือนกันที่จะทิ้งที่ดินว่างไว้นานเกินไป" "ใช่ และเมื่อพิจารณาว่าฤดูหนาวในลาซีอาจะมาเร็ว..." รันขมวดคิ้ว "คุณอาจจะได้หิมะแรกในทางกลับไปลาซีอา" "ไม่มีทาง" ดิโมเดียส่ายหัวเมื่อวันที่เป็นไปได้ แต่รันพูดว่า "เผื่อไว้" ซึ่งทำให้ดิโมเดียกังวล ยูสตาฟมาหาดิโมเดียขณะที่เธอกำลังพูดว่า "จินฉันต้องเตรียมเสบียง" "นูนิม ทำไมคุณไม่ไปดูรอบๆ เมืองเพราะคุณอยู่ที่นั่นแล้ว" "เมือง?" ดารันเป็นประกาย ยูสตาฟพยักหน้าและเธอพูดอย่างรวดเร็ว "แน่นอน นั่นเป็นความคิดที่ดี" แล้วรันบอกดิโมเดีย "เพราะมันนานแล้ว ไปกับเดียกันเถอะ" "อะไร?" ดิโมเดียแอบมองตาของยูสตาฟและพูดอย่างรวดเร็ว "ฉันไม่เป็นไร คุณสองคนควรไป" "แต่คุณโอเคไหม? ฉันไม่รู้ว่าฉันจะกลับมาที่นี่หรือไม่ทันที โอ้ รอส?" "รอสไม่อยู่ในคฤหาสน์ตอนนี้" คำพูดของยูสตาฟทำให้รันเปิดตากว้าง "หือ?" "ฉันสงงาน" "ไปที่ไหน?" โดยไม่รู้ตัว ยูสตาฟตอบอย่างรวดเร็ว.

"โอเค จินฉันจะทำให้มันเป็นสองสามสัปดาห์" "กรุณาทำเช่นนั้น" เมื่อรันพูด ยูสตาฟยิ้มและกวาดแก้มของเธอเบาๆ "นูนิมเป็นห่วงมาก" "เพราะเธอสงบเกินไป" รันป้ายปากของเธอ ทันใดนั้นเธอก็คิดว่าเธออาจจะเป็นห่วงจริงๆ ฉันตกใจเมื่อเห็นลูมิแอร์ฆ่าคน แต่ก็เหมือนกันสำหรับยูสตาฟที่อยู่ตรงหน้าเธอ ถ้าเธอเป็นคนเดียวที่คิดแบบนี้ในโลกธรรมชาติ เธออาจจะคิดว่าเธอเป็นคนที่กังวลจริงๆ "เธอไม่กังวลเลยเหรอ?" รันพึมพำและยูสตาฟกระพริบตาสีฟ้าของเขา "ฉันสบายดี" "จริงเหรอ? ทุกครั้งที่เธอกังวล เธอก็ต่ำฉัน?" "ฉันไม่ได้ต่ำห็นเธอ" ยูสตาฟพูดและมองออกไปนอกหน้าต่าง หิมะกองมากจนฉันรู้สึกว่าต้องยอมแพ้การใช้ประตูหน้าชั้นหนึ่งวันนี้ "จินฉันจะไปเตรียมตัว" "ใช่" รันพยักหน้า เมื่อยูสตาฟออกจากห้อง รันกลับไปห้องของเธอและพบลูมิแอร์กำลังอ่านหนังสือ เขาเพิ่งเริ่มเรียนรู้การเขียน และตอนนี้เขาสามารถอ่านหนังสือได้ "เธอไม่ไปด้วยเหรอ ลูมิแอร์?" "ฉันจะไปไหนโดยไม่มีนายท่าน?" ลูมิแอร์หัวเราะปิดหนังสือ "ยูสตาฟบอกว่าเขาจะไปล่าสัตว์ในฤดูหนาวกับอัศวิน" "ล่าสัตว์ในฤดูหนาว?" น่าเสียงไม่ตื่นัก ลูมิแอร์ขมวดคิ้วและรันอธิบายเบาๆ "พวกเขาบอกว่าพวกเขากำลังดูแลมันล่วงหน้าเพื่อไม่ให้สัตว์หิวโหยลงมาในฤดูหนาว" "นั่นคือสิ่งที่มันเป็น" ใบหน้าที่แข็งของเขาคลายลงเล็กน้อย แล้วเขาก็พูด "ถ้าฉันไป ใครจะปกป้องนายท่าน? ฉันไม่ไป" "ไม่ เธอไม่สามารถทำได้ ก่อนอื่น ลูมิแอร์ เธอเป็นสมาชิกของอัศวินเปลวไฟสีฟ้า และเธอควรฟังผู้นำ" "เธอเป็นนายท่านของฉัน" ด้วยรอยยิ้มน่ารัก รันยิ้มโดยไม่รู้ตัว พูดอย่างหนักแน่น "ไม่" และเสริม "โดยไม่มีฉัน"

ลูมิแอร์จะอยู่ที่นี้" "ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้น?" "อะ?" มีรอยยิ้มแปลกๆ บนใบหน้าของเขา "ฉันมาที่นี่และได้ยินเรื่องราว เธอเป็นคนที่ทำให้ดัชนีชีลาซีลัมเหลว เลือดของลาซีไม่ได้ผสม แต่เธอเป็นลาซีแน่นอนในแง่ของทะเบียนครอบครัว แต่ทำไมเธอถึงมอบทั้งหมดนี้ให้กับนายท่านยูสตาฟและปล่อยให้เขาทำอย่างนั้น?"

รันอัปปากโดยไม่รู้ตัวและมองไปรอบๆ โชคดีที่ไม่เห็นสาวใช้คนอื่น ไม่ เธอไม่ได้พูดเพราะเธอไม่ได้พูด "ลูมิแอร์" ฉันควรอธิบายอย่างไรดี? เธอเดินเข้ามาและนั่งข้างเขา เธอกระซิบ "ไม่เป็นไร ฉันมีช่องทางอื่น" มันเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิด ดังนั้นเมื่อลูมิแอร์เปิดตาสัมผัสกว้าง รันยิ้มเล็กๆ "และนั่นคือสิ่งที่ฉันตัดสินใจทำตั้งแต่แรก

ฉันไม่มีความเสียใจเกี่ยวกับการเป็นดัชนีชีลัม เธอเป็นคนที่ต้องการทำสิ่งนี้" "แต่เธอยังคงทำงาน เธอไม่มีเวลาเล่นกับฉันเลย" คำพูดบ่นทำให้รันอายอีกครั้ง "เธอต้องการเล่นกับฉันเหรอ?" "ฉันไม่ได้พูดทุกวันเหรอ นายท่าน?" "ไม่ ฉันคิดว่าเธอล้อเล่น" พึมพำและรันพูด "งั้นเราออกไปขี่เล่นกันเถอะ.." "ฉันไม่ได้หมายถึงการขี่จักรยานของเธอ"

เมื่อลูมิแอร์หันหลัง รันกลืนหัวเราะไว้ได้อย่างไร ทำไมเขาน่ารักจัง? เขาตัวใหญ่กว่ารันมาก แต่ยังใจก็น่ารัก สนุกตัวใหญ่หมุนตัวอยู่ข้างในแล้วมองกลับไปด้วยว่ามันออกมาอย่างไร- เมื่อสายตาของพวกเขาสบกัน ลูมิแอร์ก็หันมาอย่างรวดเร็ว และรันหัวเราะออกมาดังๆ "ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร มาเล่นกับลูมิแอร์วันนี้ ฉันสามารถเล่นในตอนกลางวันและทำงานในตอนกลางคืน มันเป็นเรื่องที่ยาวนานอยู่แล้ว" รันลุกขึ้นจากที่นั่งพูดอย่างนั้น รันและลูมิแอร์สวมเสื้อผ้าหลายชิ้น จากนั้นเธอก็เริ่มปีนขึ้นไปบนทุ่งหิมะพร้อมกับกระดานหนึ่งแผ่นสำหรับเลื่อน

ทุกคนลืมหูลืมตาและพูดว่า "เลื่อน? สองคน?" รันพูด แต่เธอตอบอย่างมั่นใจ "ใช่" เพราะหิมะกองอยู่ทุกที่ รันเลือกสถานที่ที่มีคนน้อยและมีความลาดเอียงเล็กน้อย ลูมิแอร์หายใจออกยาวและพูด "มันหนาวจริงๆ" "วันนี้ยังเป็นวันที่ดีอยู่" "จริงเหรอ?" "ใช่ เมื่อมันหนาวจริงๆ ลมหายใจของเธอจะกลายเป็นน้ำแข็ง"

ฉันรู้สึกแยเมื่อหายใจบนผ้าพันคอแข็งและติดอยู่กับใบหน้าของฉัน "เธอมาจากไหน ลูมิแอร์?" "ฉันมาจากทางตะวันตกมากกว่าที่นี่" "โอ้ ใช่ ฉันมันต้องหนาว" "เธอก็ไม่ได้มาจากที่นี่เหมือนกัน"

รันหัวเราะกับคำพูดนั้น ลมหายใจของเธอลอยขึ้นเหมือนเมฆสีขาว "นั่นจริง แล้วขึ้นไปกันเถอะ" รันพูดอย่างนั้นและนั่งลงกับกระดานตรงๆ และเมื่อเธอตั้งเท้าและดันกระดานไปข้างหน้า เลื่อนก็เริ่มวิ่งเหมือนบิน มันเป็น 10 วินาที ยาวถ้ายาว และสั้นถ้ายาว ลันกระโดดขึ้นจากเลื่อนที่หยุด

ฉันเห็นดวงดาสิมรกดของเธอส่องแสง ลูมิแอร์ที่ตามลงมาก็หัวเราะออกมา "นี่น่าสนใจกว่าที่คิด" "ใช่ไหม?" "มันสนุกกว่าที่จะขี่กับนายท่าน" ลูมิแอร์พูดพร้อมรอยยิ้มและรับกระดานจากมือเธอ "งั้นเราขี่กันอีก" รันยิ้มและเริ่มเดินตามเขา หลังจากเลื่อนแบบนี้ไม่กี่ครั้ง ร่างกายของรันก็ร้อนขึ้นแล้ว เมื่อเขาล้มลงกลางทางและกลิ้งในหิมะ

เธอกลายเป็นมนุษย์หิมะสมบูรณ์ "รอสักครู่"

ลูมิแอร์เข็ดหิมะออกจากตาของเธออย่างระมัดระวังเหมือนกับที่เขาจัดการกับเด็ก ในระหว่างนั้น รันก็หัวเราะไม่หยุด ทั้งสองขึ้นไปหาที่สูงกว่า ขี่เลื่อนจนเบื่อหน่าย

รันกลับมาที่ปราสาทด้วยรอยยิ้มที่สะอาด "เธอถูกปลุกคลุมด้วยหิมะทั้งหมด" ด้วยน้ำเสียงสุขภาพแปลกๆ ยูสตาฟยืนอยู่ที่ระเบียงและทักทายรัน รันหัวเราะอีกครั้งกับคำพูดนั้น "ฉันขนตันไม้" ใบหน้าของยูสตาฟแข็ง "เธอไม่เป็นไร?" "ใช่ แต่หิมะตกจากตันไม้..."

เธอหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง ฉันถูกฝังลึกในหิมะบนกิ่งไม้ เธออายกับการสนทนา

แต่เมื่อคิดถึงลูมิแอร์ที่อายมากกว่าเธอและเอาตัวเองออกจากสายตา เธอหัวเราะอีกครั้ง ยูสตาฟยื่นมือออกและห่อแก้มของเธอ "มันหนาว" "ใช่ แก้มของฉันต้องแข็ง ฉันไม่รู้สึกรู้" "ฉันไม่รู้สึกรู้ด้วยซ้ำว่ามีมือของยูสตาฟอุ่นหรือไม่ เขาเตะลิ้นของเขา" "เธอหัวเราะ?" "ไม่ มันไม่ใช่รูปปั้น ไม่เป็นไร มันจืดจางเล็กน้อยตอนนี้" ยูสตาฟครางต่ำเมื่อเห็นดวงตาของรันเป็นประกาย

"ฉันเตรียมนําร้อนแล้ว ไปพักผ่อนเถอะ" "ใช่! และครั้งต่อไป ฉันจะเริ่มทำเลื่อน" และใส่หอยดะเยอะๆ รันเดินไปที่ห้องของเธอ และยูสตาฟจับลูมิแอร์ที่พยายามตามไป "รอสักครู่"

ลูมิแอร์หยุดอย่างซื่อสัตย์และถาม "ฉันถอดเสื้อผ้าได้ไหม?"

เสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยหิมะละลายเมื่อเขาเข้าไปในห้องอุ่นๆ สร้างแอ่งน้ำใต้ฝ่าเท้าของเขา

"เข้าไปและถอดออก" ยูสตาฟนำทางและพูดอย่างนั้น และลูมิแอร์เห็นรันบินขึ้นไปและตามเขาไป

เมื่อเข้าไปในห้องนั่งเล่นเล็กๆ ที่อยู่ใกล้ๆ ลูมิแอร์ถอดผ้าพันคอและเสื้อโค้ทออกและเปิดออก

เขาถอดเสื้อโค้ทอีกครั้งและยืนตรงในลูมิแอร์ "บอกฉัน" "ล่าสัตว์ในฤดูหนาวหลังจากสามวัน

เบลนขุดรายชื่อ เบลนกังวลว่าเธอไม่รู้ตำแหน่งของเธอ" เมื่อได้ยินคำพูดนั้น

ลูมิแอร์ถามด้วยขนตาที่เรียบร้อย "เธอคิดยังไง นายท่าน?" "ตอนแรก

ฉันคิดว่าฉันเก็บหมาบ้าที่ควบคุมเนื้อไม่ได้" ยูสตาฟพูด ฟังดูเสื้อผ้าที่ทำจากไม้สีน้ำตาลอย่างซ้ำๆ

"เธอดูเหมือนจะชินกับสายจูง" "ไม่มีสายจูงที่ทรงพลังไปกว่าความรัก

นายท่านบอกฉันว่าเธอชอบฉัน" เมื่อลูมิแอร์ยิ้มน่ารักและพูดอย่างเขินอาย

อุณหภูมิจนในห้องนั่งเล่นลดลงในทันที ไม่ ฉันรู้สึกแบบนั้น ยูสตาฟเงยบ่าไปนานและยิ้มเยาะ

"จริงเหรอ?" "ใช่" "รัน-" ขณะที่พยายามพูดอะไรบางอย่าง ยูสตาฟก็เงยบ่า

และเขาคิดอยู่ครู่หนึ่งและพูดว่า "ฉันไม่เกลียดหมาที่ซื่อสัตย์ ถ้าเธอไม่ลืมนะเธอเป็นหมา" "เธอรู้ว่า

นายท่านมองคนยังไง" ดวงตาสีฟ้าของยูสตาฟหรือลูมิแอร์ก็ไม่ก้มตาอีกต่อไป

ดวงตาที่ร้อนแรงของเขาสบตาเขาตรงๆ ยูสตาฟค่อยๆ เปิดปาก "ฉันขอให้คำแนะนำได้ไหม?"

ลูมิแอร์ไม่ตอบ และยูสตาฟไม่ต้องการคำตอบ ดังนั้นเขาจึงพูดต่อ

"ฉันรู้ว่าฉันมองคนและปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร ดังนั้นฉันขอแนะนำว่าอย่าเข้าใจผิด" หลังจากพูด

ยูสตาฟรู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย เขารู้ดีที่สุดว่าเธอปฏิบัติต่อคนอย่างไร ดวงตาสีเขียวที่ไม่เห็นแก่ตัว

ความรักและความเมตตาที่ไม่ต้องการราคา

ความรักและความเมตตาที่โหดร้ายเพราะเธอไม่ต้องการราคา ยูสตาฟพูดด้วยการแก้ไขแบบนั้น

"ฉันไม่สนใจถ้าฉันเข้าร่วมการล่าสัตว์ในฤดูหนาว ทำตามใจเธอ" จากนั้นเขาหันหลังเหมือนต้องไป

และลูมิแอร์ก็ทักทายและออกจากห้อง *** เมื่ออัศวินหนีไปด้วยการล่าสัตว์ในฤดูหนาว

รันก็เริ่มเตรียมงานเลี้ยงปีใหม่ด้วยเสียงตะโกน

มันคือรันเองที่จิตใจหลักลูมิแอร์ที่ไม่อยากไปเข้าล่าสัตว์ แต่เราไม่ควรอยู่ด้วยกันเหรอ?

ถ้าเธออยู่ในกลุ่ม เธอจะกลายเป็นเพื่อนโดยธรรมชาติ รันไม่ต้องการให้ลูมิแอร์ถูกกีดกันจากนั้น

ดังนั้นเธอจึงสนับสนุนให้เขาไปโดยเจตนา สำหรับยูสตาฟ

เธอยิ้มโคมไฟที่เธอได้รับเป็นของขวัญจากคนแคระ "มันแพง ฉันต้องคืนมันเมื่อกลับมาไหม?"

ขณะที่เธอยืนอยู่ตรงหน้าเขาเมื่อเขาออกเดินทางและพูด

เขาหัวเราะและโน้มตัวไปบนหลังม้าและจับแก้มของเธอ "ฉันจะกลับมา" รันหน้าแดงและกระโดด

และยูสตาฟยิ้มและเริ่มม้า หลังจากส่งอัศวินบนหลังม้าที่ละคน

ปราสาทก็ไร้ชีวิตอย่างแปลกประหลาด แทนที่จะปล่อยไป

รันเรียกในห้องสวดมนต์เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับห้องบอลรูมปีใหม่ เกี่ยวกับขนาดที่จะเปิด

ข่าวรันปีใหม่และบอลรูมแพร่กระจายอย่างรวดเร็วไปยังปราสาท ทำให้ทุกคนตื่นเต้น

รันยังส่งคำเชิญไปยังเคานต์อัลลูมินาติ บารอนไวลด์ และบารอนแลนซ์

คฤหาสน์ถูกตกแต่งด้วยริบบิ้นสีทองและสีแดงขนาดใหญ่

และผ้าม่านถูกเปลี่ยนเป็นสีเขียวพร้อมปักทอง ผืนผ้าแขวนแทนพรม ไม่ใช่พรมธรรมดา

แต่เป็นธงที่มีประโยชน์ของดัชเชสแห่งลาซี หลังจากจัดเมนูอาหารค่ำปีใหม่และโต๊ะ

รันก็ถกอย่างสบายๆ มันทำงานได้ดีสำหรับเธอในการปักหรือถัก และในตอนกลางคืน

เธอจะเปิดกล่องที่เลเวอรีเตรียมไว้ให้สาวใช้

ฉันมองเข้าไปในกล่องเป็นเวลานานและคิดถึงสิ่งนี้และสิ่งนั้น

แต่ฉันใส่กล่องอีกอีกครั้งและรันก็กลับไป CHAPTER 061 – EUSTAF COMING AGE

มันเป็นวันที่ดีสำหรับฤดูหนาวของลาซีที่ไม่มีลม รูปปั้นหิมะและโคมไฟตั้งอยู่ที่นี้และที่นั่นในสวน

เลื่อนมาถึงที่เลื่อนบนหิมะสะอาด ทุกคนใช้ดาซา พรหมวิเศษ และบอกว่ามันไม่หนาวขนาดนั้น

'แผ่นไฟฟ้าแบบพกพา' มันเจ๋งเพราะมันเป็นโลกแห่งเวทมนตร์ 'ในความเป็นจริง

แม้แต่ในสังคมสมัยใหม่ การย่อแบตเตอร์ก็เป็นปัญหาใหญ่' อย่างไรก็ตาม ผลึกน้ำแข็งสะสมพลังงานมหาศาล และสามารถสกัดได้ในรูปแบบต่างๆ ที่เรียกว่าเวทมนตร์ 'หลายสิ่งหลายอย่างจะเปลี่ยนไปในอนาคต' รันทักทายข้าราชการด้วยความคิดเช่นนั้น เคนต์อิลลูมินาติทิ้งลูกชายคนโตไว้ที่คฤหาสน์และพาลูกชายสองคนและลูกสาวมาด้วย ลูลู่ทักทายรันอย่างลึกซึ้งราวกับว่าเธอเป็นสุภาพสตรีที่มีดวงตาเป็นประกาย และรันก็ยิ้มและทักทายเธอราวกับว่าเธอกำลังจัดการกับสุภาพสตรี สาวใช้จะหัวเราะคิกคักและยิ้มให้กับลูกชายสองคนของเคนต์ บารอนแลนซ์ก็พาลูกสาวและลูกชายมาด้วย และบารอนไวลด์มาที่ปราสาทอย่างสบายๆ เพราะลูกชายของพวกเขาอยู่ในปราสาทแล้ว ทุกคนพูดพร้อมกันเพื่อยกย.

เรนก็เริ่มขี้อายอย่างรีบร้อน ตามด้วยอัศวินแห่งเปลวไฟสีฟ้า ฉันกำลังเดินทางขึ้นไปยังกำแพงน้ำแข็ง เดิมทีพิธีควรจะเสร็จก่อนวันขึ้นปีใหม่ แต่ปีนี้ ยูสตาฟตัดสินใจจัดพิธีหลังจากที่เขากลายเป็นหัวหน้าครอบครัว ดังนั้นเขาจึงขึ้นไปบนถนนหลังงานเลี้ยงปีใหม่ หิมะยังคงหยาบ แต่เรนยังคงมั่นใจ ตอนนี้ฉันค่อนข้างคุ้นเคยกับมันแล้ว ฉันสามารถพูดคุยกับเขาได้ "ดังนั้น ฉันคิดเกี่ยวกับมัน แต่ฉันคิดว่าฉันไม่ควรเอาของจดหมายไป" เมื่อเรนพูด ยูสตาฟขมวดคิ้ว และเรนยิ้มและพูดว่า "ฉันจะได้รับตำแหน่งราชวงศ์แทน ดังนั้นให้ตำแหน่งที่เหมาะสมแก่ฉัน หรือว่า...?" เมื่อได้ยินคำพูดนั้น ยูสตาฟคิดอยู่ครู่หนึ่งและพูดว่า "ตกลง เงินตำแหน่งของคุณ" "โอ้ ใช่" "ทำไมคุณไม่อยู่ในปราสาทล่ะ?" "หือ?" "ถ้าคุณจะได้รับตำแหน่งราชวงศ์อยู่ดี จะไม่สะดวกกว่าที่จะทำงานในปราสาทฟ้าเหรอ?" "ใช่" นี่คือการหลักของการบริหาร นอกจากนี้ปราสาทฟ้ายังตั้งอยู่ห่างจากหมู่บ้าน ดังนั้นคนงานที่นี่จึงตั้งที่พักในปราสาท "ดังนั้นฉันคิดว่าคุณสามารถอยู่ในปราสาทฟ้าได้" "จริงเหรอ..." จริงๆ แล้วฉันกำลังคิดจะหาคฤหาสน์ใกล้หมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ยินคำพูดของยูสตาฟ มันก็ดูสมเหตุสมผลเช่นกัน "ใช่ ฉันจะขอบคุณถ้าคุณช่วยฉันทำงาน ฉันจะให้ตำแหน่งผู้ตรวจการแก่คุณ คุณจะไม่มีเวลาแม้แต่จะกลับบ้าน" เรนหัวเราะกับคำพูดเพิ่มเติมราวกับว่าพวกเขากำลังบลัฟ ลมหายใจสีขาวเปล่งประกายในแสงแดด "นั่นคือประเด็นใช่ไหม?" "แน่นอน ไม่ใช่แค่นั้น นั่นคือสิ่งที่เรียกว่า" ยูสตาฟพูดและมองเรน "คุณจะทำอะไร?" "ทำแบบนั้นไปก่อน" เมื่อเรนพูด ยูสตาฟซ่อนรอยยิ้มเหมือนนักล่าอย่างรวดเร็ว บทที่ 064 เรนที่ไม่สังเกตเห็นเลยเบาใจขึ้นจริงๆ มันก็เป็นความจริงที่ว่ามันเป็นภาระที่จะลงไปยังดินแดน ปัญหาเหล่านี้คือการปรับตัวให้เข้ากับผู้คนใหม่ๆ และการแยกจากติโมเดียและลูมิแอร์ 'ยิ่งไปกว่านั้น คุณไม่สามารถทิ้งดินแดนได้เมื่อคุณกำลังเดินทาง' แต่ถ้าเป็นแค่ตำแหน่งราชวงศ์ คุณไม่มีทางรู้ว่าจะเป็นอย่างไ มันไม่ควรเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ฉันรู้สึกเบาใจเมื่อได้รับการยืนยันว่าจะอยู่ในปราสาทฟ้า 'ดังนั้นฉันไม่ต้องเก็บของ และฉันต้องอยู่ที่นี้? ดีจัง' ฉันฮัมเพลงกับตัวเอง เรนมองขึ้นไปคิดอย่างนั้น กำแพงน้ำแข็งเป็นน้ำแข็งจริงๆ ในฤดูร้อนมีเพียงยอดเท่านั้นที่เป็นสีขาว ตามด้วยสีน้ำตาลและสีเขียวขี้เฒ่า แต่ในฤดูหนาว ทั้งหมดเป็นสีขาวตั้งแต่บนลงล่าง "เคยมีใครขึ้นไปบนนั้นไหม?" เรนถามโดยไม่รู้ตัว เช่นเดียวกับเธอ ยูสตาฟมองขึ้นไป มองขึ้นไปทีกำแพงน้ำแข็งและพูดว่า "หลังจากปีขึ้นไปถึงระดับหนึ่ง มันถูกเรียกว่าภูเขาน้ำแข็งที่หยาบ ฉันไม่คิดว่ามีใครขึ้นไปบนนั้น" "แต่" เธอพยักหน้า ฉันกำลังหายใจออกและร่างกายของฉันสั่นโดยธรรมชาติ ฉันเกลียดอากาศหนาว หลังจากขี้อายขึ้นไปสามสิบนาที เขาก็มาถึงหน้าซุ้มประตูเงินอีกครั้ง 'ไม่รู้ทำไม ฉันรู้สึกใหม่ หลังจากลงจากหลังม้า เรนเดินลงไปตามทางหินที่เปล่งประกายและตามยูสตาฟเข้าไปข้างใน มันเป็นห้องสีขาวเหมือนเคย ตอนนี้แวนสีฟ้าที่ติดอยู่ที่นิ้วของยูสตาฟทำเสียงสั่นเบาๆ เรนกระซิบ "ฉันตามมาโดยไม่รู้ตัว แต่ฉันไม่ควรตามมา" "ฉันไม่สนใจ"

ยูสตาฟพูดเช่นนั้นแล้วเดินเข้าไปข้างในจับข้อมือของแรนด้วยมืออีกข้าง แรนหน้าแดง แต่เธอไม่อยากสละมันออก ยืนอยู่หน้ากำแพงสีขาว ยูสตาฟถอนหายใจลึกๆ และวางมือบนกำแพง ประโยคเปล่งแสงสีฟ้าเป็นลำดับ knock, knock จากนั้นมันทำลายความเงียบและได้ยินเสียงเคาะ แรนเปิดปากโดยไม่รู้ตัว knock, knock จากนั้นฉันได้ยินเสียงเคาะที่แม่นยำอีกครั้ง ข้างกำแพง หลังของแรนมีขนลุก ฉันรู้สึกถึงแรงของมือยูสตาฟที่จับข้อมือของเธอ

แต่สีหน้าของเขายังคงเหมือนเดิม แสงสีฟ้าเริ่มเดิมทีจะดวง knock, knock, knock, knock, knock, knock, knock ด้านหลัง การเต้นเริ่มเร็วขึ้น และแรนอยากจะกรี๊ดร้อง เมื่อประโยคสุดท้ายเป็นสีฟ้า 'ไม่มีเสียงเด่นอีกต่อไป ฉันกำลังสูญเสียแรงที่ไหลโดยไม่รู้ตัว-Kong-! แรนยกไหล่กับเสียงดัง ยูสตาฟข้อมือของเขาซ้ำๆ ประโยคจางหายไป และไม่มีเสียงอีกต่อไป ยูสตาฟค่อยๆ จับมือแรนที่กำลังสั่น เขามองกำแพงสีขาวเป็นเวลานาน "กลับกันเถอะ" แรนพยักหน้า

ริมฝีปากของเธอสั่นและเธอกัดมันแน่น ข้างกำแพง ข้างกำแพง ความมืดกำลังตื่นขึ้น 'แต่แล้วหรือ?' มันยังไม่ถึงเวลาใช่ไหม? จากสิ่งที่ฉันอ่าน นี่คือ-โอ๊ะ หัวใจของฉันข้ามไป

เดิมทีบาร์อนลินด์เบิร์กกลายเป็นผู้สำเร็จราชการตั้งแต่ปีที่แล้ว และพิธีนี้ก็หยุดลง เขาไม่ต้องการที่จะตระหนักถึงการมีอยู่ของแหวนสีฟ้า 'นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันไม่รู้ มันไม่ได้เกิดขึ้น' อย่างไรก็ตาม ปีที่แล้วและปีนี้แตกต่างจากที่ฉันอ่าน 'มันเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นไหม?' แรนถอนหายใจ ยิ่งฟังก็ตาม ฝ่ายตรงข้ามยอมรับว่านี่คือทางเข้า "ยูส" "ใช่" "ไม่ ท่าน" ทันทีที่เธอแก้ไขตำแหน่ง ยูสตาฟหันกลับมาและพูดว่า "ฉันไม่สนใจเมื่อเราอยู่กันสองคน" แรนยิ้มและพูดว่า "จัน ยูส" "คุณบังเอิญรู้เรื่องนี้ไหม?" "ไม่" "แต่คุณดูสงบ"

"ไม่มีอะไรที่สามารถแก้ไขได้ด้วยการตะเกียกตะกาย" "นั่นเป็นความจริง แต่..."

แรนคิดอยู่ครู่หนึ่งและพูดว่า "ลองดูบันทึกเก่าๆ บางอย่างอาจจะออกมา" "นั่นก็ดีเหมือนกัน"

เขาพยักหน้า แรนพูดพลางจับมือเขาไว้แน่น "เพราะฉันอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว"

จากนั้นเมื่อดวงดาสีฟ้าของเธอก็ดูดออก แรนก็ปฏิเสธอย่างรีบร้อน "ไม่ ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น!" "โอ้ พระเจ้า" ยูสตาฟพึมพำแบบนั้น และแรนก็พึมพำอีกครั้งว่า "นั่น...ไม่ใช่สิ่งที่ฉันหมายถึง" เมื่อฉันออกมาข้างนอก ฉันได้ยินเสียง และแรนก็โล่งใจ

ความเงียบในนั้นน่ากลัวเล็กน้อย ไม่ เป็นไรกับยูส แต่การเคาะนั้นน่ากลัวจริงๆ 'ฉันคิดว่ามันเป็นหนังสือของขวัญ' แต่เบลนเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วด้วยใบหน้าที่มีดมนและพูดว่า "คุณควรลงไปเร็วๆ นี่ อากาศไม่ปกติ" แรนมองขึ้นไปตามคำพูด และพระอาทิตย์ก็ไม่ปรากฏให้เห็น

พลังงานมืดและหม่นหมองหมุนเวียนไปตามแนวภูเขา "จะมีพายุหิมะไหม?" ยูสตาฟพยักหน้าและพูดกับคำพูดของเธอ "ฉันคิดว่าดีกว่าที่จะลงไปเร็วๆ นี่ ถ้าคุณถูกแยก-"

เขาขมวดคิ้วและผิวปาก อัศวินทุกคนสังเกตเห็นด้านนี้ ยูสตาฟพูดว่า "ทุกคนจับคู่กัน ถ้าพายุหิมะกระจายอยู่ตรงกลาง ทั้งสองเป็นทีม อย่ากังวลเรื่องอื่น ลงไปเอง" "เคารพ!" อัศวินตะโกนพร้อมกัน แล้วพวกเขาก็เริ่มจับคู่กัน ยูสตาฟบอกแรน "มาจับคู่กับฉัน" "โอ้ ใช่" 'ไม่ควรแยกกันหรือ? คิดไปคิดมา แรนก็รู้ว่าเธอไม่ใช่หัวหน้าครอบครัวเวลาซีอาอีกต่อไป

'มันดีในช่วงเวลาแบบนี้' แรนนั่งข้างยูสตาฟด้วยหมวก เบลนพูดว่า "ไปกันเถอะ" ยูสตาฟพยักหน้า แรนเริ่มกังวล 'ฉันสามารถขี่มาได้ที่นี่ไหม?'

เป็นไปได้ไหมที่จะวิ่งลงภูเขาหิมะด้วยพลังทั้งหมดที่คุณทำได้?

ยูสตาฟพูดราวกับว่าเขาอ่านใจของแรน "ยึดโคลนและรัดต้นขาของคุณ และ-จับแผงคอ" "หือ? แต่..." "มันแยกว่าที่จะดึงบังเหียนผิด ฉันจะดูคุณจับแผงคอ" แรนพยักหน้าและพูดว่า "ถ้ามันยากจริงๆ ฉันจะทำ" เบลนพูดว่า "ฉันจะไปก่อน ต่อไปคุณแรนจะตามฉันไป และท่านจะตามคุณ" แรนพยักหน้า เมื่อสายลมเริ่มแรงขึ้น

เสียงกึ่งไม้แห่งกระแทกทำให้หลังคอของฉันทงขึ้น "มาเลย!" เบลนเริ่มขี่ม้า และแรนก็ทำตาม 'อูยย!' ฉันคิดว่าฉันจะกีดกันของฉันทัน แรนกัดฟันของเธอ อย่างไรก็ตาม

ฉันไม่สามารถหยุดร่างกายทั้งหมดของฉันทันจากการสั่นได้

ม้าดูเหมือนจะสัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่กำลังมาเช่นกัน แต่แทนที่จะเป็นคำพูด ดวงตาก็เร็วกว่า ในทันที

ทุกที่ก็กลายเป็นมืดและหิมะเริ่มพัด มันไม่ใช่เกล็ดหิมะที่นุ่มฟูและใหญ่เหมือนขนนก แต่เป็นใบเล็กๆ 'ฉันลืมนึกไป!' แรนพยายามมองไปข้างหน้า แต่เธอมองไม่เห็นอย่างถูกต้อง
มาเริ่มวิ่งอย่างบ้าคลั่ง
สับสนมากขึ้นกับความจริงที่ว่าเจ้าของไม่สามารถควบคุมมันได้และฉันมองไม่เห็น 'มันหนาว หนาว หนาว' อุณหภูมิลดลงอย่างน่ากลัว แรนเริ่มสั่น
ความหนาวเย็นแทรกซึมเข้าไปในกระเปาะของฉันและเริ่มเจ็บ ตอนนั้นฉันตกใจมากกับสิ่งที่ฉันพูด "!!-" แผงคอลลิเนอร์ระหว่างถุงมือ และร่างกายเสียสมดุล ปากของเธอเปิดออก
แต่ไม่มีเสียงกรีดร้องออกมา ฉันตกใจมากจนไม่มีเสียงออกมา มาที่เบาขึ้นเร่งความเร็ว
แรนถูกลากผ่านหิมะโดยที่เท้าของเธอติดอยู่ในโคลนและแทบจะไม่ปล่อยออกมา "...."
นอนอยู่ในหิมะ แรนกระโดดขึ้นจากที่นั่น ร่างกายของเธอเต็มไปด้วยหิมะ
และเธอมองไม่เห็นด้วยแสงสีขาวอยู่ข้างหน้า ลูกบอลหิมะดูเหมือนจะกลายเป็นน้ำแข็ง
"เซอร์เบลน! ยูสตาฟ!!" เธอตะโกนสุดเสียง แต่พายุหิมะดังกว่า นอกจากนี้ ทุกครั้งที่ฉันหายใจ
คอของฉันดูเหมือนจะกลายเป็นน้ำแข็ง ปากของฉันถูกแช่แข็งในผ้าพันคอและเป็นน้ำแข็ง
แรนลุกขึ้นจากที่นั่นที่โซเซ ร่างกายของฉันเจ็บ มันไม่ใช่เพราะฉันล้ม แต่เพราะมันหนาว
ลมแรงทำให้ยากที่จะลุกขึ้นตรง "เบลน! ยูส!" เธอเริ่มเดินหลังจากตะโกน
มันไม่ชัดเจนว่าฉันไถลขึ้นหรือลง 'ฉันต้องเดิน ฉันต้องเดินต่อไป'
แรนคิดอย่างนั้นและคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เธอสามารถใช้ได้ในสิ่งของของเธอ
และพูดตะกุกตะกักและหมุนแขนของตะเกียงที่แขวนอยู่ที่เอวของเธอ มีแสงออกมา
แต่ไม่ทราบว่าจะมองเห็นได้ผ่านพายุหิมะหรือไม่ 'พายุหิมะเลวร้ายขนาดนี้หรือ?' ไม่
เคยมีพายุหิมะแบบนี้มาก่อนหรือเปล่า? knock, knock ตอนนั้น ผ่านเสียงพายุหิมะที่ดังหนัก
ได้ยินเสียงเคาะอย่างแม่นยำ แรนสั่นตัว "แรน!" จากนั้นมีคนจับแขนของเธอและยืนขึ้น
ดังนั้นแรนจึงงง "ยูส?" เมื่อเธอเรียกเขา ยูสตาฟก็โล่งใจ
ฉันคิดว่าเธอถูกแช่แข็งตายเพราะเธอไม่ขยับ "ฉันอยู่ห่างจากมา..." เมื่อฉันรู้สึกตัว
ความเจ็บปวดก็ยิ่งแยลง แรนพูดกระแทกกัน ถามยูสตาฟ "คุณเจ็บตรงไหนไหม?"
แม้ว่าเขาจะอยู่ใกล้ แต่เขาก็ต้องตะโกนเกือบจะได้ยินเสียง แรนพยักหน้าและพูดพร้อมกันว่า "ใช่"
ฉันไม่รู้ว่าฉันได้ยินหรือเปล่า แต่เมื่อแรนตอบ ยูสตาฟก็เริ่มลากเธอไป
แรนเดินโซเซในสายลมและตามเขาไป
ยูสตาฟรีบจับเธอขึ้นหลังม้าและปีนขึ้นไปบนหลังของเขาเอง แล้วเขาก็เริ่มขับ
แรนรู้สึกว่าการเจ็บปวดจางหายไป แทนที่จะเป็น ฉันเริ่มวิ่งนอน...

"แรน" ยูสตาฟจับไหล่ของเธอและเขย่าแรนขึ้น

จากนั้นความเจ็บปวดจากความหนาวเย็นก็กลับมาอีกครั้งเหมือนคลื่น "คุณนอนไม่ได้" "ฉันไม่นอน"
แรนพยายามลืมนึกไปโดยพูดอย่างนั้น ยูสตาฟถอนหายใจและยกมือขึ้น "เปลวไฟสีฟ้า"
เสาไฟสีฟ้าลุกขึ้น ยูสตาฟทำให้ม้าสงบลงและให้มันวิ่งต่อไป
เสาไฟสีฟ้านี้ซึ่งพุ่งขึ้นไปในอากาศนั้นมองเห็นได้ชัดเจนทุกที่ และอัศวินที่หลงทางก็เริ่มวิ่งตามมัน
แน่นอน ฉันสามารถเห็นเสาไฟนี้ในปราสาทฟ้า แรนกลายเป็นความฝันที่สะกดจิตเล็กน้อย
ความร้อนจากเสาไฟไม่ได้ทำให้เธออบอุ่นเลย ลึกเข้าไปในกำแพงน้ำแข็ง เมื่อฉันเห็นเสาไฟ
เสียงหอนก็ดังขึ้นในป่า ยูสตาฟเขย่าไหล่ของแรนอีกสองสามครั้งเพื่อปลุกเธอ เสาไฟวิ่งไปข้างหน้า
และยูสตาฟตามไปและทั้งสองก็มาถึงปราสาทฟ้า "ท่าน! คุณแรน!" คนรับใช้สะดุดออกมาจ.

นอกจากนี้ "นอกจากนี้ รันคือจุดอ่อนของฉัน และฉันไม่อยากเปิดเผยมันให้โลกภายนอกเห็น" "แต่-"
รันมองยูสตาฟด้วยสายตาไม่พอใจ "ยังไงก็ตาม
ฉันต้องพบรุธเพื่อรับการยอมรับอย่างเป็นทางการในฐานะเอิร์ล ยุธให้ฉันตำแหน่งนี้
แต่ทุกตำแหน่งต้องได้รับการอนุมัติจากจักรพรรดิอยู่ดี" "คุณลี้มไปแล้วหรือว่าเขาทำอะไรกับคุณ?"
"ฉันไม่ลี้ม" รันกล่าวหลังจากหายใจลึกๆ "แต่ฉันไม่อยากใช้ชีวิตโดยไม่เห็นใบหน้าของเขาสั้น"
เธอสังเกตเห็นมือออกไปและจับมือเขา ฉันรู้สึกได้ว่ายูสตาฟสะดุ้ง
"และฉันจะบอกคุณล่วงหน้าว่านี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ไซ่ ฉันรู้ ยังไงก็ตาม ฉันมียูสไซ่ไหม?"
ยูสตาฟกล่าวพลางจับมือเธอในทางกลับกัน "นั่นหมายความว่าอะไร?"
"มันหมายความว่าฉันเชื่อในยูส" ร่างกายส่วนบนของยูสตาฟเอียง เมื่อเห็นดวงตาที่ใกล้เข้ามา
รันเบิกตากว้างและลดลงเล็กน้อย ขนตาของรันสั้น ยูสตาฟกล่าวหลังจากยิ้มและจูบเธอที่ดวงตา
"ขอบคุณที่พูดแบบนั้น แต่คุณยังไม่สามารถไปกับฉันได้ ความเสี่ยงในการทิ้งลาซิอาไว้มากเกินไป
ฉันอาจจะมึนงงเหมือนกัน" เมื่อได้ยินคำพูดของยูสตาฟ รันอุทานและพูดว่า "ทั้งหมด..ตกลง"
ยูสตาฟหัวเราะและปล่อยมือเธอเมื่อเธอตอบอย่างอ่อนโยน "งั้นเราจะคุยรายละเอียดกันทีหลัง"
รันพยักหน้าให้คำพูดของเขา ฉันพูดไม่ออก เมื่อเขาจากไป รันกดริมฝีปากและถอนหายใจ
'ฉันคิดว่าคุณจะจูบฉัน' ทันทีที่ฉันคิด "ฉันขอโทษที่ไม่ได้ทำ" รันตะโกน "อ้อ!"
และเอามือทั้งสองข้างปิดหน้า "ไม่ ดินเถอะ รัน โรเมีย นี่ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม"
ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม แต่มันแตกต่างจากนั้นไซ่ไหม? เสี่ยงอีกเสี่ยงกระซิบในหัวของฉัน
ถ้ายูสตาฟชอบไซ่ เธอจะร้องไห้อย่างแน่นอน เพียงแค่ดีผู้เล่น 'โอ้ ไม่ ไม่ ดินเถอะ รัน'
รันคิดอย่างนั้นและกดหัวของเธออย่างแรง ลูมิแอร์กำลังรออยู่เมื่อเขาออกจากห้อง รันเงยหน้าขึ้น
"อา" "คุณรอนานแล้ว ขอโทษนะ" "ไม่ เรื่องของคุณเป็นยังงี้บ้าง?" "เอ่อ ฉันจะไม่ไปเมืองหลวง
ฉันจะอยู่ แต่ถ้าฉันจะได้เป็นเอิร์ล ฉันต้องเห็นหน้าเขาสักครั้ง" "คุณหมายถึงใคร?"
"จักรพรรดิองค์ใหม่" ความเย็นชาหล่นจากหน้าเสียงของรัน ทำให้ใบหน้าของลูมิแอร์ไม่ดีเช่นกัน
"เกิดอะไรขึ้น?" "โอ้ เอ่อ..." ฉันควรอธิบายยังงี้ดี? ฉันบอกลูมิแอร์จริงๆ คุณจะรู้ในที่สุด
แต่สิ่งที่ใกล้ที่สุดคือการได้ยินจากผู้รับผิดชอบ เมื่อฟังเรื่องราว
ลูมิแอร์พยายามควบคุมอารมณ์ของเขา "นั่นเป็นเหตุผลที่ยูสตาฟกังวล" "ฉันก็กังวลเหมือนกัน"
คำตอบของลูมิแอร์ออกมาเร็วมาก สำหรับเขา
มันไม่รู้สึกรึจริงที่จักรพรรดิเป็นชายบนเมฆเก้าและมีอำนาจมากแค่ไหน อย่างไรก็ตาม
เขารู้ว่าคนเหล่านั้นโหดร้ายแค่ไหนเมื่อพยายามบดขยี้คน ไม่ว่าลาซิอาจะเป็นดยุคมากแค่ไหน
เขาไม่ใช่จักรพรรดิหรือ? เป็นชีวิตที่ฉันกินดินอยู่ด้านล่าง
แม้แต่ผู้ที่ปกครองตนเองก็ถูกขุนนางข่มขู่ เพราะพวกเขาอยู่สูงขึ้นไปในอากาศ เช่นเดียวกับรัน
เธอก็เป็นคนสูงเหมือนดวงดาวที่ส่องแสง คนสูงที่ไม่สามารถเอื้อมถึงเธอได้
แต่รันจับมือเขาและจูบหลังมือของเขา ในฐานะมนุษย์ มันทำให้เขายืนขึ้นได้ 'ถ้าฉันทำได้...'
ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากพาเธอหนีจากจักรวรรดิไปไกลๆ แต่รันจะไม่หนี ลูมิแอร์ถอนหายใจยาว
รันยิ้มเบาๆ กับการถอนหายใจของเขา "ไม่ต้องกังวลมากก็ได้ มันจะได้ผล" "ฉันหวังอย่างนั้น"
จากนั้นลูมิแอร์ก็ยิ้มและก้มศีรษะ "ถ้าไม่ คุณก็มีฉัน" รันหัวเราะให้กับลูมิแอร์ที่กระพริบตา "โอเค
ฉันจะจำไว้" *** ยูสตาฟออกไปหนึ่งสัปดาห์ต่อมา "มันดีกว่าที่จะออกไปเมื่อยังมีน้ำแข็งอยู่"
เขาพูดแบบนั้น และรันเห็นด้วย มันยากที่จะวิ่งผ่านทุ่งโคลน หลังจากที่ยูสตาฟจากไป
ปราสาทก็รู้สึกว่างเปล่าอย่างไร้เหตุผล ยูสตาฟนำอัศวินแห่งเปลวไฟสีน้ำเงินไปครึ่งหนึ่ง
เขากล่าวหลายครั้งว่าเขาจะทิ้งเบลนไว้ข้างหลัง ยูสตาฟทิ้งเบลนโดยไม่ลังเลและพารอสไปแทน
เบลนพูดพลบปาก "บางทีอาจมีคนโง่อีกคนที่เดินผ่านดินแดนนี้" "อืม นั่นจริง" รันถอนหายใจ
ตอบแบบนั้น ถ้ามีการแข่งขัน ความรู้และประสบการณ์ของรันก็ชัดเจน
"แต่ก็จริงที่ฉันกังวลเกี่ยวกับยูสตาฟที่ขึ้นไปเมืองหลวง...." เธอไม่สามารถช่วยตัวเองได้อีกต่อไป
และสถานการณ์ที่แตกต่างไปจากที่เธออ่านทำให้รันกังวลมากขึ้น แต่คุณไม่ควรแสดงอาการเช่นนั้น
ยูสตาฟสร้างตำแหน่งใหม่ในฐานะผู้จัดการทั่วไปและมอบให้รัน

มันเป็นตำแหน่งเดียวกับรองหัวหน้าตระกูล

เธอตัดสินใจว่าเธอต้องให้กำลังใจมากเท่าที่เธอต้องทำงานเป็นหัวหน้าชั่วคราว ในความเป็นจริง
สิ่งต่างๆ ก็ยุ่งในไม่ช้า ดังนั้นร้านจึงทำงานเหมือนตอนไม้ เมื่ออากาศอุ่นขึ้น

ช่างเทคนิคคนแคะที่สัญญาไว้ก็หลังไหลเข้ามา "คุณสามารถสร้างสถานที่ของคุณเองได้" "ใช่ ใช่"
คนแคะพูดแบบนั้นและเริ่ม "ชุด" บ้านของพวกเขาอบอุ่นๆ เหมือน

พวกเขาตัดสินใจให้ห้องรับแขกที่ปราสาทฟ้า จนกว่าพวกเขาจะสร้างที่พักชั่วคราว

และพวกเขาทำให้พวกเขาเตรียมอาหารทุกวัน จากนั้นลิเดีย ช่างฝีมือเวทมนตร์บอกฉัน

"พวกเขาต้องการอยู่แยกกัน?" เมื่อฉันเข้าใจ ลิเดียพยักหน้า

"การอยู่ในคฤหาสน์ก็เป็นการพิจารณาที่ยิ่งใหญ่สำหรับท่านเจ้าเมือง ดังนั้นขอบคุณ

แต่คุณรู้ว่ากิลด์เครื่องทำความสะอาดเวทมนตร์กำลังเคลื่อนมาทางนี้ใช่ไหม?"

ฉันพยักหน้าให้คำถามของเธอ หลังจากการต่อสู้กับมาร์ควิสแห่งคามรอน

เขากดดันกิลด์เวทมนตร์อย่างหนัก

ดังนั้นช่างฝีมือจึงวิ่งออกจากกิลด์และเข้าสู่ดัชนีแห่งลาซีอาเพื่อสร้างหมู่บ้านเล็กๆ ฉันเต็มใจที่จะขา

ยคริสตัลน้ำแข็งและเชื่อมโยงพวกเขากับยอดดอกกุหลาบทองคำเพื่อให้พวกเขาสามารถขายงานเว

ทมนตร์ของพวกเขาได้ "ฉันจะสร้างกิลด์ใหม่ และฉันได้รับการแนะนำให้เป็นหัวหน้ากิลด์"

แก้มของลิเดียแดง แต่ดวงตาของเธอเป็นประกาย บทที่ 068 "โอ้? ลิเดีย นั้นเยี่ยมมาก!"

ฉันเบิกตากว้างและพูด หัวหน้ากิลด์?

ไม่นานมานี้เองที่เธอถูกเตะออกไปที่ลาซีอาเพราะเธอเป็นผู้หญิงวัยกลางคน

แต่ตอนนี้เธอเป็นหัวหน้ากิลด์ใหม่ "แต่กิลด์มีเพียงหนึ่งเดียวในแต่ละรายการใช่ไหม?"

ลิเดียยิ้มให้กับคำถามของฉัน "เราคือกิลด์ช่างฝีมือเวทมนตร์คริสตัลน้ำแข็ง"

ฉันอ้าปากเล็กน้อยและหัวเราะออกมา มันบังตา แต่ใช่ มันดูเหมือนอย่างนั้น

การดัดแปลงมานาหินและน้ำแข็งที่มีอยู่มีมิติที่แตกต่างกัน "ฉันเข้าใจ ฉันฉันจะให้อนุญาต

แม้ว่ามันจะน่าเศร้า แนนอน ดยุคแห่งลาซีอาจะปกป้องหัวหน้ากิลด์ใหม่อย่างแข็งขัน"

ไม่ใช่เรื่องธรรมดาที่ผู้หญิงจะช่วยเหลือกันในโลกที่ยากลำบากนี้หรือ?

เมื่อฉันพูดแบบนั้นและกระพริบตา ดวงตาของลิเดียก็แดง "ขอบคุณ ท่านเจ้าเมือง ไม่ เอิร์ล"

ลิเดียกล่าวต่อไปว่า "ฉันอยากจะฝากฟรานเชสไว้ในปราสาทนี้

หัวหน้าผู้ทำความสะอาดเวทมนตร์ของคุณเป็นสถานที่ที่ดี" เมื่อได้ยินคำพูด

ฉันเหลือบมองฟรานเชสที่ยืนอยู่ข้างๆ เธอ เด็กชายต่างกันไปในแต่ละวันหรือเปล่า?

เขาก็ดูเหมือนเมื่อเทียบกับตอนที่เขามาครั้งแรก นอกจากนี้

งานฝีมือเวทมนตร์ที่เขาสร้างขึ้นก็เป็นที่รู้จักกันดีว่ามีความละเอียดอ่อนและประณีต

มีช่วงเวลาที่เขาออกแบบเครื่องมือสมัยใหม่ที่ร้านกล่าวในคืนเดียว 'อัจฉริยะคืออัจฉริยะ'

"ฉันจะขอบคุณถ้าคุณอยู่" ฉันพูดแบบนั้นและยิ้ม "ขอบคุณ" ลิเดียกล่าวหลังจากโค้งคำนับ

"งานเวทมนตร์ที่คุณพูดถึงก่อนหน้านี้ก็เสร็จแล้วเช่นกัน" "จริงเหรอ?" "ใช่ เตาแบบพกพา ฟรานเชส

แสดงให้เห็น" ฟรานเชสรีบไปที่โต๊ะของเขาเมื่อเธอพูดอย่างนั้นและนำวัตถุสี่เหลี่ยมมา

มันมีขนาดประมาณหนังสือปกอ่อนและมีสีดำแวววาว ฟรานเชสกล่าว

"คุณสามารถใส่คริสตัลน้ำแข็งข้างๆ ได้"

เขาใส่คริสตัลน้ำแข็งหกเหลี่ยมที่ผ่านการแปรรูปลงในรูหนึ่ง "และกดปุ่มที่นี่เพื่อเปิดใช้งาน"

จากนั้นเตาแบบพกพาก็เริ่มเรืองแสงอย่างนุ่มนวลเป็นสีเหลืองอุ่น ฉันลูบมันด้วยมือของเธอ

มันร้อนเล็กน้อย แต่ไม่มากเกินไปที่จะสัมผัส "ถ้าคุณกดปุ่มอีกครั้ง มันจะร้อนขึ้น

และความร้อนจะพุ่งออกมาจนคุณไม่สามารถจับมันด้วยมือได้ และในกรณีนั้น แบบนี้--"

เขาดึงด้านข้างออกมาเพื่อดึงขาตั้งสี่ขาสั้นๆ ออกมา "คุณสามารถวางมันไว้รอบๆ" "น่าทึ่ง!

เราสามารถผลิตจำนวนมากและแจกจ่ายสิ่งนี้ได้ไหม?"

ฉันต้องการแจกจ่ายให้กับอัศวินสำหรับการฝึกฤดูหนาว เมื่อฉันคิดแบบนั้น

ฟรานเชสกล่าวด้วยใบหน้าที่สับสน "บางทีมันจะไม่ได้ผล เอิร์ล" "โอ้ จริงเหรอ?" "ใช่...

ฉันต้องวาดมันด้วยมือ มันใช้เวลามากในการวาดมันให้ซับซ้อน "อา..." รันพยักหน้า
รันก็รู้เช่นกันว่างานเวทมนตร์คือการแกะสลักฝุ่นเวทมนตร์ในเงินบนแผ่นเหล็กบางๆ "ฉันช่วยไม่ได้"
รันพยักหน้า พุดแบบนั้น ลิเดียกล่าว "เราสามารถทำให้เร็วขึ้นถ้าเรามีกิลด์ชักริด" "โอ้ ฉันเข้าใจ"
รันยิ้ม "เงินถ้าคุณต้องการอะไร บอกยูเลีย ผู้ช่วยฝ่ายบริหาร ฉันจะคุยกับคุณ" "เคราฟ"
เมื่อได้รับคำทักทายของลิเดีย รันก็ออกจากห้อง 'กิลด์ใหม่' ในที่ดินลาซีอา...ดี
ปัญหาค้างได้ได้รับการแก้ไข' แต่ฉันยังไม่ได้ยินจากยูสตาฟเลย รันรู้สึกหดหู่ใจเมื่อคิดถึงมัน
เธอจึงหันไปหาสิ่งอื่นอย่างรวดเร็ว "แต่อากาศดีขึ้นมากแล้ว" ลูมิแอร์พยักหน้าให้กับคำพูดของรัน
ต้นเดือนเมษายน แนนอนว่ามันคือฤดูใบไม้ผลิของลาซีอา ดังนั้นลมจึงไม่แสบอีกต่อไป
และน้ำแข็งและหิมะละลายจนเกิดเป็นพื้นดินที่เป็นโคลน แม้แต่ระหว่างหิมะที่ยังคงอยู่
หน่อสีฟ้าแหลมก็ขึ้นมา ส่งสัญญาณว่าฤดูใบไม้ผลิมาถึงแล้ว
ดอกหิมะก็ประดับด้วยดอกไม้ในแจกันสำนักงานของรันแล้ว
'ฉันแน่ใจว่าพวกเขามาถึงเมืองหลวงแล้ว' แต่ความคิดของรันกลับไปที่ยูสตาฟ
แม้ว่ามันจะเป็นโลกที่มีโซนการสื่อสารทางเวทมนตร์อยู่ แต่ขีดจำกัดระยะทางก็ชัดเจน
'มันเป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขได้หากสร้างหอส่งสัญญาณกลางถนน'
ดูเหมือนจะไม่มีใครอยากสร้างหอส่งสัญญาณ
'แนนอนว่ามันมีค่าใช้จ่ายสูง....และฉันไม่รู้ว่าหลักการมันคืออะไร'
ผลที่ตามมาคือไม่สามารถใช้เครื่องมือสื่อสารทางเวทมนตร์จากที่ไกลๆ เช่น
เมืองหลวงและลาซีอาได้ 'และไม่มีเวทมนตร์ในการเคลื่อนย้ายในโลกนี้'
มันเป็นสิ่งต้องห้ามมากกว่าการขาดเวทมนตร์ การย้อนเวลากลับ การนำคนตายกลับมา
สร้างบางสิ่งจากความว่างเปล่า
สิ่งเหล่านี้สามารถถูกกล่าวว่าเป็นเวทมนตร์ที่มหาปราชญ์โอเวเรียไม่ควรใช้
และแม้ว่าจะไม่มีใครแอบวิจัยพวกมัน แต่ดูเหมือนว่าจะถูกตราหน้าว่าเป็นไปไม่ได้
'เวทมนตร์คือการทำลายกฎของฟิสิกส์' รันบ่นเบาๆ คิดแบบนั้น อย่างไรก็ตาม
ปัญหาคือจดหมายระหว่างเมืองหลวงและลาซีอาต้องใช้เวลานาน
"มาสร้างนกส่งสารหรืออะไรสักอย่าง" เธอพิมพ์และรันพูดว่า "โอ้ เราสร้างอะไรแบบนั้นไม่ได้จริงๆ
เหรอ?" และทำให้ดวงตาของเธอเป็นประกาย
ฉันคิดว่าเราสามารถสร้างโดรนบุรุษไปรษณีย์หรืออะไรสักอย่าง 'ถามฟรานเซสทีหลัง' รันพยักหน้า
คิดแบบนั้น หลังจากนั้นฉันรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย ".....ฉันได้ยินมาว่าคุณจะไปดูปีใหม่" ดังนั้น
รันเข้าใจคำพูดของลูมิแอร์ในจังหวะที่ช้ากว่า "อะ?" เมื่อรันหันกลับมามองเขา
ลูมิแอร์ถามอีกครั้งโดยไม่แสดงอาการใดๆ "ฉันได้ยินมาว่าคุณจะไปดูสิ่งอำนวยความสะดวกทางน้ำ"
"โอ้ ใช่."

นอกจากนี้ มันเป็นตอนที่ฉันมาถึงเมืองหลวงที่ฉันได้แก้ไขลำดับการสืบทอด"
"มีคนดูที่การสืบทอดและแพร่ข่าวออกไป" เอลิสบิตปากเล็กน้อย "ฉันคิดว่าเป็นจักรพรรดินี"
คำพูดนั้นเป็นการคาดเดา แต่โทนเสียงนั้นแนนอน เอลิสสุดท้ายใจและพูดว่า
"เป็นเรื่องจริงที่ข่าวลือแพร่กระจายก่อนในหมู่ผู้หญิง เพราะเธอไม่เคยชอบแรน"
"นั่นเป็นสิ่งที่สามีของเธอสมควรได้รับ" ที่คำพูดของไซริส เอลิสตอบกลับด้วยการขมวดคิ้ว
"แต่ไม่ใช่ความผิดของแรนใช่ไหม?" "แต่เมื่อคิดดูแล้ว จักรพรรดิใหม่ได้ดึงมือของเขาออกจากแรน"
ไซริสหัวเราะเยาะและยูสตาฟพูดอย่างเย็นชา "ฉันไม่คิดอย่างนั้น"
"มันไม่ใช่แค่การดวลที่จักรพรรดิขโมยจากคุณ" ไซริสพูดอย่างขมขื่น
การปฏิบัติของจักรพรรดิใหม่ต่อดยุคแห่งลาซีาก็มีข่าวลือแพร่หลายในสังคมเช่นกัน
มันชัดเจนว่าเป็นเพราะการดวล ดังนั้นทุกคนจึงพูดกันว่าจักรพรรดิไม่รู้จักริทธิ์ของเขา
แต่ไม่มีใครพูดเรื่องนี้อย่างเปิดเผย ขณะที่ขีมา มาร์ควิสและครอบครัวขุนนางที่พบยุคแห่งลาซีอา
ทักทายมาด้วยการถอดหมวกออก ไซริสพูดว่า
"พรุ่งนี้จะมีข่าวลือมากมายว่าเราได้เดินเล่นกับดยุคแห่งลาซีอา" "โอ้? ไม่มีทาง"

เอลิซขมวดคิ้วและพูดว่า "มันจะเต็มไปด้วยชาวลือคีนนี่แล้ว" ยูสตาฟถามด้วยความรู้สึกเบื่อหน่าย "ชาวสังคมนั้นแพร่กระจายได้ดีขนาดนั้นหรือ-" "ลาซียาเป็นศูนย์กลางของการสนทนา? แน่นอันทองสองอย่าง" ที่คำพูดของเอลิซ ยูสตาฟกลืนน้ำลายสั่นๆ ไชรัสพูด "ตอนนี้เราจะพบกันบนถนนและสนทนา" "เราจะไปที่ไหน?" ยูสตาฟพยักหน้าไปที่คำพูดของเอลิซ "นั่นจะดีมาก" "ฉันรู้ที่ที่เหมาะสม" เอลิซยิ้มและเริ่มนำทาง ทั้งสามคนเดินรอบถนนซีดาร์หนึ่งครั้งและเข้าไปในร้านน้ำชาที่เอลิซแนะนำ ร้านน้ำชาที่ได้รับการลงทุนโดยกุหลาบทองคำเป็นสถานที่นัดพบยอดนิยมในปัจจุบัน ไม่ใช่บูติก ภายในที่หรูหราเหมือนคฤหาสน์ขุนนางเต็มไปด้วยสิ่งประดิษฐ์วิเศษ ทำให้ทุกที่นั่นพอใจ ชั้นแรกของอาคารสองชั้นสามารถเข้าถึงได้โดยครอบครัวขุนนาง และชั้นสองสามารถเข้าถึงได้เฉพาะขุนนางที่มีตำแหน่งสูงกว่าคอนด์ ดังนั้น ชั้นสองที่มักถูกยกขึ้นมีช่องว่างกว้างระหว่างโถะและถูกแบ่งอย่างเหมาะสมด้วยพาร์ติชันสูง หลังจากนั่งลงและสั่งชาเย็น เอลิซหลับตาและพูดด้วยความเปลือยเปลี่ยวกับลมเย็น "การปฏิสนธิด้วยน้ำแข็งทำให้ชีวิตในฤดูร้อนง่ายขึ้น" "ทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณเรน" เอลิซถามอย่างระมัดระวังที่คำพูดของยูสตาฟ "มันเป็นชาวลือ - ว่าคริสตัลน้ำแข็งทั้งหมดที่จัดหามาให้กับพระราชวังถูกตัดขาด" ยูสตาฟยิ้มที่คำพูด เอลิซรู้สึกขนลุกตามความเย็น ไชรัสแลบลิ้นออกมาด้วยความประหลาดใจ "มันเป็นเรื่องจริงเหรอ?" "คุณต้องไม่รีบเข้าไปในพระราชวังด้วยแร่ธาตุที่มีมานานที่ไม่ระบุจากที่ดินที่ไม่ได้รับอนุญาต ไม่ใช่ยุค" ยูสตาฟพูดเช่นนั้นและฝั่งตัวเองลึกลงไปใ้ในเก้าอี้ "ไม่ใช่เหรอ?" "ใช่" ไชรัสตอบและคิดสั้นๆ ว่าครอบครัวจักรพรรดิจะบ้าขนาดไหน มันน่าหงุดหงิดที่จะจินตนาการถึงชีวิตที่ไม่มีคริสตัลน้ำแข็ง - และมันเป็นฤดูกาลสังคมนาบอลกำลังจัดขึ้นที่พระราชวัง และคุณไม่สามารถใช้สิ่งประดิษฐ์วิเศษใดๆ ได้? ฉันเกือบจะรู้ว่ามันจะเป็นอย่างไร เพราะถ้าคุณทำอะไรผิด มันอาจเป็นสงครามเต็มรูปแบบกับครอบครัวจักรพรรดิ คุณคิดว่าจักรพรรดิจะโศกเศร้าไหม? ไชรัสคิดถึงธู ทุกคนรู้แล้วว่าเขาน่ากลัวแค่ไหนเมื่อเขากลายเป็นจักรพรรดิ นอกจากนี้เกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของจักรพรรดินี ไชรัสพูดว่า "การตายของจักรพรรดิ" ยูสตาฟเงยหน้าขึ้นและมองไชรัส "มันเป็นการตายตามธรรมชาติ?" เอลิซสะดุ้ง เธอพยายามอดทนจากการเกือบจะตะโกน 'ที่รัก!' โดยไม่รู้ตัว สีหน้าของยูสตาฟถูกลบออกจากใบหน้า เขาเลือกคำพูด "เขาเป็นคนตรงไปตรงมา" "ใช่ แต่เป็นแบบนั้นในตอนเช้า?" "ความตายเป็นสิ่งที่ยุติธรรมสำหรับทุกคน" "แน่นอน แต่..." ไชรัสขมวดคิ้ว ทันใดนั้น ด้านหลังปาร์ตีมีเสียงเคาะเบาๆ บนต้นไม้ และคนรับใช้ก็ขึ้นมาพร้อมกับชุดน้ำชา วางชุดน้ำชาบนโถะ และถอยกลับ ยูสตาฟจิบชาเย็นและพูดว่า "แต่ฉันเห็นด้วย" เอลิซเบิกตากว้าง เธอเคลียร์เสียงและพูดอย่างร่าเริง "คุณเคยบอกฉันเรื่องเลือด และคุณสองคนกำลังบอกฉันเรื่องน่ากลัวจริงๆ ในที่นี้" ไชรัสยิ้มและโอบไหล่เธอและจูบเธอที่แก้ม "ถ้าคุณกลัว ภรรยาของฉัน ฉันจะหยุด" "กรุณาทำ" เอลิซลูบแก้มของเธอ หลังจากนั้น ทั้งสามคนไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้อีก และการสนทนาก็ไปสู่หัวข้อปกติ ยูสตาฟรู้สึกคุ้นเคยกับชาวลือที่เป็นอันตรายที่เอลิซบอกเขาเกี่ยวกับแรน คนที่ไม่รู้อนาคตของแรนถูกบอกว่าแรนถูกลบออกจากลำดับการสืบทอดของลาซียา และพวกเขาเกินจริงจินตนาการทุกประเภทและบอกเรื่องราวๆ เกี่ยวกับแรน "และยังมีชาวลือมากมายเกี่ยวกับคนที่ยูสตาฟจะแต่งงานด้วย ผู้สมัครที่ใหญ่ที่สุดคือสาวน้อยยุคแห่งอัลลา และมาร์ควิสแห่งนามิยา" รอยยิ้มของยูสตาฟเต็มไปด้วยสารหนู "ฉันได้รับเชิญหลายครั้ง เธอดูเหมือนจะยินกรานอย่างไร แต่มีชาวลือแบบนั้นไหม?" "ใช่ เด็กสาวสวย แม้แต่ลาซียา? แน่นอ เธอเกลียดฤดูหนาว แต่เป็นปัญหาที่แก้ได้เมื่ออยู่ในซุ้มสีเขียว" มันเป็นการประเมินที่ไม่เกี่ยวข้องแต่ถูกต้อง "ฉันไม่ได้คิดแบบนั้น" "นั่นคือสิ่งที่ชายหนุ่มทำ" เอลิซแอบมองเขา พูดเช่นนั้น ยูสตาฟเสริมคำพูดให้กับสายตาของเธอ

"เพราะฉันมีคนอื่นที่ฉันชอบแล้ว" คำพูดนั้นทำให้เอลิสยิ้มกว้าง "ฉันจะไม่ถามว่าเป็นใคร" "ขอบคุณสำหรับสิ่งนั้น" ยูสตาฟตอบ และใช้รหัสพิมพ์ "ฉันอยากรู้..."

เขาถูกแทงที่ซี่โครงโดยภรรยาของเขา หลังจากเวลาชามากๆ นั้น ยูสตาฟกลับไปที่พักที่ชุ่มชื้น เย็น แนนอน ฉันคิดว่ามาร์ควิสใช้รหัสและภรรยาของเขาจะกลับมาด้วยกัน

แต่ทั้งสองคนตกลงไปเพราะมีเรื่องอื่นเกิดขึ้น มันหายากคายพอ

แต่ยูสตาฟไม่ได้พูดอะไรมากเพราะนั่นคือสิ่งที่เขาทำไปแล้วโดยไม่พูดอะไร ตามตรง

ฉันไม่เกลียดลักษณะนั้นเลย เมื่อฉันกลับไปที่พักที่ชุ่มชื้น เย็น บรรยากาศของคฤหาสน์สดใส

'เป็นเพราะฉันไม่อยู่ที่นี้?' ด้วยความคิดนั้น ยูสตาฟถอดเสื้อแจ็คเก็ตออกให้รอล์ฟที่ยืน

"คุณได้ยินข่าวจากปราสาทฟ้าไหม?" เมื่อถูกถามโดยยูสตาฟ รอล์ฟเข็ดเสียวหัวเราะและพูดว่า

"ยังไม่มี" ยูสตาฟเอานิ้วจิ้มหน้าผากโดยไม่รู้ตัว มันนานมาแล้วที่เขาส่งจดหมาย

โดยปกติแล้วมันถึงเวลาที่เรนจะตอบกลับ ไม่ว่าถนนจะเป็นโคลนแค่ไหน มันก็สายมาก

'คุณโกรธไหม?' เพราะฉันส่งจดหมายเข้าไป? คิดอย่างนั้น ฉันรู้สึกประหม่าเล็กน้อย

ยูสตาฟถอนหายใจและนั่งบนโซฟา ฉันไม่ได้ตั้งใจจะขอมันจากเรน ฉันแค่ไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร

มีจดหมายมากมายที่เขาทิ้งไปขณะเขียน

ยูสตาฟพบว่า การเขียนจดหมายเป็นเรื่องยากมากในครั้งแรก หลังจากทั้งหมด

สิ่งที่เขาส่งคือจดหมายรายงานที่ระบุเพียงกรณี สิ่งเดียวที่เขาทำได้อีกคือเพิ่ม "ฉันอยากเจอเธอเป็น PS" 'แต่เรนไม่รู้ถ้าฉันไม่พูดอย่างตรงไปตรงมา'

แต่ดูเหมือนจะไม่หมายความว่าฉันล้มเหลวขณะเขียนจดหมาย

จากนั้นมีคนปิดตาของเขาจากด้านหลัง "ใครเอ่ย?" ที่คำถามร้ายแรง

ยูสตาฟประหลาดใจมากจนแข็งทื่อในขณะนั้น มือที่ปิดตา ยูสตาฟจับข้อมือและพิมพ์ "เรน.....?"

เมื่อเรนถูกเรียกว่า "เรน" ไม่ใช่ "นูนิม" ใบหน้าของเธอแดงขึ้นเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว มันเป็น 'เรน'

ที่นุ่มนวลและหวานมาก เธอแกล้งทำเป็นสงบและปล่อยมือและหัวเราะ "ถูกต้อง"

"คุณมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง?" "คุณบอกว่าคุณคิดถึงฉัน? นั่นคือเหตุผลที่ฉันมาวิ่ง" เรนพูด

ขณะที่เธอกำลังจะหัวเราะและเดินออกไป แต่ยูสตาฟไม่ปล่อยข้อมือของเธอ "ยูส

ถ้าคุณไม่ปล่อยฉัน ฉันไม่สามารถกลับไปที่พักได้" ที่คำพูดนั้น

ยูสตาฟปล่อยมือของเธอและดึงเธออย่างรวดเร็วรอบทิวาแขนทันทีที่เธอหันกลับ "ยูสตาฟ"

เธอขมวดคิ้วและทำหน้าดุ แต่เรนสบตากับเขา ดวงตาของเธอสั่นโดยไม่รู้ตัว "ฉันคิดถึงคุณ"

เรนโอบและมองขึ้นอีกครั้งที่เสียงที่ทำให้รู้สึกจุกจิกเหนือหัวของเธอ "นั่นคือเหตุผลที่ฉันมา

ทำไมคุณถึงส่งจดหมายเข้า?" "มีหลายสิ่งที่เกิดขึ้น..." พิมพ์ ยูสตาฟขมวดคิ้วเล็กน้อย

มันเป็นเพราะเขาคิดว่างานของเขากับรุสยังไม่มีเสร็จสิ้น "ฉันไม่คาดคิดว่าคุณจะมาถึงแบบนี้"

"แนนอน ยูสตาฟขอให้ลาซียา แต่ฉันคิดว่ามันจะโอเคที่จะมาถึงจุดนี้

เพราะสิ่งสำคัญในฤดูใบไม้ผลิสิ้นสุดลงแล้ว ทุกคนเห็นด้วย" "อย่างนั้นหรือ?"

เมื่อคำตอบของเขาไม่ชัดเจน เรนก็เปลี่ยนเป็นเปรี้ยวโดยไม่รู้ตัว "มันดีที่ฉันมาอยู่ที่นี้ไหม?

คุณไม่ชอบมันหรือ?" ยูสตาฟหัวเราะที่คำพูดของเรน "ฉันไม่สามารถเกลียดมันได้"

คำพูดนั้นทำให้เรนรู้สึกดีขึ้น เขาถาม "แล้วมาร์ควิสใช้รหัสและภรรยาของเขาในวันนี้..."

"ฉันขอให้ลิซซีทำ ฉันอยากให้เธอออกไปข้างนอกสักครู่ ในระหว่างนั้นพวกเขาก็รีบเข้ามา"

ยูสตาฟกระซิบในคำพูดของเธอ "ฉันไม่สามารถเอาชนะเรนได้จริงๆ" "คุณจะชนะหรือ?"

เมื่อเรนกระพริบตาด้วยใบหน้าไร้เดียงสา ยูสตาฟโน้มตัวลงและจูบเธอที่หน้าผาก "ไม่มีทาง"

เรนหน้าแดง แต่เธอลุกขึ้นยืนแกล้งทำเป็นไม่พูดอะไร "การดัดแปลงนำแข็งไปยังพระราชวังหยุดลง

มันถึงเวลาที่เราหมดสต็อกแล้ว ตามที่เลเวรีกล่าว การประท้วงของจักรพรรดินั้นมหาศาล"

"นั่นคือสิ่งที่เราต้องการ และพวกเขาก็ถูกขาดมันอีกปีหนึ่ง ดังนั้นฉันจะต้องฟังเรื่องนี้"

เรนพยักหน้าทีคำพูด ยูสตาฟยื่นมือออกและจับมือเธอ "การเดินทางของคุณไม่อันตรายหรือ?" "ใช่

มันดี มันอันตรายอะไร?" เรนยิ้ม หลังจากความเงิบสนั่น ยูสตาฟพูด "แล้วการคุมกันล่ะ?"

"ฉันพาลูมิแอร์มา" พูด เรนเหลือบมองยูสตาฟ เรนรู้ว่าเขาไม่คิดดีกับลูมิแอร์ด้วยเหตุผลบางอย่าง

"ฉันเห็น" แต่ยูสตาฟเพียงพยักหน้าและไม่พูดอะไร แรนหัวเราะและพูด
"และฉันนำดาบใหม่มาให้ยูสตาฟ" "ดาบใหม่?" "ใช่
คุณจำโลหะที่ฉันส่งมอบให้คนแคระจากภูเขาด้าได้ไหม? มันเรียกว่านาเดียม" "มันดีขึ้นเรื่อยๆ"
"เจตुरานาดาบที่ทำจากมันมา มันเป็นดาบที่ยอดเยี่ยมที่ฉันเห็น ดังนั้นฉันคิดว่ายูสจะชอบมันด้วย"
ที่คำพูด ยูสตาฟพูด ขณะเล่นกับดาบที่เอวของเขา "ฉันไม่อยากเปลี่ยนดาบของฉัน" "อะไร?"
"มันเป็นของขวัญจากนูนิม" ที่คำพูดของยูสตาฟ แรนพูดไม่ออก ยูสตาฟยิ้มเมื่อเห็นแรนยื่นเจียบๆ
"แต่คุณอยากให้ฉันรับมันไหม? มันเป็นของขวัญจากนูนิม และมันเป็นของขวัญจากแรน"
"อะไร...อะไรคือ--" เขาพูดแทบไม่ออก บ่น และแรนเรียกคนรับใช้ของเธอให้นำดาบมา
หลังจากเปิดกล่องเพื่อตรวจสอบดาบ ยูสตาฟอุทานเบาๆ
มันเป็นดาบที่แตกต่างจากดาบของเอลฟ์โดยสิ้นเชิง
ถ้าเอลฟ์สร้างดาบและได้รับแรงบันดาลใจจากจิตวิญญาณของป่าและศิลปะ
ฉันควรจะพูดอะไรเกี่ยวกับดาบของคนแคระ? มีเจตนาฆ่า
ยูสตาฟชื่นชมพลังงานที่คมชัดและความงามที่มาจากการตัด ทำร้าย และฆ่าอย่างซื่อสัตย์
ยูสตาฟพูดขณะใส่ดาบลงในเข็นเซอร์ธันน "แรนพูดถูก นี่เป็นดาบที่ยอดเยี่ยม."

"คุณชอบมัน" ดิโมเดียปิดปากหัวเราะคิกคัก และรับตอบอย่างเขินอาย "ไม่จำเป็นต้องเป็นแบบนั้น"
"นี่คือทั้งหมดที่ฉันอยากพูดถึง" ด้วยรอยยิ้มเมื่อรันพูดจบ
ดิโมเดียจับชายกระโปรงของเธออย่างสง่างามและกล่าวว่า "เคารพ" "นายท่าน" ลูมิแอร์เรียกรันเบาๆ
จากนั้นเมื่อรันมองไปที่เขา ลูมิแอร์กล่าวว่า "ฉันขอคุยกับคุณตามลำพังได้ไหม?" บทที่ 075
รันพยักหน้า "แน่นอน" เมื่อเธอกระพริบตา ดิโมเดียหันไปมองลูมิแอร์ขึ้นลงและออกจากห้องนอน
รันหัวเราะและกล่าวว่า "เกิดอะไรขึ้น?" "ไม่ ไม่มีอะไรแตกต่าง" ลูมิแอร์มองรันอย่างเจียบ ๆ
เธอกำลังมองเขาด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตรเหมือนเคย "ถ้า ถ้า-" ลูมิแอร์ขุดคำพูดของเขา
ถ้าฉันกอดคุณในบ่อน้ำ- คำพูดไม่ได้ออกมาเหมือนติดอยู่ที่ปลายลิ้นของเขา
ลูมิแอร์ยิ้มอย่างหมดหวัง "ไม่ ไม่มีอะไร" "อะไรนะ? อะไรนะ? อย่ารู้สึกกดดันและพูดออกมา"
รันเบิกตากว้างและกระตุ้นลูมิแอร์ ลูมิแอร์กล่าวด้วยรอยยิ้ม "ไม่ คุณกำลังออกไปกับดยุค
และฉันคิดว่าคุณจะอยู่ในลาซียา" "โอ้ นั่น" รันกล่าวและยิ้มอย่างขมขื่น
ลูมิแอร์ถามช่องว่างโดยไม่พลาด "คุณมีอะไรไหม?" "หือ? ไม่มี ไม่มีอะไร" รันส่ายหัว
และถามอย่างยังสงสัย "นั่นคือทั้งหมดที่คุณมีจริง ๆ หรือ? ถ้ามีอะไรอย่างอื่นล่ะ?"
"คุณจะทำอะไรถ้าคุณถูกทิ้ง?" "หือ?" รันเบิกตากว้าง ลูมิแอร์กล่าวด้วยการสั่นมืออย่างโกรธ "แค่
สมมติ ฉันไม่ได้บอกว่าคุณทำ" ที่คำพูดของลูมิแอร์ รันกล่าวว่า "ใช่" และถูดางของเธอ
"ฉันจะร้องไห้ ตอนนี" "คุณจะร้องไห้?" "ใช่ ฉันจะร้องไห้จนตาแดง ฉันจะโกรธ และฉันจะบ่นทุกที่
ฉันคิดว่ามันจะดีขึ้นถ้าฉันร้องไห้และด่า?" "แน่นอน" ลูมิแอร์หัวเราะ "ฉันเข้าใจ" "แต่ทำไม?"
รันมองใบหน้าของเขอย่างระมัดระวัง หมายความว่าอย่างไร ลูมิแอร์ถูกทิ้งโดยใคร? ไม่
ฉันเศร้าที่ชีนาและเขาไม่สามารถ แต่พวกเขาแยกกันอยู่แล้ว นั่นไม่ยุติธรรมเกินไปหรือ?
ลูมิแอร์มองใบหน้าของรันอย่างเจียบ ๆ มองตรงไปที่ดวงตาสีมรกต ลูมิแอร์กล่าวว่า
"ฉันรู้สึกเหมือนฉันถูกทิ้ง" รันอ้าปากกว้างและเปิดแขนของเธอ
"ฉันคุณสามารถร้องไห้ในอ้อมแขนของฉัน!" ที่คำพูดของเธอ ลูมิแอร์เบิกตากว้างและหัวเราะออกมา
จากนั้นเขาก้มลงและวางหน้าผากบนไหล่ของเธอ เสียงหัวเราะยังคงไหลออกมา "จริง ๆ
นายท่านเป็นคนแปลก" "ใช่ ฉันคิดเช่นนั้นด้วย" ลูมิแอร์หัวเราะอีกครั้งเมื่อรันพึมพำ
เสียงหัวเราะสงบลงและเจียบ และรันยื่นมือออกไปและตบหลังเขา หลังจากเวลานาน ลูมิแอร์ยกขึ้น
แต่ไม่มีน้ำตาในดวงตาของเขา "ขอบคุณสำหรับการปลอบใจ คุณเป็นคนเดียว" "ไม่เป็นไร
คุณจะพบคนที่ดีกว่า" รันตบหน้าอกของเขาและยืนยัน "ฉันไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้"
เมื่อลูมิแอร์พึมพำ รันส่ายหัว "ไม่ มันไม่ใช่ ลูมิแอร์จะพบคนดีแน่นอน" "...ขอบคุณ" หลังจากตกลง
ลูมิแอร์ยิ้มเบา ๆ *** "เดท!" ดวงตาสีอำพันของเอลิสเปล่งประกายเหมือนถูกไฟ "โอ้ พระเจ้า
จริงหรือ? จริงหรือ?" "ใช่ จริง ๆ" รันอาย แต่ตอนนี้เธอชินกับมัน ตอบอย่างมั่นใจ จากจุดหนึ่ง

ทั้งสองพูดคุยกันอย่างสบาย ๆ เอลิสหัวเราะคิกคักและกล่าวว่า "ตามคาด ฉันรู้ใช่ไหม?" "อะไร?" "ฉันคิดว่ายุคแห่งลาซียาจะจับฉัน" "จริงหรือ? ตั้งแต่เมื่อไหร่?" เมื่อรันทาม เอลิสตอบ "ตั้งแต่เราไปฝึกนิกด้วยกัน" และรันทอบ "ฉันไม่รู้เลย" ฉันไม่รู้เลย ไม่ ฉันไม่ได้คิดแบบนั้นเลย เอลิสพยักหน้าตอบรับ "ฉันรู้แล้ว แปลกที่ฉันไม่คิดว่าเธอจะเป็นเป้าหมายของคนอื่น นั่นคือความสวยงามของเธอ" รันทหัวเราะกับคำชม "ขอบคุณสำหรับนั้น ใช่ ฉันไม่เคยคิดแบบนั้นแน่นอน" ถ้ายูสตาฟไม่โยนบอลเร็วแบบนั้น เธอคงยังไม่รู้ 'แต่เมื่อคิดถึงมัน คุณรู้ไหม ยูสตาฟเกาะติดเกินไป' รันทขมวดคิ้วเล็กน้อยหลังจากคิดถึงมัน "ไม่ เมื่อเทียบกับตอนนี้ มันเป็นการควบคุมตัวเอง" ตั้งแต่เธอตัดสินใจที่จะเป็นคู่กับเขา การสัมผัสทางกายของยูสตาฟเพิ่มขึ้นอย่างมาก รันทคิดว่ามันเป็นการโล่งใจที่มีอากาศเย็น ไม่ร้อนแม้จะใกล้กัน หัวเราะ เอลิสกล่าวว่า "จินคุณจะมางานบอลที่เคาน์เตสลิเชลล์อดติมีครั้งนี้ไหม? รันทได้รับเชิญด้วยหรือเปล่า?" รันทพยักหน้า "ใช่ ฉันได้รับเชิญ" เคาน์เตสลิเชลล์อดติเป็นที่รู้จักว่าเป็นผู้นำทางสังคม ใช้งานปาร์ตี้ของเธอ เกมส่วนใหญ่เป็นคู่ ดังนั้นจึงมีคู่ที่ไม่ตั้งใจแน่นอน มันเป็นที่นิยมกับคู่ที่มีอยู่ ดังนั้นงานบอลของเธอจึงแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับเชิญในฤดูกาลสังคม "ฉันมากับเคท และรันทมากับดยุค?" รันทตอบเบา ๆ "ใช่" และพยักหน้า เอลิสยิ้มอย่างตื่นเต้น "ฉันรอคอยมัน" "ฉันก็เช่นกัน" ฉันไม่เคยทำแบบนี้มาก่อน และคุณไม่เคยเห็นยูสตาฟมาก่อน มันสนุกและน่าตื่นเต้นมากที่มีทั้งสองคนด้วยกันครั้งแรก ครั้งแรกเป็นสิ่งพิเศษ เอลิสเงยหน้าขึ้นขณะที่เธอจ้องมองใบหน้าของเธอ "แต่ทำไมคุณถึงเดทกันเท่านั้น? ไม่ดีกว่าที่จะหมั้นกันหรือ? ไม่ว่ามันจะเป็นความสัมพันธ์ง่าย ๆ ก็จะมีข่าวลือมากมาย" ที่คำพูดของเอลิส รันทกล่าวว่า "ใช่" และยิ้มอย่างอึดอัด เอลิสยกไหล่ "แน่นอน ฉันจะไม่ถามถ้าคุณไม่ต้องการ แต่ฉันชอบเขาและเขาชอบคุณ และฉันไม่รู้ว่ามีอะไรผิดพลาด" เอลิสกล่าว เอียงตัวใกล้ ๆ "เป็นเพราะข่าวลือไม่ดีหรือเปล่า? เช่น 'ฉันกลัวข่าวลือไม่ดีของฉันจะมาถึงคุณ' โอ้ พระเจ้า นั่นคือสิ่งที่มันเป็น?" รันทหัวเราะออกมาเพราะเอลิสจับมือทั้งสองแน่นและพูดในโทนการแสดงเมื่อเธอเล่น "ด่า" ในกลาง รันทส่ายหัว "ไม่ ไม่ใช่แบบนั้น" "จิน?" "นั่น-" รันทมีท่าทางสงสัย "คุณคิดว่ายูสตาฟจะเปลี่ยนใจไหม..." หลังจากพูด รันทรู้สึกโง่มากจนเธอปิดปาก มันรู้สึกเหมือนกันสำหรับเอลิส ดังนั้นเธอจะพริบตาใหญ่สองสามครั้งและถาม "คุณเห็นสัญญาณนั้นไหม?" "หือ?" "ไม่ เมื่อฉันได้ยินจากรันท เขารู้สึกเหมือนเป็นคนเจ้าชู้ที่จะเปลี่ยนใจในขณะหนึ่งและเขาจะเปลี่ยนใจเร็ว ๆ นี้ ดังนั้นรันทรู้สึกอย่างนั้นจากที่ไหน?" "ไม่ ยูสตาฟ....ไม่ใช่ผู้ชายที่แสดงสัญญาณของ....." "จิน นั่นแปลกแน่นอน เมื่อคุณมีความสุข คุณบอกว่าคุณกังวล - รันทแตกต่างเล็กน้อย อืม...สิ่งที่คุณสมมติว่าจะเกิดขึ้นแล้ว..." คำพูดของเอลิสเจาะแค้นและรันทกะพริบตา "อย่างนั้นหรือ....?" "ใช่แน่นอน" เอลิสกล่าวเสริมอย่างจริงจัง "และนั่นไม่ใช่ความสุภาพใหญ่ต่อดยุคหรือ?" ไม่มีการโต้แย้งต่อข้อโต้แย้ง "นั่นจริง" รันทพยักหน้าเบา ๆ และเอลิสยิ้ม "แน่นอน รันทใกล้ชิดกับดยุคมากกว่าฉัน ดังนั้นอาจมีสิ่งอื่นที่คุณรู้สึก" "ไม่ มันช่วยมาก คุณช่วยมาก" รันทพยักหน้าอย่างลึกลับ "นั่นโล่งใจ" เอลิสยิ้ม เธอกล่าวด้วยนิ้วไขว้กัน "ฉันรอคอยงานบอลของเคาน์เตสลิเชลล์อดติ มันสนุกเมื่อปีที่แล้วด้วย" "คุณรู้ว่ามันเป็นอย่างไร" "อืม ปีนี้ทำอะไร?" ทั้งสองหัวเราะและพูดคุยด้วยความคาดหวัง *** โอลิเวียผล็อยตาตามข้างที่เดวานนำมา "คุณน่าจะไรมาด้วย?" เดวานนั่งลงและกระซิบเบา ๆ ที่คำพูดของเธอ "ฉันได้ยินข่าวลือว่าฉันดีเป็นพิเศษที่นี่ ดังนั้นฉันสร้างมันขึ้นมา มันเป็นยาที่ทำให้เด็กฟังดี ไม่มีคู่ไหนที่ไม่มีลูกตั้งแต่กิน" "ขอบคุณ แต่ฉันสบายดี" เดวานพยักหน้าทีคำพูดของโอลิเวีย "คุณบอกว่าคุณสบายดี ฉันรู้ แต่..." เดวานขมวดคิ้วเบา ๆ "เราไม่สามารถเก็บข่าวลือจากการร่ำไห้ได้" "ฉันได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างพระองค์และดยุคแห่งลาซียา จริงไหม?" "อันไหนจริง?"

เดवानจ้องมองน้องสาวของเขา ในที่สุดมันคือโอลิเวียที่เปิดปากก่อน

"ถ้าคุณถามว่าเราต้องการสงครามเต็มรูปแบบ จริงไหม?" บ๊ิง! เดवानดีดด้วยฝ่ามือและกัดฟัน

"เขาทำได้ไหม? พวกเลซียไม่มีมารยาท ไม่มีอะไร" "แต่ก็จริงที่รูธทำผิด

ความสัมพันธ์ระหว่างเลซียและราชวงศ์เป็นแบบนี้ใช่ไหม?" "อย่างไรก็ตาม"

ความโกรธของเดवानยังคงอยู่ เขาถาม "คุณสบายดีไหม? เขาไม่ข่มขู่คุณด้วยเหรอ?" "ฉันสบายดี"

โอลิเวียยิ้มเบา ๆ จากนั้นเธอก็มาลงและกล่าวว่า "พี่ชาย ฉันมีบางอย่างจะบอกคุณจริง ๆ" "ใช่

บอกฉัน" "ดูเหมือนว่าจักรพรรดิยังไม่ปล่อยเจ้าแห่งเลซีย เอิร์ลแห่งโรเมีย"

ดวงตาสีม่วงของเดवानเปล่งประกาย เขาไม่ลืมว่าจักรพรรดิทำให้น้องสาวของเขาอับอายเพื่อเธอ

ริมฝีปากของโอลิเวียสั่น "และยิ่งกว่านั้น ฉันยังไม่มีลูกเลย คุณบังเอิญ..."

เดवानจับมือโอลิเวียอย่างแน่น "มันไม่เคยเกิดขึ้น! ถ้าพระองค์มีสติ

เขารู้ว่าการสืบทอดที่ถูกต้องสำคัญแค่ไหน" 'เขาไม่มีสติแบบนั้น' โอลิเวียคิดเช่นนั้นและดูเศร้ายิ่งขึ้น

"ดังนั้นฉันห้ามเขา และเขายกมือขึ้นกับฉัน" "...อะไรนะ.....?" เสียงของเดवानต่ำลง เธอคือทองคำ

หยก น้องสาว แต่เขาเลี้ยงโอลิเวียด้วยความเอาใจใส่เหมือนลูกสาวของเขาเอง

"เขาวางมือบนคุณ?" เสียงแตกด้วยความโกรธ น้ำตาของโอลิเวียไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

เดवानจับมือเธออย่างแน่น เสียงของเขาดูเหมือนกระซิบ "พ่อของเขาไม่ให้ลูกด้วยเหรอ?"

โอลิเวียกะพริบตาและพยักหน้า น้ำตาไหลลงแก้มอีกครั้ง "ใช่ เขาทำ"

เดवानลุกขึ้นจากที่นั่งและกล่าวด้วยเสียงร่ำ

"เอิร์ลแห่งโรเมียอยู่ภายใต้การปกป้องของดยุคแห่งเลซีย พระองค์จะไม่มีวันแตะต้องเธอ"

คำพูดจับโอลิเวียเหมือนหนามในลำคอ โดยไม่รู้ตัวเธอกล่าวว่า "คุณไม่รู้ใช่ไหม?"

เดवानคิดว่าโอลิเวียกังวลและกล่าวอย่างรักใคร่

"ดยุคแห่งเลซียไม่ได้เสนอเอิร์ลแห่งโรเมียภายใต้แรงกดดันของจักรพรรดิ

นอกจากนี้พวกเขายังอาศัยอยู่ด้วยกันในอาร์คชีเชียว แล้วมันชัดเจน แต่..." ลูกนอกสมรสและผู้หญิงอื่น

ๆ ดูเหมือนต้องจัดการ ฉันต้องเตือนจักรพรรดิไม่ให้ประพฤติตัวเอง สิ่งต่าง ๆ

ไปแตกต่างจากที่คิดเล็กน้อย ดังนั้นโอลิเวียก็ตรึงฝีปาก เดवानยิ้ม "คุณไม่ต้องกังวล รือา

ฉันจะจัดการทุกอย่าง คุณยังเป็นจักรพรรดินีแห่งจักรวรรดิ และคุณอยู่บนยอดบันได

ฉันจะไม่ปล่อยให้คุณเสียตำแหน่งนั้น" และเขาออกจากห้อง โอลิเวียเช็ดน้ำตา เธอยิ้ม

'แต่คุณไม่ได้บอกว่าเราควรกลับบ้านด้วยกันตอนนี้' แต่ก็เหมือนกันสำหรับเขา

ตราบไต้ที่เลือดของดยุคแห่งมิโรไหล มันก็เหมือนกัน 'ฉันไม่มีเจตนาที่จะเสียตำแหน่งนี้

หรือกลายเป็นดอกไม้ที่นางสงสาร' โอลิเวียคิดเช่นนั้นและมองยาที่เดवानทิ้งไว้ 'เด็ก?'

ฉันไม่ได้ตั้งใจมีลูกของรูธ จริง ๆ นั่นจะเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด แต่เธอเกลียดมัน

คุณมีลูกของคนที่ยึดความภาคภูมิใจของเธอ นั่นไร้สาระ 'แต่ถึงเวลาที่จะมีมัน'

นิ้วของโอลิเวียตบโต๊ะเบา ๆ 'ฉันแน่ใจว่าเขาจะกำจัดผู้หญิงทั้งหมดที่เขาเกี่ยวข้องกับ'

คุณได้แตะต้องความภาคภูมิใจของดยุคแห่งมิโร โอลิเวียทำริมฝีปากเล็กน้อย 'รูธจะโกรธอีกครั้ง

แต่เขาจะไม่สามารถแตะต้องฉันเพราะเขากลัวพี่ชายของฉัน ฮึม...

ฉันไม่ยากเชื่อว่าคุณเป็นดยุคแห่งเลซีย' เธอหยิบขวดยา *** "หือ?

คุณไม่สามารถมาด้วยกันวันนี้เหรอ?" "มีบางอย่างเกิดขึ้นกะทันหัน ฉันขอโทษจริง ๆ"

ที่คำพูดของยูสตาฟ รันมองเขาสักครู่และพยักหน้า "ฉันเข้าใจ" "ฉันจะมาร่วมกับคุณทันทีที่ฉันเสร็จ"

ใบหน้าของรันสดใสนั้นที่คำพูดของยูสตาฟ "โอ้ คุณจะมา?" "ใช่ ฉันแค่กลัวว่ามันจะล่าช้า..."

"โอเค" รันตอบด้วยรอยยิ้ม ดังนั้นยูสตาฟห่อเอวของเธอและจูบเธอเบา.

"ฉันใส่เกราะอยู่ แต่ยูสตาฟไม่มีอุปกรณ์อะไรเลย" "เพราะฉันมีความอดทนพอที่จะทนได้"

"เธอไม่จำเป็นต้องทนทุกข์จากความเจ็บปวดทางกาย" "และเกราะนี้ปกป้องแค่ลำตัวเท่านั้น

ถ้าโดนที่ขา แขน หรือที่อื่นล่ะ? และถ้ามันมีพิษล่ะ?" "ยูสตาฟก็เหมือนกัน" "ไม่เหมือนกัน"

"เหมือนกัน ยูสตาฟทนพิษได้หรือเปล่า? หรือ-" "มี" "....หืม?" "ฉันทนพิษได้

ฉันพัฒนาความทนทานตั้งแต่เด็ก ดังนั้นอย่าทำอะไรที่ไม่ระมัดระวังแบบนั้นเลย"

รันล้งเลกับคำพูดและถอนหายใจ "ฉันจะพยายาม" "รัน"

"ไม่มีอะไรที่เราทำได้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกายเองใช่ไหม? แต่ฉันจะพยายาม" เมื่อรันพูด

ยูสตาฟขมวดคิ้วและพยักหน้าด้วยการถอนหายใจ อย่างน้อยเธอก็จะพยายาม 'แต่'

เมื่อคิดถึงเงาเขียวขจีที่โง่เขลา พันของรันก็แตกโดยธรรมชาติ จะทำอย่างไรกับผู้คุ้มกัน?

เจ้าของไม่มาแม้ว่าเขาจะตกอยู่ในอันตรายเพราะเขาหายไปไหนสักแห่ง?

ฉันจะไม่ปล่อยเขาไปเมื่อฉันกลับมา เขาคิด *** "ทุกคนตายหมดแล้ว"

คนที่สองรายงานด้วยหัวที่ก้มลง เสียงของเขาโกรธเคือง ค่อนข้างต่ำและนุ่ม

ยูสตาฟนิ่งไขว่ห้างและถามกลับ "ทั้งหมด?" "ใช่ เงาเขียวขจีได้สองคน

และทั้งสองคนพบศพของพวกเขาแล้ว" ยูสตาฟเคาะที่วางแขนพิเศษ "เขาใช้อาวุธที่ไม่เหมือนใคร

เขาใช้เวทมนตร์ทำมือเป็นอาวุธ และการโจมตีครั้งสุดท้ายเป็นเวทมนตร์" "อาวุธเวทมนตร์?"

คนที่สองเงยหน้าขึ้นถาม และยูสตาฟคิดและตอบ

"มันคงไม่ยากที่จะหาที่มาของสิ่งประดิษฐ์ที่ไม่เหมือนใครเช่นนี้ นอกจากนี้

สมาคมนักฆ่าที่เราพูดถึงก่อนหน้านี้- คุณได้ตำแหน่งหรือยัง?" "ใช่" "จัน" ยูสตาฟยิ้มอย่างเลียดเย็น

"แล้วเราร่วมกันมานานแค่ไหนแล้ว?" คนที่สองกระพริบตาและตอบเหมือนร้องเพลงเบาๆ

"เป็นเกียรติครับท่าน ที่ได้เข้าร่วมกลุ่มเปลวไฟสีฟ้า" "ยินดีต้อนรับ" ***

โพอาคินกลืนคำหยาบคายทุกชนิดในปาก 'มันไม่ใช่มนุษย์ มันไม่ใช่มนุษย์' เปลวไฟสีฟ้าบิน

และดาบและหน้าต่างพุ่งขึ้นในเงา เปลวไฟไม่ดับ และมันกลืนทุกอย่างในหนึ่งลมหายใจ

'หัวหน้ากิลด์,xx-' สิ่งเดียวที่ฉันคิดได้คือเขาเป็นคนที่ทำให้ทุกอย่างนี้ตื่นเต้น ร่างกายทั้งหมดสั่น

โพอาคินสั่นในมุมของตู้เสื้อผ้าหลายครั้ง เขาสามารถคิดได้ง่ายๆ

ว่าไม่มีสมาชิกกิลด์คนใดเหลืออยู่ในกิลด์คีนนี้ จากนั้นประตูตู้เสื้อผ้าก็เปิดออกอย่างหยาบคาย "โอ้

จัน?" "อี้อูอา อี้อูอา!"

ปากที่ยิ้มเข้ามาในสายตาของเขาเมื่อฝ่ายตรงข้ามดูดำสนิทเนื่องจากแสงด้านหลัง

"หัวหน้ายังมีคนเหลืออยู่" "นั่นเป็นเรื่องดี"

คนที่สองยิ้มและจับผมของโพอาคินและดึงออกจากตู้เสื้อผ้า "อิ อิ ฮาก!"

โพอาคินสั่นเมื่อเขาถูกโยนลงบนพื้น รองเท้าบูทสีดำที่เปื้อนเลือดเข้ามาในสายตา

โดยไม่คิดที่จะยกสายตาขึ้นเหนือมัน โพอาคินเอาหน้าผากวางบนพื้น "ชะชะ ช่วยฉันด้วย"

"ถ้าคุณตอบคำถามของฉันอย่างถูกต้อง" "เท่าที่คุณต้องการ!" คำตอบออกมาทันทีโดยไม่ลังเล

ไม่มีความจงรักภักดีต่อกิลด์นี้ จากนั้นเสียงผู้หญิงก็มาจากเหนือหัวของเขา "ฉันคิดว่าเขาพูดถูก

เพราะหัวหน้ากิลด์พูดแบบเดียวกัน" "จัน คนที่สอง

คำขอเปลี่ยนจากการลักพาตัวเป็นการฆาตกรรมหรือเปล่า?" ที่คำพูด

โพอาคินกลืนลายลักษณะอักษรและตอบ "ใช่" "ฉันไม่คิดว่ากิลด์ของคุณมีความสามารถขนาดนั้น

คุณขอให้ใครฆ่า?" "นั่น นั่น--" เมื่อเขาพูดไม่ออก คนที่สองเตะเขาที่หน้าโดยไม่เมตตา "ฮาก!"

คนที่สองพูด เหยียบลงบนหลังที่กรีดร้องสั่นๆ ของเขา "ฉันต้องการให้คุณตอบคำถามตามเวลา

ฉันไม่ต้องการให้รองเท้าบูทของฉันสกปรก" "จัน จัน ได้รับมอบหมายจากซิดรา"

และเขาเริ่มร้องไห้อย่างน่าสงสาร มันเป็นการร้องไห้

ไม่ใช่ความคิดที่จะเป็นแขนขาของกิลด์นักฆ่าที่โตพอแล้ว ในโลกต่อมา

ซิดราก็มีชื่อเสียงในเรื่องความโหดเหี้ยมเช่นกัน หากเป็นที่รู้กันว่าเขาเปิดเผยเรื่องนี้

เขาจะไม่รอดแม้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ที่นั่นตอนนี้ "นั่นถูกต้องกับหัวหน้ากิลด์" "ตกลง"

เมื่อรองเท้าบูทหมุนไปรอบๆ และเริ่มเดิน โพอาคินคิดว่าเขารอดแล้ว แต่เป็นเวลาสั้นๆ

และไม่นานหัวของเขาก็กลิ้งบนพื้น คนที่สองยิ้ม "คุณฆ่าคนมากมายเพื่อเงิน"

คุณคิดว่าคุณจะรอดถ้าคุณพูดแค่นั้นเหรอ? "มันเป็นลึน" คนที่สองพูด หัวเราะ และรีบตามยูสตาฟ

เมื่อจันออกมาจากทางเดิน จันสังเกตเห็นเงาเขียวขจีที่ยืนเคียงข้างกัน "คุณรู้อะไร"

เมื่อยูสตาฟพูด คนที่สองโค้งคำนับเหมือนเธอกำลังบิน "แน่นอน"

ยูสตาฟมองคนที่สองและออกจากบ้านใต้ดิน ไม่นานไฟก็ลุกโชนจากบ้าน ผู้คนพยายามดับไฟ

แต่ไฟไม่ดับ โชคดีที่มันไม่ไหม้รอบๆ ดังนั้นความเสียหายจึงเกิดขึ้นเฉพาะกับคนในบ้าน ***
โอลิเวียกัดปลายนิ้ว 'เด็กหญิงตัวน้อยที่ยิงยโส!' ความโกรธลักโชนขึ้น จักรพรรดินีคาทยา
ผู้ถูกผลักไปที่ห้องด้านหลัง กลับมามีบทบาทอีกครั้ง มันเป็นเรื่องธรรมดาที่มันไม่ได้ช่วยเธอ
มันชัดเจนสำหรับทุกคนที่มีตาหนึ่งข้างว่าท่านเคาน์เตส รัน โรมีอา อยู่ที่ศูนย์กลางของงาน
หลังจากเหตุการณ์ที่บ้านเคาน์เทสเชลลอดี จักรพรรดินีนำรันมาที่พระราชวังเพื่อปลอบโยนเธอ
และเธอจัดงานเลี้ยงนำชาที่เต็มรูปแบบโดยเริ่มจากมัน ไม่ใช่แค่ผู้หญิงเท่านั้น
แต่ยังรวมถึงชายหนุ่มที่รันมุ่งเป้าไปอย่างแรงกล้า
เพราะฉันรู้อย่างเมื่อเห็นงานเลี้ยงของท่านเคาน์เตสเชลลอดี เมื่อมีข่าวลือว่าผู้ชายดีๆ
มารวมตัวกันที่งานเลี้ยงที่จัดโดยจักรพรรดินี แน่ละว่าผู้หญิงมากขึ้นเข้าร่วม มันเป็นการดำเนินการ
โดยสมัครใจเพื่อดึงผู้หญิงมาที่ฝั่งของโอลิเวียเพราะมันยากที่จะล่อพวกเขาทีละคน โอลิเวียโกรธ
คนที่ต้องมาหาตัวเองและแขวนอยู่ตอนนี้ไปหาจักรพรรดินีคาทยาและเริ่มแขวนอยู่
แม้ในนามของผู้ใหญ่ในจักรวรรดิ ตำแหน่งของโอลิเวียก็ลดลงไปอีก
เนื่องจากคำพูดของจักรพรรดินีคาทยาทำงานได้ดีในพระราชวัง 'ฉันควรทำอะไร?' ขณะครุ่นคิด
โอลิเวียยิ้ม 'ใช่ คุณไม่จำเป็นต้องเป็นศัตรูใช่ไหม?' จะดีที่สุดถ้าฉันสามารถพาคุณมาอยู่ข้างฉันได้
และหลังจากที่รันเข้าใกล้ตัวเองมากพอ 'การทรยศไม่ควรอยู่ข้างฉันเหรอ?' คิดอย่างนั้น
โอลิเวียหัวเราะคิกคัก *** ลูมิแอร์ติดอยู่จริงๆ เหมือนหมากฝรั่งและไม่ตกตั้งแต่รันถูกโจมตี
'และฉันคิดว่าเขาดีขึ้นเรื่อยๆ' รันกังวลกับลูมิแอร์ที่ส่งผ้าเช็ดหน้าหรือพัดที่เธอลืม
ฉันรู้ว่าคุณตั้งใจที่จะไม่ออกจากที่นั่งข้างๆ ฉัน- 'แต่คุณทำแบบนี้ไม่ได้'
เมื่อไหร่จะฝึกและเมื่อไหร่จะฝึกดาบ? "ต้องการอะไรอีกไหม?" "ไม่ ขอขอบคุณ" ในการตอบ
รันกางพัดและแสดงให้คนที่นั่งอยู่ด้วยกันบนโต๊ะ จักรพรรดินีคาทยาตกใจ "สวยจัง
ทำจากเปลือกหอยหรือเปล่า?" "มันดูเหมือนสายรุ้ง" ดัชเชสแห่งอุสลา ซึ่งตอนนี้เป็นมิตรอย่างมาก
ขึ้นชมเธอ "คุณดูเหมือนเจ้านายของคุณในหลายสิ่ง"
ทุกคนหัวเราะออกมาที่คำพูดของดัชเชสแห่งอุสลา "โอ้ พระเจ้า เจ้านายก็หวานเหมือนกัน"
"วันนี้น่ารักจัง" บางคนใส่ในขุมเข รันน่าทึ่ง แต่เธอไม่เสียวรอยยิ้มและตอบ
"บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่ยูสตอฟให้มันเป็นของขวัญแก่ฉัน"
งานแบบนี้ยังคงดำเนินต่อไปแม้หลังจากเปิดเผยต่อสาธารณะว่าเธอและยูสตอฟเป็นคนรัก
'บางทีอาจเป็นเพราะมันไม่มีรูปแบบเดียวกับลิซ' ท่านชายอุสลา ตอนนี้อยู่ข้างหน้าเขา
ก็เป็นบุตรชายคนที่สามของดยุคแห่งอุสลา ดัชเชสแห่งอุสลาแอบจิมรันโดยบอกว่าเขาเป็นลูกชาย
ของเธอและไม่สามารถให้ตำแหน่งเมื่อเขาแต่งงานได้ แต่สินสอดทองหมั้นของเขาจะมหาศาล
'ชีวิตของผู้ชายภายใต้บุตรชายคนโตที่ไม่มีตำแหน่งในจักรวรรดินั้นเหนื่อย'
รันคิดอย่างนั้นและมักจะเพิกเฉยต่อการเกี้ยวพาราสีที่มารุมล้อมเธอ
"ดยุคแห่งลาซิอาให้เป็นของขวัญหรือเปล่า?" "โอ้ พระเจ้า เขาให้ของขวัญนี้แก่คุณ
ดยุคแห่งลาซิอาแตกต่างออกไป" ผู้หญิงพูดพร้อมกันในไม่ช้า เมื่อจัดงานเลี้ยงหรือปาร์ตี้นาชา
รันใส่ใจเรื่องการตกแต่งภายในและอุปกรณ์ประกอบฉากและบรรยากาศเป็นอย่างมาก
มันเพิ่มความรู้สึกทันสมัย แต่ผสมเพียง 10 ถึง 20% ของเวลา และบรรยากาศเองก็เบา ฟุฟอง
และสถานที่ที่มีการเล่นคำและการเล่นมาและไป อ่านหนังสือ สังเกตสิ่งประดิษฐ์จากกระยะไกล
วาดภาพไร้สาระเพื่อให้เข้ากัน-- ด้วยเกมที่อาจเล่นบน MT
การรวมตัวของจักรพรรดินีคาทยาจึงพุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุดของความนิยมอย่างรวดเร็ว
มีคำขอเป็นความลับจากจักรพรรดินีคาทยาซึ่งพูดกับรุธ จักรพรรดิด้วย
รุธก็อ่อนแอต่อแม่ของเขาเช่นกัน ดังนั้นคำพูดของเขาจึงถูกจักรพรรดิกิน
และตำแหน่งของจักรพรรดินีคาทยาก็มั่นคง 'เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้
พวกเขาเอาอำนาจทั้งหมดของอิสลาม ซึ่ง
และจักรพรรดินีแม่ไปและทำให้พวกเขาไปที่ห้องด้านหลัง'
รันคิดอย่างนั้นและใส่เซอร์เบทสัมเข้าปาก เซอร์เบทสดและหวานละลายในปากของเธอทันที

อาหารเหล่านี้ก็เกิดขึ้นจากความคิดของร้านเช่นกัน 'นาราคาญ
แต่ตำแหน่งของจักรพรรดินีลดลงอย่างแน่นอน' นั่นคือสิ่งที่จักรพรรดินีไม่มีลูก แม้แต่ทุกวันนี้
จักรพรรดินีคาทยาบอกว่า 'ฉันคิดว่าโอลิเวียกำลังทำให้ฉันเป็นหินจริงๆ
บางทีเราควรเลือกจักรพรรดินีเก่าและใหม่' เธอกล่าวอย่างลับๆ กับร้าน
จากนั้นเธอก็ส่งสายตาที่มีความหมาย และร้านก็พยายามกลืนคำพูดไว้
"ฉันไม่เคยแต่งงานกับลูกชายของหมา" "ไม่มีการกลืนแกลงในสังคมอีกต่อไป" เอลิสบ่นว่า "โอ้
พระเจ้า คนที่เคยซบเซบนิทาเรื่องร้อนตอนนี้กำลังยกย่องเธอ" แต่ร้านคิดว่ามันโอเค
คนที่เปลี่ยนตำแหน่งตามความคิดเห็นของประชาชนไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่ยาก
แต่ปัญหาคือคนที่ด่าตลอดเวลา การสะกดรอยตามเชิงลบจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่น่ากลัวที่สุดหรือ?
หลังจากงานเลี้ยงนำชาสั้นๆ ทุกคนพูดว่า "ฉันหวังว่ามันจะมีมากกว่านี้"
ฉันจากไปด้วยความรู้สึกเสียใจ ชิดจำกัดเวลายังเป็นความคิดของร้านอีกด้วย ถ้าคุณอยากกลับมาอีก
นอกจากนี้ การรวมตัวที่หลวมเกินไปก็ได้ชื่อว่าเบื่อนายไต้ง่ายๆ
ขณะออกจากพระราชวังสีขาวที่จักรพรรดินีคาทยาอยู่
พนักงานหญิงเข้ามาใกล้และกระซิบหัวของเธอ "ฉันเห็นท่านเคาน์เตสโรมีอา" โด่งคำนับ เธอเสริม
"จักรพรรดินีต้องการพบคุณ" ร้านเปิดริมฝีปากเล็กน้อยและพูดด้วยรอยยิ้มกว้าง "ขอบคุณพระเจ้า
แต่ฉันจะกลับบ้านเพราะฉันรู้สึกไม่สบาย ฉันเกรงว่าจะรบกวนเธอ
ดังนั้นบอกเธอว่าฉันจะไปหาเธออย่างเป็นทางการในภายหลัง"
ร้านทบทวนสิ่งที่เธอพูดและคิดว่าไม่มีปัญหา ดังนั้นเธอจึงบอกพนักงานหญิงว่า "ไปเถอะ"
และออกจากพระราชวัง ขึ้นรถม้า ร้านพูด "ประชาสัมพันธ์แบบไหน?"
"บางทีเธอพยายามผสมกับความนิยมของเจ้านาย" ที่คำพูดของลูมิแอร์ ร้านพิมพ์
"ถ้าเธอเป็นคนง่ายๆ แบบนั้น..." เธอมองไปที่ลูมิแอร์ "ลูมิแอร์" "ครับ" "ฉันคิดมานานแล้ว"
เมื่อใบหน้าของเธอกลายเป็นจริงจัง ใบหน้าของเขาก็เช่นกัน
เขากำลังคุ้นเคยกับการต่อสู้แย่งชิงอำนาจในพระราชวัง แต่ฉันรู้สึกเสมอว่าฉันขาด ร้านเปิดปาก
"ฉันคิดว่าลูมิแอร์ไม่ควรคุ้มกันฉันอีกต่อไป" ในความตกใจที่ไม่คาดคิด ลูมิแอร์พูดไม่ออก "ลูมิแอร์
ฉันขอบคุณ" ร้านพูดจริงๆ "แต่ฉันไม่คิดว่าลูมิแอร์ควรติดกับฉันแบบนี้ทั้งวัน"
"นั่นคือสิ่งที่คนที่ถูกโจมตีเมื่อไม่นานมานี้จะพูด."

ริมฝีปากของร้านเปิดออกเล็กน้อย เธอจดจ่ออยู่กับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า
ขณะที่ยูสตาฟมองดูขนตายาวสีทองเข้มและดวงตาสีเขียวของเธอในเงามืด บทที่ 083
แม้จะมองดูมากเท่าไรก็ไม่เคยพอ 'แต่ฉันไม่ใช่ไข่มุกไหม?' ยูสตาฟลืมนวลคำพูดของร้าน
ฉันไม่พูดมันออกมา แม้จะเจ็บปวด แน่ใจว่ามันต่างออกไปถ้าไม่สามารถซ่อนมันได้
แต่ฉันจัดการกับบาดแผลเล็กน้อยด้วยตัวเอง เหมือนที่ร้านพูด
ฉันคิดว่าฉันไม่ควรแสดงให้ศัตรูหรือคนของฉันเห็นว่าฉันเจ็บปวด แต่ร้านบอกว่าเธอโอเค
และเธอก็เห็นด้วยกับสิ่งนั้น 'ฉันมีปัญหาลึกกว่าเดิม' ยูสตาฟโน้มตัวลงและฟังศีรษะกับไหล่ของเธอ
"ยูส อย่าขยับ อยู่เฉยๆ" ร้านพูดแบบนั้น แต่ไม่ได้ตำหนิเขาที่ฟังด้วยผมเปียก แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เธอยื่นมืออีกข้างออกไปและลูบผมของเขา ทายาซีฟังลงบนบาดแผล ยูสตาฟคิดว่ามันยากมาก
'กังวล' ฉันกังวลมากจนทนไม่ไหว เธอเป็นคนรักของเขา สำหรับตอนนี้ ส่วน 'ตอนนี้' นั้นทนไม่ได้
'ถ้าร้านจากไป' จะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน? มันยากที่จะจินตนาการ ฉันหมายถึง
ฉันสามารถจินตนาการได้ดีมากจนมันไม่สมจริง "เสร็จแล้ว เราแค่ต้องพันแผลไว้ที่หลัง
ลุกขึ้นสักครู่" ร้านผลักเขาออกไป และยูสตาฟยึดหลังอย่างนุ่มนวล
ร้านดูภูมิใจมากหลังจากใส่ผ้าไหมเปียกที่เธอได้รับจากนักบวช "แค่นั้นแหละ ถ้าคุณไม่รู้สึกดีขึ้น
เรียกนักบวช โอเค?" "ครับ" ยูสตาฟใส่เสื้อกลับและพูด
จากนั้นร้านก็เหลือบมองหน้าท้องและร่างกายของเขา ยูสตาฟกระซิบ
"คุณเห็นอะไรทั้งหมดที่ผ่านมา?" "มันหายแล้วหรือ?" เขายิ้มและจูบอย่างอ่อน 'อา'
ร้านหลับตาและยอมรับว่าเขาเข้าซอริมฝีปาก 'นี่เป็นเรื่องใหญ่' ฉันชอบยูสตาฟมากขึ้นเรื่อยๆ

เหมือนตกลงไปในน้ำผืนหวน หัวใจเติบโตขึ้นเรื่อยๆ หลังจากสฤตฤกาล จันทลัเพราะฉันมีความสุข
วันลัมตาคิดแบบนั้น 'ฉันเคยคิดว่าดวงตาเหล่านี้น่ากลัว'
ดวงตาเหมือนทะเลหน้าแข็งที่ฉันไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร แต่ฉันไม่กลัวอีกต่อไป หวาน อ่อนโยน- 'โอ้
ตอนนี้คุณกลัวไหม?' ดวงตาที่เต็มไปด้วยความปรารถนาอันมีดมน รันถอนหายใจและลดสายตาลง
'ไม่ มันไม่ใช่ความกลัว มันน่าตื่นเต้น' ฉันอยากจับคุณมากขึ้น อยู่ด้วยกัน และสัมผัสคุณอีกนิต
อีกนิต 'ไม่พอ' รันเงยหน้าขึ้นและเห็นยูสตาฟ และคราวนี้ เขายึดตัวออกและจับเธอ
ยูสตาฟดึงเอาเธอและจับเธอให้ลึกขึ้น หยาบและรุนแรง อ่อนโยนและสุภาพ
ฉันไม่รู้ว่ามีมันอยู่ร่วมกันได้อย่างไร แต่ก็เป็นอย่างนั้น รันหายใจไม่ออกหลังจากจับ
แก้มของเธอร้อนขึ้นและริมฝีปากของเธอเป็นประกาย
ดวงตาของเธอแดงกำและเธอเหลือบมองยูสตาฟและยิ้มอย่างเคอะเขิน
"ฉันไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่มีคนรับใช้ของเรา" คำพูดของเธอทำให้ยูสตาฟหยุดชะงัก
หลังจากนั้นนาน เขาพูด "นั่นจริง" ยูสตาฟกระซิบเบาๆ "รัน" "หือ?" "ฉันขอผูกขาดอีกนิตได้ไหม?"
รันหัวเราะ "คุณกำลังทำอะไรอยู่แล้วใช่ไหม?" "อีกนิต" "มากกว่านี้?"
"พยายามจำกัดสายตาที่ฉันสามารถดึงออกจากผู้ชายคนอื่นที่มองคุณ"
"ฉันไม่มีชีวิตจำกัดนั้นที่ไหนเลย" รันพึมพำ "เราหมั่นกันไม่ได้เหรอ?"
คำพูดของยูสตาฟทำให้รันหายใจสั้น ยูสตาฟยิ้มกับปฏิกิริยา "ถ้าคุณปฏิเสธ ฉันช่วยไม่ได้" "ยูส
ฉัน..." รันไม่รู้จะพูดอะไร ถ้าคุณรออีกหน่อย โชคชะตาของคุณจะมาถึง?! 'โอ้ ไม่ใช่อีกครั้ง'
รันแก้ไขตัวเองชั่วคราว "ยูส" "ครับ" "ปีหน้า" ดวงตาของเขาเบิกกว้าง รันยิ้ม
"เราจะทำมันฤดูใบไม้ผลิหน้า ถ้ายูสไม่เปลี่ยนใจจนถึงตอนนั้น" "จริงเหรอ?"
ยูสตาฟถามกลับอย่างรวดเร็ว และรันพยักหน้า 'ถ้าคุณไม่เปลี่ยนใจ' ยูสตาฟพูดด้วยรอยยิ้มแปลกๆ
บนใบหน้า "ถ้าคุณบังคับตัวเอง คุณไม่จำเป็นต้องทำ" "มันไม่ใช่แบบนั้น" รันสายหัว
ยูสตาฟยื่นมือออกไปและโอบแก้มกลมของเธอ สิ่งเดียวที่นึกถึงเมื่อสัตว์ประหลาดพูดว่า "ลาชีอา"
ทุกสิ่งของฉัน สิ่งที่มีค่าของฉัน ลาชีอาคือทุกสิ่งสำหรับเขา ฉันคิดแบบนั้นเสมอ
แต่สิ่งนี้นึกถึงตอนนั้นคือรัน "มันเป็นเรื่องใหญ่" "อะไร?" "ฉันอยากกินคุณทั้งหมด"
ยูสตาฟพูดแบบนั้นและจับเธออีกครั้ง มันเป็นจับที่น่ากินจริงๆ รันถามด้วยใบหน้าสงสัย
"คุณตัดคอมันและมันรอต?" "ใช่" ยูสตาฟพยักหน้า เขาสงสัยว่าจะบอกรันเรื่องนี้หรือไม่
แล้วถ้าเธออยากออกไปจากที่นี่มากขึ้นล่ะ? ฉันจัดการนัดหมายหมั่นฤดูใบไม้ผลิหน้า
แต่ฉันอาจพลาดมันไป แต่ฉันไม่สามารถช่วยได้แต่ต้องพูดกับรัน เพราะอย่างที่เธอพูด
เธอไม่ใช่ลูกน้องหรือศัตรู หรือคู่หูที่มองไปในทิศทางเดียวกับเขา
รันพูดขณะที่เธอเลื่อนจานมันบดไปข้างหน้ายูสตาฟ "คุณทำได้ยังไง...แล้ว...เกิดอะไรขึ้น?"
"เขาแหว่งหาง และฉันถูกจับด้วยมัน" "ดังนั้น ด้านข้างของคุณ..." "ฉันรอตเพราะเกราะของฉัน
ถ้าไม่ใช่เพราะมัน กระดุกคงหักและล่าไล่แตก"
รันอ้าปากค้างเพราะเขาเล่าเรื่องที่น่ากลัวขนาดนั้นอย่างใจเย็น "ยูสตาฟ ลาบาน เดอ ลาชีอา!"
"นานแล้วที่ได้ยินชื่อเต็มจากคุณ" รันถอนหายใจลึกๆ "ฉันดีใจมากที่คุณโอเค" ยูสตาฟพยักหน้า
จากนั้นเขาก็พูดถึงสิ่งที่สัตว์ประหลาดทิ้งไว้ และรันฟังอย่างจริงจังและพูดขึ้น
"ฉันก็เจออะไรบางอย่างในห้องสมุดเหมือนกัน" ดวงตาของยูสตาฟโดดเด่น "คุณเจอมันที่กัไหม?"
"นั่น-มีเวทมนตร์บางอย่างในมงกุฎสีเขียว" "แม้แต่ในมงกุฎ?" "ใช่"
แล้วคุณเคยได้ยินเกี่ยวกับเดลฟานโตไหม?" ยูสตาฟคิดอยู่ครู่หนึ่งและสายหัว "ไม่"
ฉันไม่เคยได้ยินชื่อนั้นมาก่อน" "บรรพบุรุษของลาชีอา หมายถึงเมื่อพันปีก่อน
เมื่อเขาสร้างปราสาทฟ้า กับไอเวเรีย ผู้รู้ผู้ยิ่งใหญ่ เขาเขียนเรื่องราวไว้" พันปี มันใหญ่เมื่อคิดถึงมัน
ยูสตาฟขมวดคิ้วและถาม "ภาษาทำงานไหม?" "ใช่ มันทำงาน" รันตอบ จริงๆ แล้ว
ไม่ว่าจะเป็นสิทธิพิเศษของเก้าอี้น้ำแข็งหรืออะไร ทุกภาษาดูเหมือนจะมีความหมายคล้ายๆ กัน "ใช่
ฉันจะแปลมัน" รันพึมพำ คุณอาจเห็นตัวเองอย่างสบายๆ แต่คนที่ไม่รู้ภาษานั้นอาจจะยาก
สำหรับคนรุ่นหลัง การแปลมันตอนนี้จะดีกว่า ไม่มีอะไรให้ทำอยู่ดี

ในโลกที่ไม่มีโทรทัศน์หรืออินเทอร์เน็ต ความบันเทิงเหมือนเล่นไพ่หรือเกมกระดาน "ไอ้ ไข่ มีช่องทางลับบางแห่ง คุณรู้เกี่ยวกับมันไหม ยูสตาฟ? ทางลับ?" "ฉันรูบบางส่วน แต่ฉันสงสัยว่ามันจะเป็นทางเดียวกันไหม" "ฉันก็เจอเหมือนกัน" รันกระซิบและหัวเราะ "จริงๆ แล้ว ลูมิแอร์เจอ ไม่ใช่ฉัน" ชื่อลูมิแอร์ออกมาและยูสตาฟหยุดและถาม "เขาเป็นอย่างไรบ้าง?" "หือ?" "เขาดูเหมือนจะเปลี่ยนไปบ้าง คุณถอดเขาออกจากการเป็นผู้คุ้มกันของคุณ" "อืม...ก็..." รันครุ่นคิด ควรจะพูดว่า 'ลูมิแอร์สารภาพกับฉันและฉันก็ไล่เขาออกจากการเป็นผู้คุ้มกันของฉัน?' จากนั้นเมื่อฉันเหลือบมองใบหน้ายูส ฉันก็ตัดสินใจและบอกตัวเองว่า 'ฉันควรจะบอกเขา' ดังนั้นรันกระซิบ "มันควรจะเป็นความลับ" "อะไร?" "ลูมิแอร์บอกว่าเขาชอบฉัน" ใบหน้าของยูสตาฟแข็ง "ทุกคนรู้เรื่องนั้น" "จริงเหรอ?!" เมื่อรันเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ ยูสตาฟพูด "คุณเป็นคนเดียวที่ไม่รู้" นั่นเป็นเหตุผลที่เธอไม่รู้ความรู้สึกของเขาก่อนหน้านี รันพูดติดอ่างด้วยความอับอายกับคำพูดนั้นและพูด "อืม ฉัน..."

ฉันบอกว่าฉันชอบยูส และฉันก็ปฏิเสธเขา" "แค่นั้นเหรอ?" "ใช่-และฉันพูดเรื่องอื่น แต่ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้" รันพูดแบบนั้นและวางข้อศอกบนโต๊ะและตบคาง เธอดูเหมือนจะถูกดูเพราะหยาบคาย แต่เธอไม่สนใจ "รีบกินเยอะๆ แบบนั้น คุณจะหายเร็วขึ้น" เธอหันจามอีกใบกลับไปที่ยูสตาฟ เขาถาม "คุณไม่ยากกินมากกว่านี้เหรอ รัน?" "ฉันกินเยอะแล้ว" "แล้วการฝึกช่วงนี้ล่ะ?" "มันยากมากๆ" รันทำเสียง "แต่ฉันคิดว่ามันคุ้มค่า ถ้าฉันฝึกตัวเองแบบนี้ต่อไป ฉันคิดว่าฉันจะสามารถยกยูสตาฟได้" "ฉันไม่คาดหวังมากขนาดนั้น แต่ฉันจะฝึกกับคุณเมื่อคุณเริ่มฝึกดาบ" "จริงเหรอ?" "จริง" ยูสตาฟพยักหน้า รันพูด "ไอ้" "กลับไปทำสิ่งที่เรากำลังพูดถึงก่อนหน้านี้...คุณเก็บมงกุฎไว้ที่ไหน?" "มันจะอยู่ในห้องสมบัติ" "ฉันเข้าใจ ฉันดูได้ไหม?" "มันสำหรับเจ้าของในอนาคต" คำพูดของยูสตาฟทำให้รันยิ้ม แต่ไม่ได้ตอบ "บางทีอาจมีเบาะแสเกี่ยวกับ 'ประตุ'...ยูสตาฟ คุณรู้ไหมว่ามีอะไรอยู่บนประตุ?" "ฉันเข้าใจว่ามี 'ความมืด'" "ไม่ ไม่ใช่แบบนั้น" คำพูดของรันทำให้ยูสตาฟส่ายหัว "ฉันไม่รู้ อาจมีบางอย่างที่สืบทอดมาถึงเจ้าของบ้าน แต่บางทีอาจจะหายไปกลางทาง" "ฉันเข้าใจ มันเป็นพันปีก่อน ไม่มีทางที่เราจะหาอะไรจากพันปีก่อน" ถ้าคุณพยายามบอกเล่าเรื่องราวในวลีเดียว นี่มันง่ายเกินไป รันขมวดคิ้ว 'ฉันแน่ใจว่ามีบางอย่าง' เธอเป็นผู้รู้ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้รู้ผู้ยิ่งใหญ่ เธอไม่ใช่คนโง่เลย 'หรือคุณไม่คิดว่าตราประทับจะยาวขนาดนี้?' รันถอนหายใจ ยังคงครุ่นคิด "'ไม่มีอะไรต้องกังวล' รันยิ้มซำๆ กับคำพูดของยูสตาฟ "ใช่" ฉันรู้ ในคำตอบสั้นๆ ของเธอ ยูสตาฟยิ้มกลับ *** เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ถูหนวดตันของลาซียาเริ่มขึ้นอย่างจริงจัง และยูสตาฟบอกว่าเขาจะออกไปล่าสัตว์ในฤดูหนาวแม้จะยังไม่หายดี ทำให้รันตาเบิกกว้าง ยูสตาฟเปลี่ยนใจโดยบอกว่าเขาควรไปแม้ว่าเขาจะเสียใจและให้จูบปลอบใจ 'ฉันชอบท่าทางเสียใจนั้น ดังนั้นฉันพยายามทำให้มันแย่ลง' รันกลืนยิ้ม เธอรู้ว่าเธอก็ช่วยไม่ได้เช่นกัน เธอแค่ต้องการตื้อตึงเล็กน้อย รันส่งเขาออกไป บอกเขาให้ระวัง แทน ยูสตาฟบอกรันให้เข้าไปในห้องสมบัติได้ตามสบาย ขอขอบคุณเขา รันสามารถดมมงกุฎสีเขียวได้มากเท่าที่เธอต้องการ 'แต่ฉันไม่สามารถหาเบาะแสได้จริงๆ' ฉันบอกฟรานเชส แต่เขาส่ายหัวบอกว่าไม่มีความรู้สึกพิเศษ 'นี่มันอะไรกัน?' เวทมนตร์แบบไหนที่เกี่ยวข้องที่นี่? 'ความจริงคือมันไม่ใช่เวทมนตร์ บางทีอาจเป็นเพียงหัวใจที่รัก?' รันหรีดตาและมองมงกุฎมรกต และฉันเช็ดมันให้สะอาดด้วยผ้าเช็ดหน้าและวางกลับบนเบาะกำมะหยี่ แม้ว่าฉันจะไม่มีของมากมายในห้องสมบัติของลาซียา แต่แต่ละชิ้นก็มีประวัติและประเพณี 'คุณมีอายุพันปีพร้อมกับบันทึก' บางสิ่งมีอายุกว่าร้อยปี ไม่มีเครื่องประดับที่แม่ของฉันซื้อเพราะมันเป็น 'สมบัติ' จริงๆ มันถูกเก็บไว้ในห้องมรกตแยกต่างหาก 'นี่คือเบาะแสอีกครั้ง' เธอถอนหายใจ "ฉันอยากรู้อะไรบางอย่างถ้ามีคนที่อยู่รอบพันปีก่อน" หันที่ที่ฉันพิมพ์มา ความคิดก็ผุดขึ้นเหมือนสายฟ้า 'เดี๋ยวก่อน มีคนที่อยู่เมื่อพันปีก่อน และมีคนที่รู้จักพวกเขา' แม้ว่ามันจะเป็นวิญญาณ ไม่ใช่คน แต่มันมีอยู่ตั้งแต่ไอเวเรียสร้างกำแพงครั้งแรก 'พวกเขาไม่รู้เหรอ?'

รันคิดแบบนั้นและครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง 'ฉันคิดว่ามีข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิญญาณ'
ฉันจำได้ว่าเห็นรายการในห้องสมุด รวบรวมสิ่งทีวิญญาณชอบและขอให้เสตาร์ฟทำ
รันออกจากบ้านสมบัติคิดแบบนั้น ฉันพยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับวิญญาณในห้องสมุด
แต่พวกมันแตกต่างกัน มันทั้งหมดไม่น่าเชื่อถือ 'ไอเวเรียทำให้เสตาร์ฟเข้ามาในแหวนได้ยังไง?'
รันรวบรวมสิ่งทีวิญญาณ.

เขาพูดเสียงต่ำ ซึ่ไปที่หน้าผากของเขา "แล้วตอนนี้เธอปลอดภัยไหม?" "ไม่"
เขามองเธอเมื่อได้ยินคำพูดของคิริ "แล้ว?" "เธอบอกว่าเธอมองไม่เห็น" "-!!" ยูสตาฟกลืนหายใจ
ความเจ็บที่ดูเหมือนจะได้ยินแม้กระทั่งเสียงเข็มกดทับในห้องนั่งเล่น
เขาถามหลังจากความเจ็บยาวนาน "โอกาสที่จะฟื้นตัวมีเท่าไร?" "เอ่อ ฉันไม่รู้
อาจเป็นเพราะการบาดเจ็บที่ศีรษะ แต่ผู้รักษาดูเหมือนจะคิดว่าเราต้องรอดู" "เข้าใจแล้ว"
ยูสตาฟตอบสั้นๆ คิริพูดอย่างระมัดระวังเมื่อเห็นเขาดูสงบเกินไป "ฉันจะกลับเข้าไปข้างใน
ฉันจะแจ้งให้คุณทราบเมื่อสถานการณ์ดีขึ้น" เมื่อเธอกลับเข้าไปในห้องนอน
ยูสตาฟกำหัดและพยายามจะตีผับ แต่เขาหยุดและลงจากเตียง ถ้ามีเสียงดัง ลานจะตกใจ
เขาหลับตา 'ฉันสัญญาว่าจะทำให้เธอปลอดภัย' ฉันไม่ได้ ฉันไม่ควรปล่อยเธอไว้ข้างนอก
ฉันควรพาเธอเข้าไปข้างใน ฉันควรจะเก็บเธอไว้ในสายตา ฉันกลัวลานเพราะเสียงที่ได้ยินครั้งที่แล้ว
เลยปล่อยเธอไว้ข้างนอกเพื่อมันเกิดขึ้นอีก 'มาซุ' บางสิ่งสีดำดูเหมือนจะกินตัวเอง
ฉันคิดว่ามันกำลังใช้มีดจิมที่หน้าอกของเขา ลานพูดว่าอะไร?
แม้ว่าเธอจะบอกว่าเธอจะออกจากลาซียาในทันที เขาก็ไม่มีอะไรจะพูด
คุณต้องการสาปแช่งหรือโทษฉันไหม? มันเจ็บปวดเหมือนกลืนก้อนน้ำแข็งทุกครั้งทีหายใจ
มันน่าแปลกใจที่ความเจ็บปวดของหัวใจก็สามารถปรากฏทางกายภาพได้เช่นกัน
ยูสตาฟลืมนึกคิดเช่นนั้น การปิดผนึกใช้เวลานาน เปลวไฟสีน้ำเงินเผาไหม้ช้ากว่าเดิม
และพิชิตดำเนินไปอย่างช้าๆ มีบางอย่างเกิดขึ้น ฉันรู้ว่ามันมีบางอย่างที่อันตรายเกิดขึ้น
'แต่ฉันไม่สามารถปล่อยเธอไปได้' ในการสรรเสริญตนเอง ยูสตาฟบอกลูมิแอร์
"เธอเป็นคนที่ขอให้ลานช่วยหรือเปล่า?" "ใช่ เธอขอให้ฉันปฏิบัติต่อเธอเหมือนแขก"
ลูมิแอร์ตอบเบาๆ ยูสตาฟสามารถเห็นได้ง่ายว่าโทสะซึมซาบอยู่ใต้เสียงของเขา มันคือยูสตาฟ
โกรธตัวเอง "จันฉันขอร้อง" ที่คำพูดของยูสตาฟ
ลูมิแอร์มองเขาด้วยดวงตาสีแดงเข้มและจากไปโดยไม่พูดอะไรเลย.

(ยังไม่แก้ไข) บทที่ 087

ไม่มีอะไรที่เขาสามารถทำได้ทีนั้นอยู่ดี ดูเหมือนว่าเขาจะโกรธยูสตาฟถ้าเขาอยู่ต่อไปอีก
เพราะคุณจับลาน เธอมีแผนที่จะออกจากที่นี่และใช้ชีวิตของเธอ ทั้งหมดเป็นเพราะคุณ
นั่นไม่ใช่ความผิดของยูสตาฟ ฉันรู้เอง อย่างไรก็ตาม
ลูมิแอร์ออกจากที่นั้นเพราะเขาคิดว่ามันจะระเบิดไม่รู้จบ มันคือห้องของชิน่า ที่เขาไปเยี่ยม
ฉันได้รับแจ้งว่าเธอเป็นแขก ดังนั้นเธอจึงถูกพาไปที่ห้องรับแขก
แต่หลังจากนั้นเธอก็ถูกทิ้งไว้โดยไม่สนใจ ชิน่ากระโดดออกจากที่นั่งเมื่อเห็นลูมิแอร์เข้ามา
"ทีนั้น..." ชิน่าถามอย่างลึกลับ "เธอสบายดีหรือเปล่า?" "ไม่" ลูมิแอร์ตอบสั้นๆ และชิน่าก็ยัดไหล่
"นั่นแยจัง" ชิน่าหวนคิดถึงความงามผมบลอนด์ที่ยอดเยียม
ฉันเห็นเธอแค่แวบเดียวเพราะสถานการณ์เร่งด่วน แต่เธอเป็นคนที่สามารถเห็นว่าเธอค่อนข้างสวย
ชิน่าถามต่อไป "คุณโอเคไหม?" ลูมิแอร์มองคำพูดราวกับว่ามันได้แทรกซึมเข้าไปในชิน่า
มีความเห็นอกเห็นใจในดวงตาสีดำบ้าง
เธอเป็นคนแปลกหน้าที่สมบูรณ์แบบและมีข้อได้เปรียบเหนือเขาและลาน
และมันง่ายสำหรับคนที่จะบอกคนแปลกหน้าว่าเขารู้สึกอย่างไร "ไม่" ลูมิแอร์พูดแบบนั้นและยิ้ม
"ไม่แม้แต่นิดเดียว" เขากัดฟัน "ไม่แม้แต่นิดเดียว ไม่แม้แต่นิดเดียว-" ชิน่าตบเอาเขาอย่างงุ่มง่าม

"คุณจะสบายดี" ฉันไม่รู้ว่ามันจะโอเคกับลานหรือเขาจะโอเคหรือทั้งสองอย่าง แต่ลุมิแอร์รู้สึกสบายใจ ในอดีตเขาคงเรียกมันว่า 'ไร้สาระ' แต่ฉันก็หวังเช่นนั้น' หวังว่าลานจะโอเค เพราะฉันสิ้นหวังสำหรับสิ่งนั้น ลุมิแอร์ถอนหายใจยาวและพูด "นายหญิงของฉันขอให้ฉันช่วยชีวิตคุณ ดังนั้นฉันจะดูแลคุณจนกว่าเธอจะกลับมา" ที่คำพูด ชินากัมหลังลงอย่างรวดเร็วและถาม "คุณ?" "ใช่ แล้วทำไมคุณถึงอยู่ที่นั่น?" ชินาขมวดจุก "ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน" "บอกฉันทุกอย่าง" ลุมิแอร์พูดแบบนั้นและชินากัมก็หายใจ "ฉันไม่รู้ว่าคุณจะเชื่อหรือเปล่า-" เธอเริ่มเล่าเรื่องค่อนข้างยาว.

ลานจ้องมองความมืดดำ 'แมลง เด็กเลว' ไม่ว่าจะยากแค่ไหน ทำไมคุณถึงเอาตาของฉันไปเพราะคุณช่วยชีวิตฉัน? ความเจ็บปวดที่โหล่เกือบหายไปแล้ว ตอนนี้มันยอดเยี่ยมมากที่มีประวัติการทำลายสถิติโลก ฉันยังคงพันผ้าพันแผลอยู่ แต่ไม่เจ็บ ลานถอนหายใจด้วยความโล่งอกเพราะเธอแค่มีรอยฟกช้ำที่นั่นและที่นั่นและไม่มีการแตกหัก 'แต่ฉันมองไม่เห็นอะไรเลย' ลานครางและตาของเธอบวม ผู้รักษากล่าวว่า "คุณอาจจะสามารถมองเห็นได้" ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับศีรษะของคุณ แต่ลานรู้ดีที่สุดว่ามันจะไม่สามารถมองเห็นได้ อย่างไรก็ตาม ฉันต้องการยึดติดกับคำพูดของผู้รักษา "ไม่ พวกเขายกเว้นการมีความหวังลงเป็นการทรมานที่ใหญ่ที่สุด" จะดีกว่าถ้าล้มเลิกและพยายามปรับตัว มันไม่เหมือนกับว่าฉันกำลังจะตายเพราะฉันทำไม่ได้' ลานคิดแบบนั้นและหายใจเข้าลึกๆ 'ตลอดชีวิตของฉัน แบบนี้....' ลานผิงหน้าลงบนหมอนแน่น 'ฉันอยู่แบบนี้ไม่ได้!' มันไม่ยุติธรรมเลย ฉันไม่เคยต้องการที่จะถูกรวบเข้าแบบนี้ ฉันต้องทนทุกข์ทรมานจากที่นี่จนตายสามคนหายไปในโลกนี้เพราะฉันไม่คิดว่าคุณต้องการฉันตอนนี้ มันแบบนี้? 'หรือเป็นเรื่องบังเอิญที่ฉันก้าวไปข้างหน้ามากเกินไป?' ลานจับหัวของเธอ ไปที่สาธารณะ และถอนหายใจอีกครั้ง 'มาซุ....' เขาพูดว่า "ไม่" ก่อนที่เขาจะโยนเธอออกไป "ไม่....."

มันไม่ใช่" เมื่อฉันคิดถึงสิ่งที่ยูสตอฟพูดก่อนหน้านี้ ฉันคิดว่าเขากำลังมองหาใครบางคน แต่เห็นได้ชัดว่าใครคือ 'นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ ไอเวเรีย' เขากำลังมองหาใครบางคนที่ปิดผนึกเขา 'มันผ่านมาเป็นพันปีแล้ว' ลานครางเบาๆ เธอยกตัวขึ้นบนเตียงและยื่นแขนออกไปเพื่อลูบไล้ หลังจากตรวจสอบปลายเตียง ลานก็ลงจากเตียงและยืนอยู่ตรงนั้น "คุณตื่นแล้วหรือ?" ด้วยเสียงนุ่มๆ ลานหันหัวไปตามเสียง "ใช่ ฉันนอนอยู่บนเตียงก็วันแล้ว?" "สิวัน" เสียงของคาร่าอ่อนโยน และเสียงของลานก็ปลอบโยนเธอเล็กน้อย ลานเข้ามาและจับมือเธอไว้โดยการเขย่ามัน "ไม่ ฉันอยากเดินไปรอบๆ คนเดียว" "แต่-" "ฉันจะไม่ออกจากห้องนอน ทุกคนออกไปจากที่นี่" มีความเจ็บที่คำพูดและมีคำพูดหนักๆ ว่า "ตกลง" และประตูห้องนอนเปิดและปิด ลานหายใจเข้าลึกๆ และเริ่มเดิน ลูบไล้ในอากาศ การเดินในสายตาน่ากลัวกว่าที่คิด 'ฉันรู้ว่าทำไมคุณถึงต้องใช้ไม้เท้า' ลานคิดแบบนั้นและค่อยๆ สำรวจพื้นที่ด้วยแขนและขาของเธอ เธอไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าหรือสองก้าวและหยุดหลายครั้ง มันค่อนข้างดีที่มีเฟอร์นิเจอร์อยู่ในมือของฉัน มันน่ากลัวกว่าที่จะรู้สึกในอากาศโดยไม่มีอะไรเลย ลานเคลื่อนตัวไปที่กำแพง รู้สึกโล่งใจเมื่อปลายนิ้วสัมผัสกำแพง เธอวางปลายนิ้วบนกำแพงและเริ่มเดินไปรอบๆ ห้องอย่างตั้งใจ ฉันสามารถรู้สึกถึงความนุ่มนวลของพรมใต้ฝ่าเท้าเปล่า และไม่มีปัญหาใหญ่ แม้ว่าเฟอร์นิเจอร์และพรมจะถูกจับ 'แต่ฉันจะทำอย่างไรต่อไป?' ลานหยุดด้วยความคิดนั้น ชินาอยู่ที่นั่น เธอตาบอด ฉันบอกคุณว่าจะหมั่นในฤดูใบไม้ผลิ แต่ฉันดีใจที่คุณเลื่อนมันออกไปแบบนี้ด้วย มันคงยากสำหรับใครก็ตามที่จะหมั่นกับคนตาบอด นาดาโหล่อีกครั้ง ฉันร้องไห้และร้องไห้อยู่บนเตียงเป็นเวลาสี่วัน แต่ฉันยังคงร้องไห้ ลานไม่แม้แต่จะเข็ดหน้าตาของเธอ แต่เริ่มเดินอีกครั้ง เนื่องจากคุณมองไม่เห็น

ไม่ว่าคุณจะทำอะไรหรือไม่ก็ตาม วิสัยทัศน์ของคุณจะไม่มีวันแคบลง
ฉันไม่รู้ว่าคุณต้องใช้เวลานานแค่ไหนในการเดินไปรอบๆ ห้อง มีหน้าต่างอยู่ตรงกลาง
ฉันจึงลองเปิดและปิดหน้าต่าง เมื่อฉันกลับไปก็เตียง
ฉันหมดแรงและลานก็หลับไปเหมือนเธอกำลังจะล้ม.

ความฝันชัดเจน ลานมองไปที่พื้นที่สีขาว กัดริมฝีปาก
และไม่นานก็เปิดปากเมื่อเห็นเลือดดาวปรากฏขึ้นในพื้นที่
ตอนแรกมันเป็นวิญญานเลือดดาวที่เธอเห็นเมื่อเธอพบวิญญาน
ฉันคิดว่ามันอาจจะเป็นวิญญานระดับสูง "ฟาเนียส" ลานเรียกเขาเบาๆ หัวเลือดดาว ร่างบนของมนุษย์
ปีกหกปีก และร่างล่างของเลือดดาว และเขายังมีขนเลือดดาวอยู่ แต่เขามีใบหน้าที่เป็นมิตร
ลานร้องไห้อีกครั้ง กัดริมฝีปากแน่น และพูดว่า "สวัสดี" เมื่อเธอพูดสวัสดีอย่างยากลำบาก
เลือดดาวก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน "ฉันได้ยินจากอิสตาร์ฟ" ลานเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว "จากอิสตาร์ฟ?"
"ใช่ และจากแคนดริล" ลานสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อ วิญญานยิ้มอย่างจางๆ
เมื่อเห็นความโกรธบนใบหน้าของเธอ
"วิญญานที่รับใช้มนุษย์มีความภาคภูมิใจในตนเองที่แข็งแกร่ง" เลือดดาวโบกมือ
สร้างเก้าอี้และโต๊ะเล็กๆ ที่ทำจากเมฆเหมือนก้อน ลานนั่งเงยหน้าขึ้นบนเก้าอี้
ความรู้สึกที่ปกคลุมร่างกายของเธอดี เลือดดาวนั่งโดยมีขาข้างเดียวอยู่หน้าโต๊ะ
แต่ดวงตาของเขายังสูงกว่าลานมาก "เพราะฉันต้องเชื่อฟังมนุษย์
ฉันเกลียดการฟังคำสั่งของมนุษย์ที่สุด" เมื่อเลือดดาวพูดแบบนั้นและหายใจยาว
หมอกที่ส่องแสงก็พันรอบใบหน้าของเธอ ลมหายใจของวิญญานมีกลิ่นเหมือนฤดูใบไม้ผลิ
"ฉันคุยกับแคนดริล คุณจะลุกขึ้นในประมาณหนึ่งสัปดาห์" "จริงเหรอ?"
ลานกระโดดจากที่นั่งโดยไม่รู้ตัว และเลือดดาวพยักหน้า
"เพราะฉันไม่ต้องการให้คนหายากถือความแค้นต่อวิญญานเหมือนเมื่อก่อน นอกจากนี้
ซาลยังชอบคุณ" เพียงเท่านั้นลานก็คิดถึง "ซาล" อาจจะดีกว่าถ้าเรียกเธอ "ขอบคุณ ขอบคุณมาก!"
ลานหักท่ายเขาหลายครั้ง และเลือดดาวกะพริบตาและพูดเหมือนตลก "แล้วคุณรู้ชื่อของฉันไหม?"
ลานอ้าปากเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำพูดนั้น เลือดดาวทำหน้าสนใจที่ดวงตาของเธอ "คุณรู้ไหม?" "ไม่
ฉันไม่รู้ ฉันรู้ชื่ออีกสองสามชื่อ แต่ฉันไม่รู้ว่ามันเหมาะสมหรือเปล่า...."
เลือดดาวกระตือรือร้นของเขาลงและพูดว่า "คุณควรตื่นตัวสำหรับเรื่องนี้
เกี่ยวกับราคาของการเรียกชื่อวิญญานและใช้พลังของเขา" ลานถอนหายใจลึกๆ
"ฉันตื่นตัวเต็มที่แล้ว" ลานพูดด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ฉันจะไม่ขอให้วิญญานทำอะไร "ไม่
ฉันทำไม่ได้ แต่ ถ้าไม่มีเขา เธอคงตาย ตอนนี้ที่คิดได้ ฉันคิดว่ามันดีกว่าที่จะไม่เห็นดีกว่าตาย
มนุษย์จะตื่นขึ้นได้ขนาดนี้ ลานบอกเธอ รู้สึกป่วยและเหนื่อยกับตัวเอง
"ตอนนี้ฉันจะไม่เรียกชื่อวิญญานโดยประมาทอีกต่อไป ไม่มีทาง แต่ อิสตาร์ ไม่
เปลวไฟสีฟ้าพูดถึงมัน?" "ใช่ อิสตาร์ฟชอบมนุษย์ เธอชอบเล่นรอบๆ" เลือดดาวชี้หัวของเขา
และเพียงเท่านั้นฉันก็จำได้ว่าเขาประหลาดใจที่เปลวไฟสีฟ้ามักจะแตกหัวของเขา "ฉัน เข้าใจ"
แต่ความปรารถนาดีก็ดีกว่าความชั่ว "และฉันขอโทษที่ฉันไม่สามารถมาหาคุณได้เมื่อคุณเรียกฉัน
แต่แม้แต่วิญญานก็ไม่สามารถปรากฏในสองที่พร้อมกันได้" "อา-!" ลานส่งเสียงเล็กๆ
คุณไม่มาแม้ว่าฉันจะเรียกคุณเพราะยูสตาฟกำลังใช้มัน
มันถูกกล่าวไว้ในกระบวนการปิดผนึกประตูที่ถูกปิดผนึก ลานไหล่ตลก "ฉันเข้าใจ
ดังนั้นเธอขอเขาเหรอ เธอขอคุณเหรอ?" "ใช่ ฉันต้องการให้คุณเป็นสื่อกลางกับแคนดริล"
"นั่นใจดีมาก" ขอขอบคุณสำหรับสิ่งนี้ ลานยินดีที่จะให้เปลวไฟสีฟ้าอย่างน้อยสามเชิыр
"และความมืดกำลังตื่นขึ้น?".

"คุณหมายถึงเด็กสาวฤดูใบไม้ผลิที่เป็นม้าหนุ่มเหรอ?" "อะ-ไม่?" "ไม่"

น้ำเสียงของเขามุ่งมั่นและดุเดือด ลานรู้สึกอายโดยไม่รู้ตัวและเริ่มหาข้อแก้ตัวให้ชีน่า

"แต่ชีน่าเป็นเด็กดีนะ เธอเป็นเด็กดี เธอร่าเริง เธอแข็งแรง เธอขี้อาย"

ลูมิแอร์รู้สึกเหมือนทำผิดพลาด ตอนนี้เขากำลังคิดว่า 'คุณชอบผู้หญิงเหรอ?'

แต่ลานไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น ลูมิแอร์ถอนหายใจและพูดว่า "เธอเป็นเด็กดี ฉันเข้าใจผิด

และนี่เป็นสิ่งที่แตกต่างกัน" ลูมิแอร์มองลาน ดวงตาสีมรกตของเธอดูดีเมื่อมองตรงมาที่เขา

"เธอดูเหมือนนายของฉันที่ไหนสักแห่ง" "อะไรนะ?" "ฉันเหรอ? กับนางเอก? ที่ไหน?"

ลูมิแอร์หัวเราะเมื่อเห็นลานเบิกตากว้าง "ความจริงที่ว่าคุณเห็นคนเป็นคน"

"แล้วคุณเห็นคนเป็นคน--?" "ไม่ ฉันมองมันต่างออกไป" ลูมิแอร์คิดอยู่สักพักแล้วพูดว่า

"ฉันจะกลับไปที่นี่" "ลูมิ-" "ไม่ ฉันไม่ได้ช่วยตัวเอง ฉันจริงจัง ัศวินเป็นลูกของขุนนาง คนที่สอง

สาม หรือสี่ ฉันเติบโตในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

และมันเป็นสิ่งที่คุณไม่สามารถข้ามได้" "... ลานกัดริมฝีปากไม่รู้ว่าพูดอะไร

ลูมิแอร์ยิ้มที่ใบหน้าของเธอ "คุณไม่จำเป็นต้องดูแบบนี้

แต่ลักษณะภายนอกแบบนี้ก็เหมือนกันสำหรับชีน่า บางทีถ้ามันเป็นความเป็นเพื่อนแบบนี้

นอกจากนั้น" ลูมิแอร์ขมวดคิ้วใส่กัน

"คุณรู้ไหมว่าเธอพูดอะไรเมื่อฉันบอกเธอว่าฉันเคยเป็นทาสในอดีต?" "เธอพูดว่าอะไร?" "เธอพูดว่า

'มันต้องยากมากจริงๆ'" ลานอ้าปากค้าง และลูมิแอร์ยิ้ม "ฉันหัวเราะจนท้องแข็ง

เธอไม่มีแนวคิดนั้นใช่ไหม?" นั่นคล้ายกับคุณอย่างแปลกๆ และฉันชอบมัน

ลูมิแอร์กลืนคำพูดที่แทงข้างหลัง เมื่อการเดินร่ำสิ้นสุดลงและออกจากฟลอร์

ชีน่าและยูสตาฟเข้ามาใกล้ ชีน่ายิ้มและจับกระโปรงทักทายอย่างสง่างาม "เคานต์" "เรียกฉันว่าอันนี

ระหว่างเรา" "ไม่ ฉันอยากจะพูดแบบนี้" ลานหัวเราะอีกครั้งกับคำพูดของชีน่า ใช่

ฉันทำมันบ่อยเมื่อฉันยังเด็ก "คุณอยากดื่มอะไรไหม?" ยูสตาฟพูด ลานพยักหน้า

และผู้ชายก็ออกไปหยิบเครื่องดื่ม ชีน่าและลานกระซิบถึงผู้ชายคนหนึ่ง "ดยุคเข้ามา"

ลานรู้สึกเหมือนหัวใจเต้นแรงที่ไหนสักแห่ง แต่เธอหัวเราะ ลานจะไม่หยุดคุณถ้าคุณไปตามกระแสน

เธอไม่มีสิทธิ์หยุด ยูสตาฟจะมีความสุข ฉันจะรอด "ใช่ไหม?" "ใช่"

ชีน่ายิ้มและพยายามจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ที่นั่นเคานต์อีลลูมิเนติเดินเข้ามา เขาจูบเบาๆ

ที่หลังมือของเธอและพูดว่า "ฉันได้ยินว่าคุณบาดเจ็บสาหัส ฉันดีใจที่คุณโอเค" "ใช่ โชคดีที่มันสาย

แต่ฉันก็จัดงานเลี้ยงปีใหม่นี้ด้วย" เคานต์อีลลูมิเนติหันหัวและเห็นชีน่า ลานอธิบายชีน่าว่า

"แขกจากโลกอื่นที่ผ่านประตู" และถามเคานต์ด้วยท่าทางสงสัย "คุณเป็นมนุษย์เหรอ?"

"ฉันเป็นมนุษย์" เมื่อชีน่ายิ้มตอบ เคานต์พยักหน้า "ฉันเข้าใจ" ลานแนะนำชีน่าให้คนอื่น ๆ ที่ละคน

และนอกจากความอยากรู้แล้ว

ชีน่าก็ได้รับการยอมรับอย่างอ่อนโยนด้วยความช่วยเหลือของลานและยูสตาฟ อย่างไรก็ตาม

ดยุคแห่งลาเซียเป็นแขกที่ได้รับการรับรองจากผู้นำ

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะสุภาพและเป็นมิตร เมื่อลานมองดูชีน่าและคนอื่น ๆ

ที่แลกเปลี่ยนคำถาม บารอนเนสแลนซ์กระซิบกับลาน "ฉันขอคุยกับคุณสักครู่ได้ไหม?" "แน่นอน"

ลานหัวเราะและบอกชีน่า "ดูแลยูสตาฟและลูมิแอร์เมื่อพวกเขากลับมา" "ใช่" ชีน่าพยักหน้า

และลานคุยกับบารอนเนสแลนซ์ มันไม่ใช่ปัญหาใหญ่ แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับว่าเธอสามารถหาเงินได้หรื

อไม่เมื่อบารอนเนสแลนซ์ต้องการเงินก้อนใหญ่ในปีหน้า ลานถามคำถามหลายข้อและพยักหน้า

"ฉันคิดว่ามันจะเพียงพอ ฉันจะคุยกับยูสตาฟด้วย" "ใช่ ขอคุณ" บารอนเนสแลนซ์ยิ้มอย่างมีความสุข

ลานกำลังจะกลับไปที่นั่งของเธอ แต่เธอหยุดเดินเมื่อเห็นทั้งสามคนยืนคุยกับยูสตาฟ ชีน่า

และลูมิแอร์ ดูเหมือนมีโลกของคนสามคนเท่านั้น มันเหมือนกับแสงไฟตกลงไปที่นั่นเท่านั้น

ข้างนอกของฉันเต้นแรง แต่ถ้ายูสตาฟและชีน่าไปด้วยกันได้ดีแบบนี้ กระแสนจะกลับมาเป็นปกติ

และยูสตาฟจะปลอดภัย หลังจากมองดูอยู่สักพัก ลานก็แอบออกไปที่ระเบียงก่อนที่สายตาสายตาจะสบกัน

(ยังไม่ได้แก้ไข) บทที่ 091 เดินบนระเบียง ลานสั้นเบาๆ ในความหนาว

'เหมือนคู่หมั้นของเจ้าชายต่อหน้าชินเดอเรลล่า' ลานยิม

เธอตกลงไปในหนังสือของชินเดอเรลล่าและกลายเป็นคู่หมั้นของเจ้าชาย เมื่อบอลเปิดขึ้นในที่สุดและชินเดอเรลล่าที่ถูกปกคลุมด้วยซีเกาปรากฏตัวด้วยความช่วยเหลือของพ่อมด 'นี่คือสิ่งที่มันเป็น' ลานกตดาของเธอ คิดอย่างนั้น แม้ว่า คุณจะคิดว่า คุณกำลังทำสิ่งที่โง่ที่สุดและเจ็บปวดที่สุดในโลก คุณก็หยุดไม่ได้ หยุดบนระเบียบ เธอรู้ตัวด้วยการถอนหายใจ 'ฉันรักยูสตาฟามากจริงๆ'

ถ้าชีวิตของเธอเองตกอยู่ในความเสี่ยง

เธอจะไม่มีวันพูดเรื่องการส่งต่อยูสตาฟให้ชีน่าหรือทำตามโชคชะตาของเธอ

แต่ถ้าชีวิตของยูสตาฟตกอยู่ในความเสี่ยง เรื่องราวก็เปลี่ยนไป

'นั่นคือเหตุผลที่ความรักสร้างความอ่อนแอ' ลานหัวเราะขมขื่นคิดอย่างนั้น

ตราบไคที่ยูสตาฟปลอดภัยและมีความสุข ฉันก็โอเค เพราะฉันรักยูสตาฟ แต่รักมากขนาดนี้

มันเจ็บปวดแบบนี้ 'ฉันควรเริ่มเข้าไปข้างในไหม? หรือควรใช้เวลาเพิ่มอีกหน่อย' อย่างไรก็ตาม

แม้ว่าคุณจะหนาวเกินไป คุณก็ควรเข้าไปข้างในที่ไหนสักแห่งเพราะพวกเขาจะคิดว่า คุณแปลก

'ฉันจะปล้นตู้เสื้อผ้า' ลานยิมและเข้าไปข้างในด้วยความคิดแบบนั้น ***

ชีน่าสังเกตเห็นว่ายูสตาฟเริ่มรู้สึกไม่สบายตัว ฉันมีเหงื่อเย็นที่หลัง 'รึนอันนี่ ทำไมไม่มา?'

เธอมองไปรอบๆ และพบว่าบาร์อนแลนซ์และยกมือขึ้น "บาร์อน!" ในโทนเสียงร่าเริงของเธอ

บาร์อนแลนซ์ยิ้มและถาม "มีอะไรเหรอ?" "ลานอันนี่ - คุณคุยกับเคานต์โรเมียเสร็จแล้วเหรอ?"

บาร์อนแลนซ์ทำหน้าสงสัยและถามกลับ "เธอยังไม่มาเหรอ? มันจบไปนานแล้ว" "จริงเหรอ?" "ใช่"

"เธอพบใครอีกตั้งแต่ฉันมาไหม?" "ฉันไม่รู้เรื่องนั้น"

บาร์อนแลนซ์มองยูสตาฟด้วยท่าทางกังวลและจากไปหลังจากหักท่าย ชีน่าพูดว่า

"ฉันจะไปห้องพักของผู้หญิง" บางทีเธออาจปวดท้อง! ยูสตาฟตบหัวเธอเบาๆ

และชีน่าดึงชายกระโปรงขึ้นและเดินเร็วๆ หรือเป็นเพราะฉันเหยียบชายกระโปรง

ชีน่าไปที่ห้องพักของผู้หญิงคิดว่าเธอไม่รู้ว่าลานเดินเบาและสง่างามได้อย่างไร แต่ไม่มีลานอยู่ที่นั่น

เมื่อฉันถามผู้หญิงคนอื่นที่กำลังพัก เธอบอกว่าเธอไม่เคยมาที่นี่

ชีน่ารู้สึกอายและกลับไปห้องจัดเลี้ยงอย่างรวดเร็ว เพียงแค่มองดูสีหน้าของเธอ

ยูสตาฟก็รู้ว่าลานไม่อยู่ที่นั่น "เธอไม่อยู่ที่ห้องพัก ฉันถามและเธอบอกว่าเธอไม่เคยมาที่นี่"

ยูสตาฟเงยหน้าขึ้นและส่งสัญญาณให้ศิริที่กำลังเดินควาทรูม

(เพลงเดินร่าเริงและร่าเริงที่มีผู้คนเป็นคู่) บอนฟลอร์

ศิริหัวเราะขณะที่เธอก้าวอย่างรวดเร็วและเป็นธรรมชาติ วางอีกคนในที่และออกจากฟลอร์ "ท่าน

มีอะไรเหรอ?" "ฉันไม่เห็นนายของคุณ" "คุณรึน?" ศิริหัวเราะและพูดว่า

"ฉันเห็นเธอออกไปก่อนหน้านี้ แต่ฉันไม่เห็นเธอเข้ามา" "ออกไป?" ศิริพยักหน้าเมื่อยูสตาฟพูด

"เธอกำลังออกไปทางประตูหลัง ฉันคิดว่าเธอจะไปห้องพัก

บางทีมันอาจเป็นสถานการณ์ของผู้หญิง รออีกหน่อย" "หนึ่งชั่วโมงเหรอ?" "โอ้ พระเจ้า?

มันนานแล้วเหรอ?" ศิริเงยหน้าขึ้นและพูดเสียงต่ำ "ไม่มีรายงานอื่นๆ บ้านปลอดภัย"

ยูสตาฟส่ายมือโดยไม่ตอบ และศิริยิ้มและถอยหลัง "ฉันจะไปหาเธอ" ลูมิแอร์พูด ยูสตาฟพูดว่า

"ไม่" ชีน่าไปที่หัวของชีน่า "ติดอยู่" ชีน่าพูดด้วยความอาย "ฉันจะไปหาเธอด้วย"

ยูสตาฟไม่สนใจชีน่าและออกจากห้องจัดเลี้ยง ไม่ เขากำลังจะออกไป เมื่อเขาเห็นลานเข้ามา

เขาขมวดคิ้วและเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว "ยูสตาฟ? คุณจะไปไหน?" "หาลาน" "โอ้-ไม่เป็นไร

ขอโทษ" ลานยิมและพูด ยูสตาฟรู้สึกแปลกๆ "ลาน" "อะไร?" "คุณดื่มลึบๆ หรือ?"

ลานเบิกตากว้างและหัวเราะ "ทำไมต้องดื่มลึบๆ เมื่อคุณสามารถดื่มได้มากเท่าที่คุณต้องการที่นี่?"

"นั่นจริง แต่-" รู้สึกแปลกๆ ลานเดินไปพร้อมกับหัวเราะ "คุณไม่สามารถทิ้งชีน่าไว้คนเดียว"

"ฉันไม่ได้ทิ้งเธอไว้คนเดียว" ยูสตาฟตอบ และสีหน้าของชีน่าสดใสเมื่อเห็นลานกลับมา "อันนี่

คุณไปไหนมา? ฉันเป็นห่วง" "ฉันออกไปสูดอากาศข้างนอก คุณคุยดีไหม?" ชีน่าพยักหน้า

ตั้งแต่นั้นมา งานเลี้ยงก็ผ่านไปโดยไม่มีปัญหา และมันจบลงด้วยดี อย่างไรก็ตาม หลังจากวันนั้น

ยูสตาฟ ชีน่า และลูมิแอร์รู้สึกถึงความไม่เข้ากันอย่างละเอียด ไม่ นั่นคือสิ่งที่ทุกคนในคฤหาสน์รู้สึก

ถ้าลานถามเธอว่าเธออยู่ห่างจากยูสตาฟไหม นั่นไม่จริง แต่...

ชีนามองการ์ดด้วยใบหน้ากังวลและมองหน้ายูสตาฟ ตอนนี้มีเพียงชีนาและยูสตาฟอยู่ในห้องการ์ด เพราะลานพาลูมิแอร์ออกไปเป็นพนักงานยกของเพื่อเอาบางอย่างมาซักพัก ในลักษณะนี้ ลานมักจะทิ้งชีนาและยูสตาฟไว้คนเดียว ชีนาพูดแอมมองการ์ด "คุณสองคนทะเลาะกันหรือ?" "ไม่" ยูสตาฟตอบและมองชีนา ไม่แปลกที่ลานจะออกจากที่นี่ตอนนี้ ไม่ มันแปลกในเวลาเดียวกัน คุณสามารถสั่งให้สาวใช้เอาของมาได้ ถ้าลานเป็นของมีค่าที่จะหยิบเอง มันคงไม่ใหญ่พอที่จะต้องการลูมิแอร์เป็นพนักงานยกของ ฉันคงทำมันถ้ามันเกิดขึ้นครั้งเดียว แต่มันเกิดขึ้นครั้งแรกแล้ว ยูสตาฟพูดว่ามันน่ารำคาญเหมือนห่อมือ สิ่งที่ทำให้เขารำคาญมากขึ้นคือเขาไม่มีเวลาส่วนตัวกับลาน เขาพูดโยนการ์ดบนโต๊ะ "ลานได้ยินอะไรไหม?" "ไม่" ชีนาส่ายหัว เธอสนใจที่จะเห็นดยุคอยู่ข้างหน้าเธอ แต่ก็ค่อนข้างน่ากลัว เมื่อเธอมองตัวเอง ดวงตาของเขารู้สึกไม่มีชีวิต เขาใจดีต่อเธอเพียงเพราะลานใจดีกับเธอ 'ดังนั้นฉันไม่อยากให้เธออยู่สองคน' นั่นคือสิ่งที่ชีนาคิด และเธอคราง "มันไม่มา" "เธอช้า...." ยูสตาฟเอนตัวฟังที่วางแขน เขาเคาะที่วางแขนด้วยปลายนิ้ว ในที่สุด เมื่อเขาไม่สามารถต้านทานและยกตัวขึ้นได้ ประตูเปิดออก "ขอโทษ ฉันใช้เวลาหามานาน" ลานเข้ามาและขอโทษ ลูมิแอร์ถือกล่องใหญ่ในมือ ชีนาพูดเหมือนล้อเล่น "ฉันคิดว่าคุณหลงทาง ฉันเลยพยายามหา" จริงๆ แต่แน่นอนลานรับมันเป็นเรื่องตลก ลานพูดมองสองคนสลับกัน "คุณพูดอะไรน่าสนใจไหม?" "ใช่" ยูสตาฟพูดอย่างนั้น และชีนาปิดปากเร็วๆ ขณะที่เธอพยายามตอบว่า "ไม่?" มันชัดเจนกว่ายูสตาฟต้องการทำให้ลานดูดี ชีนาจึงเข้าข้างเขา "ดยุคเล่าเรื่องน่าสนใจให้ฉันฟัง" "จริงหรือ? ฉันเข้าใจ" ลานเปิดฝาดอกอย่างรวดเร็วและซ่อนหน้า มีเสื้อคลุมสีดำอยู่ในนั้น ความเงางามหรูหราตัดสินว่ามันทำจากอะไร และมีขนมากมายรอบคอ ขณะที่ทุกคนมองดูเสื้อคลุม ลานจัดใบหน้าให้เป็นระเบียบ หายใจเข้าเป็นจังหวะและลานพูดว่า "ฉันจะให้มันเป็นของขวัญแก่ชีนา มันจะอบอุ่นในฤดูหนาว" เสื้อคลุมเป็นสิ่งจำเป็นในการอยู่ในลาเซีย "อะไรนะ? แต่มันดูแพง" ชีนาส่ายหัว "สิ่งที่ฉันมีอยู่แล้วก็เพียงพอแล้ว" "ไม่ มันจะเหมาะกับชีนา เมื่อคุณมีมัน คุณต้องการเสื้อคลุมที่มีขน" ยูสตาฟมองดูมันและพูดเสียงต่ำ "นี่ไม่ใช่ของแม่คุณหรือ?" "ใช่ ใช่" เมื่อลานพยักหน้า ลูมิแอร์และชีนามองเธอ ลานหัวเราะ "แต่ฉัน."

ฉันไม่สามารถเชิญแขกมาที่ลาเซียในฤดูหนาวได้เลย" "แต่คุณต้องทำสิ่งพื้นฐาน" คิริส่ายหัว ลานเปิดซ่อนชุดดั่งสีแดงและขมวดคิ้ว มันรู้สึกแปลก แต่กลิ่นมันแปลกๆ "นี่คือเยลลีอะไร?" "เยลลีเชอนจี" "... ลานวางซ่อนลง ฉันอดทนกับดับของฉันมาแล้ว แต่ครั้งนี้เกินไป "มันเป็นโรคโลหิตจาง ดังนั้นมันถูกทำขึ้นเป็นพิเศษ? รับประทานเถอะ" "ฉันไม่สามารถ ฉันจะไม่กิน! ถ้าฉันกินอาหารเข้า ฉันจะอาเจียนทุกอย่างที่ฉันกิน" "คุณไม่สามารถช่วยได้" "ฉันไม่สามารถกินได้" "ฉันจับลูกวัวมาโดยเจตนา" "น่าสงสาร!" "จะมีเนื้อลูกวัวสำหรับมือกลางวัน" "นั่นฟังดูอร่อย" ลานกล่าว ดีโมเดีย "คุณไม่สามารถกินสิ่งนี้ได้ยุติ" เมื่อลานผลักจานออกไปอย่างแน่นหนา คิริหยิบจานเยลลีขึ้นมาด้วยใบหน้าเศร้า ลานสั่น 'เยลลีเชอนจี?' ฉันเกลียดมัน *** ชีนามีเหงื่อออกจากหลังของเธอ ไม่รู้ว่าทำไมเธอถูกเรียกโดยดยุคแห่งลาเซีย เขามักจะแสร้งทำเป็นตัวเอง เธอรู้สึกประหลาดอย่างมาก ลานใจดีต่อเธอ แต่ท่านลอร์ดคือยูสตาฟอยู่ดี และถ้าเขาไม่ชอบ เธอจะถูกไล่ออก แต่สิ่งที่เขาพูดเมื่อเธอนั่งลง 'ทำไมคุณถึงถามฉัน?' ยูสตาฟนั่งไขว่ห้างอยู่ข้างหน้าเธอและถามอีกครั้ง "ไม่มีอะไรในโลกที่คุณทำในงานหมั้นหรือ?" "ฉัน, ฉันไม่รู้" ชีนาพยายามคิดหนักในหัวของเธอ ในงานหมั้น? เธอทำอะไร? ชีนาคิดหนักเกี่ยวกับเนื้อหาของละคร "แซมเปญทาวเวอร์?" เมื่อชีนาพูดอย่างระมัดระวัง ยูสตาฟมีดวงตาที่โดดเด่น "นั่นคืออะไร?" "เอ่อ- วางแก้วเรียงกันเหมือนหอคอย เทเหล้าจากด้านบนแล้วปล่อยให้มันล้น เหมือนน้ำตก" "ฮืม" ยูสตาฟคิดถึงกับมันครั้งหนึ่ง มันไม่ค่อยข้างพุ่มเฟือยที่จะเทเหล้าแพงๆ แบบนั้น?

"แต่นี้เป็นเรื่องของโลกของฉันทั้งหมด...." "นั่นก็ใช้ได้ มีอะไรอีกไหม?"

ยูสตาฟรู้ว่าลานมาจากโลกเดียวกับชีน่า ดังนั้นเขาจึงอยากทำอะไรบางอย่างเพื่อโลก

นั่นคือเหตุผลที่ฉันทถามคำถาม แต่ชีน่ารู้สึกจริงๆ ว่า 'เขาเป็นอะไร?' ชีน่ากล่าว

ขณะที่เกาแก้มของเธอ "ในความเป็นจริง งานหมั้นในโลกของเราหายาก" "หายาก?" "ใช่

ทุกคนแต่งงานกันทันที" "เป็นอย่างนั้นหรือ.....?" ยูสตาฟเคาะที่วางแขนพิเศษ

ชีน่าอธิบายด้วยการพยักหน้า "ฉันคิดว่าฉันมีความสัมพันธ์ประมาณสองปี แล้วฉันก็ขอแต่งงาน-"

"อะไรนะ?" "ใช่?" "ขอแต่งงาน" "โอ้ ขอแต่งงาน อะไรนะ? นี่เป็นแนวคิดที่ไม่มีอยู่?"

ในสังคมที่การแต่งงานส่วนใหญ่เป็นการแต่งงานทางการเมือง

การขอแต่งงานไม่ได้ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ชีน่าอธิบายการขอแต่งงานด้วยความตื่นเต้น

และยูสตาฟฟังอย่างจริงจัง *** ลานเบิกตากว้างเมื่อเห็นชุดที่คาร์รำนำมาด้วยใบหน้าพอใจ

ชุดสีเขียวอ่อนมีคริสตัลละเอียดบนมัน สองแสงเหมือนหยดน้ำในเดือนกรกฎาคม "ท่านลอร์ดสั่งมัน"

"จริงหรือ?" คาร์ราพยักหน้าเมื่อลานถามกลับด้วยความประหลาดใจ "มันถูกสั่งเมื่อปีที่แล้ว

แต่คุณไม่ได้รับขนาดอย่างจริงจัง ดังนั้นคุณยังอยู่ในขั้นตอนการวัด

แต่คุณสามารถใส่ได้ในงานหมั้น" "ด้วยความลำบากเล็กน้อย" โชดาหัวเราะต่อไป

ลานลูบชุดสีเขียวมันนุ่มๆ 'โอ้ พระเจ้า' คริสตัลถูกเย็บอย่างละเอียดจนดูเหมือนจะติดอยู่กับเสื้อผ้า

นอกจากนี้ แต่ละชิ้นถูกทำในรูปทรงและขนาดที่แตกต่างกัน ดังนั้นมันจึงส่องแสงอย่างแท้จริง

"ลองใส่ดู" "นั่นแหละ" ด้วยดวงตาที่เหมือนกับ "ฉันอยากเห็นคุณใส่มันเร็วๆ!" สาวใช้เกาะติดเธอ

ลอกเสื้อผ้าของลานและแต่งตัวเธอในชุด ดีโมเดียทาน "มันดูดีมากกับคุณ" "คุณสวยมาก" ในจุดนี้

เจ้าของจะได้รับพลังจากด้านข้างของการลงชุดโดยธรรมชาติ คาร์รามีวณแขนเสื้อขึ้นและถือหมุด

"ฉันจะแก้ไขมันตั้งแต่ตอนนี้ ดังนั้นอยู่นิ่งๆ" "ใช่" ลานตอบอย่างสงบด้วยการยกแขนขึ้น

ศิริมองจากด้านข้างและกล่าว "เออ คุณรู้ไหม ผ้าคลุมใหม่ก่อนหน้านี้

ทำไมไม่แขวนมันบนไหล่ของคุณ?" "นั่นเป็นความคิดที่ดี" "แก้ไขด้วยเข็มกลัดเพชร"

โชดาพยักหน้าอย่างจริงจังและลานส่ายหัว "คุณมีเวลาสำหรับนั้นไหม?"

อย่าผลักดันตัวเองมากเกินไป" ศิริยิ้ม "คุณสามารถผลักดันตัวเองในช่วงเวลาแบบนี้ ดีโมเดีย

แล้วเครื่องประดับล่ะ?" "นี่คะ นี่ก็สั่งโดยท่านลอร์ด" พุดเหมือนร้องเพลง ดีโมเดียรีบนำกล่องใหญ่มา

ลานถูกแทงด้วยหมุดขณะที่หันหัวและคาร์รากล่าวเบาๆ "อยู่นิ่งๆ" Somehow I felt like a playful

boy, so Lan nodded calmly.

Dimodia brought the box to her front so that Lan could see it well and opened the lid.

Lan let out a small exclamation. It was a set of earrings, necklaces, bracelets, and rings.

It was full of light green topaz, which was as clear as spring water. I could tell at a

glance that it matched the color of the dress. "So pretty." At Lan's words, Dimodia

laughed. "It'll look good in your dress." Kara fixed her clothes with the last pin and

nodded. "That's a relief. The Lord couldn't have ordered the engagement without any

preparation." It was not an engagement, but an item that could be used for marriage.

It was the same clothes and jewelry that a princess of a country would bring, but the

maids only nodded with the face, "We should do this to our Lan." Marking the place

where she held the pin, she quickly took off the dress again, leaving detailed instructions

to the bedroom maids. Kiri rolled up her sleeves and said, "Well, then the dress is done,

and now it's lady's turn." Dimodia nodded, and Lan gazed, "Me?" After a while, Lan

murmured, "I'm only having an engagement, but should I do this?" and the maids said,

"You should." Lan is mixture by sugar, almond powder and honey, rubbing her whole

body to remove hair, and experiencing all kinds of strange cosmetics folk remedies.

"It's winter, so there's less goat milk." "I can't help it, let's at least use this." They had such conversations and bathed her with goat milk, or made her sweat in a place full of hot steam and drink a lot of tea with unknown taste. The maids even put on dirt on Lan's hair, saying, "We don't have enough time." I couldn't even ask what "Ran" was at the momentum. The food has also changed to a beauty care food that seems to be full of collagen. Whenever I had time, I kept eating candy that smelled terrible. Thanks to this, Lan's skin became smooth and glossy like boiled egg whites. The hair also became as shiny as the fox's fur and shone like a glow. 'And my body smells.' Perhaps because of the strange candy, my body began to smell sweet.

'We're just having an engagement, do we need this?' Lan lay down on the bed thinking like that. Nowadays, it has been my daily routine to sleep early and wake up late. 'And I'm spending all my waking hours on beauty treatment.' I slept enough there and ate something delicious, so I naturally got better. Sina looked and seriously said, "Unnie, how are you becoming a goddess?" making Lan smile again. Then Sina whispered to Lan. "Unnie" "Huh?" "If the Duke does anything strange, just do it." "Strange?" "Yes" Sina nodded her head. Sina told her about the customs of her world, so it may seem strange to people here. I don't know why Eustaf is obsessed with the customs of the world, but we should warn Lan in advance. Sina shook her head thinking like that. "Is the engagement tomorrow?" "Yes.

I can't believe it." Sina laughed at Lan's murmur. "But it's not as fancy as a wedding. I heard that the wedding here lasts seven days and seven nights?" Lan almost asked back, "Really?" without realizing it. Sina shook her head. "But I'm glad the engagement is over in a day." "That's true." Lan nodded. No, the wedding is seven days and seven nights? What the hell are you doing? Let the question be put aside for now, Lan told her. "How's it going? Are you all right?" After a complete reunion with Eustaf, Lan reflected on her lack of time. Sina grinned. "You always take care of me. It's okay." "If you feel uncomfortable, feel free to tell me." "There's no such thing." Sina shook her head. But suddenly, I got curious and opened my mouth and closed it quickly. This is not something to ask Lan.

*** Sina told Lan to rest and left her room. Sina left the mansion and headed for the Knights' Room instead of going back to her room. And there, I could easily find Lumiere, who was still preoccupied with training. After the announcement of Eustaf and Lan's engagement, Lumiere's training took longer. Sina pressed the fur hood on the cape deeper and watched him train against a nearby fence. It was cold, so I could see steam rising from his shoulders and head. After wielding a sword for a long time, Lumiere said bluntly. "What?" "Watching." Lumiere frowned and looked around Sina. "Go away." "I don't want it." "I'm not a spectacle." "It's not exactly something to watch." After talking, Sina corrected herself. "No, I'm sure you're watching." Lumiere looked at Sina.

He had a lot of experience to see. So the words were very unpleasant, but when I made eye contact with Sina, the displeasure somehow disappeared. It is not an eye to see things for entertainment. He sighed and clapped his hands. Meaning come, Sina jumped

over the fence and ran to him lightly. "A round?" When he said, "Okay," Sina quickly went to the weapons stand and brought her share of the wooden sword. Now that she has started learning swordsmanship, Sina liked Dalian. I was going to learn everything I could and fell into such a strange world anyway. Otherwise, I think it would be unfair. (U-N-E-D-I-T-E-D) Chapter 095 – Engagement Ceremony Lumiere confronted Sina and pointed out her posture one by one.

Sina dropped the wooden sword countless times, but she did not hesitate to pick it up again. "Right foot, fast." "Think and swing the sword." "Here, empty." After dropping the sword to the point where there was an evil sound, Sina picked it up again. It was not until about 30 minutes after the sound of pointing out, the sound of dropping a sword, and Sina raised her hand. "Stop." Sina slumped to the spot, breathing heavily. Sina knew for the first time that it was this hard to be in real life. It was hard for even a veteran boxer to fight for 30 minutes on the ring. But after 30 minutes of wielding a sword, it was natural to be exhausted.

'But is it still a dimension-mover buff? I think I'm stronger than before.' In the past, it was a form of physical strength that could not even be expected. It's been a long time since I took off my cape. Sweat dripped down on her chin and even her hidden shoulders rose. Lumiere came back with the cape she had taken off and covered it as if throwing it at Sina. "Cool up." "Oh, it's really hot. I think I'm going to die." Nevertheless, Sina did not shake off her cape. If you stay like this, you'll catch a cold in no time. "Lumie." "Why?" "Do you like Lan Unnie?" It was a question that couldn't be so straightforward, so Lumiere looked at Sina. Her black eyes glanced at him. "I like her." The answer came out smoothly, and Sina laughed bitterly.

"Then it must be heartbreaking." Lumiere sat face to face in front of her. I heard that immigrants sit like this, but Sina often sat like this. Lumiere opened his mouth slightly at Sina's words and then laughed. "Yes, it's a little hard." When Sina reached out and patted him on the shoulder, Lumiere laughed again. It was something I didn't dare say to anyone. His liking of Lan is something he shouldn't talk about. 'But.' Sina has no such barrier. Lumiere thought it was really similar. Sina and Lan are alike. They look alike, but they are very different. 'What a contradiction.' "I'm sure Lumie will have another good person." Sina said so and recalled Lan. Yeah, that's pretty rare.

'But should I say Eustaf has a strong character?' Standing side by side with Lan, the contrast of black gold is intense. Of course, it stands out to Lumie. Scarlet hair and scarlet eyes. Without realizing it, Sina looked at his pupils. The color of the sunset, of course, is not comparable to other places.... 'A sense that seems to be falling into it....' Sina thought so, and then he stared at her in a hurry. She jumped out of her seat. "Well, anyway. Come on! I'll get you a drink!" "Drinking?" A funny smile flashed around Lumiere's mouth. Sina nodded her head. "Yes, that's when you're supposed to have a drink. You'll cry and shake it off. It's on me!" Sina suddenly murmured, shouting curiously. "But is there a bar here?" Lumiere burst into laughter.

"You'll have to ride a horse to the nearest bar for half an hour." Sina grinned as she rose from her seat, shaking her butt. "Then let's rob somewhere else." "Somewhere else?" "Wait! Go to your room and wait!" Sina said so and quickly ran away, and Lumiere stood in a funny mood and moved slowly. I felt much better. When I washed lightly and went back to my room, Sina, who had a big bottle of alcohol, was waiting with her mouth wet. "Wash alone." "Where did you get that bottle?" Alcohol is a precious commodity. The key to the liquor storage was strictly controlled by the butler, and it was a sign of trust to leave the key to the liquor storage. "I asked for it, so I got it." After speaking triumphantly, Sina whispered.

"Lan's unnie privilege of being a guest is tremendous." Lumiere smirked and took the bottle from her arms. The size of the heavy bottle was considerable, and it looked at least two liters. 'But I'm preparing for the engagement, so it's like a bottle or two of alcohol.' He pulled out the cork thinking so. The smell of strong alcohol came up suddenly. It is a huge number of distilled water that the North boasts. "Drink and die!" Sina shouted like that and took the glass out of her arms. Lumie burst into laughter because it was a big glass of beer. When he filled the glass of beer, Sina opened her eyes wide and swallowed her saliva. The smell of alcohol is no joke.

"I think it's very strong." "I don't know." "Wouldn't you die if you drink it from a glass of beer?" "Is there anyone who drinks and dies?" "There is!" Sina insisted. "Drink and die." "It's not maintained." Sina grumbled and carefully took a sip. As soon as I drank, a hot energy came up from the inside of my throat bruise, and alcohol energy was raging in my stomach. "Uh-" Sina shook her body. Lumiere looked at her with a funny face and drank. It's strong but clean. As expected, the North seems to be the best technology for making alcohol. Not long after drinking, Sina's tongue began to sound twisted. "Lu, Lumi's handsome - he's got another girlfriend!" It was his first time to compliment like that, so he laughed.

"Thanks for that." "For real? Awesome, awesome!" I don't know what you mean by raising your thumb, but I think it's a compliment anyway. By the way.... "You're getting drunk too fast for someone who asked to drink first." Sina grinned at the words. When I saw the smile, I thought it would be good for Lumiere. And as time went by again, Lumiere felt he was a little drunk. Because he was talking to Sina.

ลาน, ถ้าคุณถอดเปลือกตาออก คุณจะได้สิ่งเดียวกัน 'และคุณปฏิเสธคำเชิญของฉัน?'
ทุกสิ่งที่ลานทำ ทุกคำพูด ยังคงวนเวียนอยู่ในความคิดของโอลิเวีย ทำให้โอลิเวียโกรธ
เพราะโอลิเวียเองก็เคยอยู่และใช้ชีวิตท่ามกลางคนเช่นนั้น เธอไม่คิดจริงๆ
ว่าจะมีใครที่ไม่มีความปรารถนาในอำนาจหรือว่าผู้คนจะเคลื่อนไหวด้วยความสุจริตใจ
ถ้าใครเคลื่อนไหวด้วยความสุจริตใจจริงๆ โอลิเวียก็จะถูกมองว่าเป็นคนโง่
โอลิเวียเชื่อว่าลานเหยียบย่ำเธอและตอนนี้ยืนอย่างมีชัย 'ฉันจะไม่มีวันให้อภัยคุณ'
โอลิเวียตัดสินใจอีกครั้ง (U-N-E-D-I-T-E-D) บทที่ 098 เดวานขมวดคิ้ว
เขาไม่เข้าใจน้องสาวของเขาเลย แน่แน่นอนว่ามันน่าเศร้าที่สามีของเธอเสียชีวิต
ฉันเข้าใจความเศร้าของเธอ 'แต่เขาไม่ใช่สามีที่ดี' อาจจะไม่ดีเท่าจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิ
แต่ราชินีแห่งอาณาจักรได้รับการพิจารณาให้ทำงานที่สอง 'เพราะคุณยังเด็ก

คุณไม่ต้องการกังวลมากเกินไป และมันจะดีที่จะแต่งงานใหม่กับสามีของคุณ'

เดवानยังคงเสียใจที่คิดว่าโอลิเวียไม่ได้ออกจากเตียงเป็นเวลาหลายวันหลังจากการตายของรูก ล้วว่าจะสูญเสียน้องสาวของเขา ซึ่งเลี้ยงเธอเหมือนลูกสาว

เขาขอร้องให้เธอลุกขึ้นและกินอะไรบางอย่าง และโอลิเวียจับมือของพี่ชายแน่นและพูดว่า "มันเป็นเพราะผู้หญิงคนนั้น" ดวงตาสีม่วงที่จมลงเปล่งประกายเป็นรูป "มันเป็นเพราะเลเชีย!"

เดवानไม่รู้ว่ามันเชื่อมโยงกันอย่างไร แน่ใจว่ามีการเผชิญหน้ากันเล็กน้อยในสังคม แต่สาเหตุโดยตรงของการตายของรูกคือการใช้ยาเกินขนาด สัตว์เลี้ยงของเขา คอร์ดิซัน และคุณหาสน์ของเธอกำลังเล่นอยู่และเสียชีวิตจากการตีแมลงกอสฮอลล์ แม้แต่ตอนที่เขาเปลือยกาย สิ่งที่เขาทำ อวัยวะเพศของเขาถูกตัดและเต็มไปด้วยเลือด

เพราะเหตุนี้มันจึงเป็นการฆาตกรรมในตอนแรก อย่างไรก็ตาม

การสอบสวนพบหลักฐานว่ารูกใช้ยาและใช้มีดด้วยตัวเอง

มันเป็นการตายที่น่าสมเพชมากที่จะเรียกว่าจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิ ทุกคนกำลังฮิสซิง แต่ข่าวลือแพร่กระจายไปมากพอแล้ว และเดवानฆ่าคอร์ดิซันและลูกของเธอด้วยมือของเขาเอง "ฉันกำลังเข้ามา" "เข้ามาเลย" โอลิเวียตอบ เธอพักอยู่ที่คุณหาสน์ของดยุคมิเรอ

การปรากฏตัวของโอลิเวียที่พันรอบตัวเธอด้วยชุดไวท์ทุกชุดเหมือนจะตกอยู่ในอันตราย และในขณะเดียวกันก็มีบางอย่างที่น่าขนลุก "คุณแน่ใจว่านี่จะได้ผล?" ที่คำพูดของเดवान โอลิเวียยิ้มอย่างเย้ายวนด้วยริมฝีปากสีแดงของเธอ "ใช่ คุณช่วยชีวิตมันไว้หรือเปล่า?" "ใช่ แต่ฉันไม่คิดว่าฉันจะเชื่อถือได้มากนัก อย่างที่คุณทราบ ผู้อพยพ-" "ไม่เป็นไร ฉันจะจัดการเอง"

โอลิเวียลุกขึ้นจากที่นั่งและกอดเดवान "ขอบคุณพี่ชาย ฉันรู้ว่าคุณทำเกินไปเพราะฉัน"

เดवानถอนหายใจและดบทหลังเธอ "อะไรที่ยากสำหรับคุณ? แต่ฉันทำเพื่อคุณได้ แม้ว่า คุณจะไม่ทำก็ตาม" "ฉันอยากทำด้วยมือของตัวเองจริงๆ แล้วฉันจะแต่งงานใหม่ในที่ที่ฉันต้องการ" "โอลิเวีย" เดवानเรียกน้องสาวของเขาอย่างระมัดระวัง "ถ้าคุณไม่ต้องการ อย่ามองไปที่อื่น ไม่ใช่สำหรับอาณาจักร" โอลิเวียอำปากเล็กน้อยและส่ายหัว "ไม่ ฉันไม่สามารถอยู่ในจักรวรรดิได้" เดवानพยายามจะพูดอะไรบางอย่าง แต่โอลิเวียพูดขึ้นก่อนและยิ้ม "จันให้เขาเข้ามา" เดवानถอนหายใจและพยักหน้า โอลิเวียยิ้มเมื่อเห็นเขาออกไป ฉันรู้ว่าเดवानห่วงใยตัวเอง แต่ความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เขาทำได้คือการส่งน้องสาวของเขาเองไปแต่งงานที่ดี 'แต่การแต่งงานที่ดีที่สุดได้หายไป' จักรพรรดินีแห่งจักรวรรดิ ตำแหน่งนั้นเป็นของเธอ

ความภาคภูมิใจของโอลิเวียถูกทำร้ายอย่างหนัก มีถนนที่มันคงอยู่ข้างหน้าเธออย่างแน่นอน โอลิเวียกำลังปั่นมันได้อย่างมั่นคง จนกระทั่งเด็กสาวปรากฏตัว 'คุณคิดว่าคุณชนะ'

โอลิเวียยิ้มอย่างเยิ่นชา คุณเข้าครอบครองดยุคแห่งเลเชีย และคุณคิดว่าโลกของคุณเปิดกว้างแล้วหรือ? คุณคงเคยได้ยินว่าโอลิเวียเองก็ยั่วยวนเขา

ใบหน้าห้าวเระของลานถูกวาดอย่างชัดเจนบนโอลิเวีย 'แต่ฉันเป็นคนสุดท้ายที่จะชนะ'

หลังจากนั้นไม่นาน ประตูเปิดออกและคนตัวเล็กที่มีผ้าคลุมหังตัวก็เข้ามา โอลิเวียยิ้มอย่างอ่อนโยนและพูดว่า "คุณมาจากอาณาจักรทราวานเก่าใช่ไหม?" "ใช่แล้ว"

โอลิเวียยิ้มมากขึ้นและพูด แม้ว่าเธอจะรู้สึกถูกละเลยที่เข้มแข็ง

"ฉันได้ยินมาว่าคุณสามารถควบคุมอะไรก็ได้ที่คุณต้องการ" "ไม่ใช่ทุกอย่าง"

"ฉันได้ยินมาว่าคุณสามารถควบคุมสัตว์และมนุษย์ได้?" "ใช่ มากขนาดนั้น..."

เป็นไปได้ แม้ว่า...

มีเงื่อนไข" โอลิเวียยิ้มกว้าง "จันก็พอแล้ว เราต้องคุยกันหน่อย" *** ชินาเปิดหน้าต่างรถม้าให้กว้าง

ลมฤดูใบไม้ผลิในเมืองหลวงช่างน่ารื่นรมย์และร้อนเล็กน้อย "อุณหภูมิแตกต่างกันมาก เลเชียไม่สามารถวิ่งได้โดยเปิดหน้าต่างรถม้า" ลานพยักหน้าให้กับคำพูดของชินา

"มันอบอุ่นกว่ามาก" "ใช่" "และฉันได้ยินว่ามันอบอุ่นเร็วขึ้นในปีนี้" "มันอบอุ่นขึ้น?" "ซะ?" "ไม่"

นั่นไม่โง่" ชินาี่ยมและสายมือ ลานกตสิ่งที่เธอต้องการจะพูดเล็กน้อย 'ฉันรู้'
และหันออกจากหน้าต่าง "ดูสิ นั่นคือถนนเรวูด" "ว้าว- มันเหมือนแฟนตาซี"
ชินารู้สึกว่าตัวเองสิ้นสะเทือน
เธอตามเธอไปที่เมืองหลวงเพื่อดูเมืองหลวงและพบกับฟอมดด้วยตนเอง
ฟอมดไม่สามารถเข้าเลเชียได้ แต่ไม่เป็นไรถ้าเป็นเมืองหลวง ดังนั้นเราจึงจะพบกันที่นั่น
ชินายังไม่ยอมแพ้ และลานก็เช่นกัน ลานกำหนดแน่นด้วยความรู้สึกของหน้าที่ที่จะส่งชินากลับไป
ซุ่มสี่เขียวของฤดูใบไม้ผลิยังคงสวยงาม
และซุ่มสี่เขียวก็เปล่งประกายอย่างยอดเยี่ยมในแสงแดดฤดูใบไม้ผลิ "ทั้งหมดนี้คือมรดก"
ชินาสัมผัสซุ่มหลายครั้งและขุดมันด้วยเล็บของเธอ ลานหัวเราะและพูดว่า "ถ้าคุณชอบ
ฉันจะซื้อเครื่องประดับมรดกให้คุณ" "ซื้อเครื่องประดับให้พี่สาว แล้วฉันจะดูจากข้างๆ"
ชินาพูดเช่นนั้นและกอดแขนลาน ใช้เวลาอยู่ในคฤหาสน์ฟ้า ชินาตระหนักถึงสิ่งหนึ่ง
เมื่อชินาทำให้ลานซื้อเครื่องประดับ ยูสตาฟรู้สึกดีมาก
ดังนั้นชินาจึงทำให้ลานซื้อสิ่งนี้และสิ่งนั้นเป็นข้ออ้าง
ยูสตาฟบอกว่าเธออยากเรียกชินาแยกกันและขอสิ่งที่เธอต้องการและดูแลลาน
'คู่มั่นที่ขอให้เธอฟุ่มเฟือย' "เออละ พี่สาว" "อะไร?" ลานถามกลับอย่างสงสัย และชินาหัวเราะ
"มีบางอย่างแบบนั้น ว้าว-" คำอุทานข้างหลังเป็นคำอุทานที่เข้ามาในคฤหาสน์ จากทางเข้า
มีต้นมะกอกโค้งสวยงามเพื่อให้เข้ากับชื่อเสียง "มันสวยงาม" "ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน"
ลานพยักหน้า ซุ่มสี่เขียวแขวนตรงบ่งบอกว่ายุคแห่งเลเชียมาถึงแล้ว และไม่ถึง 30 นาทีต่อมา
คำเชิญจากราชวงศ์ก็มาถึง "เหมือนสายฟ้า" ยูสตาฟพูดเช่นนั้นและโยนจดหมายที่ไร้หัวใจ
"คุณจะไม่ไปเหรอ?" ลานถามอย่างระมัดระวัง และยูสตาฟตอบว่า "ฉันควรไป"
เขาพูดหลังจากเงิบไปครู่หนึ่ง "วันนั้น วันที่ฉันมาสาย" "สาย?" ทันทีที่เขาเข้ามาใกล้ ยูสตาฟพูดว่า
"งานเลี้ยงของเคาน์เตสอะไร" "โอ้ ใช่" งานเลี้ยงของเคาน์เตสลิเซล็อตติ ฉันถูกขู่ฆ่าในคืนนั้น
ดังนั้นมันจึงลึ้มไม่ลง "ฉันพบเจ้าชายลาเบลในวันนั้น ไม่ ตอนนี้เป็นจักรพรรดิแล้ว"
ลานเบิกตากว้าง "คุณพบลาเบล?" "ใช่ นั่นคือเหตุผลที่ฉันไม่สามารถล้างการนัดหมายของฉันได้"
ยูสตาฟไม่ได้พูดถึงอะไรกับโอลิเวีย ไม่ใช่ว่าเขาไม่ได้พูดถึง แต่เขาลืมไปโดยสิ้นเชิง
การล่อลวงของโอลิเวียต่อเขานั้นเล็กน้อยจนเขาลืมไป ลานพูดว่า 'คุณพบราเบล'
ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วลุกขึ้นจากโซฟา เธอได้รับคำเชิญสองครั้งในอนาคตแล้ว เมื่อมองไปที่คำเชิญ
รานถาม "คุณคุยเรื่องอะไร?" "เป็นความคิดที่ดีที่จะเตรียมตัว" อะไร ฉันไม่ได้ถามลาน
แม้จะไม่ถามว่ามันคืออะไร ก็เห็นได้ชัดเกินไปว่าเขากำลังพูดถึงอะไร
โดยปกติแล้วพี่ชายของจักรพรรดิมักจะมีสิ่งหนึ่งที่ต้องเตรียมพร้อมไปกับขุนนาง
ลานยกไหล่และหันไปหาคำเชิญ "จักรพรรดินีมีคำเชิญ" เขาเข้าไปหาลานซึ่งนำเรื่องอื่นขึ้นมา
และยูสตาฟกวาดผมของเธอเบาๆ เขาลูบและกระซิบที่คอขาวที่เปิดเผย
"ฉันจะไม่ทิ้งอะไรไว้เพื่อคุณลาน" "คุณกำลังสารภาพที่น่ากลัว คู่มั่นของฉัน"
ลานพูดเช่นนั้นและคิดอยู่ครู่หนึ่ง
เธอจำได้ว่าเธอและยูสตาฟถูกโจมตีโดยมือสังหารในตอนนั้นและเกือบเสียชีวิต
เธอหันกลับมาและดึงมือของยูสตาฟและจับหลังมือของเขา
"ฉันจะไม่ทิ้งอะไรไว้เพื่อคุณคู่มั่นของฉัน" "คำพูดที่น่ารัก"
ยูสตาฟพึมพำราวกับว่าแมวเปิดเผยกรงเล็บและกวาดแก้มของเธอเบาๆ
'ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคุณกำลังคิดถึงแสง' ลานหัวเราะและดบมือของเขาด้วยความคิดเช่นนั้น
"ราน" "อะไร?" "บางครั้งมันก็ยากสำหรับลานที่จะไร้การป้องกันขนาดนี้" "อะไร?"
ลานเบิกตากว้างและมองขึ้นไปที่เขา เขาดูเหมือนจะเห็นโดยไม่ต้องถาม
แต่เขาไม่มีทางเลือกนอกจากต้องถาม หรือมันจะน่าอึดอัด "อะไร?" "มาพักกันเถอะ"
นั่นคือสิ่งที่ยูสตาฟพูด กดริมฝีปากสีปะการังของลานด้วยนิ้วหัวแม่มือของเขา
เมื่อลานเปิดริมฝีปากเบาๆ ยูสตาฟขมวดคิ้วและปล่อยมือ

ยูสตาฟถอนหายใจขณะที่เขาจะสายตาจากลินส์ชมพูที่เห็นระหว่างริมฝีปากที่เปิดอยู่ของเธอ "คุณเป็นอัจฉริยะในการควบคุมผู้คนจริงๆ" "เอ้? อะไร? ทำไม?" "คุณยัวยวนฉันหรือเปล่า?" "ไม่ใช่" คำตอบถูกตอบอย่างรวดเร็วโดยลาน ดังนั้นยูสตาฟจึงถอนหายใจอีกครั้ง มันยากที่จะควบคุมตัวเองทุกวัน คู่หมั้นของฉันจะไปได้ไกลแค่ไหน? ตามแนวคิดทั่วไป? หรือพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถไปได้ไกลเท่าที่ลานกังวล? 'มาลองเปลี่ยนความคิดกันก่อน' ยูสตาฟคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "ราน" "ฮะ?" "คุณจะต้องมีชุดไปประชุม" อยู่ดีๆ? ลานพยักหน้า "ใช่ ฉันจะต้องการมัน" "คุณต้องการเท่าไร?" "เอ่อ? อาจจะสามหรือสี่?" "ตกลง" ยูสตาฟพยักหน้า 'ฉันจะคุณมันด้วยสิบ' คนอื่นบอกว่ามันยากที่จะทำให้เรื่องชุดและเครื่องประดับยุ่งยาก แต่ทำไมมันถึงยากสำหรับตัวเองที่จะทำมัน? คิดเช่นนั้น ยูสตาฟกดกริ่งและเรียกสาวใช้เกียรติดยศ *** เลเวอรีมาที่ซุ้มสี่เขี้ยวพร้อมของขวัญมากมาย "การขยายการผูกขาดในปีนี้จะทำ..." ที่คำพูดของเธอ ยูสตาฟพิมพ์ "เฮลล์" และมองไปที่เลเวอรี ขนาดของบริษัทโกลเด้นโรสเติบโตอย่างมาก ตอนนี้สามอันดับแรกเป็นค่าเช่า ใครๆ ก็เลือกบริษัทโกลเด้นโรสเป็นอันดับต้นๆ ของทวีป แต่การผูกขาดไม่ดีสำหรับอะไรเลยแน่นอนว่าการสมรู้ร่วมคิดและผูกขาดราคาคริสต์มาสแข่งอาจจะดีกว่า แต่การเอื้อมมือไปยังที่อื่นดีกว่าการผลักดันมากเกินไป ในที่สุด หลังจากการผลักดันและดึงอย่างต่อเนื่อง เลเวอรีต้องพอใจที่จะรับ 50 เปอร์เซ็นต์ของกำลังการผลิตเหมืองประจำปี หลังจากเสร็จสิ้นการประชุมกับยูสตาฟ เธอพบกับลาน "50%? นันมากเกินไปหรือเปล่า?" ลานยิ้มและเติมแก้วของเลเวอรี "เขาให้คุณ 50 เปอร์เซ็นต์หรือ? คุณทำมันน้อยกว่า 50 เปอร์เซ็นต์" "นันมากเกินไป" เลเวอรีพูดเช่นนั้น ถอนหายใจและแสร้งทำเป็นอ่อนแอ "แต่เรากำลังลำบากในทุกวันนี้" "ฉันไม่เชื่อว่าคุณกำลังลำบากกับบริษัทโกลเด้นโรส นอกจากนี้เรายังมีการผูกขาดน้ำตาลหิมะหนึ่งปีใช้ไหม?" "นันก็จริง" น้ำตาลจากต้นไม้ขาวแพร่กระจายอย่างรวดเร็วไปยังชนชั้นกลาง.

"คุณควรใส่เครื่องประดับผมไหม?" "ใช่ อะไรที่ง่าย ๆ" โซดานำเครื่องประดับผมที่มีทับทิมมาให้ และแลนมองดูมันพร้อมกับคิดว่า "นันเป็นเรื่องปกติหรือ?" จากนั้นแลนก็ตรงไปยังห้องรับแขกด้านล่าง แม้ก่อนจะเข้าห้องรับแขกแรก ฉันก็ได้ยินเสียงแล้ว 'โอ้พระเจ้า' เมื่อแลนกลืนหายใจและเข้าไปข้างใน เลดีบาร์อนเนสโคลอี้ที่หน้าต่างไหลมองขึ้นมา "สวัสดีคะ เลดีบาร์อนเนส ฉันไม่เคยเห็นคุณมาก่อน" เมื่อแลนทักทายเธออย่างสง่างาม ตอนนี้บาร์อนเนสโคลอี้เริ่มสั่นทั้งตัว "คุณโอเคไหม?" เมื่อแลนถาม บาร์อนเนสโคลอี้ล้มลงและตะโกนเหมือนตกลงไปที่พื้น "ขอโทษ ขอโทษ ขอโทษ ฉันขอโทษ ฉันขอโทษ ฮึก ฮึก ให้อภัยฉัน ฮึก ฮึก" มันเป็นการร้องไห้ด้วยความกลัวและหวาดกลัวที่แลนมองไปรอบๆ โดยไม่รู้ตัว ฉันสงสัยว่ามีใครยืนอยู่กับมิดหรือเปล่า "เรามาลุกขึ้นและพูดคุยกันเถอะ" "โอ้ ไม่ ฉันไม่กล้าไป" บาร์อนเนสโคลอี้สั่นและทบทวนหน้าผากลงกับพื้น ฉันได้ยินเสียงคร่ำครวญ "ฉันขอโทษ ฉันขอโทษ" ในที่สุดแลนก็ยอมแพ้ที่จะยกเธอขึ้นและนั่งยองๆ ข้างหน้าเธอ จับคางเธอ "ทำไมคุณถึงสร้างข่าวลือแบบนี้?" คำพูดนั้นทำให้บาร์อนเนสโคลอี้ระเบิดน้ำตาและพูดหลังจากสงบลง "ฉัน ฉันอิจจา-" "อิจจา?" "ใช่ ฮึก เขา ดยุคแห่งลาซียาและคุณดูดีมาก...." "อา" เมื่อแลนพูดว่า "อา" บาร์อนเนสโคลอี้ยกหัวขึ้นด้วยความประหลาดใจ "ไม่ใช่ตอนนี้! ไม่ใช่เลย!" ฉันไม่ต้องการให้คุณตอนนี้ ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นคนที่น่ากลัวขนาดนี้ ปีศาจที่น่ากลัวถูกกล่าวว่าเป็นชายที่หล่อเหลา และสุภาพแต่ก็ถูกต้อง แลนพยักหน้าเมื่อได้ยินเสียงสั่นของเลดีบาร์อนเนสโคลอี้ "โอเค ดังนั้นคุณอิจจาฉันและสร้างข่าวลือแบบนี้?" "ใช่ และแล้วจักรพรรดินีก็...ขอให้ฉันพูดมากขึ้น ดังนั้น....นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้รับความสนใจจากผู้คนมากมาย ฮึก ฉันขอโทษ"

ดังนั้นคนต่อไปคือคนที่ต้องการความสนใจ? 'โอลิเวียเป็นคนที่ใช้คนได้ดีมาก' เธอกำลังลดน้ำหนักแน่นอนว่าคนที่ถูกใช้ก็ไม่ได้ แต่...

แลนมองบารอนเนสโคลอี้ เธออายุแค่ 16? 15? ฉันไม่มีพลังที่จะโกรธ แลนพูดเสียงต่ำ "โอเค
คุณสามารถเขียนคำขอโทษได้ไหม?" "คำขอโทษ?" "ใช่" "ฉันจะเขียนมัน"
บารอนเนสโคลอี้พยักหน้า และไม่นานก็เขียนคำขอโทษด้วยลายมือให้แลนและออกจากคุกหาสน์
"กรุณาพบกับดยุคแห่งลาซีอา" จากนั้นเธอก็รีบวิ่งหนีไปในรถม้า
แลนมองคำขอโทษด้วยลายมือและถอนหายใจ "มีบางอย่างเกิดขึ้น"
เธอตั้งใจจะติดคำขอโทษข้างซุ้มประตูสีเขียว เอาล่ะ มันจะจบลงเร็วๆ นี้
บารอนเนสโคลอี้จะไม่สามารถเดินหน้าในสังคมได้ในระยะเวลาอันใกล้ แต่ข่าวลือจะหายไปเร็วๆ
นี่เพราะเธอไม่ใช่คนดังตั้งแต่แรก 'ถ้าคุณแต่งงาน นามสกุลของคุณจะเปลี่ยนไป'
มันจะถูกฝังอย่างสมบูรณ์ แลนคิดเช่นนั้นและส่งคำขอโทษให้กับคนรับใช้
'นี่คือจุดจบของเรื่องนี้หรือ?' ฉันไม่รู้ว่ามีอะไรจะเกิดขึ้นและอย่างไร
แต่ดูเหมือนชัดเจนว่าเธอไม่ได้พูดปดว่า "ขอโทษคุณหมั่นของฉัน"
'ฉันสามารถจัดการเรื่องนี้ได้ด้วยตัวเอง' แลนไม่สามารถหยุดหัวเราะได้ขณะพองแก้ม 'ดี
ฉันจะบอกอีस्टาฟานน์เมื่อฉันกลับจากงานเลี้ยงในสวน' ถ้ามีอะไรที่คุณสามารถช่วยได้
ฉันอยากช่วย เพราะอีस्टาฟานน์มักจะบอกว่าไม่เป็นไร แลนกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้
ฉันจะพยายามหาสิ่งที่คุณสามารถทำได้ แต่จะมีส่วนที่ฉันไม่สามารถทำได้ 'ฉันหวังว่าคุณจะบอกฉัน
โอ้ เป็นความภาคภูมิใจของรุ่นน้องของคุณหรือเปล่า?' แลนหัวเราะคิดเช่นนั้น ***
งานเลี้ยงในสวนของจักรพรรดินีคาทยาจัดขึ้นนอกพระราชวัง ไม่ใช่ในพระราชวัง
งานเลี้ยงที่จัดขึ้นริมทะเลสาบใกล้กับสนามล่าสัตว์ใกล้เมืองหลวงนั้นหรูหราเพราะมีขนาดเล็ก
ทะเลสาบมีเรือสีขาวยางตกแต่งอยู่และมีการโปรยกลีบดอกไม้ด้วย
ใต้ต้นไม้ที่มีตราสัญลักษณ์ยึดออกไป มีบอลูนอากาศเย็นหลายลูกหมุนอย่างรุนแรง จึงเย็น
พระราชวังตอนนี้ว่างเปล่า โดยปกติโอลิเวียจะต้องอยู่ แต่เธอไม่มีลูก
และตำแหน่งของเธอก็จะเล็ดลอดเกินกว่าจะรับใช้เป็นจักรพรรดินี
โอลิเวียเข้าบ้านตามคำขอของดยุคแห่งมีโร
เป็นเรื่องง่ายที่จะคาดเดาว่าแม่มาสายและสวยจะแต่งงานใหม่ในไม่ช้า
และยังไม่มีจักรพรรดินีในปายนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง
ผู้หญิงคนเดียวที่เหลืออยู่ในพระราชวังของฉันคือจักรพรรดินีคาทยา
ใบหน้าของจักรพรรดินีคาทยาที่มีการไว้ทุกข์สีดำและการตกแต่งด้วยไข่มุกสีดำไม่สดใส
แต่ก็ไม่มืดเช่นกัน เพราะลูกชายของเธอเป็นจักรพรรดิอยู่ดี "เอิร์ลแห่งโรมิอา"
จักรพรรดินีคาทยาเดินอย่างสง่างามและแลนก็สับสน "ฝ่าบาท" "คุณสนุกกับงานเลี้ยงไหม?"
"ทุกคนสามารถสนุกกับงานเลี้ยงของจักรพรรดินีได้" คาทยาหัวเราะเบาๆ กับคำพูดของแลน
เธอหันหัวไปทางชีนาและพูด "ฉันยินดีต้อนรับคุณจากโลกนี้" "ขอบคุณค่ะ" ชีนาทักทาย
จักรพรรดินีคาทยาพูดกับชีนา "ฟอมดของฉันนอนไม่หลับเมื่อได้ยินว่าคุณกำลังมา
ทำไมคุณไม่คุยกับเขาสักครู่?" "ฟอมด?" เมื่อชีนาหัวเราะเบาๆ จักรพรรดินีโบกมือ จากด้านหลัง
หญิงสาวที่สวมชุดน่ารักที่มีพื้นหลังสีชมพูและลายดอกไม้กระจายมาหาเธอ เธอดูอายุประมาณ 40
กลางๆ แต่ผมของเธอขาวแล้ว ผมถูกทำให้พองเพื่อให้เข้ากับชุด "นี่คือฟอมดของฉัน จาลิน"
"ยินดีที่ได้พบคุณ ลูกสาวจากอีกโลกหนึ่ง" ชีนายิ้มและทักทายกันตามคำพูดของจาลิน
"ยินดีที่ได้พบคุณ ฉันชื่อชีนา" จาลินแกล้งแล้ว แต่เธอมีด้านที่เหมือนเด็ก
และชีนาก็ชอบมันอย่างรวดเร็ว ชีนามองแลนและพูด "ฉันจะคุยกับเธอสักครู่"
ก่อนที่แลนจะพยักหน้า จักรพรรดินีคาทยาพูด "เอิร์ลแห่งโรมิอา มีบางอย่างจะพูดกับฉัน
ดังนั้นไปเถอะ" แลนพยักหน้าเล็กน้อย และชีนาก็รีบออกจากต้นไม้ จักรพรรดินีคาทยามองไปรอบๆ
แลนและพูดว่า "เราเดินสักครู่ได้ไหม?" "ได้ค่ะ ฝ่าบาท" เมื่อจักรพรรดินีคาทยาออกไปข้างนอก
มีม้าที่เตรียมไว้สำหรับการขี่ม้า ทุกตัวมีการตกแต่งดอกไม้ที่หน้าผากหรือหลัง

และมีเพียงมาขาวที่ไม่มีคอเต่าดำ 'มีเหตุผลที่ฉันขอให้คุณใส่ชุดสีมา'
แล่นขึ้นมาด้วยความช่วยเหลือจากคนรับใช้ และจักรพรรดินีคาทาก็ขึ้นมาเช่นกัน
คนรับใช้เริ่มเดินโดยจับเกือกม้าของทั้งสอง
และปีกสีรุ้งที่โปร่งใสและสวยงามก็ลอยขึ้นจากม้าของจักรพรรดินีคาทยา
'ทุกอย่างสวยทุกครั้งที่มา' แล่นมองปีกคิดเช่นนั้น จากนั้นจักรพรรดินีก็พูดกับเธอ
"ฉันเรียกแล่นเหมือนเดิมได้ไหม?" "แน่นอน" แล่นยิ้มและพูด วันนี้ฉันสวมหมวกสีมา
ดังนั้นลูกไม้จึงปกปิดดวงตาของเธอเล็กน้อยในแสงแดด "หลังจากอุบัติเหตุแบบนั้น
ฉันมีข้อสงสัยมากมายเกี่ยวกับชีวิตของฉัน" จักรพรรดินีคาทยาพูดเช่นนั้นและถอนหายใจ
"ฉันรู้สึกเสียใจต่อโอลิเวียเข้าเกินไป เธอเป็นแม่มาสาว" แล่นกระพริบตาด้วยความประหลาดใจ
'ถ้าลูกสะใภ้ของคุณทำงานได้ดี รุคคงไม่ตกหลุมรักผู้หญิงแบบนั้น?' ฉันจะพูดแบบนี้? "จริงๆ แล้ว
งานเลี้ยงในสวนนี้ก็เสนอโดยโอลิเวีย" ทันใดนั้น ขนที่คอของฉันดูเหมือนจะตั้งขึ้น
"งานเลี้ยงในสวน?" "ใช่ ฉันตั้งใจจะจัดมันที่พระราชวัง
แต่โอลิเวียขอให้ฉันเปิดมันข้างนอกเพื่อเปลี่ยนแปลง" จักรพรรดินีคาทายิ้ม
"และฉันคิดว่ามันสดชื่นแน่นอนที่ได้ออกไปข้างนอก ใช่ไหม?" "ฉันเห็นด้วย
โอลิเวียจะเข้าร่วมวันนี้ไหม?" "ไม่ เธอไม่สบาย เธอไม่มา" "ฉันเข้าใจ" แล่นรู้สึกปากแห้ง
เมื่อเธอเข้าใกล้ทะเลสาบ จักรพรรดินีคาทยามองว่างเปล่าอยู่ครู่หนึ่งและพึมพำ "เรามารั้งกันเถอะ"
"ได้ค่ะ" เมื่อแล่นถามกลับด้วยความเขินอายกับคำพูดที่จับพลัด
จักรพรรดินีคาทยาพูดด้วยรอยยิ้มที่คลุมเครือ "เรามารั้งกัน ไปจนถึงทะเลสาบตรงนั้น"
สัญญาณเตือนดังขึ้นในหัวของฉัน แล่นส่ายหัว "ฉันขอโทษ จักรพรรดินี
ฉันไม่เก่งพอที่จะแข่งกับฝ่าบาท" "มาเถอะ อะไรนะ?"
เมื่อจักรพรรดินีเอื้อมมือออกไปและสัมผัสเครื่องประดับหัวของมาที่แล่นกำลังขี่
ปีกสีขาวก็ลอยขึ้นพร้อมกับเสียงดัง แล่นรู้สึกเขินอายและพยายามปิดการทำงานของเวทมนตร์
คนรับใช้ที่ลากเกือกม้าก็แทงกันมาด้วยมิด "ฮึๆ!" ม้ากระโดดด้วยความเจ็บปวด
และแล่นกรีดร้องและจับแพงคอ จากนั้นมาก็เริ่มวิ่งเต็มสปีดด้วยความประหลาดใจ ชั่วขณะหนึ่ง
จิตใจของแล่นว่างเปล่าด้วยความกลัว ฉันไม่คุ้นเคยกับการขี่มา
แต่ตอนนี้ฉันนั่งข้างหลังว่าจะกลิ้งไปด้านข้างแบบนี้ แล่นทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากจับแพงคอ
มาที่มีปีกวิ่งด้วยความเร็วและแรงมากขึ้น
แล่นสิ้นด้วยแรงที่รองรับขาด้านข้างอันกลัวว่าจะตกลงไปเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นหรือยัดตัว
มารั้งต่อไปในสนามล่าสัตว์และบางจุดกระโดดข้ามต้นไม้ที่ล้มลง
แล่นรู้สึกว้าวทั้งตัวของเธอลอยขึ้นยกเว้นมือที่จับแพงคอ 'อา' มันกำลังตกลงไป ตามที่คาดไว้
แล่นกลิ้งลงไปบนพื้น ดับ! มีเสียงดังและร่างของแล่นก็หย่อนลง เสียงก็บมัลลอยไปอย่างรวดเร็ว
และมีเพียงเสียงนกร้องจากที่ไกลๆ เท่านั้นที่ได้ยิน หลังจากนั้นไม่นาน
ชายที่สวมเสื้อคลุมก็ปรากฏตัวในเงาของสนามล่าสัตว์
เขาเป็นนักเวทย์ทรานซ์ที่พบโอลิเวียที่การแนะนำของเดวาน เขาค่อยๆ เดินมาหาแล่นและแทงเธอ
หน้าอกของเธอยังคงเคลื่อนไหวขึ้นลงอย่างรวดเร็วแสดงว่าเธอยังไม่ตาย
เมื่อเขาหยิบขวดสีน้ำตาลออกจากแขนและดมกลิ่นแล่น
ลูกตาของเธอเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเหนือดวงตาที่กระพริบของแล่น
เขากระซิบด้วยเสียงที่หยาบกร้าน "คืนพระจันทร์เต็มดวงเป็นคืนที่ดีที่จะบิน
กระโดดจากจุดสูงสุดของคฤหาสน์" ดวงตาของแล่นเปิดขึ้น
ดวงตาสีเขียวที่พราวขาวของเธอมองไปรอบๆ รวบรวมว่าพยายามจะโฟกัส
และเธอก็สูดกลิ่นขวดสีน้ำตาลอีกครั้ง แล่นหอบด้วยกลิ่นดอกไม้ที่น่ากลัว
"บินขึ้นในคืนพระจันทร์เต็มดวง" เขาพูดอีกครั้ง และแล่นหน้าแดงและหมดสติอีกครั้ง
ชายคนนั้นเทเนื้อหาของขวดสีน้ำตาลลงในปากของแล่นเล็กน้อย
และเมื่อเขาเห็นเธอกระตุกเหมือนอาการชัก เขาก็หัวเราะเบาๆ ยกตัวขึ้นและรีบออกไป

ไม่นานหลังจากที่เขาหายไป ชายสองคนก็พบแล่น มันไม่ยากที่จะหาชุดแฟนซีในป่า
"เธอยังไม่ตายใช่ไหม?" "ยังไม่ตาย เธอยังมีชีวิตอยู่ เรารับย้ายกันเถอะ ก่อนที่ใครจะมา"
ชายสองคนเริ่มแบกแล่นไปรอบๆ อย่างรีบเร่ง ***

ชีนาสงสัยเมื่อเห็นจักรพรรดินีคาทยากลับมาคนเดียวขณะคุยกับจาลิน "แล้วแลนละ ไม่
เอิร์ลแห่งโรมือ?" "เธอบอกว่าเธอจะวิ่งคนเดียว" "ใช่" ชีนาเบิกตากว้างและพูดว่า "นั่นเป็นไปได้
เอิร์ลโรมือมาทำไมไม่เก่ง" "คุณกำลังบอกว่าฉันโง่?" เมื่อจักรพรรดินีคาทยาขมวดคิ้ว
เอลิสที่อยู่กับเธอก็รีบก้าวขึ้นมาปิดชีนา "ไม่ใช่แบบนี้ค่ะ คุณชีนาแค่สงสัยเท่านั้น
แต่แลนต้องเบื่อกับที่จะวิ่งคนเดียว ทำไมคุณไม่มาหาฉันล่ะ?" ชีนาพยักหน้าเมื่อได้ยินคำพูดของเอลิส
จาลินก็มาเป็นหน้าสงสัยเช่นกัน "คุณคาทยา คุณโอเคไหม?" "ไม่ ฉันขอแข่ง แต่แลนก็."

"แต่คุณล้งมันออกได้ไหม?" เมื่อหลานเข้ามาใกล้ คิริพูดว่า "แน่นอน" และเพิ่มหลานเข้าไป
นักบำบัดพันข้อเท้าของหลาน ทำให้ความเจ็บปวดลดลงเล็กน้อย
ดิโมเดียและคิริล้งร่างกายของหลานอย่างระมัดระวัง
เธอเอาเลือดแข็งออกจากผมและล้งบาดแผลที่สกปรก
ฉันคิดว่ามันเป็นความมหัศจรรย์ที่สามารถล้งจากเรือได้
ดิโมเดียก็ตรึมฝปากเมื่อเห็นคอของหลานที่ดำและน้ำเงิน "ฉันควรไปงานปาร์ตี้กับคุณ" ดิโมเดียพูด
"แต่ไม่เหมือนการพาแม่บ้านไป" หลานปลอบเธอ และดิโมเดียส่ายหัว "ไม่
ฉันจะไปกับคุณแม้จะถูกมอง"

คิริพยักหน้าและดูร่างกายของหลานด้วยฟองน้ำที่เต็มไปด้วยฟองอย่างระมัดระวัง
"แขนของคุณจะมีรอยแผลเป็น..." ดิโมเดียพูด มองไปที่บาดแผลบนแขนของเธอที่มีสะเก็ดแล้ว
และหลานพูด "ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรเพราะฉันยังมีชีวิตอยู่" คิรินำกรไกรมาและพูดว่า
"ฉันจะตัดผมของคุณให้สั้น นั่นคือวิธีที่ฉันสามารถเย็บได้" หลานคราง "ตัด..."
"ฉันมองไม่เห็นผมอื่นเพราะมันยาว โอเค ใจเย็นๆ"

คิริพูดและตัดผมของหลานให้สั้นเพื่อให้เห็นบาดแผล หลานรู้สึกเศร้าเมื่อเห็นผมที่ถูกตัดเป็นกำมือ
"ไม่ พระจันทร์เต็มดวงจะขึ้นในอีกไม่นาน" ดังนั้นเธอปลอบตัวเองและออกจากอ่างอาบน้ำ
นักบำบัดที่รออยู่ทายาที่หลานทั่วร่างกาย มีรอยฟกช้ำทั่วจากการตก เย็บแผลที่แขน
และทำให้ขาเปื่อยเนื่องจากการดึงสายจูง มีรอยฟกช้ำรอบคอเหมือนแถบ
ดังนั้นนักบำบัดจึงรักษาบาดแผลรอบคออย่างระมัดระวัง "คุณไม่ควรพูด
ฉันคิดว่าคุณทำร้ายคอของคุณด้วย" หลานพยักหน้า คิดว่ามันมีรสชาติเลือดขณะไอ
เมื่อฉันใส่เสื้อผ้าอย่างระมัดระวัง ฉันรู้สึกโล่งใจ ไม่นานลูมิแอร์เข้ามาพร้อมกับอาหาร
กลิ่นอาหารทำให้หลานรู้สึกหิวทันที ดังนั้นเธอหยิบขนมปังร้อนขึ้นมาและกระซิบ
"ฉันถูกจับมานานแค่ไหน? ฉันไม่แน่ใจเพราะฉันเสียสติกลางทาง" แม้ว่าเธอจะพูดเบาๆ
ทุกคนก็เข้าใจ "มันเป็นเวลาสามวันแล้ว" หลานเบิกตากว้างเมื่อได้ยินคำอธิบายของลูมิแอร์
"มันนานขนาดนั้นเลยเหรอ?!" เสียงของฉันดังขึ้นเองและฉันไอเบาๆ และลูมิแอร์ขมวดคิ้ว
"อย่าใช้คอของคุณ" แต่หลานรู้สึกแปลกใจ ดังนั้นเธอพูดเบาๆ และเร็วๆ โดยฝอนคลายคอ "อะไรนะ
ฉันเสียสติไปสองวัน...?" ยูสตาสสมควรที่จะกังวล "แล้วคนอื่นล่ะ? แล้วชีนาล่ะ?"

"ชีนา รออยู่ที่ซุ้มสีเขียว ต้องขอบคุณเธอที่หาง่าย" "ต้องขอบคุณชีนา?" "เธอตามหลังนายท่าน
เธอตัดชายกระโปรงของเธอเป็นครึ่งคราว ทิ้งร่องรอยไว้" "จริงเหรอ? ชีนาตามฉันมา..."

"เกิดอะไรขึ้น?" หลานถอนหายใจและพูดกับการสอบสวนของลูมิแอร์
"จักรพรรดินีขอให้ฉันแข่งกับเธอ ดังนั้น..." ลูมิแอร์ขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเรื่องราว
"คุณกำลังบอกว่าจักรพรรดินีถูกควบคุม?" "อาจจะใช่" หลานพูดเช่นนั้น

โยนขนมปังขึ้นสุดท้ายเข้าปาก ฝอนคลายและนอนลงเหมือนตกลงบนโซฟา
ลูมิแอร์นั่งบนที่วางแขนและพูด กวาดผมที่ยังแห้งของเธอเบาๆ "คุณจะทำหัวใจของฉันไว้คนเดียว
นายท่าน" หลานเงยหน้าขึ้นและยิ้มอย่างเขินอาย "คุณไม่ชอบมันเหรอ?" ลูมิแอร์ขมวดคิ้ว
ดึงหน้าเธอเบาๆ แล้วปล่อยเธอไป "ถ้าคุณจะเกลียดมันแบบนี้ คุณก็เกลียดมันมากก่อนแล้ว"

ใบหน้าของลูมิแอร์มืดลงเล็กน้อยหลังจากพูด หลานยกตัวขึ้น "มีอะไรเหรอ?"

"ไม่ใช่เวลาที่ คุณจะกังวลเกี่ยวกับฉัน" ลูมิแอร์ยิ้มอย่างขุ่นเคือง ลบความกังวลของเธอ "หายดี ฉันได้ยินจากนักบำบัดว่าฉันใช้เวลา นานกว่าคุณหายดี" "มันเป็นรอยฟกช้ำ"

"คนที่เย็บหัวไม่พูดแบบนี้" "ฉันเห็นด้วย" พูดเสียงดัง ดีโมเดียเข้ามาพร้อมกับยาและพูด

"คุณยังโอเคกับยาแก้ปวด แต่ในเวลา เย็บแผลจะเจ็บ ตอนนี้กินยาแล้วไปนอนหลับให้สนิท"

"แล้วยูสตาฟล่ะ?" ที่คำถามของหลาน ดีโมเดียตอบ "เขาจะมาทีหลัง"

หลานพิมพ์หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ยูสตาฟจะมาโอลิวี่ไหม?"

ดีโมเดียหยุดและพูดด้วยน้ำเสียงโกรธ "แล้วคุณอยากให้เขาให้อภัยเธอไหม?" "ไม่ ไม่จริงๆ" แต่ฉันไม่อยากให้ยูสตาฟฆ่าโอลิวี่...

ไม่ใช่ว่าฉันไม่อยากให้โอลิวี่ตาย แต่ฉันไม่อยากให้ยูสตาฟฆ่าใคร หลานถอนหายใจ

ไม่มีประโยชน์ที่จะพูดเรื่องนี้ เนื่องจากคุณมาจากอีกโลกหนึ่ง คุณไม่จำเป็นต้องมีสติอยู่ที่นี้

ในเกาหลี่ ถ้าแฟนจ้างนักฆ่าเพื่อฆ่าหัวหน้าของเขาเพราะรังแกคนรักของเขา เสีย "หนีไป"

จะออกมาโดยธรรมชาติ แต่ไม่ใช่ที่นี่ มันเป็นโลกธรรมชาติที่จะตายและตาย 'เออละ

ฉันเคยถูกตัดสินประหารชีวิตมาก่อน' หลานทำใจ "กินยาก่อน" ดีโมเดียยื่นยาที่มีรสชาติแย่มาก

และหลานกลืนมันอย่างรวดเร็วและดื่มน้ำ ดีโมเดียพูดอย่างมั่นคง "ตอนนี้ แปร่งฟันแล้วไปนอน"

รู้สึกเหมือนเด็กที่ถูกดุ หลานตอบ "คะ" แล้วเธอล้างตัวและนอนลงบนเตียงเหมือนตกไป

และฉันได้สัมผัสกับสิ่งที่หมายถึงการหลับทันทีที่หัวสัมผัสหมอนจริงๆ (U-N-E-D-I-T-E-D)

Chapter 106 หลานตื่นขึ้นในอากาศเย็น

หลานยิ้มและยื่นแขนออกโดยไม่เปิดตาเมื่อเขาสัมผัสสร้อยแผลเป็นบนคอของเธออย่างระมัดระวัง

แล้วยูสตาฟกระซิบ กอดเธอครึ่งหนึ่งเหมือนเธอนอนบนเตียง

"คุณยื่นแขนออกโดยไม่ตรวจสอบว่าเป็นใคร?" หลานเปิดตาแก้มองทำเป็นตกใจที่คำพูด "อะ?

เป็นยูสตาฟเหรอ?" ตาของยูสตาฟหรี่ลง หลานหลบสายตาเขาและพูดอย่างจริงจัง "โอ้ ใช่

แน่นอนว่ามันคือยูสตาฟ ยินดีต้อนรับ คุณไปไหนมา?" "มีใครรอฉันอยู่ไหม?" หลานยิ้ม

"ไม่มีทางที่เขาจะอยู่ที่นี้นอกจากยูสตาฟ"

นิ้วของเธอสัมผัสใบหน้าของยูสตาฟและหัวเราะเมื่อเห็นหน้าผากของเขาขมวด "ยูสตาฟ

คุณไม่ได้โกรธจริงๆ ใช่ไหม?" "ไม่ แต่แค่จินตนาการมันก็ทำให้ฉันโกรธ"

เขาพูดเช่นนั้นและสัมผัสหลานอย่างระมัดระวัง "ฉันได้ยินจากนักบำบัด คุณโอเคไหม?

พวกเขาไม่ควรทำแบบนี้เพื่อคุณ" "ยูสตาฟจะโกรธมากกว่านี้ถ้าพวกเขาไม่มาปลุกฉัน"

หลานพูดเช่นนั้น ดึงแขนและหมอนของเขา "ยูสตาฟเป็นยังไงบ้าง? คุณโอเคไหม?"

"นั่นเป็นรอยฟกช้ำ" "ถ้าฟกช้ำ ฉันต้องสู้มันด้วยมิด" แล้วขณะที่จับมือและนิ้วเข้าด้วยกัน

หลานมองเข้าไปในมือของเขาที่มีรอยขีดข่วน "แหวนสีน้ำเงิน!" "ใช่" "คุณเจอมันได้ยังไง?

อะไรรนะ? คุณค้นหาแม่น้ำเหรอ?" "ถ้าคุณโยนมันอีกครั้ง คุณจะตามมันไป มันกลับมาพร้อมกับคำว่า

'จริงเหรอ?' "ไม่" ที่คำพูดของยูสตาฟ หลานมองเขาอย่างว่างเปล่า

และยูสตาฟที่เห็นใบหน้าของเธอในความมืด ยิ้มและจูบหน้าผากของเธอ

"แหวนสีน้ำเงินต้องกลับไปยังหัวหน้าของลาซิอาไม่ว่าจะไปไหน ฉันไม่รู้ว่าจะไปไหนหรืออย่างไร

มันอยู่บนโต๊ะในห้องของฉัน" หลานพูดด้วยความโล่งใจ "ฉันมันคงจะดีถ้าคุณบอกฉันล่วงหน้า!

ฉันกังวลจริงๆ" ถ้าคุณกลายเป็นหัวหน้าที่สูญเสียแหวนสีน้ำเงินเพราะฉัน แล้วคุณจะถูกวิจารณ์ไหม?

เมื่อหลานบ่นความกังวลของเธอ ยูสตาฟกระซิบ "งั้นหลานก็พาฉันหนีไป"

หลานหัวเราะคิกคักที่คำพูด "ฉันรู้ งั้นเราก็นั่งไปด้วยกัน" เธอหันไปรอบๆ และขุดเข้าไป

ฉันอยากอยู่ใกล้ๆ มากขึ้น ยูสตาฟเพ่งลางตัวและมีกลิ่นสบู่อ่อนๆ หลานถามอย่างงงๆ

"งานเป็นยังไงบ้าง? เป็นยังไงบ้าง?" ยูสตาฟกวาดผมของเธอลงและตอบเบาๆ "ใช่" "เกิดอะไรขึ้น?"

ยูสตาฟลื้มที่จะพูด ฉันไม่อยากบอกหลานเกี่ยวกับการกระทำที่โหดร้ายทั้งหมดของเขา

ฉันกลัวว่าเธอจะคิดอย่างไรกับมัน ยูสตาฟเลือกเฉพาะส่วนที่เขาสามารถพูดได้อย่างระมัดระวัง

"ตอนนี้ นักเวทย์ได้รับการยกเว้น" "นักเวทย์เหรอ?" "ใช่"

เขายอมรับว่าจักรพรรดินีทำให้จิตใจของเธอพร่ามัว" "เขาทำจริงๆ
ฉันคิดว่าจักรพรรดินีแปลกที่โหดร้าย" "ใช่ เวทมนตร์ที่ควบคุมจิตใจของคนเป็นสิ่งต้องห้าม
แต่ฉันไม่อยากเชื่อว่าเขาทำแบบนั้น" ชั่วขณะหนึ่ง ยูสตาฟปิดปากและเปิดมัน
"เขาไม่สามารถหลบหนีความตายได้ เขาเป็นคนทรยศ และเขาไม่สามารถขอความเมตตาได้"
"คนทรยศ?" "ใช่ คุณรู้ไหมว่ามีอาณาจักรก่อนที่จะจกรวรรดิจะก่อตั้งขึ้น?" "โอ้ ฉันรู้ อาณาจักรทรานน์?
แม้ตอนนี้ ฉันได้ยินว่ามีกลุ่มที่อ้างเอกราชจากจักรวรรดิ
โดยบอกว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอาณาจักร" ยูสตาฟพยักหน้าที่คำพูดของหลาน "ใช่
มันก็เหมือนกันจริงๆ" ยูสตาฟนึกถึงสิ่งที่เขาพูดด้วยความอาฆาต ก่อนหน้านั้น
ลาซาร์ก็เป็นดัชชีของอาณาจักร 'คนทรยศที่ยอมจำนนโดยไม่ต่อสู้เพื่ออาณาจักร?' มันผ่านมาแล้ว
300 ปี คำพูดแบบนั้นไม่ได้สัมผัสหัวใจของฉันเลย
แต่กลับน่าประหลาดใจที่ยูสตาฟมีความแค้นแบบนั้นมา 300 ปีอย่างชัดเจน
'และปล่อยเสียงของสิ่งที่เกิดขึ้น' ยูสตาฟขมวดคิ้วเล็กน้อย - ฉันจะเอาของมีค่าของคุณไปด้วย
เขาถูกจับและติดอยู่ แต่พ่อมดพูดแบบนั้น แน่ๆ คำสาปของผู้แพ้เป็นเรื่องธรรมดา แต่.

จะพูดอย่างไรดี 'ฉันคิดว่าฉันสามารถพูดได้ว่าเป็นเสียงที่แน่นอน'
แล้วเสียงของหลานก็ทำลายความคิดของเขา "เอ่อ แล้วโอลิเวียล่ะ?" เมื่อหลานถามอย่างระมัดระวัง
ยูสตาฟให้คำตอบที่คลุมเครือหายาก "เอ่อ"
หลานมองเขาด้วยตาเหมือนกระต่ายด้วยความประหลาดใจ "เธอยังไม่ตายเหรอ?"
"มันจะดีกว่าถ้าฆ่าเธอไหม?" "ไม่ ไม่ใช่..." ยูสตาฟจูบหลานที่หน้าผากและพูด
"ไม่มีอะไรต้องกังวลอีกแล้ว" เธอให้การต้อนรับโอลิเวียที่เธอเตรียมไว้สำหรับหลาน
ยูสตาฟพูดเพียงว่าเขาไม่ฆ่าเพราะเขาไม่อยากบอกหลานเกี่ยวกับกระบวนการ "ใช่"
หลานพยักหน้าและหัวเราะ ยูสตาฟพูด ยกตัวขึ้น "ไปนอนเถอะ" ก่อนที่จะดึงแขนที่เขาให้ฉัน
หลานจับแขนของเขาและพูด "คุณนอนกับฉันไม่ได้เหรอ?"
"ไม่มีเวลามากจนกว่าพระจันทร์เต็มดวงจะขึ้น และฉันอยากอยู่กับคุณ "หลาน" เหมือนคราว
เขาเอ่ยชื่อเธอ ดังนั้นหลานพูดว่า "ไม่?" และยืนขึ้นอีกครั้ง ยูสตาฟถอนหายใจแรงและพูด
"ฉันไม่อยากทำร้ายหลาน บนเรือที่โยกแบบนี ในเตียงเล็กๆ ไม่ได้แต่งงาน" หลานกระพริบตา
"ฉันแค่-" "ฉันถูกล่อลวงให้หลับแล้ว" แล้วเขาก็ออกจากที่นั่งและหลานตะโกน "ยูสตาฟ-ยูสตาฟ"
ขณะที่เขาลุกขึ้น มันเป็นการอ่อนน้อมเหมือนเด็ก แตกต่างจากปกติโดยสิ้นเชิง
ไม่มีทางที่คุณจะต้านทานมันได้ ยูสตาฟครางและยืนอยู่ตรงนั้น นอนบนเตียง ให้เธอหอมแขน
"จนกว่าหลานจะหลับ" "ใช่" ด้วยรอยยิ้ม เธอถอดเขาแน่นและยูสตาฟกลืนหายใจลึกใหญ่
เขาจะพูดอะไรได้อีกเมื่อเธอถอดเขาเหมือนตุ๊กตาตัวใหญ่ที่เธอรักที่สุด?
ความจริงที่ว่าหลานอยากนอนกับเขา - ฉันดีใจที่รู้สึกปลอดภัยอย่างสมบูรณ์แบบข้างๆ ฉัน
และในขณะเดียวกัน...

'เราเลื่อนการแต่งงานไปข้างหน้าไม่ได้เหรอ?' ยูสตาฟหลับตาด้วยความคิดแบบนั้น
มันคงเป็นคืนที่ฉันไม่สามารถหลับได้... ***
เมื่อเขานั่งเรือขึ้นทะเลสาบและขับกลับจากสนามล่าสัตว์ไปยังซุ้มสีเขียว หลานสั่นหัวที่จะพักผ่อน
ไม่ว่ามันจะห่วยแค่ไหน การเดินทางก็เป็นการเดินทาง และรถม้าก็คือรถม้า อย่างไรก็ตาม
เมื่อฉันเห็นชีน่าวิ่งออกมาพร้อมน้ำตา ฉันคิดถึงการพักผ่อน "หลานนอนนี่!" ร้องให้กลับ
ชีน่าดึงหลานเข้ามาในอ้อมแขนของเธอ.

ช่วงเวลาที่ใกล้ชิตนั้นรู้สึกเหมือนเลือดในร่างกายทั้งหมดของฉันกำลังหลบหนีแม้จะคิดถึงมันอีกครั้ง
หลานหันกลับมาหลายครั้งและหยุด
ทุกครั้งที่ยูสตาฟเรียกหลานด้วยเสียงนุ่มนวลเหมือนปลอบลูกแกะที่บาดเจ็บ ทำให้เธอเซลงไปเอง
ยูสตาฟพาเธอเข้าไปในห้องที่ใกล้ที่สุด เมื่อหลานเข้าไป เขาลือคประตูด่านใน

และรีบปิดหน้าต่างขณะที่ลานเดินวนเวียนรอบห้องด้วยความกังวล
มีเพียงโคมไฟสีส้มอุ่นที่สองแสงในความมืด ลานดึงผมของเธอและพยายามสงบมันในหัวของเธอ
ตามหลักเหตุผล ใช่ ฉันรู้ว่ามันโง่ที่จะพยายามกระโดด แต่ฉันทนไม่ไหว "ราน ราน มองมาที่ฉัน"
ยูสตาฟเขย่าไหล่เธอเบาๆ และลานเงยหน้าขึ้น ดวงตาสีฟ้าของเขาดูเหมือนจะถูกดูดเข้าไป
"บอกฉันให้ชัดเจน เขาพูดอะไร?" เมื่อลานหันตาโดยไม่รู้ตัว ยูสตาฟพูดอีกครั้ง "มองมาที่ฉัน"
ลานมองเข้าไปในดวงตาของเขาด้วยลมหายใจที่สั้น "เมื่อพระจันทร์เต็มดวงขึ้น บินขึ้นไป
ที่ยอดคฤหาสน์" ดวงตาสีฟ้าของยูสตาฟจมลึกลง เขาพูดพร้อมลูบแก้มเปียกของลานเบาๆ "ราน
เธอเชื่อทุกอย่างที่ฉันพูดไหม?" รานพยักหน้า ยูสตาฟดีใจ กระซิบกับเธอ "ไม่มีพระจันทร์เต็มดวง
ไม่มีพระจันทร์" ลานกระพริบตาอย่างแรง "ฉันกินพระจันทร์และแสงจันทร์ทั้งหมด"
ยูสตาฟพูดเช่นนั้นและจูบลานด้วยริมฝีปากที่เปิดเล็กน้อย
รานที่แข็งตัวจากการชักนำอ่อนโยนของเขา เริ่มตอบสนองต่อการจูบของเขาเล็กน้อย
ยูสตาฟจบการจูบและทบทวนทุกสิ่งเบาๆ จากระเบิดปากของเขา "เพราะฉันกินมันทั้งหมด"
มันเป็นเรื่องตลกที่มีความหมายเพียงแค่เปลี่ยนสวิตช์ มันก็ทำงาน ลานพยักหน้า
เธอกอดยูสตาฟและสูดลมหายใจลึก เขามีกลิ่นของฤดูหนาว กลิ่นของหิมะลาซิอา
ฉันคิดว่าฉันกำลังกลับมาสัมผัสเล็กน้อย "ยูสตาฟ" "ใช่" "ขอโทษ" "ไม่" ยูสตาฟพูดเช่นนั้น
ห่อหน้าของลานด้วยมือทั้งสองข้าง ทำให้เธอเห็นตัวเองและเลียแก้มของเธอ "ยูสตาฟ!"
ลานกระโดด และเขยิม "นั่นเค็ม"
ลานรู้สึกว่าร่างกายที่สั้นและความคิดที่กังวลของเธอจางลงเล็กน้อย
เธอผลักความกังวลไปที่มุมหนึ่งและพูด "เราจะทำอะไรตอนนี้?" "เราต้องเรียกนักเวทย์หรือฮาระ"
"นักเวทย์-" "มันจะเป็นทางเลือกสุดท้าย" ลานพยักหน้าตามคำพูดของยูสตาฟ
"ฉันไม่อยากถูกจับในความมืด" เธอพึมพำและดึงผมกลับ ยูสตาฟยับยั้งมือ ลานส่ายหัว "ไม่ เป็นไร
ตอนนี้" เขาอุสสย แต่ยูสตาฟปล่อยและลานถอนหายใจใหญ่ จากนั้นคฤหาสน์ก็เริ่มเสียงดัง
"นายท่าน! คุณอยู่ที่ไหน!" เสียงสั่นหวั่นของรูมิเยเปิดตาของลานกว้าง
ยูสตาฟหันไปที่ประตูและมองลาน "เธอสามารถอยู่ที่นี้- ไม่ ฉันจะมาพร้อมกับเธอ"
ยูสตาฟยื่นมือออกมาและลานจับมันเบาๆ หลังจากเปิดประตูที่ล็อกและออกไปในทางเดิน
ยูสตาฟผิวปากอย่างเฉียบพลัน และมีเสียงวิ่งจากที่นั่น แต่ลูมิเอเรวิ่ง
เขาดูโล่งใจอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเห็นลาน ลูมิเอเรเปิดหน้าต่างด้วยมือทั้งสองข้างและพูด "ถ้าคุณจะปิด
กรุณาบอกฉัน นายท่าน ฉันตกใจที่ห้องนอนว่างเปล่า" ที่รอยยิ้มของเขา ลานมองยูสตาฟ
"คุณต้องบอกลูมิเอเรด้วย" ใบหน้าของลูมิเอเรกลายเป็นจริงจัง "เกิดอะไรขึ้น?" ตอนนั้นฉันเห็นคนรั
บใช้ที่หลับอยู่กับการรบกวนของลูมิเอเรและเสียงผิวปากของยูสตาฟวิ่งพร้อมกับโคมไฟขึ้น พูดว่า
"เกิดอะไรขึ้น?" ในกลุ่มนั้นมีชีนา ยูสตาฟยกมือขึ้นเพื่อให้พวกเขาเงยและพูด "มันจบแล้ว กลับไป"
และเนื่องจากทุกคนตื่นขึ้นกลางดึก เขาก็ถอยลงแม้ว่าเขาจะสามารถแสดงความไม่พอใจได้
มันแสดงให้เห็นความเชื่อของเขาที่จะเป็นหัวหน้าครอบครัวและความเป็นผู้นำของเขา
ทั้งหมดที่เหลือคือรูมิเอเรและชีนา ชีนาพูดด้วยน้ำตา "ฉันพบสวนเพราะตอนนี้หายไป
แต่ฉันได้ยินเสียงจากด้านบน....." "โอ้ คุณได้ยินการทะเลาะกับยูสตาฟของฉัน"
ลานพยักหน้าและพูด "มาคุยกันข้างในก่อน" ยูสตาฟเป็นคนที่เข้ามาในห้องและพูดแทนลาน
ลานนั่งบนโซฟา ฟังยูสตาฟและหลับตา ลูมิเอเรเปิดตากว้าง และชีนาคิดหนักและพูด
"แล้วทำไมเราไม่กระโดด?" "อะไร?" ลูมิเอเรหันหัวและดวงตาของยูสตาฟแคบลง เมื่อลานเห็นชีนา
ชีนาขุดแก้มและพูด
"คุณไม่คิดว่าคุณสามารถทำให้ร่างกายของคุณลอยขึ้นด้วยเวทมนตร์หรืออะไรแบบนี้?
หรือคุณสามารถรับมันจากด้านล่าง และ เอ้อ.....แค่บินบนปฏิทินจันทร์คติ
ดังนั้นมันไม่ใช่คำสั่งซ้ำที่จะทำแบบนี้ต่อไป" ลานอ้าปากค้างกับคำพูดของชีนา แน่นอน
มันไม่สามารถเป็นคำสั่งซ้ำได้ มันจบลงถ้าคุณทำครั้งเดียว ชีนาอายุกับวิธีที่เธอมองเธอ
ดังนั้นเธอพูดเหมือนเธอกำลังแก้ตัว "แนนอน ฉันไม่รู้มากเกี่ยวกับมัน....." "มันคุ้มค่าที่จะลอง"

นั่นคือสิ่งที่ยูสตาฟพูดและยกตัวเองขึ้น "ฉันจะบอกมาร์ควิสไชรัสและขอให้เขายืมนักเวทย์
ฉันจะใช้เวทมนตร์บิน" ขุนนางชั้นสูงที่ไม่มีนักเวทย์คือดยุคแห่งลาซีอา
ดังนั้นต้องมีนักเวทย์ในมาร์ควิสไชรัส เมื่อยูสตาฟออกไป ซีนาก็เข้ามาแทนที่
ลูมิเอเรลจากที่นั่งและถอยกลับไปประตู ซีนาก็จับมือของลานแน่น "อนนี่โอเคไหม?" "ใช่"
ลานพูดด้วยการถอนหายใจ จริงๆแล้ว ฉันไม่รู้ว่ามันโอเคหรือไม่ "แต่ฉันชอบไอเดียของซีน"
ฉันคิดว่ามันคุ้มค่าที่จะลอง ขอขอบคุณ" "ไม่ ฉันดีใจที่ช่วยได้" ซีนาก็หัว
มึนรบกวนฉันที่ลูมิเอเรและเธอ ทั้งสองคน ยืนยันพระจันทร์เต็มดวงอย่างแปลกๆ
ห้องของซีนาก็อยู่ถัดจากห้องของลาน และมีประตูที่ไม่เคยใช้มาก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่ซีนาก็ใช้ประตู
"และฉันไป....ปลุกลูมิเอเรด้วยความประหลาดใจเพราะลานอนนี่ไม่อยู่" ลานถาม ขมวดคิ้ว
"ฉันแปลกขนาดนั้นหรือ?" ซีนาก็มองที่หัวของเธอ "ไม่ คุณดูดีมาก แต่แปลกๆ เต็ม ไม่
เฉพาะเมื่อคุณพูดถึงสิ่งกลมๆ นั้น" มันเป็นบทกวีที่เปลี่ยนคำพูดอย่างลึบๆ ในกรณีที่คำว่า
"พระจันทร์เต็มดวง" กลายเป็นตัวกระตุ้น ลานเงยหน้าขึ้นและพูด "ฉันเหรอ?" แต่ขอบคุณเขา
ยูสตาฟก็ยังเขาจากการกระโดด.....

"ดีสำหรับคุณ" ลานทำเสียงและพูดคำออกมา ฉันไม่ต้องการให้ความคิดอื่นใดเข้ามา
ลานจากนั้นบอกซีนอย่างรวดเร็วเพื่อเปลี่ยนใจ "ทำไมคุณไม่ปลุกสาวใช้ของฉัน?
ฉันไม่เชื่อว่า你会ปลุกลูมิเอเรทันที-" เมื่อลานพูดด้วยรอยยิ้ม
ซีนาก็อายและมองลูมิเอเรที่อยู่ไกลๆที่ประตู แล้วเธอก็แก้ตัวหลังจากเห็นลาน "เอ่อ
สาวใช้ของอนนี่ฉันยังไม่คุ้นเคย....และฉันคิดว่าฉันไม่ควรถูกจับได้แอบเข้าห้อง
มันเชื่อถือได้ในลูมิเอเร....." "ฉันไม่ได้พูดอะไร? ทำได้ดี" เมื่อลานแตะมือของซีน ซีนาก็โล่งใจ
และจากนั้นเธอก็พูด "อนนี่ควรแต่งตัวให้เหมาะสมตอนนี้ เพื่อพบกับนักเวทย์ ฉันจะเรียกสาวใช้"
ลานพยักหน้าตามคำพูดของซีน และซีนาก็เชื่ออย่างแรง ฉันดิ่งมันเสมอ
แต่ฉันไม่สามารถกำจัดความรู้สึกแปลกๆ ได้เมื่อถึงมัน หลังจากนั้นไม่นาน
เธอก็ส่งคนรับใช้ที่เข้ามาให้นำเสื้อผ้ามา และดิโม่เดียและคิริ แต่งตัวเรียบร้อยเหมือนดินแล้ว
เข้ามาและเปลี่ยนเสื้อผ้าของลาน ในขณะเดียวกัน นักเวทย์มาถึงจากมาร์ควิสไชรัส
นักเวทย์ดูง่วงและยังอายมากขึ้นเมื่อถูกขอให้ร้ายเวทมนตร์บินบนลานที่กำลังกระโดดจากหอคอย
"ไม่?" "ไม่ ฉันทำได้" เมื่อถูกถามโดยยูสตาฟ นักเวทย์ก็ส่ายหัวและตอบเร็ว "ฉันฉันขอรับรอง"
นักเวทย์ตอบอย่างสุภาพ "ตกลง" ยังไงก็ตาม ไม่มีอะไรดีต่อดยุคแห่งลาซีอา นอกจากนี้
ความไม่แน่นอนของขุนนางเป็นที่รู้กันดี ฉันสงสัยว่าเวทมนตร์บินคืออะไรตอนรุ่งสาง
แต่ฉันยังสามารถกลับไปนอนหลังจากนี้ นักเวทย์ ลาน และยูสตาฟปีนบันไดแคบอีกครั้ง
ยูสตาฟปล่อยให้นักเวทย์ขึ้นไปก่อนและจูบและพูดกับลานก่อนที่เขาจะออกจากหอคอย
"เราคืนแสงจันทร์ทั้งหมด" ลานยิ้มโดยไม่รู้ตัว แล้วจ้องตาและยิ้มอีกครั้ง
ตอนนี้ฉันสามารถทำอะไรได้อย่างสบายใจ ฉันสนุกกับความจริง
นักเวทย์พูดขณะที่ลานปีนขึ้นหอคอย "โปรดรอสักครู่ ฉันจะร้ายเวทมนตร์"
นักเวทย์โบกไม้เท้าและทองคำเล็กๆ
และลานเห็นภาพเวทมนตร์ที่ส่องแสงวาดได้เท้าของเธอและพูดว่า "ว้าว-!"
นักเวทย์พูดและถอนหายใจ "คุณสามารถวิ่งได้แล้ว" ลานหัวเราะและกระโดดเบาๆ
บนราวบันไดที่ทำให้หัวใจของยูสตาฟจมลงแม้ว่าเขาจะรู้
ซีนาก็และลูมิเอเรที่กำลังดูจากใต้หอคอยรู้สึกเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม
ร่างกายของลานที่กำลังตกลงมา ลอยขึ้นอีกครั้งและเธอหัวเราะออกมา
ผมสีดำส่องแสงเหมือนด้ายทองในแสงจันทร์ที่สว่าง
และขนตาที่ล้อมรอบดวงตาสีเขียวของเธอส่องแสงเหมือนกรอบทอง รู้สึกเวียนหัว ยูสตาฟมองลาน
มีความกังวลเล็กน้อยในใจของเขา เช่นเดียวกับลานที่เข้ามาในชีวิตของเขาวันหนึ่ง
อาจจะเธอหายไปวันหนึ่ง มีช่วงเวลาที่ไม่สามารถทนความโกรธของฉันต่อทุกสิ่งที่พยายามเอาเธอ
ออกไปจากฉันเมื่อฉันคิดแบบนั้น และตอนนี้ ฉันกังวลที่จะเห็นลานเต้นในอากาศเบาๆ

ฉันคิดจริงๆว่าเธอกำลังจะบิน "ดูสิ ยูสตาฟ มันบินจริงๆ"

เธอจับชายกระโปรงด้วยใบหน้าไร้เดียงสาและพยักหน้าเบาๆกับคำพูดที่หม่นเบาๆของเธอ "ใช่ เธอเป็น" ยูสตาฟเข้ามาใกล้ราวบันไดและยื่นมือออกมา และลานจับมือเขาเบาๆ ร่างกายของลานถูกดึงเบาๆ และสัมผัสราวบันไดด้วยเสียงเล็กๆ ของรองเท้าที่ส่องแสง อย่างไรก็ตาม เธอยังมีชุดและผมของเธอลอยเบาๆ เพราะมันไม่มีน้ำหนักเลย "เป็นอย่างไบบ้าง?" ที่คำพูดของยูสตาฟ ลานกลิ้งตาสีเขียวเบาๆและถอนหายใจด้วยความโล่งอก "เสียงกระซิบหายไป" ที่คำพูด ยูสตาฟกระซอกเธอไปรอบๆและกอดเธอแน่น ด้วยเท้าลอย ลานกอดเขาแน่น "ตอนนี้มันโอเคแล้ว ฉันขอโทษที่ทำให้คุณกังวล"

ยูสตาฟสุดลมหายใจลึกๆของกลิ่นเธอโดยไม่พูดอะไร ความโล่งใจลึกซึ้งขึ้นจากภายในใจของเขา ลานยิ้มให้กับนักเวทย์ "ตอนนี้คุณสามารถปล่อยเวทมนตร์ได้" ขณะที่จ้องลานอย่างว่างเปล่า นักเวทย์โบกไม้เท้าอีกครั้งด้วยความกลัวความว่างเปล่า

และยูสตาฟสามารถรู้สึกน้ำหนักของลานได้อย่างชัดเจน "ราน"

เขาเรียกชื่อเธออีกครั้งและให้แรงแขนของลาน "อย่าบินไป" ที่คำพูดของยูสตาฟ ลานกอดเขาแน่น "ใช่" ในคำตอบเล็กๆ ลานหันแขนกลับและกวาดแขนของยูสตาฟเบาๆ "เจ็บ ต่อยา" นั่นคือบาดแผลที่เธอชูดก่อนหน้านี้ ยูสตาฟพูด "มันดีกว่าถ้าฉันป่วย" "ถ้าคุณขอให้ฉันทำ ฉันจะบอกว่าไม่" ที่คำพูดของลาน ยูสตาฟหัวเราะออกมาและผิงหน้าของเขาแน่นในหลังคอของเธอ "อืม อืม" จนกระทั่งนักเวทย์ที่ทนไม่ไหวโอหหลายครั้ง ยูสตาฟปล่อยลานไป อย่างไรก็ตาม ฉันสามารถเห็นว่าเขากังวล ดังนั้นลานเริ่มเดินลงบันไดก่อน เมื่อฉันลงมาจากหอคอย ซีนากับลูมิเอเรที่กำลังรอถามด้วยใบหน้าที่กังวล "เป็นอย่างไบบ้าง ออนนี่? คุณโอเคไหม?" "ใช่ ฉันโอเคแล้วตอนนี้" เมื่อลานยิ้มและพูด ซีนากถอนหายใจลึกๆด้วยความโล่งอก "ฉันดีใจ ฉันดีใจมากที่ได้ยินอย่างนั้น" "ขอบคุณ ซีน่า ขอบคุณคุณ" "ไม่" ซีนากะโดดขึ้น และลานพูด "ไปนอนคืนนี้กันเถอะ คุยกันพรุ่งนี้" เธอพูด พยักหน้า "ใช่ ออนนี่ควรพักผ่อนด้วย" "ลูมิ พาเธอกลับ" รุมิเย่เธอ.

แต่สิ่งที่แยของ-" อีกครั้ง ซีน่าประสบความสำเร็จ และหลังจากนั้นไม่นาน เธอก็พูดด้วยเสียงเบาๆ "แต่เมื่อมองใกล้ๆ เขาใจดีนะ นอกจากนี้ เขายังหล่ออีกด้วย!" "นั่นจริง" แลนพยักหน้าเห็นด้วย "และ....."

ฉันควรพูดว่าเขาเริ่มอ่อนโยนขึ้น? ตอนแรกเขาเหมือนเพื่อนชายที่ใกล้ชิด-โอ้ เพื่อนชายหมายถึงเพื่อนชายจริงๆ เอาเถอะ แต่....ไม่นานมานี้ ฉันตื่นขึ้นมาเปลือยกายอยู่บนเตียง "อะไรนะ?" เมื่อเสียงดังขึ้นเอง ซีนากะซิบ "ซูว์-." "ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาบอกว่าฉันเมา" แลนรู้สึกเสียใจกับคำอธิบายของซีน่า "นั่นเป็นเหตุผลที่คุณดูไม่ค่อยมีความสุข?" "ใช่ เอาเถอะ ตั้งแต่ตอนนั้น ลูมิแอร์ก็ดูแตกต่างออกไป โอ้ จริงๆ ทำไมเขาถึงเท้าง?" 'ฉันรู้สึกเหมือนกันกับยูสตาฟ' แลนพยักหน้า คิดในใจ "แต่พี ฉันจะกลับไปอยู่ดี" เธอพูดและถามกลับด้วยเสียงเล็กๆ และสิ้นหวัง "ฉันจะสามารถกลับไปได้ใช่ไหม?" "คุณสามารถกลับไปได้" แลนพูดเน้น จากที่ฉันอ่าน เธอไม่สามารถกลับไปได้ แต่ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปแล้ว บางทีซีน่าอาจจะกลับไปได้ แลนจับมือซีน่าแน่นในความมืด คิดเช่นนั้น และซีนาก็จับมันด้วยกัน บางครั้งซีน่าคิดว่ามันแปลก ทำไมแลนถึงใจดีกับตัวเอง? 'เมื่อฉันได้ยินเกี่ยวกับลูมิแอร์ เธอเป็นคนที่ไม่สามารถทิ้งคนไว้ข้างหลังได้?' ซีน่าคิดเช่นนั้นและหลับตาแน่น ฉันรู้สึกโล่งใจหลังจากบอกแลนเกี่ยวกับมัน มันรู้สึกเหมือนทรยศแลนว่าทำไมฉันถึงชอบลูมิแอร์ แต่หลังจากพูดแล้ว ฉันรู้สึกเหมือนคนโง่ที่คิดแบบนั้น "พี" "หือ?" "ฉันคิดว่ามันคงจะดีถ้าฉันพบลูมิแอร์ก่อน" แลนไม่สามารถพูดอะไรกับมันได้ ซีน่าหัวเราะ "ถ้าฉันทำอย่างนั้น ลูมิแอร์จริงๆ คงจะลำบากมาก ดังนั้นฉันรู้ ไม่ว่าฉันจะชอบมันแค่ไหน ฉันก็ไม่สามารถเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของลูมิแอร์ได้ นั่นจะเป็นที่นั่งของคุณ.....และฉันคิดว่าฉันจะกลับไปได้แน่นอน"

ดังนั้นระยะทางนี้อาจจะสมบูรณ์แบบ มันก็แค่ที่สอง" แลนเงยไป

มันจะดีแค่ไหนถ้ามีจิตใจที่เรียบง่ายแบบนั้น? ถ้าคุณบอกว่าชอบก็ชอบ ถ้าคุณบอกว่าเกลียดก็เกลียด แต่ฉันไม่ได้พูดออกมาจากปาก ฉันแน่ใจว่าฉันรู้มากขนาดนั้น "ทำไมพี่ถึงชอบดยุค?"

แลนหันหัวและมองชีน่า ดวงตาที่คุ้นเคยกับความมืดจับภาพใบหน้าที่ยืดตัวของชีน่า "อืม ฉันหมายถึง.....ลูมิแอร์กับพี่....." "อา ฮา คุณสงสัยว่าทำไมฉันถึงเลือกยูสตาฟ ใช่ไหม?" "ไม่ ไม่จำเป็น" ฉันแค่สงสัย ถ้าไม่ใช่เวลา ฉันก็ไม่สามารถถามได้ ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมหรือ? เมื่อชีน่าพูดพล่ามเพิ่ม แลนยิ้มเบาๆ "เพราะฉันไม่แน่ใจ" "อะไรนะ?" "ฉันไม่แน่ใจเกี่ยวกับยูสตาฟ ฉันไม่รู้-ฉันรู้ดีว่าเขารักฉัน" มีหลายแง่มุมที่บังคับ

และคำสารภาพและคำพูดแห่งความรักมาเผชิญหน้ากัน แลนยิ้มเบาๆ "และมันทำให้ฉันรู้สึกจริง" "ความจริง?" "ใช่ มันเป็นอย่างไร-มันเหมือนกับว่าฉันกำลังฝัน" ฉันรู้ว่ามันเป็นเรื่องจริง

แต่ไม่มีความรู้สึกของความจริง ฉันรู้สึกเหมือนฉันเป็นคนเดียวที่มีข้อได้เปรียบ

แม้มีคนออกมาจากที่โหลสลักแห่งและพูดว่า "ทาดา มันเป็นกล่องซ่อนทั้งหมดจนถึงตอนนี้"

คุณสามารถเข้าใจ "โอ้ ฉันเห็น" "ฉันไม่คิดว่าใครจะซื้อสตั๊ดต่อความจริงเท่าที่คุณเป็น"

แลนยิ้มกับคำพูดของชีน่า ทำงานอย่างสิ้นหวังเพื่อเลเชีย มันเป็นเหมือนภาพลวงตาสำหรับแลน อย่างไรก็ตาม ยูสตาฟดึงเธอและทำให้เท้าของเธอสัมผัสพื้น ในวันที่เธอสารภาพทุกอย่างกับเขา แลนรู้สึกถึงอากาศสัมผัสผิวของเธอ 'นี่คือความจริง' การตระหนักเช่นนี้ไม่ได้มาเหมือนสายฟ้า ไม่เหมือนไม่มีอะไร ไม่ใช่เรื่องดราม่า แต่ได้แพร่กระจายอย่างราบรื่นจากความอบอุ่นของยูสตาฟ

"ยูสตาฟให้โลกนี้แก่ฉัน" ที่คำพูดของแลน ชีน่าหายใจเบาๆ แลนยิ้มเบาๆ แม้ในความมืด รอยยิ้มก็สว่างไสว ดังนั้นชีน่าจึงเปิดตาเหมือนถูกทำลาย "คุณได้คำตอบไหม?" "ใช่" ชีน่าพยักหน้า แลนหัวเราะ "คุณอยากรู้อะไรอีก?" "ไม่มี" "งั้นก็ฝันดี ฉันไม่สามารถลืมตาได้อีกต่อไป..."

ที่แลนพึมพำ เธอพูดว่า "พี นอนเถอะ" และหายใจออกยาวๆ *** ในวันที่สอง ก่อนรุ่งสาง แลนตื่นขึ้นด้วยเสียงที่ปลุกเธออย่างเร่งรีบเมื่อท้องฟ้าเริ่มสว่างขึ้น "ศิริ....?" ขณะที่เธอพึมพำ ศิริพูดอย่างรวดเร็ว "รถม้าที่ฉันใช้เป็นเหยื่อล่อถูกโจมตี" แลนกระโดดขึ้นจากที่นั่ง ศิริพูดด้วยเสียงต่ำ "เราควรเคลื่อนที่เร็วๆ มันเป็นทางไกลที่จะไปถึงในสองวัน"

"มันจะยากที่จะพูดไหม?" "ฉันสงสัยว่ามีวัตถุเวทมนตร์สำหรับเรื่องนี้"

มันจะเสริมความแข็งแกร่งให้กับม้า ที่คำพูดของศิริ แลนพยักหน้า

และเขย่าหัวไหล่ของชีน่าเพื่อปลุกเธอขึ้น เมื่อฉันแต่งตัวเสร็จ อาหารเข้าก็พร้อมแล้ว

แลนรู้สึกอายนับความรู้สึกที่ขี้เกียจที่สุด ดิโมเดียเอาผ้าร้อนมาให้ล้างหน้า

และแลนกินซุปที่ต้มด้วยน้ำ ไชรัสเข้ามาใกล้และถาม "คุณได้ยินข่าวไหม?" "ฉันได้ยิน"

แลนพยักหน้า ไชรัสเพิ่มว่าใบหน้าของเธอไม่ดี "ระยะห่างระหว่างเหยื่อล่อกับเรามาก

ดังนั้นพวกเขาจะไม่สังเกตเห็นทันที" "ไม่ ไม่ใช่แบบนั้น ฉันคิดว่าพวกเขาจะโจมตีฉันจริงๆ" "นั่นถูก"

ไชรัสพูดเช่นนั้นและถูกรอยแผลเป็นที่ตาซ้ายเบาๆ เหมือนเป็นนิสัย "แต่ก็ถูกที่ฝ่ายตรงข้ามมีพิษมาก"

มันเหมือนกับการโยนออกอัศวินหรืออะไรแบบนั้นทั้งหมด

ไม่มีทางที่เขาจะไม่รู้ว่าแลนแยกจากยูสตาฟ อย่างไรก็ตาม เขาโจมตีแลน ถ้าถูกจับ

มันชัดเจนว่าเธอจะทำอะไร ไชรัสพูดเสียงต่ำ "ตามที่คุณได้ยินจากสาวใช้ก่อนหน้านี้

เรากำลังพยายามเคลื่อนที่เร็วที่สุด อย่ากินมากเกินไป" เมื่อแลนมองลงไปที่ซามซุปของเธอ

ไชรัสเพิ่ม "คุณอาจจะอาเจียน" 'เราจะวิ่งนานแค่ไหน?' แลนคิดเช่นนั้น แต่เธอตอบด้วยความมุ่งมั่น ให้กำลังใจท้องของเธอ "ฉันเข้าใจ" หลังจากนั้น คณะเดินทางจริงๆ วิ่งต่อไป

ปากของม้ามีฟองน้ำและเหงื่อไหลลงมา แลนรู้ว่าความหมายของไชรัส "คุณจะอาเจียน"

ฉันรู้สึกจริงๆ เหมือนจะอาเจียน การพักสั้นๆ ในระหว่างนั้นอร่อย แต่ในขณะเดียวกัน

ร่างกายทั้งหมดดูเหมือนจะหนักขึ้น อาหารไม่ได้ผล ดังนั้นศิริบังคับให้ฉันกินสองสามคำ

"คุณต้องการพลังงาน คุณผู้หญิง" ชีน่าถามหลายครั้ง "คุณโอเคไหม พี?"

แลนอิจฉาชีน่าที่ดูเหมือนจะมีพลังงานทางกายเหมือนกัน แต่ก็สบายดี

'นั่นอาจเป็นเหตุผลที่เธอเป็นนางเอก' ขณะกลืนกินน้ำตาลที่ไหล

แลนนั่งค้ำตัวเองให้เคี้ยวขนมปังเหมือนเคี้ยวทราย (U-N-E-D-I-T-E-D) Chapter 113

หลังจากวิ่งสองวัน บรรยากาศเปลี่ยนไปเมื่อฉันเข้าเลเซี่ย ทักทายทหารที่เฝ้าประตูทางเข้า แลนคิดอย่างว่างเปล่า 'โธ่ เพราะไหม' "เคนต์โรมือ!" บารอนไวลด์เฝ้าประตูแรก เขาเต็มอาวุธ ตามมาด้วยชายหนุ่มที่สวมเสื้อคลุมเหนือเกาะของเขาพร้อมกับประโยคของครอบครัวไวลด์ "ฉันไม่รู้วบบารอนไวลด์เฝ้าประตูแรก" เมื่อแลนพูดบนหลังม้า บารอนไวลด์พูด ตบหน้าอกของเขา "ความจงรักภักดีของฉันต่อดัชชีแห่งเลเซี่ยได้รับการชื่นชมจากดยุค นี่คือน้องชายของฉัน โรเดน" "สวัสดี เคนต์" "ขอโทษที่ทักทายบนหลังม้า" "ไม่" โรเดนส่ายหัว

ในบารอนไวลด์ที่ดูเหมือนเป็นอัศวินแท้ โรเดนดูแตกต่าง บารอนไวลด์ เช่นเดียวกับลูกพี่ลูกน้องของเขา เบเลนและรอส ไม่เหมือนเขา นอกจากนี้ ดูเหมือนยังไม่บรรลุนิติภาวะ 'อาจเป็นเพราะเขาเป็นหลานชายของคุณ?' แต่คุณใส่ใจที่จะพาเขาออกไปในสนามรบ เอาเถอะ ฉันไม่คิดว่าคุณเหมาะกับมัน เหมือนเขา' แลนถอนหายใจ คิดเช่นนั้น และมองมาร์ควิสไชร์ส

ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของมาร์ควิสว่าเขาสามารถพักที่นี่ได้หรือเคลื่อนที่ต่อไป

"คุณสามารถเปลี่ยนม้าได้ไหม? ฉันอยากเข้าไปในคฤหาสน์ถ้าฉันทำได้"

บารอนไวลด์พยักหน้าคำพูดของมาร์ควิสไชร์ส "ฉันคิดว่าเราสามารถเตรียมม้าได้ทันที"

"แล้วยูสตาฟล่ะ?" เมื่อแลนถาม บารอนไวลด์แสดงสองนิ้ว "เขาผ่านที่นี่เมื่อสองวันก่อน"

'มันเร็วจริงๆ' แลนเหนียว "ฉันเขาคงถึงคฤหาสน์ท้องฟ้าแล้วตอนนี้"

ไชร์สพูดเช่นนั้นและยื่นมือให้แลนจากหลังม้า เพราะฉันรู้แล้วว่าแลนไม่สามารถลงจากหลังม้าได้

บารอนไวลด์มองดูภาพนั้นด้วยตาเปิดกว้าง แต่เมื่อเห็นแลนนั่งลงเกือบเหมือนตก เขากล่าว

"คุณได้รับบาดเจ็บไหม?" "เราออกจากเลเวนตันเข้านี้และเรารุ่งมาจนถึงตอนนี้"

บารอนไวลด์เปิดปากที่คำพูดของไชร์ส เขาพูดอย่างจริงจัง "ดีที่ม้าไม่ตกตาย"

"เพราะฉันได้เสริมเวทมนตร์ ระดับการทำงานเวทมนตร์ในเลเซี่ยยอดเยี่ยม....คุณไม่ขายมันหรือ?"

แลนโบกมือที่คำพูดของไชร์สและพูด "มันไม่ขาย" รู้สึกเสียใจ ไชร์สกินอาหารของเขา

ระหว่างการเปลี่ยนคำ คณะเดินทางพักสักครู่และขึ้นม้าอีกครั้ง บารอนไวลด์พูดกับแลน

"ฝากความนับถือถึงดยุค" แลนพยักหน้าและเริ่มม้า ***

คฤหาสน์ท้องฟ้าเป็นส่วนเหนือสุดของที่ดินเลเซี่ย มันเป็นธรรมชาติที่จะอยู่ในที่ที่กำแพงน้ำแข็งขึ้น

ดังนั้นฉันแนะนำให้มาร์ควิสอีลลูมินเติแบ็กที่ฉันพบกลางทางพัก

"มันจะยากขึ้นที่จะไปคฤหาสน์ท้องฟ้าแล้วกลับมาอีกครั้ง ตอนนี้คุณต้องเรียนรู้เรื่องอัศวินด้วย"

เคนต์อีลลูมินเติพูด และไชร์สหัวเราะและถาม "นั่นเป็นความคิดเห็นของยูสตาฟใช่ไหม?" "ใช่"

เขาพยักหน้า และแลนก็พยักหน้า "เพราะดยุคคิดเกี่ยวกับทุ่งสองป้อมเป็นสนามรบ" "ทุ่ง?"

ไชร์สขมวดคิ้วและพูดด้วยถอนหายใจ "เขาต้องมั่นใจมากกับทหารม้าของเขา"

เคนต์อีลลูมินเติพูดด้วยรอยยิ้มเยือกเย็น "การปะทะกับอัศวินเปลวไฟสีฟ้าจะไม่รอด"

เท่านั้นแลนคิดถึงมาร์กาบทที่ทำได้โดยคนแคระในฤดูใบไม้ผลิ 'แน่นอน สิ่งของแบบนั้นเป็นการโกง.....'

ฉันคิดเช่นนั้น แต่เคนต์อีลลูมินเติบอกแลนด้วย "เคนต์พักวันหนึ่งใช่ไหม?" "ฉันทำได้ไหม?"

ฉันคิดถึงเตียงนุ่มๆ นั้นมาก" เคนต์ยิ้มเบาๆ ที่คำพูดของแลน "วันหนึ่งหรือสองวันก็ได้

แม้ว่าคุณจะวิ่งมากขึ้น คุณจะไม่สามารถวิ่งมากได้ พระอาทิตย์จะตกเร็วๆ นี้" "ดี จิน"

เมื่อแลนพยักหน้าและเห็นมาร์ควิส มาร์ควิสก็พยักหน้า

แลนแทบจะอดทนต่อความปรารถนาที่จะร้องเพลงสามเชียร์

และแทนที่จะถามเคนต์อีลลูมินเติ-ลอร์ดพัลตันคำถาม "นี่เป็นประตูที่สามใช่ไหม?"

พัลตันพยักหน้า "มีทางเดียวไปคฤหาสน์ท้องฟ้า ถ้าฝ่ายตรงข้ามมีทหารม้า

คุณไม่สามารถช่วยได้แต่ผ่านที่นี่" "เพราะทางถูกปูให้ม้าวิ่งได้" พัลตันยิ้ม

"คุณปูทางอย่างขยันขันแข็ง" แลนถอนหายใจ "ฉันไม่รู้วบบางจะช่วยการบุกรุก ถ้าฉันรู้....." "ถ้าคุณรู้

ดยุคจะทำมัน" แลนรู้ว่าหมายถึงยูสตาฟ ฉันคิดสักครู่และเธอหัวเราะ "นั่นจริง ฉันคิดเช่นนั้น"

-บอกเขาให้มาเมื่อคุณมา เสียงของยูสตาฟดูเหมือนจะได้ยินในหูของฉัน เคนต์อีลลูมินเติพูด

"จันแลนควรเข้าไปพัก คุณต้องออกเดินทางอีกครั้งพรุ่งนี้" "จันรอคอยสิ่งนั้น"
แลนพูดเช่นนั้นและลุกขึ้นจากที่นั่ง เมื่อจันออกมา จันเห็นกำแพงหินที่จันฝึก
มันเป็นปราสาทเพื่อการต่อสู้บริสุทธิ์ มันไม่เหมาะที่จะอยู่ คนที่อยู่ก็เป็นอัศวินและคนรับใช้
แต่ไม่มีคนรับใช้ ดีโมเดียรออยู่ในทางเดิน เธอกลายเป็นกิมจิต้นหอม และดีโมเดียดูดี
"คุณคุยเรื่องเสรีจดีไหม?" "ใช่ จันตัดสินใจพักค้างคืนและออกเดินทาง" "ดี จันจะเตรียมน้ำร้อน"
"จริงหรือ?" แลนเปิดตากว้างด้วยความประหลาดใจ "อย่างไร? คุณไม่ทรمانกินไปเหร."

"แต่จันไม่คิดว่าเขาจะตายที่ไหนเลย" ลานยิ้มกับคำพูดนั้น "แล้วงานเลี้ยงจะมีในอีกสามวัน
เราต้องเตรียมทุกอย่างข้างล่างนี้แล้ว" ชีนาพยักหน้าและถาม "เราควรขอให้พ่อครัวตอนนี่ไหม?"
"นั่นดีกว่า" ลานพยักหน้า คลังสุราที่ถูกกำหนดให้ขอให้หัวหน้าศาลตรวจสอบอีกครั้ง "เอิร์ล,
ถึงเวลาวัดแล้ว" ในเวลานั้น ดีโมเดียเข้ามาและพูด ลานถอนหายใจ 'แปลกพอ
จันคิดว่าจันใส่เสื้อผ้ามากขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้' มันบอกว่าเป็นชุดงานเลี้ยง แต่แปลกที่ดูเหมือนจะใช้บ่อย
เธอปรับใบหน้าให้สดใสและพูด "ยูสตาฟจะมาถึงในอีกสองวัน" "แล้วเหร?"
ดีโมเดียเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจและพูดอย่างเร่งรีบ "ไม่ มันเร็วกว่าที่จันคิด
มันเป็นความสุข" ลานหัวเราะออกมา "ขอบคุณ มันเร็วไหม? จันไม่รู้ว่าสงครามจะจบลงเร็วขนาดนี้"
ดีโมเดียส่ายหัว "ไม่ จันคิดว่ามันปกติ มันเป็นการแข่งขันนอกบ้านด้วย"
จันไม่ยากเชื่อว่ามันเป็นความฟ่ายแพ้อย่างท่วมท้น ลานพยักหน้ากับคำพูด "มันเป็นแบบนี้"
ดีโมเดียพูด "จันเราต้องรีบแล้ว มาเร็ว" ลานพูด ลานบอกชีนาเหมือนถูกดีโมเดียลาก
"งานเลี้ยงนะคะ ได้โปรด" "ไม่ต้องกังวล" ชีนาโบกมือและพูด
ดีโมเดียพูดกับสาวใช้ที่กำลังเตรียมการวัดในห้องข้าม "ดยุคจะกลับมาในวันมะรืนนี้"
เมื่อได้ยินคำพูดนั้น สาวใช้ทุกคนเบิกตากว้างและหยุดนิ่ง
ความเงิบผ่านไปชั่วขณะและพวกเขารับพูด "ยินดีด้วย" "มันเป็นความสุขจริงๆ" "คุณเสร็จเร็ว"
มือของพวกเขายุ่งมากขึ้นเมื่อพวกเขาพูดคุยกัน
พวกเขากลับไปที่เตียงอย่างรวดเร็วหลังจากการวัดเสร็จเร็วกว่าที่ลานคิด 'เหมือนพายผ่านไป'
ลานถอนหายใจ คิดเช่นนั้น "ถ้าดยุคกลับมาในอีกสองวัน?" เมื่อดีโมเดียบอกจัน
ศิริเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว และลานพยักหน้า ศิริพับแขนเสื้อขึ้นและพูด "จันเราต้องรีบแล้ว มา!
ไปที่ห้องนี้" "นี่ไม่พอสำหรับจันเหร?" โดยไม่รู้ตัว เมื่อลานพูดป้องกัน ศิริพูด "พูดอะไรนะ!"
ขมวดคิ้ว "คุณต้องสวยที่สุด! นั่นคือภารกิจของจัน" ถูกผลักด้วยพลังของศิริ
ลานก้าวเข้าไปในห้องน้ำสีแดง.

บทที่ 116 ขบวนพาเหรดของชาวดินแดนเรียงรายอยู่หน้าถนนเพื่อทักทายอัศวินเปลวไฟสีฟ้าที่กลับ
มาหลังจากชนะ ทุกคนเชียร์ ฟันกิ่งไม้และดอกไม้กระดาษ "พรของเปลวไฟสีฟ้า!"
"ดยุคแห่งลาซีอาจเจริญ!" "ขอให้เปลวไฟสีฟ้าอยู่กับคุณ!"
อัศวินถอดหมวกและเดินอย่างภาคภูมิใจกลางถนน ยกผมขึ้นเต็มที่ "แค็ก! ดูนีสิ!" "อัศวิน!
อัศวินแฟนซี!" ผู้หญิงก็กรีดร้องและโบกผ้าเช็ดหน้าจากหน้าต่างชั้นสอง
หมู่บ้านอยู่ในบรรยากาศงานเทศกาล
เนื้อและเหล้าจะเสิร์ฟจากคฤหาสน์บนฟ้าและส่งคืนให้กับชาวดินแดน อัศวินบางคนที่คันหลังโบกมือ
และเสียงเชียร์ก็หล่นออกมาอีกครั้ง ดังนั้นผ่านหมู่บ้าน ทางขึ้นไปยังคฤหาสน์บนฟ้าก็ยังคงอยู่
จากนั้น รอสตะโกน "ฮะ!" และขึ้นไปที่ดินไม้ที่สูงขึ้นทั้งสองข้าง "ดูนีสิ!"
ริบบิ้นสีเขียวถูกผูกไว้กับต้นไม้ทั้งสองข้างของถนนและปลิวไปตามลม เห็นได้ชัดว่าใครกำลังต้อนรับ
ใบหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ และความเร็วของม้าก็เร็วขึ้น
เมื่อจันเข้าไปในคฤหาสน์บนฟ้า ผู้ใช้ทุกคนก็เข้าแถว
มันยอดเยี่ยมมากที่เห็นเขายืนเข้าแถวในชุดเครื่องแบบ ในระหว่างนั้น ยูสตาฟมาถึงประตูหน้า
ลานจับกระบี่ไปรงและทักทายอย่างสง่างาม "ขอแสดงความยินดีกับชัยชนะของคุณ ดยุก"
ยูสตาฟลงจากหลังม้าและรานยิ้มและทักทายต่อ "ขอให้เปลวไฟสีฟ้า - แค็ก?"

ยูสตาฟยกเธอขึ้นและกิริตรอง และเขายืมและกอดเธอแน่น "ฉันกลับมาแล้ว คู่หมั้น"
ดวงตาสีเขียวของลานกลมโตและยืมในไม่ช้า "ยินดีต้อนรับ คู่หมั้น"
จากนั้นลานก็ขอให้เขาปล่อยเธอ แต่ยูสตาฟไม่มีทีท่าว่าจะปล่อยเธอ
ฉันไม่คิดว่าแขนของยูสตาฟจะหลุดออกเพราะเขากอดเธอแน่น แต่ก็ยังไม่สุภาพ "ยาวชน"
ลานกระซิบเสียงต่ำ ขมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้น และหน้าแดงเมื่อพบว่าทุกคนกำลังยืม
เธอโออย่างไร้ประโยชน์ "กรุณาพักผ่อนที่บ้านวันนี้ งานเลี้ยงจะพร้อมตั้งแต่พรุ่งนี้เช้า"
"แยกย้ายกันไป" เมื่อยูสตาฟเสริมสั้นๆ อัศวินก็กลายเป็นอิสระอย่างรวดเร็วและเริ่มแยกย้ายกันไป
ตอนนั้นก็กลับไปห้องอัศวินและถอดชุดเกราะของแต่ละคน ทำความสะอาด อาบน้ำ กิน และนอน
ทุกคนกระจัดกระจาย พุดคุยเกี่ยวกับงานเลี้ยงที่จะจัดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีนาพบลูมิแอร์อย่างรวดเร็ว
ผมสีแดงจับตาฉันแม้ว่าฉันจะอยู่ไกลออกไป ดวงตาของเธอพบกับลูมิแอร์ และลูมิแอร์ยิ้มบางๆ
และรีบวิ่งไปหาเขา รู้สึกใจเต้น "คุณกลับมาอย่างปลอดภัย" "ฉันกลับมาอย่างปลอดภัย"
ลูมิแอร์พูดเบาๆ และชีนาพูด "ฉันดีใจ" ลูมิแอร์ยื่นมือออกไปและดันผมของเธอเบาๆ ไปด้านหลังหู
เมื่อเขาหกดตัวเล็กน้อยจากถุมือเย็น ลูมิแอร์พูดพลางดังออก "ฉันดีใจที่คุณโอเคด้วย" "กังวล?"
"ฉันทำ" ชีนายืมกว้างกับคำพูดของลูมิแอร์ ***
ลานกอดเขาและพูดอย่างตื้อรั้นเล็กน้อยเมื่อยูสตาฟเข้าไปในคุกหาสน์ "ปล่อยฉันตอนนี้" "ไม่
ฉันไม่ต้องการ" "อะไรนะ? ทำไม?" "เพราะฉันไม่มีโอกาสสัมผัสนิมมากนัก" "ยูสตาฟ!"
จนกระทั่งลานขึ้นเสียง เขาจึงปล่อยเธอ ลานดบกระโปรงและพึมพำ "จริงๆ"
ยูสตาฟยื่นมือออกไปและกระซิบด้วยนิ้วที่ไขว้ผมของเธอที่ไหลลงมา
"คุณจะสวยขึ้นทุกวันได้อย่างไร?" แก้มของลานเปลี่ยนเป็นสีแดง
"นี่เป็นเพราะคิริและดิโมเดียเตรียมฉันสำหรับงานเลี้ยงชัยชนะ....."
ยูสตาฟพูดพร้อมรอยยิ้มที่ขี้เกียจของเธอ "คุณบอกว่าคุณจะทำงานกับฉันเมื่อฉันกลับมา" "ฮะ?"
"คุณทำ" ลานพยักหน้าเมื่อเขาถามอีกครั้งราวกับว่าเขาตรวจสอบ "ฉันทำ แต่หลังงานเลี้ยงชัยชนะ
เราขึ้นไปเมืองหลวงและทำความสะอาดการต่อสู้ดินแดน-" "พรุ่งนี้" ".....ใช่?" ฉันไม่รู้
แต่ถามอีกครั้ง ยูสตาฟพูดอย่างผ่อนคลายเป็น "ห้องมรกตเปิดสำหรับงานเลี้ยงไหม?" "ใช่ ใช่ไหม?"
"เงินก็พอแล้ว เปลี่ยนเป็นงานแต่งงานกันเถอะ" "ไร้สาระ! ฉันไม่ได้เตรียมตัวแต่งงานด้วยซ้ำ....."
คำพูดของลานค่อยๆ ซาลง 'เดี๋ยวก่อน นี่คือ.....' เสื้อผ้าที่มากเกินไป
ข้างท่าผมที่เริ่มเหมือนพิธีหมั้น เธอหรีดาและพูด "คุณวางแผนจะทำแบบนี้ตั้งแต่แรก"
"หมายความว่าไง?" "ไม่ใช่ฉัน แต่สาวใช้รู้-แต่ยังไง? โอ้ ฉันเข้าใจแล้ว มันเป็นโนเคียงสีเขียว
ทั้งสองคน" ตอบคำแนะนำของเขาลานรู้ตัว ฉันสงสัยว่ายูสตาฟสั่งการโดยไม่รู้ตัวได้อย่างไร
แต่ดิโมเดียและคิริคือโนเคียง คนแรกหรือคนที่สองต้องอยู่กับยูสตาฟ
ดังนั้นเขาต้องส่งแผนของยูสตาฟ "เจ้าเล่ห์จริงๆ" ยูสตาฟกระซิบขณะที่ลานพึมพำ
"ฉันไม่สามารถทนได้อีกวัน ตอนนี้" ใบหน้าของลานเปลี่ยนเป็นสีแดงอีกครั้ง "จริงๆ ยูสตาฟ"
เมื่อลานบ่น เขาถามด้วยสีหน้าโดดเดี่ยวซึ่งอ่อนลง "คุณไม่ชอบเธอ นูนิม?"
"ฉันเป็นแค่พี่สาวแบบนี้เธอ?" รอยยิ้มของเขากลายเป็นหวาน "เพราะฉันพยายามจะยั่ววนเธอ"
"จริงๆ-" ลานหันหน้าหนี ".....ไม่ใช่" พูดเบาๆ ลานผลักเขาแรงๆ
พยายามซ่อนใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเธอ "มาเถอะ ขึ้นไปข้างบนและถอดชุดเกราะของคุณ
และบอกฉันว่ามันถูกจัดระเบียบอย่างไร" "ใช่ ใช่"
ใบหน้าของลานเปลี่ยนเป็นสีแดงขึ้นเมื่อยูสตาฟยืมและพูด "ตอบเพียงครั้งเดียว" "ตกลง"
ยูสตาฟกัตรีมฝีปากเบาๆ หรือฉันคิดว่าฉันจะหัวเราะออกมา แล้วลานจะโกรธมากขึ้น 'น่ารัก'
ยูสตาฟคิดอย่างนั้นและถูกผลักกลับไปห้องของเขา ***
ห้องของดยุคถูกทอดทิ้งไม่เฝ้าเรียบสีเข้มและหินอ่อนสีขาว เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่มีขนาดใหญ่ เข้ม
และเรียบง่าย ลานถูกกักและเริ่มถอดชุดยูสตาฟเอง และเขาพูดอย่างเขินอายเล็กน้อย "ราน
นี่ปล่อยให้คนรับใช้ทำเถอะ หรือฉันจะทำเอง" "ไม่ ฉันไม่ต้องการ
บางทีคุณอาจจะซ่อนมันหลังจากที่คุณได้รับบาดเจ็บอีกครั้ง" เหมือนครั้งที่แล้ว เมื่อลานพูดว่า

"ฉันต้องตรวจสอบด้วยตาของตัวเอง" ยูสตาฟพิมพ์ "ฉันสบายดีจริงๆ คราวนี้"
แต่ปล่อยให้เธอทำตามที่ต้องการ เมื่อลานดมกลืนเพราะเหล็กที่รัดแน่น
ยูสตาฟปล่อยเหล็กที่รัดแน่นด้วยมือของเขาเอง จริงๆ แล้วลานสัมผัสมัน แต่ยูสตาฟทำทุกอย่าง
หลังจากถอดชุดเกราะออกที่ละชิ้นด้วยเสียงหนักๆ เขาสวมเสื้อเชิ้ตเบาๆ
ลานคลำไปตามร่างกายของเขาย่างช้าๆ และยูสตาฟหายใจเข้าลึกๆ และพูดว่า
"ฉันควรจะถอดเสื้อผ้าทั้งหมดออก และฉันคิดว่ามันจะดีกว่าที่จะตรวจสอบ" ลานหน้าแดง
"นั่นมันโรคจิต" "ฉันคิดว่ามันดีกว่าการพูดติดอ่างแบบนี้" การพูดติดอ่างไม่ใช่โรคจิตใช่ไหม?
ยูสตาฟบ่น รู้สึกผิด และลานตอบมือ "คุณไม่ได้รับบาดเจ็บจริงๆ ใช่ไหม?" "ใช่ จริงๆ" เขาเสริม
จับมือเธอแน่น "กรุณาสัมผัสมากๆ บนเตียงหลังแต่งงาน" "ยูสตาฟ!" ลานขึ้นเสียง
และยูสตาฟหัวเราะและกระซิบ "ฉันจะช่วยคุณ" "-!!"
เมื่อลานส่งเสียงหายใจไม่ออกและวิ่งไปหยิบเบาะบนโซฟา ยูสตาฟหัวเราะเบาๆ "โอ้ จริงๆ!"
ลานตีเขาหลายครั้งด้วยเบาะที่เธอนำมา แต่เขาไม่แม้แต่จะโดน ขณะที่ลานดินรนขณะถอดเบาะ
ยูสตาฟถอดชุดเกราะออก หลังจากบอกคนรับใช้ให้เอาไป
ยูสตาฟก็แบ่งส่วนและเปลี่ยนเป็นชุดใหม่หลังจากนั้น
ลานนั่งบนโซฟาและถามเมื่อเห็นเสื้อเชิ้ตของเขาห้อยอยู่เหนือส่วน "แล้ว? เกิดอะไรขึ้น?
บาร์อนลินด์เบิร์ก? ดยุกแห่งมีโร? มาร์ควิสคาเมรอน?"
"ร่างของบาร์อนลินด์เบิร์กถูกส่งมอบให้กับครอบครัวผู้เสียชีวิต ดยุกแห่งมีโรไม่มีร่างกายเหลืออยู่"
"ไม่มีเหลือเหรอ?" "ใช่ มันเป็น--" เมื่อยูสตาฟอธิบาย ลานเบิกตากว้าง
คุณหมายถึงเขาระเบิดตัวเองใช่ไหม? "ฉันรอดมาได้เพราะชุดเกราะของมิลริล"
ลานถอนหายใจด้วยความโล่งอกกับคำพูดและยกคางขึ้นบนเบาะที่เธอถอดไว้
มันไม่ใช่ลวดลายที่แปลกประหลาดที่เป็นหลุมเป็นบ่ออยู่ข้างหน้าเกราะ แต่.....

ฉันชนลูกที่หลัง เธอกลืนน้ำลายและรันทตามมาด้วยคำถาม "ฉันเข้าใจแล้ว
จันบาร์อนก็ไปแล้วตอนนี้?" "ถูกต้อง" "ดยุกแห่งมีโร?"
"ฉันจะไม่ปล่อยให้ดยุกเก่าถูกตัดออกโดยจักรพรรดิ"
'ดยุกมีโรคนใหม่หมายถึงลมหายใจสำหรับลาเบล' มันจะสะดวกสำหรับลาเบลด้วย ยังไงก็ตาม
ดยุกแห่งมีโรเป็นหนึ่งในเสาหลักของการเมืองกลาง
และเรื่องของโอลิเวียทำให้ความสัมพันธ์ของเธอกับราชวงศ์ตึงเครียด
เขาจะใช้โอกาสนี้ในการทำความสะอาด เหนือส่วนมีแขนกางเกงอยู่คราวนี้
ลานมองไปที่เงาเกินส่วนเพราะดวงตาของเธอกลมโตและมองลงไปอย่างรวดเร็วและพูด
"แล้วมาร์ควิสคาเมรอนล่ะ?" "ฉันไม่ได้ฆ่าเขา ฉันไม่จำเป็นต้องจบมันที่นั่น เขาถูกคุมขัง
และฉันคิดว่าเขาจะได้รับการปล่อยตัวเพราะการใกล้เกลียบใจกว้างของเขา" "อืม"
"แต่มันจะไม่ล้มละลายเหรอ?" มันจะไม่ง่ายที่จะได้รับค่าชดเชยสำหรับสงครามสองครั้ง
ไม่ว่าจะเป็นการเงินของมาร์ควิสแค่ไหน "คุณพูดถูก นอกจากนี้ ที่ดินก็ไม่ดีนักใช่ไหม?"
"อย่างไรก็ตาม ไชร์สจะไม่พลาดโอกาสนี้ และมีโอกาสสูงที่เธอจะเป็นดยุกแห่งไชร์ส
มาร์ควิสควรขายที่ดินที่เหลือหรือหาคู่ครองที่มีสินสอดทองหมั้นจำนวนมาก" "เหมือนฉัน?"
ลานยิ้มและพูด หลังส่วนที่สดใหม่ ยูสตาฟบิดผมขึ้น "ไม่ใช่เพราะลานเป็นของฉันแล้ว" แม้ว่าเธอ.

ถ้าฉันมีพลังทางกายภาพจริง ๆ ตลอดทั้งเดือน- 'ไม่ ฉันทำไม่ได้' ควบคุมตัวเองก่อน สิ่งแรก
ร่างกายของเธอไม่สามารถทนได้ แม้ตอนนี้ รันไม่สามารถมองเห็นผ่านเสื้อผ้าของเธอได้
แต่หัวนมและอวัยวะเพศของเธอทั้งหมดแดงและบวมเพราะยูสตาฟกัดและดูดมันทุกคืน
เธอไม่สามารถอาบน้ำได้เพราะรู้สึกอับอาย มันเป็นสโตร์ที่รัดแน่นด้วยร่างกาย
ดังนั้นถ้าเป็นผ้าที่ผ่าน น้ำตาจะไหลออกมา รันคิดเช่นนั้นและโออย่างไร้ประโยชน์ ด้วยอัตรานี้
เธออาจจะจบลงด้วยลาเชียจริง ๆ "คุณไม่ต้องขึ้นไปที่เมืองหลวงตอนนี้หรือ?
เรามาสายมากที่จะรายงานก่อนงานศพ" "ใช่แล้ว" ยูสตาฟพยักหน้า รันคิดอยู่ครู่หนึ่งและพูดว่า

"แต่ถ้าเราขึ้นไปตอนนี้ เราจะต้องกลับไปทีคฤหาสน์?" "อา"

ยูสตาฟตอบอย่างรวดเร็วเพราะเขาคิดว่าเขามีบางอย่างจะพูด "เราจะใช้เวลาฤดูหนาวในซุ้มเขียว"

"จริงหรือ?" รันเบิกตากว้าง "เราทำได้ไหม?"

เมื่อพิจารณาว่าเธอทราบจากเอกสารเมื่อปีที่แล้วและฤดูหนาวของปีก่อน รันรู้สึกกังวล

"แล้วงานเลี้ยงปีใหม่นี้ล่ะ?" "ฉันดีพอด้วยตัวเอง" รันกระพริบตาที่คำพูดของยูสตาฟ รันที่สับสนถาม

"ดังนั้นฉันจะเป็นคนเดียวที่เหลืออยู่ในซุ้มเขียว?" ยูสตาฟพยักหน้า "แน่นอน"

ฉันหวังว่าเราจะอยู่ด้วยกัน แต่มีสิ่งที่เราต้องทำในฤดูหนาวบนที่ดิน การล่าสัตว์ฤดูหนาว

พิธีปีศาจ—" รันสับสนอยู่ครู่หนึ่ง แต่มีเหตุผลอะไรที่ฉันไม่ควรอยู่ในซุ้มเขียว?

ฤดูหนาวไม่ใช่ฤดูสังคมนะอยู่แล้ว ในที่สุด รันถามอย่างระมัดระวังเพราะเธอไม่สามารถหาเหตุผลได้

"ยูส คุณมีแผนอื่นหรือเปล่า?" "ใช่?" ยูสตาฟก็สงสัยและถามกลับ และรันยกไหล่

"ฉันไม่แน่ใจว่าทำไมฉันถึงเป็นคนเดียวที่เหลืออยู่ในซุ้มเขียว คิดดูแล้ว"

คุณบอกว่าคุณกำลังทำอะไรกับลาเบลก่อนหน้านี้ นั่นเป็นการขยายใช่ไหม? เหมือนหมากรุก?"

"ไม่ใช่" ยูสตาฟขมวดคิ้วและพูดอย่างมั่นคง

"ดังนั้นฉันจะแบ่งปันกับภรรยาของฉันในสิ่งที่ฉันพูดคุยกับลาเบล" รันพยักหน้าและเขยิบ

"ฉันจะทำงานเกี่ยวกับความเป็นอิสระของดัชชีแห่งลาเซีย" รันหายใจแรง "ถึงดัชชี?" "ใช่" "ทำไม?"

"มันได้กำไรมากกว่า" "จักรวรรดิจะยอมรับไหม?" "ฉันยังคงเจรจากับลาเบล" "ไม่...ดัชชี...ดังนั้น"

ยูสตาฟจะเป็นจักรพรรดิ?" "นูนิมจะเป็นจักรพรรดินีของฉัน" มันใหญ่มากจนรันอ้าปากค้าง

เพื่อสงบใจเธอวางถ้วยชาและใส่น้ำตาลลงไป ยูสตาฟมองด้วยท่าทางเหมือนมันเป็นแค่ชาน้ำตาล

และรันดื่มหมดในครั้งเดียวและพูด "โอ้ พระเจ้า" ยูสตาฟหัวเราะและถาม "คุณไม่ชอบมันหรือ?"

"ไม่ ไม่ใช่ว่าฉันไม่ชอบ.....มันจะไม่ยุ่งยากมากขึ้นหรือ?" "ฉันแน่ใจว่ามันจะ"

แต่มีบางอย่างที่ได้กำไร นูนิมสามารถจัดการการค้าสามฝ่ายของคุณที่ดัชชี

นอกจากนี้คุณสามารถสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตกับคนแคระและเอลฟ์

จะมีตลาดใหม่สำหรับการขายหินมานาน" เสียงของแหวนลูกคิดผ่านไปอย่างรวดเร็วในหัวของรัน "ฮึ"

มันใช่ไหม? ยอดเยี่ยม! มีข้อจำกัดบางอย่างถ้าดัชชียังคงเป็นของจักรวรรดิ"

ไม่มีข้อจำกัดในการดำเนินงานของอัศวินและขนาดของทหาร "ดัชชีแห่งลาเซีย" รันพูดเบา ๆ

และยิ้มให้ยูสตาฟ "ฉันคิดว่าข้อนี้ฟังดูดี" ยูสตาฟรู้สึกโล่งใจเพราะรันดูเหมือนจะชอบแผนนี้

เขากังวลว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเธอไม่ต้องการออกจากจักรวรรดิ ดังนั้น.....

"มีปัญหาคือ" "อะไร?" ใบหน้าของรันกลายเป็นจริงจัง ยูสตาฟโอบอ้อมอย่างไรประโยชน์และพูด

"ดังนั้น..." เขาลังเล ดังนั้นรันถามอย่างระมัดระวัง

"คุณตัดสินใจที่จะนำเจ้าหญิงแห่งจักรวรรดิมาเป็นภรรยาคนที่สองหรือ?" "รัน!!!"

ยูสตาฟตะโกนด้วยความตกใจ รันเพียงยกไหล่ "แต่มันเป็นไปได้ใช่ไหม?" "ไม่! ไม่!

คุณคิดแบบนั้นได้อย่างไร? เราเพิ่งผสมกันบนเตียงเมื่อครู่เดียวนี่ไม่ใช่หรือ?" "ยูส!!! ชช-ชช—"

รันโบกมือพยายามปิดปากเขา ใบหน้าเธอแดงมาก

โชคดีที่เป็นหลังจากที่พ่อบ้านและคนรับใช้เกษียณ เหลือเพียงคุกกี้ แต่การพูดแบบนี้ออกมาดัง ๆ

น่าอาย รันพูดด้วยใบหน้าแดง "แค่เพื่อไว้..." "ฉันให้ฉันพูดกับคุณเพื่อไว้"

คุณจะทำอะไรถ้าฉันบอกคุณว่า..." "ฉันจะโกรธมากแน่นอน" "แล้ว?" "รัน โรมิอา เด ลาเซีย"

ที่กลับมาจากนรก..." ขณะพูด รันยิ้มเบา ๆ "ขอโทษ ฉันพูดผิด"

เธอก้มศีรษะและยูสตาฟถอนหายใจ "กรุณาอย่าพูดแบบนี้เป็นเรื่องตลก" "ใช่ ฉันขอโทษ"

แล้วมันคืออะไร?" ยูสตาฟดูเหมือนจะพูดเหตุผลจริงได้ง่ายขึ้น

"คุณสามารถใช้ฤดูหนาวในซุ้มเขียว"

เขาสะดุ้งเมื่อเห็นรันขมวดคิ้วด้วยความสับสนหลังจากที่เขาพูด ยูสตาฟพูดต่อ "แน่นอน"

ฉันจะพยายามทำให้มันสบายที่สุดเท่าที่จะทำได้

รันสามารถมีงานเดินรำและการประชุมมากเท่าที่คุณต้องการ ฉันรู้ว่ามันหนาว

แต่ฉันจะทำงานหนักเกี่ยวกับเวทมนตร์-" มันเป็นข้อแก้ตัวเพื่อทำเส้นเร็ว

ยูสตาฟยังรู้สึกไม่สงบอย่างผิดปกติเพราะรันเจียบ เขารู้ว่ารันไม่ชอบลาเซีย
"ฉันจะสร้างเรือนกระจกใหญ่ถ้าคุณต้องการ แล้วมันจะอบอุ่น" แล้วจู่ ๆ รันถาม
"หมายความว่าอะไร?" "ตามตัวอักษร—" "ไม่ ไม่ใช่แบบนั้น มันเหมือนกับว่าฉันต้อง?
ฉันคิดว่าคุณต้องการให้ฉันใช้ฤดูหนาวในซุ้มเขียว? คนเดียว?" แต่คราวนี้ ยูสตาฟรู้สึกไม่สบายใจ
เขาหยุดและถาม "ไม่?" "ทำไมคุณถึงคิดแบบนั้น?" "คุณบอกว่าคุณไม่ชอบลาเซีย
คุณบอกว่าคุณเบื่อหนาว" หลายครั้ง ที่คำพูดของยูสตาฟ รันคิดอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วเธอมองตรงไปที่ยูสตาฟและเปิดปาก "ยูสตาฟ ลาบัน เด ลาเซีย ดูกของฉัน เจ้านายของฉัน
สามีของฉัน" เธอพูดเหมือนกำลังท่องบทกวี "สิ่งที่คุณมี สิ่งที่คุณเพิ่งชี้ ฉันรักทั้งหมดนั้น แนนอน
ฉันชอบลาเซีย ฉันไม่เกลียดมัน ฤดูหนาวยาวนานก็ดีด้วย กรุณาอย่าทิ้งฉันไว้คนเดียวในซุ้มเขียว"
รันยิ้มขอร้อง "ฮึ?" ยูสตาฟมองรันอยู่ครู่หนึ่งโดยไม่พูดอะไรและถอนหายใจด้วยลมหายใจที่สั้น
"ทำไมรันถึงพูดสิ่งที่ฉันต้องการได้ยินตอนนี? คุณใช้คำหวาน—" ฉันคิดว่าเธอเป็นคนโง่
แต่ยูสตาฟกลืนคำพูดนั้น แล้วรันหัวเราะ "เพราะฉันรักยูสตาฟ" "ฉันฉันตามที่รันต้องการ".

อัศวินแห่งคำสั่งรู้สึกแปลกตลอดการล่าสัตว์ในฤดูหนาว นอกจากนี้
หากคุณพบมาสุที่โจมตีแรนในงานเลี้ยงปีใหม่นี้แล้วหรือมาสุที่พูดภาษามนุษย์
คุณจะไม่สามารถช่วยสังเกตได้ เอลิซาเบธก็ประหลาดใจเช่นกัน แต่เธอเป็นชาวลาเซีย
ความประหลาดใจของเธอคือ 'ทำไมถึงมาในเวลา' อย่างไรก็ตาม ความประหลาดใจของคาร์โซ
คนแปลกหน้า นั้นพิเศษมาก "ความมืด?! จริงๆเหรอ?! ตัวในเรื่องเก่า?"
คาร์โซกระโดดขึ้นและพูดในที่นั่งของเขา และแรนพยักหน้า คาร์โซเหม่อลอยและพูด "จะ
ไม่ใช่เรื่องใหญ่เหรอ? ความมืดเพิ่งออกมา ฝนก็ถูกทำลาย ปีศาจออกมา—" "ฉันไม่คิดอย่างนั้น"
แรนพูดอย่างนั้นและพูดเพิ่มว่า "และยาวชกก็น่ากลัวกว่าปีศาจ" คาร์โซพูดว่า "อา" และพยักหน้า
กลับคืนสู่ความสงบ "จริงด้วย" แล้วเขาก็พูดว่า "ความมืด โอ้ พระเจ้า นั่นจริงเหรอ?"
เขาเพิ่มพ้อหลายครั้ง เบลนคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "ถ้ามีการต่อสู้
ปัญหาคือไม่มีอะไรระหว่างประตูและคฤหาสน์ทองฟ้า"
"คุณคิดว่าเราควรทำเครื่องกีดขวางชั่วคราวไหม?" เบลนพยักหน้าตามคำพูดของแรน
"ฉันคิดว่านั่นจะดีเหมือนกัน" "แต่มันเป็นฤดูหนาว มันง่ายที่จะหาต้นไม้ แต่...."
เขาเพิ่มพ้อและแรนพูดขึ้นทันที "เราสร้างกำแพงด้วยหิมะไม่ได้เหรอ?" "ด้วยหิมะ?"
เอลิซาเบธดูประหลาดใจและหัวเราะ และดวงตาสีน้ำตาลของเบลนก็โดดเด่น
"ฉันไม่คิดว่ามันจะเลวร้าย" "ใช่ไหม? ฤดูหนาวในลาเซียยาวนาน" แรนกล่าว
"เราควรหารีอกับคนแคระในตอนนี? พวกเขาอยู่ที่นี้มานานแล้ว ดังนั้นพวกเขาจะใช้มัน
เบลนยิ้มตามคำพูดของแรน "ตกลง" "ไปข้างหน้า" "เข้าใจ" เมื่อเบลนหักท่ายและจากไป
แรนมองดูสองคนที่เหลือ "เกี่ยวกับการเปิดเขตการปกครองอีกครั้ง"
เอลิซาเบธตอบกลับอย่างรวดเร็ว รู้สึกอึดอัดกับคำพูด "เออละ เรากำลังทำอย่างดีที่สุด" "ไม่
ไม่ใช่แบบนั้น ฉันได้วางแผนการเปิดใหม่" แรนแอบหยิบกระดาดออกมา "ประชากร ภาษี..."
เธอคิดไฉ่เดียวโดยคิดว่าจะสร้างเขตการปกครองในสมัยโซซอนได้อย่างไร แบ่งออกเป็นแปดจังหวัด
บู มก กุน และฮยอน เรามีเขตการปกครองสี่แห่ง ดัชชีแห่งลาเซียค่อนข้างใหญ่
นี่เป็นเพราะส่วนใหญ่ของที่ดินเป็นที่รกร้างและไม่มีกำไร 'แต่ก็ใกล้จะเปลี่ยนไปเช่นกัน ไม่
มันกำลังเปลี่ยนไปแล้ว'
มันขึ้นอยู่กับอำนาจทางการเงินมหาศาลของการแก้ไขน้ำแข็งที่อยู่เบื้องหลัง
แรนมีประสบการณ์ส่วนตัวขณะออกเดทกับยูสตาฟ
ดังนั้นการพัฒนาที่สมดุลจึงต้องวางแผนล่วงหน้าเพื่อไม่ให้ความมั่งคั่งมากเกินไปในด้านใดด้านหนึ่ง
เอลิซาเบธเบิกตากว้างเมื่อได้รับกระดาดที่แรนเปิดตาโต "แนนอนว่านั่นไม่เพียงพอ
ฉันใส่กรอบใหญ่ แต่โดยปกติจะใช้เวลามากที่สุดในการตั้งกรอบใหญ่" นั่นคือที่มาของ
'เวลาการประชุมที่ยาวนานที่สุดในโลก' ที่ไร้ประโยชน์ แรนยิ้มให้เอลิซาเบธ คิดอย่างนั้น
"โปรดแสดงความคิดเห็นของคุณได้ตามสบาย" "ตกลง"

คาร์โซเหลือบมองกระดาดของเอลิซาเบธจากด้านข้างและรีบยืดตัวเมื่อเธอกระโดดออกจากที่นั่ง "ฉันหวังว่าคุณจะเขียว" ทักทายอย่างลึกลับซึ่ง เอลิซาเบธจากไป ตอนนี้เหลือเพียงคาร์โซ นักบัญชีเท่านั้น เขาจึงดื่มชาด้วยใบหน้าที่ไม่สบายใจ แต่ก็มีคามคาดหวังอยู่บนใบหน้าของเขาด้วย "ดังนั้นคุณไม่เคยอยู่คนเดียวใช่ไหม?" คาร์โซพยักหน้าตามคำถามของแรน "ถูกต้อง" "ฉันอยากรู้ยากเห็นเกี่ยวกับวันเรียนของยูสตาฟจริงๆ" คาร์โซยิ้มตามคำพูดของเธอ "เป็นสิ่งที่ฉันพร้อมจะบอกคุณ" "แต่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันอยากจะพูดตอนนี้" แรนยิ้ม "ฉันสงสัยว่าดัชชีแห่งลาเซียงจะดำเนินการด้านบนของมันหรือไม่" *** ไม่กี่วันต่อมา ฮาเรชก็มาถึงเร็วกว่าที่ฉันคิด คนแคะคอนข้างพอใจที่จะสร้างกำแพงหิมะ และกำแพงหิมะก็เสร็จเร็วกว่าที่คาดไว้มาก

การฉีดน้ำลงบนหิมะจะกลายเป็นน้ำแข็งอย่างรวดเร็วตามสภาพอากาศและแข็งมาก นอกจากนี้ยังเป็นกำแพงที่เหมาะสม ซึ่งค่อนข้างหนาและมีฟังก์ชันทั้งหมดเป็นกำแพง แรนกระตุ้นวิศวกรให้เรียนรู้เทคโนโลยีให้ดี ดังนั้นฉันจึงมองดูผนังและกลับมาที่ห้องเพื่อถอดเสื้อผ้า และมีเสียงเคาะหน้าต่าง ตอนนี้ทุกคนชินกับมันและมองไปที่หน้าต่าง และตามที่คาดไว้ ฮาเรชกำลังยืนอยู่ คิริเปิดประตูและพูดว่า "ฤดูหนาวไม่หนาวเหรอ?" "เอลฟ์หนาวน้อยกว่ามนุษย์" "คุณมาเร็วเหรอ? คุณได้รับการติดต่อที่ดีในฤดูหนาวหรือไม่?" เมื่อแรนพูด ฮาเรชถามกลับ "คุณติดต่อมาเหรอ?" และสายหัว "ฉันมาที่นี่เพื่อติดต่อคุณ" จากนั้นเขาก็ถอนหายใจสั้นๆ ถอนหายใจของเอลฟ์ แรนถาม รู้สึกเหมือนเธอได้ยินคำเตือน "เกิดอะไรขึ้น?" "เราคุยกันได้ไหม?" "แน่นอน" แรนนำเขาไปที่ห้องมรกต ของจริงของดัชเชส มีการนำขาออกมา แต่ฮาเรชก็ตรงประเด็นโดยไม่แตะต้องมัน "เด็กผู้หญิงที่คุณทิ้งเขาไว้ ลิลี" "มีอะไรเหรอ? เธอเจ็บไหม? หรือโรคกลับมาอีก?" มาคิดดู คุณบอกว่าเธอจะมาในฤดูใบไม้ผลินี้ แต่มันเป็นฤดูหนาวแล้ว ฮาเรชมองแรนด้วยใบหน้าที่ไม่แน่นอน "เธออยากเป็นศิษย์ของฉัน" อะ? มันเป็นคำที่แตกต่างไปจากที่คาดไว้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นเธอจึงอ้าปากเล็กน้อยแล้วปิดปาก และฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "เธออยากเป็นนักบวช?" 'เออละ มันสมเหตุสมผลไม่ใช่เหรอ?' เช่นเดียวกับเด็กในวอร์ดเด็กที่มักคิดว่าพวกเขาอยากเป็นหมอ มันไม่แปลกที่ลิลีอยากเป็นนักบวชที่รักษาเธอ "ใช่" "แต่สิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับการที่ไม่สามารถมาได้อย่างไร?" "คุณไม่รู้เหรอ?" "ฉันไม่รู้" แรนพูดอย่างภาคภูมิใจ และฮาเรชถอนหายใจเบาๆ "เธออยากเป็นศิษย์ของฉัน นั้นหมายถึงการเป็นนักบวชเอลฟ์ หากเธอต้องการได้รับการฝึกฝนจากฉัน เธอต้องเป็นส่วนหนึ่งของเรา" แรนถามอย่างระมัดระวัง "ลิลีเป็นมนุษย์ เป็นไปได้ไหม?" ฮาเรชพยักหน้า "ผู้อาวุโสให้อนุญาตเธอ" "ฉันเข้าใจ" แรนรู้สึกแปลก ฮาเรชกล่าว "แต่ญาติของลิลีอยู่ที่นี้ ฉันต้องได้รับอนุญาตจากเขา" "และถึงลูมิแอร์?" "ใช่" "เออละ นั้นเป็นงาน" "และจากนั้นเธอได้รับการปฏิบัติเหมือนเอลฟ์ของเรา ดังนั้น....." แรนรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าเธอกำลังพยายามพูดอะไร "เธอจะไม่สามารถออกจากเมืองได้จนกว่าเธอจะโตเป็นผู้ใหญ่" "ใช่" "เดี๋ยวก่อน การเป็นผู้ใหญ่ของเอลฟ์แตกต่างจากมนุษย์ไม่ใช่เหรอ?" "เพราะเขาเป็นมนุษย์ จนกว่าเขาจะเป็นมนุษย์" "นั่นเป็นการบรรเทาทุกข์" เธอจะไม่สามารถออกจากหมู่บ้านได้จนกว่าเธอจะอายุ 40 ปี ซึ่งคงจะยาก ฮาเรชหยิบจดหมายหนาๆ ออกมาและพูดว่า "คุณจะมีสิ่งนี้ให้ญาติของลิลีได้ไหม?" "แน่นอน และจะดีกว่าถ้าคุณบอกเขาด้วยตัวเอง" "แน่นอน" ฮาเรชพยักหน้า และแรนพูดหลังจากบดเจตนาให้ดี "ถ้ามีอะไรที่เธอต้องการ ฉันจะให้การสนับสนุนทั้งหมดที่ฉันทำได้" จะไม่เสียเงินซื้อวัสดุและเครื่องมือหรือ? "มันเพียงพอแล้วที่ฉันส่งไปแล้ว" ฮาเรชส่ายมือและพยักหน้า เป็นแรนอย่างนั้น แรนถอนหายใจเบาๆ และใส่น้ำตาลในชาของเธอ "งั้นก็ถึงเวลาที่ฉันจะพูด" ฮาเรชพยักหน้าและแรนเปิดปาก "ความมืดกำลังตื่นขึ้น" ดวงตาของฮาเรชบางลง

แรนไขว่ห้างและเอนตัวบนโซฟาด้วยท่าทางผ่อนคลาย "จากการวิจัยของฉันจนถึงตอนนี้ ความมืดคือมังกร แต่ฉันคิดว่ามันส่งผลต่อแรงม้ารอบๆ ด้วย" "ดาร์คราก่อน เดล แพนโต้" "นั่นคือสิ่งที่มันถูกเรียกว่า" แรนกล่าวด้วยถอนหายใจ

"คุณให้รายละเอียดเพิ่มเติมแก่ฉันก่อนหน้านี้ไม่ได้เหรอ?" "ความรู้ของเอลฟ์เป็นของเอลฟ์" พวกเขาเป็นเผ่าพันธุ์ที่ปิด "อย่างไรก็ตาม ผู้พิทักษ์ประตูดุเรียกร้องให้ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา" "คำมั่นสัญญา?" "พันธมิตรสามฝ่ายที่มนุษย์ เอลฟ์ และคนแคระทำขึ้นเหนืออิวเวเรียเมื่อพันปีก่อน" ฮาเรซแข็งทื่อในขณะนั้นและแทบจะไม่พูดออกมา "พันธมิตรไม่ได้แตกหักเหรอ?"

"ลาเซียเป็นผู้พิทักษ์ประตุมหาหนึ่งพันปีและไม่เคยออกจากคุกหาสน์" เราไม่เคยลืม แรนอ้างสิทธิ์เช่นนั้น "คุณ ไม่ใช่ลาเซีย อ้างสิทธิ์ลาเซีย" แรนยกมือขึ้นและหัวเราะกับคำพูด

"ฉันบอกคุณหรือยัง? ตอนนี้ฉันเป็นดัชเชสแห่งลาเซียแล้ว"

ฉันสามารถโต้แย้งได้มากเท่าที่ฉันต้องการ ฮาเรซดูประหลาดใจและยิ้มให้กับแหวนแต่งงานของเธอ

"ขอแสดงความยินดีที่มาช้า" "ขอบคุณ" "ถึงคนแคระ?" "เราจะคุยกัน และฉันเป็นเพื่อนของคนแคระ" พวกเขายินดีที่จะยอมรับ แรนคิด ปัญหาคือเอลฟ์ที่อยู่ตรงหน้าเรา

"ต้นไม้โลกยังเติบโตดีอยู่ไหม?" ฮาเรซขมวดคิ้วกับคำถามของแรน "จริงๆ แล้วคุณดูเหมือนจะรู้เรื่องเราเยอะเกินไป แต่คุณก็ไม่ได้ด้วย" ต้นไม้โลกของเอลฟ์ถูกลูกโดยอิวเวเรีย ต้นไม้ที่เติบโตในแสงดาวและแสงจันทร์มีค่ามากกว่าเอลฟ์มากกว่าอะไรทั้งหมด -

คุณยังมีต้นไม้โลกนั้นอยู่ไหม? หมายถึง 'คุณจำคำปฏิญาณที่คุณทำไว้ตอนนั้นใช่ไหม?' "มาคุยกับผู้อาวุโสกันเถอะ" "นั่นก็ใช้ได้" แรนยิ้ม "ฉันมีอีกเรื่องจะบอกคุณ"

"ตอนนี้ฉันกังวลว่าจะพูดอะไร" แรนยิ้มเบาๆ กับเรื่องตลกของฮาเรซ คิดถึงครั้งแรกที่เราพบกัน

ฉันสนิทกับฮาเรซจริงๆ "คุณต้องการสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตกับลาเซียไหม?" มองแรนด้วยรอยยิ้มมั่นใจและใบหน้าที่ยืนยันว่าเขาจะไม่เห็นแม้แต่การสูญเสียเล็กน้อยหากเธอเลือกพวกเขา

ฮาเรซเกือบพูดว่า "ใช่" โดยไม่รู้ตัว "ขงจื้อ?" "ใช่ ลาเซียกลายเป็นอิสระในฐานะดัชชี" "นั่นเป็นการเฉลิมฉลอง" "ขอบคุณ" "ฉันจะบอกผู้อาวุโสเกี่ยวกับมันด้วย" "ใช่" แรนพยักหน้า

ความไม่สะดวกเพียงอย่างเดียวในการค้าขายกับเอลฟ์และคนแคระคือปัญหาระยะทาง ใช้เวลานานในการโต้ตอบกับลาเซียเพราะพวกเขาอยู่ในมุมทางตอนเหนือของประเทศ 'เอาล่ะ ถ้าเป็นเรื่องเงินก็ปลูกได้หมด คิดถึงเส้นทางสายไหมเก่า'

เมื่อฉันนึกถึงพ่อค้าที่เดินทางระหว่างจีนและทะเลทรายอาหรับในอดีตทางบก

ฉันอดไม่ได้ที่จะชื่นชมพวกเขา 'ใช้เรือก็ได้' มีมหาสมุทรอยู่หลังกำแพงน้ำแข็ง แต่ไม่มีคนโง่ที่จะข้ามกำแพงน้ำแข็ง แรนยอมแพ้อย่างรวดเร็วในสิ่งที่เธอช่วยไม่ได้

ไม่มีอะไรมีค่ามากไปกว่าการยึดติดกับสิ่งที่ทำให้มันเป็นไปไม่ได้

"งั้นฉันจะเรียกลูมิแอร์ให้คุณไหม?" "บอกเขาให้อ่านจดหมายของลิลีก่อน และเมื่อเขาตัดสินใจ เขาสามารถมาพบฉันได้ ฉันจะรออยู่ที่นี้" "ฉันกลัวที่จะรอเอลฟ์" แรนพึมพำแบบนั้น

ถ้าเอลฟ์บอกว่าเขาขอ เขาก็จริงจริง รอจนกว่าเขาจะมาถึง แรนพูดอย่างนั้นและลุกขึ้นจากที่นั่ง

เธอขอให้คนรับใช้ส่งจดหมายถึงลูมิแอร์และส่งข้อความของฮาเรซ "งั้นทำตามสบาย"

ฮาเรซพยักหน้าเบาๆ กับคำพูดของแรน (U-N-E-D-I-T-E-D) Chapter 123 ชินาถอนหายใจ

ตั้งแต่นั้นมาไม่มีเงาปรากฏขึ้น แต่สิ่งที่เงาพูดยังคงวนเวียนอยู่บนถนนคิท -

คุณไม่อยากกลับไปเหรอ? 'แน่นอนฉันอยากกลับไป!' ชินากัดริมฝีปาก ควรมีการสนทนาหรือไม่?

"ไม่ คุณเป็นคู่สนทนาที่แย่ คุณพูดเรื่องไร้สาระเกี่ยวกับการยอมแพ้อิวเวเรีย"

คิดถึงสถานการณ์หลายครั้ง ฉันเสียใจที่ควรจะให้คำตอบที่แตกต่างออกไปหรือขุดคุ้ยมากกว่านี้

มันเหมือนกับการทะเลาะกันแล้วรู้ว่า 'โอ้ ฉันควร.

"ถ้า, ถ้าคุณปฏิบัติต่อฉันอย่างหวานและใจดี" "ฉันไม่จำเป็นต้องใจดีและหวาน คุณเคยพูดมาก่อนแล้ว" เขายิ้มและลานทำหน้าที่ 'จริงๆ!' ยอมแพ้

ลานหยุดเดินและกอดคอเขาแน่น 'ถ้าคุณขอแบบนี้ มันทำให้ฉันติดนิสสัย' ยูสตาฟคิดเช่นนั้นและจูบลานที่คอ ลานพูดพึมพำ "ใจดีหน่อย" ยูสตาฟตอบกลับ

รู้สึกว่จิตใจของเขาถูกบีบรัดด้วยเสียงพิมพ์ "แน่นอน" มือของเขาโอบลนอย่างอ่อนโยนและพูด "ฉันจะปฏิบัติต่อคุณอย่างหวานและใจดีจนคุณต้องขอร้อง" "มันจะไปไหน?" ลานคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ทุกอย่างก็ละลายไปกับจูบหวานและเริ่มอ่อนโยน *** ดิโมเดียมองคิริที่ยืนอยู่หน้าประตูและถาม "คุณผู้หญิง?" คิริยิ้ม "ฉันกลัวว่าเธอจะต้องทนทุกข์จากการกลั่นแกล้งของนายท่านสักพัก" ดิโมเดียขมวดคิ้ว "ไม่ นั่นมากเกินไปใช่ไหม? ภรรยาของเขาจะไม่สามารถอยู่ได้อย่างแข็งแรง" นอกจากนี้ เธอยังกับการบริหารงานในช่วงนี้ คิริพยักหน้าเห็นใจ "ฉันคิดว่าจะทำให้สุขภาพดีขึ้น" แม้เมื่อมีแค่สองคน อุดมคติของการสวมหน้ากากสาวใช้เป็นเกียรติอันอ่อนโยน ดิโมเดียมองประตูอยู่ครู่หนึ่งและถามคิริ "คุณจะยืนอยู่ตรงนี้ต่อไปไหม?" "คุณไม่ควรให้ใครเข้ามาใช่ไหม?" "แต่" ถ้ามีคนเปิดประตูและเข้ามา..... อาจถูกกำจัดอย่างสะอาดโดยยูสตาฟ ภรรยาของเขา ลาน ดูเหมือนว่าเธอไม่คิดว่านายท่านจะทำเช่นนั้น 'เขาเพียงสุภาพต่อหน้าภรรยาของคุณ' ดิโมเดียคิดเช่นนั้น แต่ทันใดนั้นก็รู้ว่านี่เป็นเวลาที่เหมาะสมในการพูดคุยกับคิริ "คุณคิริ ฉันต้องการพูดคุยกับคุณสักครู่" เมื่อโทนเสียงของดิโมเดียเปลี่ยนไป ท่าทางของคิริก็เปลี่ยนไปเช่นกัน "บอกฉัน" เมื่อเธอยิ้มและพูด ดิโมเดียบ่น "คุณไม่คิดว่าคุณโดดเดืนเกินไปหรือ? เหมือนคุณไม่ใช่สาวใช้" ดวงตาสีดำของคิริดูเหมือนจะตลกและโง่ในเวลาเดียวกัน "ถ้ามีอันตราย ทุกคนจะทำตามที่ฉันพูด สาวใช้ของคุณผู้หญิง ถ้าฉันอยู่ข้างหลังคุณ คุณจะไม่พูดมาก แต่คุณไม่ใช่" ดิโมเดียหยุดที่คำพูดของคิริ "ถ้าคุณอยู่ สาวใช้จะหยุดคุณจากการท้องเที่ยว คุณจะเสียเวลา และ ดิโมเดีย เมื่อคุณเปิดเผยตัวเอง คุณจะไม่มีอยู่ในหมู่สาวใช้สองครั้ง" คิริยิ้ม "แต่ฉันต่างออกไป แทนที่คุณสามารถตามฉันไปที่ที่ฉันไม่สามารถเข้าไปได้ บทบาทของเราต่างกัน" ดิโมเดียถอนหายใจ "ฉันเข้าใจ" คิริเสริม "'เธอเป็นอะไร? เธอเป็นอะไร?' คุณต้องคิดถึงมัน" "ฉันจะจำไว้" ดิโมเดียพยักหน้า คิริหัวเราะและปิดปาก "ฉันเข้าใจว่าคุณชอบคุณผู้หญิง" ดิโมเดียป้องกันตัวและถามกลับ "เธอเป็นคนดีใช่ไหม?" "ใช่" คิริตอบอย่างพร้อมเพรียง ดิโมเดียไม่สามารถแต่ต้องไหลได้ คิริหัวเราะและพูดอย่างไร้เมตตา "ดัชชีแห่งลาเซียเป็นระเบียบบนวามหลายรุ่น ใครจะมาแต่งงานกับที่ดินยากจนในชนบทนี้ถ้าไม่ใช่เพราะชื่อเสียงของคุณ? แต่บางสิ่งที่ไม่น่าเชื่อถือได้กำลังเข้ามา" "นั่นน่าทึ่ง ลาน" ดิโมเดียขมวดคิ้ว และคิริแก้ไขตัวเองโดยพูดว่า "ยอดเยี่ยม" "ตอนนี้ลาเซียจะเจริญรุ่งเรือง และบางที่เราอาจอยู่ในแนวหน้าของลาเซีย ช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์" ดิโมเดียพิมพ์ "โรมันติก" และดิโมเดียเห็นด้วยโดยพูดว่า "ไม่ดีหรือ?" ในขณะนั้น ใบหน้าของดิโมเดียแดงขึ้นที่เสียงประตู และคิริเอามือปิดปากพูดว่า "โอ้?" ดิโมเดียโอ้อย่างไร้ประโยชน์และพูด "อืม ฉันต้องยืนจริงๆ" ฉันไม่สามารถให้ใครได้ยืนได้ "คุณพูดถูก ฉันจะให้ผู้หญิงทำการฝึกหัดเมื่อเธอฝึกในภายหลัง" หรือบางทีเขาจะฆ่าคุณ คิริยิ้มเมื่อพูดเช่นนั้น *** ซีนามองท้องฟ้าที่มีดมน ลูมิแอร์ดึงเสื้อคลุมหนามาคคลุมร่างของเธอ "แต่งตัว คุณกำลังหนาว" "ใช่" ซีนาลุกขึ้นจากพื้นอาวุ่นนุ่มและห่อเสื้อคลุมของเธอ 'มันนุ่มและรู้สึกดี' ฉันไม่อยากเชื่อว่ามันเป็นผ้าที่ดีขนาดนี้ บางทีอาจมีในโลกสมัยใหม่ มันเหมือนกับแคชเมียร์คุณภาพจริงๆ... ซีนาหายใจยาว ลูมิแอร์ถาม "เราเข้าไปข้างในไหม?" "ไม่ อีกสักหน่อย" "ถ้าคุณหนาวล่ะ?" "ไม่เป็นไร ลูมิแอร์ ระวังอย่าให้เป็นหวัด" ซีนาพูดเช่นนั้นและยิ้มและพูดว่า "ฉันไปดูกำแพงหิมะนั้นได้ไหม?" "แน่นอน" ลูมิแอร์พูดเช่นนั้น และซีนาร่วงไปที่กำแพงหิมะที่แช่แข็งด้วยเสียงเชียร์ "ว้าว -" กำแพงเสร็จสมบูรณ์แล้ว กำแพงหิมะขาวแข็งเหมือนหิน ซีนาเดินไปรอบๆ กำแพงด้วยความชื่นชม บนยอดกำแพงป้อมปราการไม่เพียงมีพื้นที่เดินแต่ยังมีป้อมยามด้วย "น่าทึ่ง พวกเขาทำได้อย่างไร?" ซีนาพิมพ์และลูมิแอร์ตอบ "เป็นคนแคระ?" "นั่นเป็นอคติ" ซีนาพูดเช่นนั้นและหัวเราะ กำแพงที่เผชิญหน้ากับกำแพงน้ำแข็งก็มีประตูที่เหมาะสม ซีนามองกำแพงน้ำแข็ง 'มันน่าทึ่งเสมอ

.....' มันจะเป็นแบบนี้เมื่อเห็นเอเวอเรสต์ที่โกนอยู่ตรงหน้าหรือไม่? คำว่า "กำแพงน้ำแข็ง" เหมาะสมอย่างยิ่งเพราะมันเต็มไปด้วยหิมะขาวบริสุทธิ์ 'ฉันคงเดินหลงและตาย' ถ้าลูมิแยร์ไม่มาช่วยเธอ เธอคงตายตรงนั้น ชีนาสันเบาๆ เมื่อคิดถึงมัน "ธนูเงินอยู่ที่ไหน?" เมื่อชีนาถาม ลูมิแยร์มองลงมาที่เธอครู่หนึ่งและพูดพร้อมชีขึ้นไปทีเทือกเขา "อยู่บนนั้น อย่าคิดไปคนเดียว" "ฉันไม่ไป" ชีนาหลับตาและหัวเราะ "ใช่" "ลูมิ" "อะไร?"

ชีนาหันกลับมาและมองเขา ลมแรงพัดจากกำแพงน้ำแข็งและผมสีดำของเธอปลิว ลูมิแยร์ถูกดึงดูดทันที แล้วเห็นใบหน้าของชีนาอีกครั้ง "คุณโอเคจริงๆหรือ? ไม่ ฉันคิดว่ามันจะไม่โอเค เมื่อฉันบอกว่าจะกลับไป" ลูมิแยร์หัวเราะโดยไม่รู้ตัว และใบหน้าของชีนาขมวดคิ้ว "ฉันไม่ได้ล้อเล่นจริงๆ" "ไม่ ฉันไม่ได้คิดว่ามันเป็นเรื่องตลก คุณตรงไปตรงมา และฉันคิดว่าคุณชอบพูดแบบนี้" แม้ในลมหนาว แก้มของชีนาก็แดง ลูมิแยร์ยืนมือออกไปและพูด จัดผมที่ปลิวของเธออย่างอ่อนโยน

"ฉันจะทำให้ดีที่สุดเพื่อให้คุณกลับมา และฉันจะทำให้ดีที่สุดเพื่อให้คุณอยู่" เขาพูดต่อ "ฉันหวังว่าไม่ว่าจะทางไหน คุณจะไม่มีอะไรเสียใจ" (U-N-E-D-I-T-E-D) บทที่ 126

ชีนาหายใจลึกๆ และพยักหน้า "ใช่" "และฉันไม่ใช่คนเดียวที่ทนทุกข์" ชีนาหัวเราะกับคำพูดของลูมิแยร์ เขาเสริม "ใช่ไหม?" "อย่าทุกข์ใจ กลับไปกันเถอะ พูดได้ว่าเราไม่สามารถกลับไปได้ ไม่ว่าจะทางไหน" "ฉันจะพยายาม"

"แทนที่จะบอกฉันเกี่ยวกับตัวคุณ" ลูมิแยร์พิกกำแพงและถาม ชีนาหัวเราะ "ตัวฉัน?" "ใช่ เหมือนชื่อประเทศ?" "โอ้ โลกของฉัน? คุณจะประหลาดใจเมื่อได้ยินว่า เราไม่ชิม"

"แล้วแกะหรือว้าว?" "ไม่! ชัชรถ" "รถ?" "ใช่ เหมือนรถม้าไม่มีม้า" "เวทมนตร์?" "ไม่ใช่แบบนั้น"

ชีนาเริ่มพูดถึงที่ที่เธออาศัยอยู่และครอบครัวของเธอ กับคำถามต่อเนื่องของลูมิแยร์ ชีนาตอบอย่างจริงจัง แต่กับคำถามที่เจ็บปวด ชีนาไม่มีทางเลือกนอกจากตอบว่า "ฉันไม่รู้เหมือนกัน" "คุณไม่รู้หลักการของสิ่งที่ฉันใช้?" ชีนาทำปากออกที่คำพูดของลูมิแยร์ "ลูมิแยร์ไม่รู้หลักการของการทำงานของเวทมนตร์" ที่นั่นเขาพยักหน้าเห็นด้วย "แน่นอน นั่นจริง"

"ใช่ไหม?" ชีนาพูดเช่นนั้นและปิดผมสีดำออก เธอวิ่งเข้าไปในสายตาของเขา หน้าแดงเล็กน้อย แล้วขมวดคิ้วและเปิดปาก แต่คำพูดไม่ออกมา "ทำไม?" คำถามอยู่ที่ลูมิแยร์ "ไม่ ไม่มีอะไร"

เมื่อชีนาสายหัว เขาพูด "นั่นทำให้ฉันอยากรู้มากขึ้น" "นั่น--" ชีนาพึมพำ "ฉันหวังว่าฉันได้พบลูมิแยร์ก่อน และฉันคิดว่ามันเห็นแก่ตัวเกินไป" "อิชีนา คุณ" ลูมิหัวเราะ มันตรงไปตรงมาจนไม่ต้องตรงไปตรงมาขนาดนั้น แต่เขารู้สึกสบายใจ ทุกสิ่งที่เธอพูดจริงใจ และคุณไม่ต้องพยายามหาความหมายแฝง "ท่าแบบนี้ครึ่งหน้า" ชีนาเบิกตากว้างกับคำพูดของเขา

ลูมิแยร์พูดอย่างขี้อาย "เจอกันก่อนเมื่อเราเกิดใหม่" ชีนาพูดว่า "อ้อ-" และรีบแก้ไขความคิด ไข่มีโลกแบบนี้ แต่จะพูดว่าไม่มีชีวิตหน้าไม่ได้ใช่ไหม? ฉันแน่ใจว่ามันมีอยู่ "ตกลง แล้วครึ่งหน้าแน่ใจ?" "แน่ใจ" ชีนายิ้ม *** ลานลืมนิดาและเห็นยูสตาฟหลับ 'ใบหน้าตอนหลับ' เคยเห็นไหม? คิดอยู่ครู่หนึ่ง ฉันไม่เคยเห็นใบหน้าแบบนี้บนคนเดียวและหลับ เขาแก้งหลับในงานหมั้น

"ไม่เคยเห็นมาก่อน!" ลานคิดเช่นนั้นและจ้องมองใบหน้าตอนหลับของเขา ใบหน้าขาวที่มีขนตายาวสีดำดูอ่อนเยาว์เล็กน้อยเมื่อหลับแบบนี้ 'น่ารัก' ลานยิ้มกับความคิดเช่นนั้น ฉันอยากสัมผัสมันเล็กน้อย แต่คิดว่ามันจะปลุกเขา ลานจึงแค่มอง มันไร้ประโยชน์ที่จะเห็นใบหน้าแบบนี้.....

ลานห่อแก้ม 'พวกเขาบอกให้ฉันลืมนิดา' ใบหน้าที่มองเข้าไปในทัศนียภาพที่สันคลอน กลิ่นความสุขเกินไป ด้วยใบหน้าที่ขมวดเล็กน้อย 'อ้ออ'

ลานซุกหัวในหมอนและแอบมองยูสตาฟอีกครั้ง ดวงตาสีฟ้าค่อยๆ มองเธอ

ลานเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจและเขาถามด้วยรอยยิ้ม "คุณทำอะไร?" "ไม่ แค-

ดิ่งลานที่พึมพำ ยูสตาฟวางเธอไว้บนตัวเขา "นอนต่อ" "ฉันตื่นเต็มที่" ลานพูด

เอาแก้มพิงอกกว้างของเขา ปลายนิ้วของเธอเบาๆ

กระจายลงแขนข้างของเขาและหยุดที่รอยแผลเป็นจางๆ ยูสตาฟขดตัวในความจกจี

แล้วเห็นลานสัมผัสรอยแผลเป็นที่แขนของเขา ยกตัวเธอขึ้นและจูบเบาๆ ที่ริมฝีปาก "มันเป็นอดีตแล้ว" "ยัง" มันเป็นเรื่องดี รอยแผลเป็นที่หลังของยูสตาฟทำให้หน้าอกของลานเจ็บ เธอดึงแขนของยูสตาฟและวางริมฝีปากบนรอยแผลเป็น "ฉันหวังว่ามันจะหายไปทั้งหมด" "มันไม่สำคัญ" "ฉันอยู่ที่นี้" หลังจากเบิกตากว้าง ลานกลิ้งตัวลงจากร่างของเขา แล้วเธอก็ปีนออกจากเตียงกว้างและสวมเสื้อคลุม ยูสตาฟพูดว่า "คุณจะไปไหน?" และลานแลบลิ้น "ฉันไม่บอก" ลานต้องออกไปเตรียมน้ำสำหรับล้างหน้า เพราะถ้าฉันพูดว่าล้างหน้า ฉันจะถูกลากเข้ามาในเตียงอีกครั้งหลังจากล้างด้วยกัน หลังจากล้างหน้าเบาๆ ไม่มียูสตาฟในห้องนอน ลานสังเกตในห้องนอนคู่และเปิดประตูไปยังห้องนอนของยูสตาฟ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเปิดประตูนี้ "ยู?" "ล้างหน้าเสร็จแล้ว?" ยูสตาฟใส่เสื้อผ้าทั้งหมด และผมของเขาเปียกเล็กน้อย จึงบอกได้ว่าเขาล้างหน้า "อะไร ยูล้างหน้าด้วยเหรอ?" "ฉันคิดว่าลานจะล้างหน้า ฉันเตรียมอาหารไว้แล้ว" ลานมองออกไปนอกหน้าต่างและพูดเหมือนถอนหายใจ "ไม่ใช่อาหารกลางวัน ไม่ใช่อาหารเย็น" "ฉันรอรอจนถึงอาหารเย็นไหม?" "ไม่ ฉันหิว" ที่คำพูดของลาน ยูสตาฟตอบว่า "ชีวิตที่พุ่มเฟือยไม่เลวเลย" ใบหน้าของลานสว่างขึ้นเมื่อได้ยินเสียงระฆังเรียกช่างนอ "เราเตรียมอาหารพร้อมแล้ว" "ฉันจะไปแต่งตัว" ลานรีบกลับไปห้องของเธอและกลับมาแต่งตัวเรียบร้อย ขณะกินอาหาร ยูสตาฟพูด "ฉันเห็นสิ่งที่คุณเขียนไว้" "สิ่งที่ฉันเขียนไว้? อะไร?" "แผนสังหารมังกร" "อา-" ลานทำเสียงแปลกๆ เพราะไม่รู้ว่าพูดอะไร ฉันอายุที่มันเป็นอย่างไร และอยากได้ยินความคิดเห็นของเขา "ความกังวลใหญ่ที่สุดคือเราไม่มีพอมด คุณทำอะไรกับการบินในอากาศไม่ได้เหรอ?" ลานพูดด้วยการยกคาง ฉันรู้เพราะฉันถูกตีโดยมาสุบิน แต่คู่ต่อสู้ที่มีปีกน่ารำคาญมาก "มันจะถูกแก้ด้วยเปลวไฟสีฟ้า" "ด้วยเปลวไฟสีฟ้า?".

และชีน่า ชีน่ากระตุกและยกไหล่ ลูมิแอร์กล่าวเบาๆบนหน้าผากของเธอ "ใช้โล่ได้ดีมาก" ชีน่าหัวเราะโดยไม่รู้ตัว และลูมิแอร์กลับไปที่กำลังกับรอสส์ พูดว่า "เจอกันใหม่" แลนถอนหายใจ "ชีน่าน่าทึ่งมาก" เมื่อเธอพูด ชีน่าเบิกตากว้าง พูดว่า "ใช่เหรอ?" และแลนยิ้มอย่างอึดอัด "ฉันหวังว่าฉันจะใช้ดาบหรือหอกได้ดี" "หมายความว่าไง?" ชีน่าพูด ช่วยทำให้แลนเกิดขึ้น "ถ้าคุณใช้ดาบหรือหอกได้ดี มันก็แค่เบียด คุณดูประเทศใหญ่ๆสิ นายพล! เจ้าหน้าที! มันยิ่งใหญ่มาก" มีประโยชน์อะไรกับการมีทหาร? ในคำพูดของชีน่า แลนพูดว่า "จริงเหรอ?" และได้รับการทักทายเล็กน้อย "แต่มันเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าสัตว์ประหลาดที่คุณเห็นตายอีกครั้ง..." แลนพยักหน้ากับคำพูดของชีน่า มันจะทำให้ทหารหมดกำลังใจมากแค่ไหนที่จะลุกขึ้นอีกครั้ง อาจมีคนหนึ่งถึง "มันเป็นมังกรจริงๆ" แลนหันไปเพราะได้ยินเสียงที่ไม่น่าจะมีในเวลานั้น ฮาเรชหรีตาและมองไปที่ความมืด "ไม่ใช่เหรอ มันไม่ใช่ลากสมบุรณ์เหรอ?" "ฮาเรช!" "แม้คุณไม่เรียกฉันเสียงดังขนาดนั้น ฉันก็รู้ชื่อฉัน" ขณะที่พูด ฮาเรชยิ้ม แล้วคนที่สวมเสื้อคลุมปรากฏขึ้นข้างเขา ฮาเรชพูด "ฉันคิดว่ามันเป็นเวลาที่ดี นี่คือพอมดของเรา" "แค่พอมด มันยากที่จะแปล" ภายในเสื้อคลุม ได้ยินภาษาอย่างเป็นทางการที่มีเสียงก้องดนตรี มือขาวพลิกเสื้อคลุมกลับ ดวงตาสีเงินที่มีเท่าสีเงินขาวที่ดูเหมือนจะระยิบระยับเหมือนแสงดาว เอลฟ์หูแหลมยิ้มอย่างสง่างาม "มันไม่ใช่พอมด มันคือเอล-ฟาเซรา" แลนพึมพำโดยไม่รู้ตัวกับคำพูด "ผู้รักษาปา..." เอลฟ์ยิ้มที่คำพูด "นั่นฟังดูเหมือนเด็กกำพร้า นั่นถูกต้อง ฉันคิดว่ามันจะถูกต้องมากกว่า ฉันชื่อซาเรีย" "รัน โรมิอา เด ราเซีย" แลนพูดด้วยความสุภาพสูงสุดขณะที่คิดถึงการทำลายของเธอที่เกือบจะเป็นระเบียบ ซาเรียยิ้มอีกครั้ง "ฉันหวังว่าจะสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตกับลาเซีย ขอให้มิตรภาพของเรายืนยาวตลอดไป" "หวังว่ามันจะไปกับเวลาของต้นไม้โลก" เมื่อแลนตอบ ซาเรียพูดด้วยท่าทางที่น่าพอใจมากขึ้น "ดี เราต้องกำจัดมัน นี่เป็นของขวัญสำหรับคุณ แต่ฉันสามารถใช้มันล่องหนได้ไหม?" แล้วซาเรียเอากิ่งไม้ออกจากแขนเสื้อ 'ต้นไม้โลก!' ฉันไม่สามารถพูดได้เลย คุณนำกิ่งไม้โลกมาเป็นของขวัญสำหรับมิตรภาพเหรอ?

ชาเรียมและยกกิ่งไม้ขึ้นและตะโกน "เอล-เอล เด ฮารา มัม ลูร์ อลัม!" แล้วแสงอ่อนเริ่มเต็มทุกที่
ระเบิดจากกิ่งไม้ มันไม่เสียดา แต่ฉันไม่สามารถมองตรงได้
แสงแพร่กระจายอย่างรวดเร็วเหนือกำแพงไปยังกำแพงน้ำแข็ง "เซเนดารา คาดาอุม! คาดาอุม!"
มีเสียงมังกรคำราม ชีน่าและแลนก็เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร ถูกสาป ถูกสาป ถูกสาป
หลังจากนั้นไม่นาน แสงของกิ่งไม้จางลง และชาเรียมมันขึ้นด้วยมืออย่างสุภาพและส่งให้แลน
"ฉันหวังว่าคุณจะเชี่ยวชาญ" แลนรับกิ่งไม้และทักทาย "แก่นแท้ของสี่เขียวให้คุณ"
ฮาราชพูดกับแลน "ฉันได้กลิ่นเลือด" "โอ้ ฉันกำลังต่อสู้กับสัตว์ประหลาดเมื่อไม่นานมานี้"
ฉันรู้แม่คุณไม่บอกฉัน ฉันดูแย่ออนนี่ แลนอุหนำ
เลือดกระเด็นจากคอที่ถูกตัดและใบหน้าของเธอคงจะเป็นระเบียบ "ไม่ คุณบาดเจ็บ"
แล้วฮาราชไปที่ต้นขาของเธอ แลนมองไปที่นั่นอย่างว่างเปล่า
ฉันไม่สามารถมองเห็นได้ดีเพราะฉีกของชุด "รัน!" แล้วฉันได้ยินเสียงของยูสตาฟจากที่นั่น "ยูธ!"
"คุณโอเคไหม? แสงนั้นเมื่อก็คืออะไร?" "ฉันโอเค แสงมาจากกิ่งไม้ที่พวกเขานำมาให้ฉัน โอ้
นี่คือชาเรียม ผู้รักษาปา" "ฉันไม่คิดว่าเป็นเวลาที่เหมาะสมในการแนะนำ"
ทันทีที่ฮาราชพูดและตะต้นขาของแลน แลนเกือบจะล้มลงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด
ยูสตาฟจับเธอแบบนั้น "อา อือ-" แลนครางเบาๆ ไม่ มันเจ็บมากขนาดนี้ทันทีได้อย่างไร?
'ฉันเดาว่าฉันไม่รู้ว่าคุณเจ็บด้วยอะไรนั่น' ยูสตาฟกัดฟันและอุ้มแลนขึ้น "ไปข้างในกัน
คุณสองคนด้วย" แล้วเขาเดินเข้าไปข้างใน *** แลนได้รับการรักษาโดยฮาราช เปลี่ยนเสื้อผ้า
และมุ่งหน้าไปที่ห้องประชุมด้วยความช่วยเหลือของชีน่า ชาเรียม ฮาราช
และยูสตาฟกำลังรออยู่ในห้องมุก บางทีสามคนนี้นคงคุยกันแล้ว แต่เมื่อเธอเข้ามา
พวกเขายืดคุดและหันมามองแลน "แผลเป็นในข้าง?" แลนพยักหน้ากับคำพูดของฮาราช
"มันเจ็บนิดหน่อย แต่โอเค" ชาเรียมไปที่เก้าอี้ด้วยใบหน้าที่ยังงัวและพูด "นั่งลง"
แลนเกือบจะหัวเราะ มันเป็นไปได้ไม่ได้ในมารยาทของมนุษย์ที่แบกจะเสนอที่นั่งให้เจ้าของ
แต่ฉันเดาว่ามันไม่สำคัญกับเอลฟ์ แลนนั่งบนเก้าอี้ที่ยูสตาฟดึงออกมา ต้นขาถูกตัดด้วยเล็บ
แต่โชคดีที่มันไม่ใช่แผลใหญ่ 'ยัง' ใจก็เจ็บ แต่...' แลนถอนหายใจแบบนั้นและถามยูสตาฟ "กำแพง?
โอเคไหม?" "ใช่ เพราะแสง ทั้งมาสุและมังกรถอยกลับ" "นั่นโล่งใจ" แลนกวาดอกด้วยความโล่งใจ
แล้วเธอก็ขอบคุณชาเรียม แล้วชาเรียม สูงเหมือนเอลฟ์ เธอเกือบ 180 เซนติเมตร
และเธอดูสวยงามในสัดส่วนที่สมบูรณ์แบบ "เรามาถึงเวลาที่เหมาะสม"
ยูสตาฟพูดด้วยรอยยิ้มดำที่หายาก "คนแคระโกรธที่พวกเขาเอาแต่ส่วนดีไป"
แลนหัวเราะกับคำพูดนั้นเช่นกัน ฉันเห็นว่าพาเซนกระโดด "คุณมีเพื่อนบนพื้นดิน
ฉันจากการต่อสู้เมื่อพันปีที่แล้วได้จริงๆ" ชาเรียมพูดเหมือนเธอประหลาดใจ แลนถามอย่างระมัดระวัง
"คุณพูดว่าเราควรสร้างความสัมพันธ์ทางการทูต" "ใช่ ดังนั้นฉันจริงๆอยากส่งกองทัพ
แต่...มันเกือบจะเป็นไปไม่ได้เมื่อฉันคิดถึงประเศมนุษย์ที่ต้องผ่านทางนี้" ที่คำพูดของชาเรียม
แลนครางต่ำ คำพูดของเธอไม่ผิด ระยะทางระหว่างเอลฟ์และลาซีอาที่ปลายตะวันตกนั้นมาก 'แต่...'
แลนมองชาเรียม ผู้รักษาปา ผู้แนะนำผู้สูงศักดิ์ นักบวชระดับโลก
"ฉันไม่คาดหวังว่าผู้รักษาปาจะมาด้วยตัวเอง" "ฉันอยากมานานแล้ว และฉันตั้งใจที่มาด้วยตัวเอง" สุฮู
ชาเรียมและถามชีน่า "นี่เป็นเอลฟ์ครั้งแรกของคุณ คนแปลกหน้า?" ชีน่าประหลาดใจและแกล้งแสด
ฉันคงเห็นมันมากเกินไป ชีน่าพูดเพราะเธออาย "ไม่มีเอลฟ์ในโลกของฉัน" "ฉันเข้าใจ"
ชาเรียมพยักหน้า ชีน่าถามอย่างระมัดระวัง "แสงนั้นเมื่อก็คืออะไร?"
"มันคือแสงจันทร์และแสงดาวที่ถูกควมแน่นในน้ำโลก" ชีน่าประหลาดใจตลอดกับคำพูดของชาเรียม
'น้ำโลก แสงดาวและแสงจันทร์ ข้างเป็นแผ่นดิน' "แล้วฉันไม่สามารถใช้มันสองครั้ง"
เมื่อแลนถามด้วยใบหน้าจริงจัง ชาเรียมพยักหน้า "ใช่ มันไม่ใช่จำนวนของโลก มันคือกิ่งที่ถูกตัดออก
ดังนั้นนั่นคือทั้งหมดที่ฉันประกอบ คุณต้องปลุกมันในที่ที่มีแสงแดดและรอรอยปีเพื่อประกอบใหม่"
"แล้วถ้าคุณใช้เวทมนตร์เดียวกันอีก..." "เราต้องหาวิธีอื่น" แลนถอนหายใจที่คำตอบของชาเรียม
ชาเรียมมองแลนและพูดกับยูสตาฟ "ฉันเห็นความมืดเมื่อก็" แล้วเธอก็จับมือไว้ข้างหน้าและประสานกัน

"มีความมืดและมึนงงผสมกัน" ยูสตาฟพยักหน้า "บางส่วนเป็นจริง และบางส่วนเป็นเงาแบบ" ซาเรียดึงฝักออก "มันจะดีที่สุดถ้าเราสามารถแยกพวกมันออก" "ยังไง?" เมื่อแลนถามกลับ ซาเรียดูเหมือนจะคิดอยู่ครู่หนึ่ง "คุณต้องทำมันเอง" ขณะที่ยูสตาฟจ้องมองที่คำพูดของซาเรีย แลนพูด "อา" "แล้วฉันฝัน มันเหมือนฝันของไอเวอเรียที่ออกมา..."

เธอพูดแค่คำเดียว 'มังกุสซีเขียว'" "มังกุสซีเขียว" แลนพูดเพราะซาเรียดูสงสัย "เอามันมา" หลังจากนั้นไม่นาน สาวใช้เอามังกุสมาอย่างระมัดระวัง มังกุที่ประกอบด้วยแพลงทินัม เพชร และมรกตใสขนาดใหญ่ มันสวยงามเสมอ ซาเรียยกมันเบาๆและมองไปรอบๆ "ฉันคิดว่ามีบางอย่างอยู่ที่นั่น" เธอขมวดคิ้ว ดวงตาสีเงินดูเหมือนกระจก แลนคิดอยู่ครู่หนึ่ง "แต่ฉันไม่รู้ มันจางเกินไป" "ทำไมเธอถึงปรากฏในฝันของฉัน?" เมื่อแลนถาม ซาเรียยิ้มเบาๆและพูด "เพราะคุณแลนเป็นเจ้าของตอนนี้" เมื่อซาเรียพูดแบบนั้น เธอยื่นมังกุให้แลน แลนรับมันด้วยมือ "ลองเก็บมันไว้ใกล้ตัว" แลนพยักหน้า (ยังไม่ได้แก้ไข) บทที่ 130 ซาเรียและฮาเรชปฏิเสธที่จะถูกบอกให้อยู่ในคฤหาสน์และหายตัวไป เขาพูดว่าเขาจะมาเมื่อการต่อสู้เริ่ม "ไม่ พวกเขาไม่สามารถไปกำแพงน้ำแข็งได้ แต่พวกเขาจะอยู่ที่ไหน?" แลนคิดแบบนั้น แต่เธอไม่สามารถจับเอลฟ์ได้ ซีน่าถอนหายใจและพูด "เอลฟ์น่าทึ่งจริงๆ ฮาเรชยังสามารถพูดได้ 'โอ้ มันคือเอลฟ์ มันเป็นความรู้สึก แต่ซาเรียจริงๆ..."

เหมือนเอลฟ์จริงๆ" แลนหัวเราะกับคำพูดของซีน่า ฉันเห็นว่าเธอพูดถึงอะไร แล้วซีน่ากระแอมเบาๆและพูด "ฉันฉันจะออกไป ฉันต้องดูว่าลูมิแอร์โอเคไหม" แล้วออกจากห้องอย่างรวดเร็ว แลนยิ้มและมองยูสตาฟ "เหลือแค่เราสองคน?" ยูสตาฟก้าวเข้ามาใกล้ หัวใจของเธอเต้นแรงเมื่อเห็นความเหนื่อยล้าใกล้ตาของเขา มันเป็นเรื่องยากที่จะต่อสู้ต่อไป 'นอกจากนี้ คุณยังเด็กอยู่!' มันต้องมากเกินไปสำหรับวัยยี่สิบต้นๆ แลนคิดแบบนั้นและเคาะขาของเธอ "นั่งลง นั่งลง" ยูสตาฟยิ้มเหมือนเขากำลังจมน้ำ "มันเจ็บ" "โอ้" ไซ้ ฉันเย็บมัน ยูสตาฟนั่งข้างขาของแลน ฟิงขาของเธอเหมือนก่อน ไม่มีความเจ็บปวดเพราะมันเป็นขาที่ไม่เจ็บ แลนกวาดผมของเธออย่างระมัดระวัง "การหลอกลวงเป็นยังไง? โอเคไหม?" "ฉันดีขึ้นเพราะน้ำโลกเมื่อกี้ แต่ไม่รู้ว่าจะนานแค่ไหน" แลนถอนหายใจเบาๆและพูด "นั่นคือทั้งหมดที่ฉันทำได้" "หมายความว่าไง? มันช่วยมาก" พูดแบบนั้น เขาหลับตา แลนกวาดผมดำเรียบของเธอ น้าหนักที่เขาพึ่งกลายเป็นหนัก แลนมองลงไปที่เขา และยูสตาฟหายใจสม่ำเสมอด้วยตาปิด 'คุณหลับอยู่หรือ?' ไซ้ ฉันมั่นใจว่าคุณหลับอยู่ คิดแบบนั้น ฉันมองลงไปที่เขาด้วยความสงสาร และยูสตาฟเปิดตาและมองขึ้นมาที่เธอ ดวงตาสีฟ้าจ้องมองเธอ แลนมองเข้าไปในตาและพึมพำ "ฉันคิดว่าคุณหลับอยู่" ยูสตาฟยิ้มและพึมพำ ฟิงต้นขาของเธอ "มันนานแล้ว แต่มันเสียเวลาที่จะหลับ" "ตามที่คาดไว้ ฉันมากกว่า-" ถ้ามันช่วย ยูสตาฟจูบเธอบนต้นขา "วันมักจะประเมินตัวเองต่ำเกินไป" "ฮะ?" "ถ้าแลนไม่ได้ติดต่อกับคนแคระและเอลฟ์ วันนี้จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น โดยไม่มีคนแคระ กำแพงหิมะจะห่างไกล และไม่มีเอลฟ์ วันนี้..." ยูสตาฟพูดว่า "บางที่เขาอาจพาแพ่ คุณควรได้ยินเสียงโกลาหลของกำแพงเมื่อคนตายตื่นขึ้น" "มันร้ายแรงหรือ?" "มาก" ความกลัวแพร่กระจาย มันยากมากที่จะพาทหารออกจากความกลัวและความหวาดกลัว "ฉันกังวลที่จะออกไป" แลนตรงกับคำพูด ยูสตาฟยิ้ม "แต่เมื่อเอลฟ์ปรากฏขึ้น สิ่งต่างๆเปลี่ยนไป และนั่นคือเครดิตของแลน" อาจจะ แลนยิ้ม มันเป็นเรื่องขี้มึนๆ ยูสตาฟกระพริบตา เธอยกคางของยูสตาฟเบาๆด้วยปลายนิ้ว "เงินคุณไม่ควรให้เครดิตฉันหรือ?" ยูสตาฟยิ้ม เขาดึงหัวกลับเล็กน้อยและกอดตัวของเธอเบาๆ "คุณต้องการอะไรเป็นรางวัล?" แลนพูด 'อูฮา!' เธอกรีดร้องและดึงมือกลับ "ยูธ!" เสียงออกมาด้วยความอาย ยูสตาฟพูดต่ออย่างเงิบๆ "คุณนุ่มนวลเมื่อฉันให้เครื่องประดับ และคุณไม่ดูดีเมื่อฉันนำชุดมา-" แลนเบิกตากว้างและโน้มตัวลงมองเขา "ไม่ จ.

แล้วเปลวไฟก็พุ่งเข้ามาในสายตา บีม! ผลึกน้ำแข็งที่สองตกลงบนพื้น
แต่ละคนมีการแก้ไขทั้งหมดหกครั้ง เหลืออีกสี่ครั้ง เมื่อเปลวไฟที่สองไม่ทำงาน
ความมืดเปลี่ยนไปเป็นการโจมตีทางกายภาพ บีม! เขาลงมาบนพื้นด้วยเสียงหนัก ความมืดตะโกน
"ให้ฉันเอเวเรีย!" 'ภาษาธรรมดา' ยูสตาฟขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาหยิบหอกขึ้นมาและขว้างไปที่มังกร
หอกนั้นกระทบกับเกล็ดของมังกรเล็กน้อย แต่ดูเหมือนจะไม่กระทบแรงนัก "จัน"
ยูสตาฟจับหอกแน่นและเริ่มวิ่งไปหามังกร เบลนร้องตะโกนให้ดยุคที่วิ่งไปที่ภาพยนตร์ระยะสั้น
ยูสตาฟส่งสัญญาณไฟด้วยมืออีกข้างที่ถือหอก เบลนเริ่มวิ่งขนานกับยูสตาฟ กัดฟัน
ถ้าฉันรับใช้เจ้านายคนนี้ ฉันคิดว่าหัวใจของฉันจะไม่เหลือ ลูมีเองก็ตื่นเต้น ฉันอธิษฐาน
แต่ฉันรู้สึกเกรงขาม ไม่เพียงเพราะยูสตาฟ แต่ยังเพราะทักษะการขี่ของสมาชิกแต่ละคนของอัศวิน
เมื่อพวกเขาเห็นยูสตาฟและเบลนวิ่ง พวกเขาาก็เริ่มวิ่งตาม และทักษะการขี่มาก็เกือบจะเป็นเวทมนตร์
ลูมีแอรยังไม่ได้เรียนคำพูดของเขานานนัก ดังนั้นเขาจึงไม่ถึงระดับอินโม่เหมือนพวกเขา
'แทนที่จะมีวิธีอื่น' คิดเช่นนั้น ลูมีแอรเริ่มหันไปในทิศทางที่แตกต่าง
เบลนขมวดคิ้วเมื่อเห็นลูมีแอรกลับไปหามังกร
ถ้าคุณทำอะไรนอกคำสั่งแบบนี้-แล้วมีคนชนมาด้วยเสียงดัง และเบลนก็ประหลาดใจ มันคือยูสตาฟ
"คุณอยากตายไหม?" คำพูดของเขาได้ยืนยันชัดเจนเหนือม้าที่กำลังวิ่ง
เบลนก้มศีรษะเพื่อขอโทษเพียงแวบเดียว และยูสตาฟก็แยกจากกันอีกครั้งไม่ว่าจะเห็นหรือไม่
เบลนสั่นเล็กน้อย
ฉันตื่นเต้นที่ทหารหลักเข้ามาหาฉันโดยตั้งใจและพูดกับฉันเพราะเขากำลังกังวลเกี่ยวกับร่างกายของฉัน
มังกรแกว่งหัวไปที่อัศวินที่กำลังวิ่ง อัศวินกระเจายตัวอย่างรวดเร็ว หลีกเลียงและรวมตัวกันอีกครั้ง
หลังจากนั้น ลูมีแอรวางขาของเขามันหลังจากม้า วิ่งให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้และแนวทางของมังกร
มังกรแกว่งตัวและส่ายหาง แต่เมื่อลูมีแอรไม่ตก เขาก็ฟาดหางลงบนพื้น โดยไม่พลาดโอกาส
ยูสตาฟเสียบหอกลึกเข้าไปในขาของมังกร
หอกทะลุเกล็ดของมังกรและไปถึงกระดูกเพราะมันยังวิ่งอยู่ "อ้าก!!"
มังกรกรีดร้องและบินกลับขึ้นไปในอากาศ "เอเวเรีย!!"
เขากรีดร้องอีกครั้งและเมินอัศวินและเริ่มบินไปยังคฤหาสน์สกาย ยูสตาฟกัดฟัน
(U-N-E-D-I-T-E-D) บทที่ 133 – เอเวเรียครอบครองร่างของร้าน
ชีนาและสาวใช้กลิ่นหายใจด้วยเสียงกระหึ่ม พวกเขาวิ่งตัวกันในห้องใต้ดินของคฤหาสน์สกาย
ในหมู่พวกเขา แลนยังคงหลับอยู่บนเตียงเด็ก "อะไรนะ ถ้ามันพังล่ะ?" โชดากระซิบเบา ๆ
และไม่มีใครตอบ หลังจากนั้นไม่นาน คิริก็ตอบเบา ๆ "มันเป็นร้านสด" 'คิริ!' ดิโมเดียส่งเสียงวิจารณ์
และคิริก็ยิ้ม และฉันเห็นโชดาที่ขีตจริตๆเหมือนกระดาดและพูดว่า "ถ้าคุณกลัวมากขนาดนั้น
คุณก็ออกไปได้" ก่อนการเผชิญหน้า ยูสตาฟบอกพวกเขาว่าจะออกไปถ้าพวกเขาต้องการออกไป
โชดาพูดด้วยเสียงสั้น "ออกไปจากที่นี่เถอะ หรือไม่ก็มังกรจะไล่ตามคุณไปทุกที่" "อืม
นั่นเป็นความจริง" คิริพยักหน้า หัวของเธอ ดิง! ดิง! อีกครั้ง
คฤหาสน์สั่นและผงหินตกลงบนหัวของมัน สาวใช้สะอื้นและกอดกันแน่น "มันเสียงดัง"
เสียงที่ไม่คาดคิดทำให้สาวใช้หันสายตา แลนกำลังยกตัวขึ้น "รันออนนี่!" ชีนากระโดดออกจากที่นั่ง
"คุณผู้หญิง!" คาร่าตะโกนด้วยเสียงสะท้อนใจ โชดาก็เรียกชื่อเธอด้วยน้ำตา "คุณผู้หญิง!"
แลนลุกขึ้นจากที่นั่งด้วยรอยยิ้มแปลกๆ แปลกพอสมควร
มันเป็นการเคลื่อนไหวที่ดูเหมือนไม่รู้สึกรังเกียจ "มังกูสึเซีย?" แลนเอียงศีรษะและพูด
สาวใช้รู้สึกถึงความกลมกลืน แต่พวกเขามองมังกูสึเซียมา แลนจับมันและยิ้มขณะที่เธอหันไปรอบๆ
"ฉันขอโทษ" และเธอสวมมังกูบนหัวของเธอ แลนสวดหายใจเข้าลึก ๆ และหายใจออก
ดวงตาสีเขียวของเธอส่องแสง "จันฉันจะไปแล้ว" จากนั้นรูปร่างของเธอก็หายไปโดยสิ้นเชิง
สาวใช้ทุกคนอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง ".....เวทมนตร์?"
คิริคำรามขณะที่ชีนาแทบจะไม่พูดออกมา "หาคุณผู้หญิง!"
ดิโมเดียลุกขึ้นจากที่นั่งโดยไม่รู้ตัวและจ้องมองสาวใช้คนอื่น ๆ ดิง ดิง!!

คฤหาสน์สันตะเทือนอีกครั้งและส่งเสียงดัง "กรีด"

สาวใช้กรีดร้องและดิ้นกับดิโมเดียก็ทรงตัวอย่างรวดเร็ว ดิริกัดฟัน "มันพัง" "ฉัน

ฉันไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน" ดิโมเดียตอบและบอกสาวใช้ "อยู่ที่นั่น! ดิริ"

ดิริมองเธอด้วยใบหน้าที่ตกและพยักหน้าก่อนจะบอกสาวใช้ "เดียวกับฉัน"

จากนั้นทั้งสองก็ออกจากห้องใต้ดิน และขึ้นาลงเลที่จะหยิบอาวุธและตามพวกเขาไป

สาวใช้ที่เหลือจ้องมองสามคนอย่างว่างเปล่า และหูของพวกเขาก็แนบกับเสียงคำรามจากภายนอก

*** มังกรฟาดหางลงมาบนคฤหาสน์สกายแทนที่จะทำลายคฤหาสน์

มันเป็นการจัดการกับลูมิแอร์ที่ห้อยอยู่กับหางของมัน ตามที่มังกรตั้งใจไว้

ลูมิแอร์ถูกโยนเข้าไปในอาคาร แม้ว่าดาบของเขาจะยังอยู่บนหางของมัน ลูมิแอร์คราง 'มันเจ็บมาก'

ไม่ว่าชุดเกราะคนแคระจะมีขีดจำกัด เขาชอบและคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าอาจจะซีโครงหัก

จนกระทั่งมังกรจ้องมองเขาตรงๆ 'อา' ลูมิแอร์รู้สึกสิ้นหวังเมื่อเขายกมือขึ้นแตะเอาโดยไม่รู้ตัว

ผลึกน้ำแข็งทั้งหมดอยู่บนสายรัดคาดเอว คอมังกรบวมขึ้นและลูมิแอร์สุดหายใจเข้า นั่นคือจุดจบ

จากนั้นร่างของมังกรก็เปลี่ยนสีออกไป ด้วยเสียงดัง ร่างยักษ์ตกลงบนพื้น

และลูมิแอร์จ้องมองมันอย่างว่างเปล่าและมันก็หันไปในอากาศ "เจ้านาย?"

เสียงของเขาร้องออกมาจากปาก รันในชุดนอนสีครีมลอยอยู่ในอากาศ

มงกุฎสีเขียวส่องแสงระหว่างผมที่พลิ้วไหวของเธอ

และเธอมีใบหน้าที่ไร้ความรู้สึกที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน "อะไรนะ..." "ลูมิ!"

ลูมิเบิกตากว้างเมื่อเห็นชีนาวิ่งหนีด้วยเสียงกรีดร้อง เขาลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างโซเซ "ชีนา!"

ชีนาที่หน้าซีดหยุดอยู่ตรงหน้าเขา "ลู ลูมิแอร์ บาดเจ็บ-" "ฉันไม่ได้รับบาดเจ็บ"

พูดพลางจับไหล่เธอ "คุณมาทำอะไรที่นี่? นั่นคืออะไร?" "ฉันก็ไม่รู้" ชีนาส่ายหัว มังกรกลิ้งอยู่บนพื้น

"นานแล้วที่ไม่ได้เจอ" มังกรยืนตัวตรงตามคำพูดของแลน "เอเวเรีย" เสียงนั้นได้ยินทุกคน

ดังนั้นลูมิและชีนาจึงสะดุ้ง แต่รัน-เอเวเรียไม่ได้ปฏิเสธ "พันปี พันปี พันปี" เธอคร่ำครวญ

เอเวเรียยกนิ้วขึ้นและชี้ไปที่มังกรและพูดว่า "ถึงเวลาจบแล้ว" ความมืดระเบิดแผ่

เขาพูดเหมือนกับว่าเขาได้ยินเรื่องตลก "ด้วยร่างนั้น? อย่างไร?"

คุณจะทำอะไรกับร่างของผู้หญิงธรรมดา?" เอเวเรียยิ้ม

เธอแตะนิ้วของเธอและกำแสงน้ำแข็งเริ่มส่งเสียง แลนพูดอย่างรำเริง

"มานานบางส่วนของฉันตกผลึกในเทือกเขานี้" ดวงตาของเธอเริ่มเปล่งประกายเป็นสีทอง

อุจจ-เสียงของกำแสงน้ำแข็งเต็มไปด้วยแผ่นดินและท้องฟ้า "ฉันพอที่จะจบมัน"

"การวาดมานานของคุณด้วยร่างกายธรรมดา? เธอจะตาย"

"ถ้าฉันช่วยคนจำนวนมากด้วยการเสียสละคนหนึ่ง ฉันควรจะทำ" ขณะที่เอเวเรียกวัดอากาศเบา ๆ

ตามคำสั่งของเธอ ไม้กายสิทธิ์ที่สองส่องประกายระยิบระยับปรากฏขึ้นใต้ฝ่าเท้าของเธอและค่อยๆเริ่มหมุน

จากนั้นนักมายากลก็ถูกบีบอัดอย่างรวดเร็วและหายไป

และแสงสีทองคล้ายเลเซอร์ก็พุ่งออกมาจากปลายนิ้วของเอเวเรีย มังกรยิงเปลวไฟตรงกันข้าม

และสองคนปะทะกันตรงกลาง ทำให้ความร้อนและลมพัดไปทั่ว เอเวเรียจุกซิด 'บ้าเอ๊ย'

เอเวเรียขีดด้านล่างของจุกอย่างหยวบๆ มังกรที่หยุดเปลวไฟพูด "เธอเป็นแบบนี้เสมอ"

ทันใดนั้นน้ำเสียงของมังกรก็เปลี่ยนไปและใบหน้าของเอเวเรียก็สั่น "เดล?" โดยไม่รู้ตัว

เธอกระซิบชื่อคนรักของเธอ มังกรเข้ามาใกล้เธอที่ละก้าว "เสมอ เสมอ ไม่เคยคิดถึงเธอ

ฉันไม่คิดถึงสิ่งที่เหลืออยู่ของฉัน" "เดล ใช่ไหม?" อึ้งเท่าหน้าของมังกรค่อยๆยื่นออกไปหาเอเวเรีย

เล็บใหญ่ชุดแถมของเธอ อย่าได้รับบาดเจ็บ ระวังตัว เอเวเรียริมฝีปากสั่น "ตาย" ขณะที่ไป

มังกรจับเธอและลูมิแอร์คิดว่าเธอกำลังหายใจไม่ออก มงกุฎหลุดจากหัวของเธอและตกลงบนพื้น

ชีนาก็เบิกตากว้าง จากนั้นเปลวไฟสีน้ำเงินก็เผาตามังกรอย่างแน่วแน่

และมังกรก็โหยหวนและโยนแลนลงพื้น "ออนนี่!" "เจ้านาย!"

ลูมิแอร์วิ่งด้วยแขนที่ยื่นออกมาโดยไม่รู้ตัว และมัสส์ดำก็เร็วกว่า

ยูสตาฟที่ขับเคลื่อนด้วยเวทมนตร์ยื่นมือออกไปคว่ำรันที่กำลังตกลงมาและตกลงจากหลังม้า

เขาคางเบา ๆ และลุกขึ้น นี่เป็นครั้งที่สามที่ฉันโถมตีมังกร ฉันรู้สึกเหนื่อยล้าทางร่างกาย ขูดเกากระเปาะโชกไปด้วยเหงื่อแล้ว เขาคำรามใส่แล่นอย่างหยาบคาย "ออกไปจากแล่น!" เมื่อได้ยินคำพูด เอเวเรียเบิกตากว้างและยิ้ม "คุณคือ ลาเซีย"

"คุณเป็นนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่หรืออะไรสักอย่าง ออกไปซะ" "ฉันทำได้ไหม?"

ถ้าคุณเสียสละเพียงหนึ่งดัชนีเชส คุณสามารถช่วยคนอื่น ๆ ได้ทั้งหมด เลือกละ ดยุกลาสเซีย"

"ออกไป" ใบหน้าของเอเวเรียบิดเบี้ยวอย่างแปลกประหลาด "คุณจะเลือกผู้หญิงคนนี้?"

"ฉันจะช่วยรันและลาสเซียด้วย คุณคิดว่าคุณจะเสียคนหนึ่งหรือ? ฉันไม่ต้องการการเสียสละ"

เอเวเรียเบิกตากว้างราวกับถูกคำพูดนั้นตี "เอเวเรีย-!" มังกรที่ลุกขึ้นจากที่นั่ง แกว่งอุ้งเท้าหน้า และเอเวเรียกัดริมฝีปากและยื่นมือออกไป ปัง-! ร่างของมังกรเปลี่ยนสีด้วยเสียงดัง

ในขณะเดียวกันเธอก็เริ่มไออย่างรุนแรง เลือดพุ่งออกมา "รัน!" ยูสตาฟกรีดร้องเสียงดัง

เอเวเรียพูดกับยูสตาฟ "แต่ผู้หญิงคนนี้นะตกลง เธอจะยอมเสียชีวิตเพื่อช่วยคุณ" "โกหก"

เอเวเรียดูน่าสนใจเมื่อยูสตาฟคำราม "จริงหรือ?" "จริงๆ แล่นไม่ใช่" เธอไม่เคยปล่อยฉันไว้คนเดียว ถ้าเป็นแล่นจริงๆ เธอคงโน้มน้าวตัวเองโดยไม่รู้ตัว เขาคงจะหวั่นไหวกับคำพูดของเอเวเรีย แต่ไม่ใช่ตอนนี้ ในตอนท้าย ดวงตาสีเขียวค่อยๆ เริ่มหยดน้ำตา ยูสตาฟเบิกตากว้าง "รัน?" "มันเจ็บ บ้าเอ๊ย ในหัวของฉัน-" แล่นหอบและขมวดคิ้ว "อยู่นิ่งๆ! คุณอยากตายไหม?" "ไม่ มันเป็นร่างกายของฉัน!" คำพูดที่รวดเร็วและการโต้แย้งของแล่นไม่มีอะไรนอกจากความบ้าคลั่ง "รัน มองมาที่ฉัน รัน" ยูสตาฟจับคางเธอเบา ๆ และทำให้เธอเห็นตาของเขา แล่นกัดฟันมองตาสีฟ้า

'เยาวยุว เยาวยุว นี่คือน้องสาวของฉัน นี่คือน้องสาวของฉัน' "ไม่ ไม่ ไม่ ฉันรอมมาหลายปีแล้ว แต่ฉันทำแบบนี้ไม่ได้" รันอยากจะหักหัวของเธอออกถ้าเธอทำได้

ปริมาณความทรงจำที่หลังไหลออกมาจากฝั่งเอเวเรีย ทั้งทางอารมณ์และทางปัญญา มีมากเกินไป 'เร-ชาดา?' จากนั้นซาริอาห์ที่วิ่งมาพร้อมกับความช่วยเหลือตะโกน ในขณะนั้น

แล่นถูกโถมตีด้วยเอลฟ์ที่ยิ้มแย้มและจากที่พวกเขาเรียกเธอว่า 'โอ้พระเจ้า!'

แล่นลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างโซเซ ซาริอาห์คุกเข่าข้างหนึ่งต่อหน้าเธอ "เอลเลเรเม เดจาส?"

เมื่อเอเวเรียถาม ซาริอาห์พูด พยายามยิ้ม "ฟูซานัน เด ลาซาร์ เลเรเม" "ชาดา"

เอเวเรียพึมพำและลุกขึ้นจากที่นั่ง เท้าเปล่า เธอลืบลืมเล็กน้อยเพราะพื้นเย็น

ชุดนอนอ่อนแอมักจนรู้สึกถึงความเย็น เอเวเรียลิ.

เธอวิ่งไปตามทางด้วยขาที่สั่นเทา พยายามวิ่งให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

มังกรดิ้นรนและปล่อยเปลวไฟสีดำออกมา จากนั้นยูสตาฟก็หยุดกะทันหันและชนเข้ากับเขา และชีน่าก็หยุดตาม เมื่อเขาจัดการบางอย่าง พื้นใต้เท้าก็พุ่งขึ้นพร้อมกับเสียงป๊อป

มีกลิ่นของเปลวไฟที่เผาผลาญผมยาวของเธอ ด้านล่างเป็นกองฟางนุ่มๆ ชีน่าจึงตกลงไปในนั้น

เมื่อเธอมองขึ้นอย่างงุนงง รูที่เธอตกลงไปก็ถูกปิดด้วยเพดานที่ตกลงมาพร้อมกับเสียงดัง

"เราทำสำเร็จแล้วใช่ไหม?" ชีน่าถามด้วยเสียงหอบ มีเสียงคำรามต่อเนื่องอยู่เหนือหัวของฉัน

เสียงตึกถล่มคล้ายกับเสียงฟ้าร้อง "ใช่" ยูสตาฟพูดด้วยรอยยิ้มจางๆ

ชีน่าดูเหมือนจะเข้าใจว่าทำไมเรนถึงตกหลุมรักเขา "มังกรจะตายจากสิ่งนี้ไหม?" "ไม่มีทาง"

ยูสตาฟพูดพร้อมกับยื่นมือออกมาช่วยชีน่าลุกขึ้น "แต่มันจะชิวเวลา"

ชีน่าบิดฟางออกจากผมและเสื้อผ้า "ฉันหวังว่ามันจะตาย" "แม้ว่ามันจะตาย

มันจะยังคงเคลื่อนไหวถ้าความมืดติดอยู่กับร่างกาย" คำพูดนั้นทำให้ชีน่าขนลุก

ชายคนหนึ่งถือโคมไฟวิ่งมาจากทางเดินแคบๆ ที่มีมิติ "ชีน่า!" เมื่อได้ยินเสียงตะโกน

ชีน่ากระโดดออกไปโดยไม่ลังเลและกอดเขาแน่น ฉันอยากจะบอกว่าฉันกลัว แต่ถ้าฉันพูดแบบนั้น

ลูมีอาจจะพูดว่า "ฉันบอกอะไรไว้?" ดังนั้นเขาจึงกลืนคำพูดและพูดก่อน "เธอไม่กลัวเหรอ?

ทำได้ดีมาก" ชีน่ารู้สึกหน้าตาไหลและผั่งหน้าลึกลงในอ้อมแขนของเขา ยูสตาฟพูดจากด้านหลัง

"มันยังไม่จบ อย่าผ่อนคลาย" ลูมีแอร์ขมวดคิ้วเล็กน้อยและมองยูสตาฟ

จากนั้นเขาก็ลูบไหล่ของชีน่าเบาๆ "เธอเดินได้ไหม?" "ได้"

ชีน่าปาดหน้าตาออกจากหน้าอกของเขาและมองขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อฉันมองขึ้นไปเพดาน

มันเจ็บแม้ว่าจะยังมีเสียงก้องอยู่ ลูมิแอร์ถาม "เธอสร้างอุปกรณ์นั้นเพื่ออะไร?"

"เธอคิดว่ามันเพื่ออะไร?" ยูสตาฟถามกลับและเริ่มเดินเร็ว ชีนาสั้นเล็กน้อยและพิมพ์

"แต่ถ้ามันยังคงฟังแบบนี้ เราจะอยู่ที่ไหนตอนนี้...?" ลูมิแอร์ยิ้มโดยไม่รู้ตัวและเสริม

"เราคิดเรื่องนั้นหลังจากเรารอดชีวิต ดยุคคงไม่ปล่อยให้เราไว้บ้าน"

ชีนากลืนน้ำลายและรู้สึกถึงมงกุฎสีเขียวที่ยังคงติดอยู่กับผมของเธอ

ซึ่งถูกยึดติดกับหัวของเธออย่างดี "เธออยากให้ฉันเอาออกไหม?"

เธอพยักหน้าตอบคำถามของลูมิแอร์ ลูมิแอร์มองดูปิ่นผมของเธอครึ่งหนึ่งแล้วคราง "ฉันทำไม่ได้ขอให้สาวใช้ช่วย" "รีบหน่อย" ตามคำพูดของยูสตาฟ ทั้งสองหันหน้าเข้าหากัน

วิ่งและออกจากทางเดินอย่างรวดเร็ว ด้วยแสงจ้า ชีนาหุบตาไปครึ่งหนึ่งแล้วลืมตาขึ้น "โอ้พระเจ้า..." เธอครางเมื่อเห็นคฤหาสน์ทองฟ้าที่ฟังทลาย

คฤหาสน์ที่เคยอดความงามบนกำแพงน้ำแข็ง

ตอนนี้อาคารสีขาวที่เหมือนปีกสองข้างฟังทลายลงและเหลือเพียงอาคารหลักเท่านั้น

บล็อกหินอ่อนสีขาวแตกและส่องแสงเหมือนหิมะ ทำให้ใจฉันเจ็บปวดมากขึ้นเรื่อยๆ

วัตถุที่มีราคาแพงมากขึ้นระหว่างนั้น จากนั้นเธอก็หรีด "นั่นหามังกรหรือเปล่า?" "ฉันคิดว่าใช่"

ร่างกายส่วนใหญ่ของมังกรหายไป แต่มีเพียงหางของมันที่ยาว ปลายหางเหมือนหนามที่ดึงออกมา

มันนอนนิ่งโดยไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ และอย่างไม่เกรงกลัว

คนแคระบางคนยืนอยู่ใกล้หางของมันและพูดคุยกัน จากนั้นซาริอาห์ก็สั่นไหล่เบาๆ

เธอวางมือบนหน้าอก "ฉันดีใจที่พวกเธอปลอดภัย" "แล้วมังกรล่ะ?" "ฉันคิดว่ามันหมดสติไปแล้ว"

ฉันคิดว่ามันบาดเจ็บ ไม่รู้ว่ามันจะใช้เวลานานแค่ไหนกว่าจะฟื้นตัว" "คนแคระกำลังทำอะไร?"

เมื่อชีนาถามด้วยความใกล้ชิด ซาริอาห์ยกคิ้วขึ้นเล็กน้อยและพูด

"พวกเขาแค่สงสัยว่ามังกรมีเกล็ดแข็งแค่ไหน พวกเขาไม่เคยเห็นมังกรตั้งแต่ยุคที่สาม"

เสียงของเธอเต็มไปด้วยความไร้สาระ "ถ้าฉันทำได้ ฉันจะตัดหนามหางเหล่านั้นและศึกษา"

ยูสตาฟขมวดคิ้วและสงสัย 'มันอันตราย ควรบอกให้หยุดไหม?' แต่แสงสว่างวาวเหมือนสายฟ้า

มันเป็นแสงที่แรงเหมือนกับว่ามันกระทบตรงหน้าตา ในขณะนั้น

ทุกคนกะพริบตาเมื่อแสงเปลี่ยนเป็นสีดำ และหันหัวไปดูที่กำแพงน้ำแข็ง เสาแสงบางๆ

พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า "พระเจ้า..." ชีนาพิมพ์ และยูสตาฟกัดฟันแน่น ซาริอาห์พูดด้วยเสียงสั้น

"เสานั้นจะมองเห็นได้จากทุกทวีป" 'เรน' ยูสตาฟนึกถึงเรน

เขายกมือขึ้นไปชี้ที่แหวนตามนิสัยและมอบให้เรน โปรตปกป้องเธอ ฉันไม่เคยขออะไรเลย

แต่ในเรื่องของเรน คำขอไหลออกมาจากฉัน ยูสตาฟสุดลมหายใจลึกๆ และหลับตา

"เธออยากไปไหม?" ลูมิแอร์ลื่นขึ้นและยูสตาฟลืมตาและยิ้มเย็นชา

จากนั้นเขาก็เป่านกหวีดและรวบรวมทหารของเขา "เรนจะดูฉันแน่ๆ" **** แม้ในความมืด

ฉันก็เห็นผมยาวสีดำปลิว หัวของไอเวอเรียหมุนมาพร้อมกับรอยยิ้มเหมือนหน้ากาก 'มันอันตราย'

สัญญาณญาณส่งเสียงเตือน เรนรู้สึกฟันกระทบกัน - นั่นมันอะไรกัน...นั่นคือ...

"ไอเวอเรีย?" เมื่อฉันบีบปิดออกมาอย่างยากลำบาก ไอเวอเรียยิ้มลึกขึ้น มุมปากของเธอขึ้น

และปากของเธอฉีกออก ฉันจึงยิ้มได้หู เรนถอยหลังไปโดยไม่รู้ตัว

และในขณะนั้นหัวของไอเวอเรียก็พุ่งมาทางนี้อย่างรวดเร็วเหมือนกระสุน "อ้าก!"

เรนกรีดร้องและเริ่มวิ่งหนี คำสาปออกมาถึงล่าคอและหน้าตาไหลออกมา 'ฉันวิ่งแบบนี้ไม่ได้!'

ในขณะที่เดียวกันกับความคิด เรนใช้เวทมนตร์ "เลอริตัส!" บัง! ด้วยลักษณะโลหะประหลาด

หัวกระแทกหลังที่เรนสร้างขึ้น บัง บัง บัง "เกิดอะไรขึ้น?" เมื่อเรนกรีดร้อง

ไอเวอเรียในหัวของเธอพูดด้วยเสียงแผ่วเบา - มันดีฉัน

ความมืด...อย่างไร...เกิดอะไรขึ้นกับอุดมการณ์ของฉัน? อย่างไร?

ทำไมเธอถึงทรยศโทรมจนเสียชีวิต? "เดล แพนโด" ความมืดกำลังจับเขา

ไอเวอเรียกรีดร้องอย่างเจ็บปวดในหัวของเรนเมื่อเธอพิมพ์

เรนกัดฟันเพราะความเจ็บปวดถูกส่งลงมา "แล้วเราจะเอาชนะมันได้ยังไงตอนนี้?" - ฉันชนะไม่ได้

ฉันมีเพียงหนึ่งในห้า ความรู้ของฉัน พลังของฉัน...ฉันไม่รู่ว่าจะเรียกวิญญาณที่ดีที่สุดใหม่ "อา"
แรนกัดฟัน ฉันรู้ชื่อ แต่แล้วไอเวอเรียในหัวของเธอก็หายไป แรนกระพริบตา 'เธอไปไหน?'
ในขณะนั้น ฉันได้ยินเสียงคำรามในหู "เธอไม่คิดว่าฉันจะเข้ามาได้ใช่ไหม?"
เธอคิดว่าฉันจะเข้ามาไม่ได้ใช่ไหม? เธอไม่คิดว่าฉันจะเข้ามาได้ใช่ไหม?"
แรนเรียกวิญญาณด้วยเสียงกรีดร้อง "อูราส!" มีแสงสว่าง แรนคิดแบบนั้น
แสงไม่ได้ขับไล่เงาเหมือนพระอาทิตย์ขึ้น
แต่แสงเองก็ปรากฏขึ้นและครอบครองเหมือนกับว่ามันกดทับพื้นที่
แรนรู้สึกโล่งใจและยึดไหล่เพียงเพราะเธอไม่ได้อยู่คนเดียวในความมืด
แหวนถูกจับแน่นเหมือนกับว่ามันปลอบโยนเพราะมันตะโกนเบาๆ
หัวเสื้อดาวจับได้ทันทีที่หน้าของเธอ กลืนเสียงกรีดร้อง
วิญญาณถอยเมื่อเห็นตาของแรนที่ใหญ่จนไม่สามารถโต้ได้อีก "ฉันไม่ได้ตั้งใจทำให้เธอตกใจ
เธอกำลังหาญและซื่อสัตย์อย่างแปลกๆ" ใครๆ ก็ต้องตกใจถ้าหน้าเสื้อดาวอยู่ใกล้ๆ นอกจากนี้
ฉันคิดว่ามันเป็นผมของไอเวอเรียที่ฉันเพิ่งเห็น "อูราส?" เมื่อเสื้อดาวเรียกอย่างระมัดระวัง
อูราสหัวเราะ "ใช่ เธอกำลังทำอะไรที่น่าสนใจ
นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันถูกเรียกออกมาจากโลกทางกายภาพ" "โลกทางกายภาพ?" "โลกที่เธออยู่"
"แล้วที่นี่ล่ะ?" "มันเป็นเขตแดน" ฉันหันไปตามเสียงที่ได้ยิน และไอเวอเรียยืนอยู่ที่นั่น
เธอมองดูอูราสด้วยรอยยิ้มแปลกๆ "ฟอ" "อี" อูราสหัวเราะเมื่อแรนทำเสียงแปลกๆ
"เธอเป็นลูกสาวที่ฉันเลี้ยง วิญญาณไม่ให้กำเนิด" "โอ้ ฉันเข้าใจ" แรนลูบหน้าอกลง
แรนมองดูไอเวอเรียด้วยใบหน้าสงสัยและพูด "พวกเขามีอยู่จริงหรือ? นี่คือนิเวศจริงๆ หรือว่า-"
"สถานที่นี้มีอยู่เพราะมันเป็นเขตแดน ฉันออกมาในฝันของเธอใช่ไหม?"
แต่ฉันยังต้องการร่างกายของเธอเพื่อใช้เวทมนตร์ และอย่างที่สองคือใช่ มันคือฉัน
หนึ่งในสี่ของมันเท่านั้น แย่จริงๆ" ไอเวอเรียสบถและกอดตัวเองด้วยแขนทั้งสองข้าง
ตอนนั้นแรนรู้ว่าใบหน้าของเธอซีดมากและแม้แต่สี "ไอเวอเรีย เธอโอเคไหม?"
แรนเข้าไปใกล้เธอและวางมืออย่างระมัดระวังบนไหล่ของเธอที่มีรอยขีดข่วนมาก
ไอเวอเรียยิ้มต่ำเมื่อแรนลูบไหล่และหลังของเธออย่างระมัดระวัง "ฉันเห็นเดลถูกฉีกออก
ความมืดดำเนินต่อไป ดำเนินต่อไป-" "โอ้ ไอเวอเรีย" แรนไม่พูดออกมา
แม้แต่จินตนาการว่าหัวใจของเธอเจ็บปวดแค่ไหน แรนให้กำลังใจมือบนไหล่ของเธอ
ไม่มีคำพูดที่จะปลอบโยน ไอเวอเรียนำตาไหลและล้มลงในอ้อมแขนของแรน
แรนตกใจแต่ยังคงลูบหลังของเธอ แรนคิดถึงยูธที่กำลังต่อสู้กับมังกร
แต่ฉันไม่สามารถเร่งไอเวอเรียได้ในตอนนี้ จนกระทั่งเวลาผ่านไปนาน
ไอเวอเรียยกหัวขึ้นและถอนหายใจ "เธอจะทำอะไรตอนนี้?" ไอเวอเรียพึมพำเมื่อแรนถาม
"แล้วเราจะทำอะไร?" แรนขมวดตา "มีทางใช่ไหม?" "ใช่ แต่-"
ไอเวอเรียชี้ไปที่ตัวเองและชี้ไปที่แรน "เพื่อใช้เวทมนตร์
ฉันต้องเข้าไปในตัวเธอ...เธอสามารถทนต่อการทรมานพันปีได้ไหม?" แรนกลืนน้ำลาย
ไอเวอเรียโบกมือและพูด "แน่นอน แม้ว่าตัวตนของเธอจะพังทลาย ตัวตนของฉันก็ยังมี
ดังนั้นฉันสามารถใช้เวทมนตร์ได้ เธอบอกว่าเธอตัดสินใจที่จะมีชีวิตอยู่" "ใช่"
แรนชี้ไปที่หน้าผากของเธอ เธอมองขึ้นหลังจากลึกลับครุ่นคิด "ทำมันเถอะ" "เธอจะโอเคไหม?"
"อาจจะ? นอกจากนี้ เธอก็โอเค" "ฉันจะช่วยเธอ" เมื่ออูราสพูด
แรนมองกลับไปทีเขาดูด้วยความประหลาดใจ ไอเวอเรียหัวเราะ "ฉันไม่รู้ว่าเธอรู้ชื่อของเขา
มันเหมาะสมที่สุด" "มันเหมาะสมที่สุด?" "เขาเป็นวิญญาณแห่งแสง
เพราะเขาสามารถกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ มันเป็นการชำระล้าง เขากำลังฝึกพื้นที่ที่เขากิน ถ้าไม่มีฉัน
เขาจะบอกว่าเขาจะทำลายโลก" ไอเวอเรียพูดอย่างจริงจังและมองดูแรน "ขอบคุณ แฟเนิส แรน
โรมิอา เดอ ลาเซีย ฉันดีใจที่เธอเป็นเจ้าของมงกุฎสีเขียว" ไอเวอเรียเปิดฝ่ามือ
"แต่มันยังคงเจ็บปวดมาก" เธอขีดฝ่ามือที่เย็นเหงื่อออกบนต้นขาและพยักหน้า

อุราสว่างมือบนไหล่ของแรน แรนกลืนน้ำลายลึกและจับมือกับไอเวอเรีย ความเจ็บปวดไหลเข้ามา แรนไม่สามารถหายใจได้ ถ้าเธอมีประสบการณ์การรักษาทางประสาท เธออาจเข้าใจความเจ็บปวดนี้เล็กน้อย ความเจ็บปวด ความเจ็บปวดและความตึงเครียดดูเหมือนจะเพิ่มความเจ็บปวดของการรักษาโดยไม่ใช้ยาหลายร้อยเท่า "หายใจ แรน" ฉันได้ยินเสียงของยูสตาฟ ดังนั้นแรนสะอื้นและพยายามหายใจ แต่การหายใจออกและหายใจเข้าเป็นเรื่องยากมาก "อี อี" "นั่นไม่ใช่ความทรงจำของแรน" "ยูธ" แรนสะอื้นและพยายามพูดชื่อของเขาและกลืนน้ำลายลึกในเวลาเดียวกัน "ทำได้ดีมาก ซ้ำๆ ลึกๆ อีกครั้ง หายใจออก" หัวใจของฉันที่แทบจะไม่เต้นเหมือนคนบ้าเริ่มลดลงเล็กน้อยและจิตใจของฉันกลับมา "มันเจ็บ" เมื่อ..

มันใกล้เคียงไปสำหรับเขาที่จะมาในฤดูหนาว ท่านเอิร์ลแห่งอิลลูมินิตีพูดด้วยความคิดของตัวเอง "ถ้ามีใครได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจะคิดว่ามันเป็นการโฆษณาสำหรับการก่อตั้ง" แลนหัวเราะ "มันก็เป็นอย่างนั้น" ทุกประเทศมีตำนานการก่อตั้งของตัวเอง "การเริ่มต้นของอาณาจักรลาซีอาจะเอาชนะความมืดที่ถูกผนึกไว้ และนี่จะเริ่มต้น" "แม้แต่เรื่องนั้นก็จริง!" บารอนแลนซ์ฮาทานด้วยความตื่นเต้น เขาพูดพร้อมกับตบที่ที่วางแขน "ฉันควรจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะอากาศที่แย่นี้-" "ขอโทษนะ" เขาพูดและไอบอย่างไร้ผล เขาคงถูกจับได้ว่าใช้คำแสลงต่อหน้าแรน บารอนไวลด์ก็พยักหน้าเช่นกันเพราะความตื่นเต้นของเขายังไม่สงบ "การต่อสู้กับมังกร..." ทุกคนรู้เกี่ยวกับความมืดและประตูปะทะเพราะพวกเขาคือเจ้าแห่งลาซีอา และมันยากที่จะสงบความตื่นเต้นที่พวกเขากลายเป็นส่วนหนึ่งของตำนาน มันเป็นส่วนหนึ่งของความเจ็บปวดของบารอนแลนซ์ นอกจากนี้ไม่ใช่แค่การต่อสู้ แต่ในเสาแสง วิญญาณที่ไม่ปรากฏตั้งแต่ยุคที่สองก็ปรากฏขึ้น แน่่อนว่ายังมีวิญญาณที่รับใช้เหมือนเปลวไฟสีฟ้า แต่เป็นเวลานานแล้วที่วิญญาณที่ไม่เปิดเผยตัวเอง และขนาด และสิ่งที่เขาให้เป็นของขวัญคืออุโมงค์ขนาดใหญ่ที่ขามกำแพงน้ำแข็ง เขายังสร้างอาคารที่พังทลายขึ้นใหม่และเห็นปาฏิหาริย์ที่ผู้บาดเจ็บทั้งหมดดีขึ้น ท่านเอิร์ลแห่งอิลลูมินิตีสายหับบอกว่าเขารู้สึกเหมือนเป็นคนซีโม้ เคานต์อิลลูมินาติเป็นคนเดียวที่สงบ ดังนั้นแลนจึงพูดว่า "ตามคาด นั่นคือทั้งหมดของสายเลือดลาซีอา" เวลาผ่านไปอย่างยุ่งเหยิงจนฉันไม่สามารถคิดอะไรได้ บางสิ่งเกี่ยวกับมังกร แม้กระนั้น ความจริงที่ว่าผนึกความมืดถูกทำลาย ว่าผู้ปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่โอเบริอาและความมืดปรากฏขึ้น และพวกเขาเอาชนะมัน สร้างความตื่นเต้นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ ทั้งแลนและยูสตาฟจึงถูกฝังอยู่ในเอกสาร เขายุ่งกับการตอบจดหมายจากทุกฝ่าย - เอกสารทางการทูตที่ปลอมตัวเป็นจดหมาย อย่างไรก็ตาม ลาซีอาเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิ ดังนั้นเธอจึงพูดผ่านจักรวรรดิ ไม่ใช่โดยตรงในประเทศอื่นๆ ดังนั้นแม้ในจักรวรรดิ - พูดให้ถูกต้องคือ เลเบลพูดว่า 'มันน่ารำคาญ ออกไปเร็วๆ' ฉันขาดมือ ดังนั้นจึงมีเวลาส่วนตัวระหว่างสองคนเล็กน้อย แม้ว่าพวกเขาจะมีเวลาส่วนตัวนาน แต่พวกเขาก็มีเอกสารอยู่ในมือ ตอนดึกไม่มีใครอยู่ในห้องศึกษา โขไฟที่ยาวมีที่วางแขนเพียงข้างเดียวทำจากชิ้นส่วนที่แห้งเหมือนกุหลาบและตั้งสูงอยู่กับไม้เท้า และแลนนอนเงยหน้า โดยมีขาตักออก ยูสตาฟพูดพลางบิตผมของแลนด้วยนิ้วของเขา "ดังนั้นฉันจะทิ้งดัสซีและเป็นอิสระในฐานะอาณาจักร" "โอ้ ฉันเห็นด้วยกับเรื่องนั้น" ฉันพยายามทำให้มันเป็นดัสซีต่อหน้าจักรวรรดิ แต่ฉันไม่จำเป็นต้องทำ" แรนพยักหน้า และยูสตาฟพูด "มันสะดวกในการทูต" เขาเสริม "ใช่ มันดีกว่าถ้ามันอยู่ในที่ที่เหมาะสม" แลนพูดอย่างนั้นและถอนหายใจและวางนิ้วของเธอบนเรือของเธอ "มันนานมากแล้วที่ฉันเห็นหน้ายูธ" "นั่นเป็นเพราะแลนเข้าอนเร็ว" หน้าของแรนสว่างขึ้นด้วยความอับอาย "ฉัน ฉันเหนื่อย" "เมื่อคุณไปคาดหวังในตอนกลางคืน"

สิ่งเดียวที่คุณรออยู่บนเตียงคือการนอนหลับแลน..."

หน้าของแรนเปลี่ยนเป็นสีแดงที่เสียงกระซิบของยูสตาฟ "แต่... แต่กับยูธ เอ็ม แล้ว-

ฉันไม่มีแรงทำงานในวันนี้" "ดังนั้นคุณหลีกเลี่ยงมัน?" หน้าของแลนยิ่งน่าอายมากขึ้น "ไม่... ไม่ใช่ ไม่ใช่โดยเจตนา-" ดวงตาสีฟ้าของเขาหรี่ลง

เขาผลักไหล่ของแลนขณะที่เขาพยายามยกเธอขึ้นพร้อมกับเอกสารลงข้างๆ เขา "แรน ฉันจะบอกอะไรคุณบางอย่างที่น่าสนใจได้ไหม?" "อะไรคือมัน?" เสียงของเธอหดลง ยูสตาฟกระซิบ "มันเป็นไปได้ในโซฟา" หน้าของแลนเปลี่ยนเป็นสีแดงเหมือนกุ้งต้ม

ยูสตาฟกระซิบเมื่อเห็นปลาทองหอบเพราะเธอไม่สามารถพูดได้ "ฉันจะสอนคุณตอนนี้" "อะ รอ ยูธ?" แรนเดินร่นจับข้อเท้าของเธอ และยูสตาฟแขวนข้างหนึ่งไว้ด้านหลังโซฟา

และอีกข้างลงไปทีพื้น แรนเดินร่นกับขาของเธอที่เปิดกว้างต่อหน้าต่อตาเขา "รอ ยูธ!" อย่างไรก็ตาม มันไม่่ง่ายที่จะยกส่วนบนของร่างกายขณะที่ขาติดอยู่ ยูสตาฟจับต้นขาของเธอเพื่อยึดมัน ยกขุดขึ้น และค่อยๆ ถอดกางเกงในของเธอออก ขุดขึ้นมาและตอนนี้ฉันไม่สามารถเห็นยูสตาฟได้ดี อย่างไรก็ตาม อากาศเย็นสัมผัสในที่ที่ไม่ควร "ไร้สาระ!"

เธอพยายามที่จะใส่ยูสตาฟในสายตาของเธอโดยกดขาขุดที่อุดมสมบูรณ์ของเธอด้วยมือของเธอ แต่ล้มเหลวเมื่อลิ้นร้อนของเขาสัมผัสด้านล่าง "ฮึก!" แรนสั่นหลังกลืนลมหายใจของเธอ

ผ่านขาที่เปิดของเธอ ยูสตาฟตั้งตัวอย่างสบายๆ กลิ้งลูกบิดสีแดงกลมของเธอด้วยลิ้นของเขา กดด้วยริมฝีปากของเขาและดูอย่างแรง ยูสตาฟมองลงมาเมื่อเขาหมุนคลิตอริส ซึ่งเร็วๆ

นี้จะอุดตันและเย็นอย่างมั่นคง ด้วยนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ของเขา

ทางเข้าอันกว้างใหญ่ถูกแช่ด้วยของเหลวแห่งความรัก มันเป็นภาพที่เร้าอารมณ์ เมื่อฉันดันนิ้วเข้าไป มันจะกระชับและกระตุก ยูสตาฟกลิ้งคลิตอริสของเธอกลับด้วยลิ้นของเขา เหนือหัวของฉัน

ฉันได้ยินเสียงหอบของแรน ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เขากลิ้งเผยผิวหนังด้วยลิ้นของเขา

และเมื่อเขาดูดแรงๆ หลังของเธอก็สะบัด "ฮึก อึง ยูธ หยุด มันอยู่ในสำนักงาน อ้า คน ถ้ามา-"

"พวกเขาจะปิดประตูและกลับไป" "อืม เอ่อฮะ" "คุณยังมีเวลาพูด" ขณะที่ยูธดูดจนรู้สึกเจ็บเล็กน้อย แรนร้องและตัวสั่น ของเหลวแห่งความรักไหลออกมา เขาพูด

ทรมานลูกบิดที่บวมอย่างอ่อนโยนด้วยลิ้นของเขา "ดูเหมือนคุณจะไม่ชอบความเจ็บปวด" "ไม่... ไม่... ฮึก! ฮึก... อ้า" ด้วยการหยอกล้อลิ้นที่ยอดเยียม แลนตัวสั่นและถึงจุดสุดยอดอีกครั้ง

ยูสตาฟไม่หยุดลิ้นของเขาจนกว่าของเหลวจะเพียงพอที่จะเปื้อนโซฟา

ด้านในของต้นขาสีขาวของเธอกระตุกหลายครั้ง และทางเข้าของเธอหลังนำฝึงที่หนาแน่น "ยูธ ฉันเกลียดมัน...."

แสดงหน้าของคุณ...." ขณะที่เสียงคร่ำครวญของเธอ ยูสตาฟมองไปที่ร่างกายส่วนล่างของเขา มันขึ้นไปจนถึงจุดที่บวมจนเปื่อยด้วยของเหลวที่อยู่ข้างหน้า ซึ่งรู้สึกเจ็บเล็กน้อยและเปื้อน

ยูสตาฟรู้สึกเจ็บเล็กน้อยที่ริมฝีปากของเขาและดึงร่างกายส่วนบนของเขาขึ้น

จากนั้นแลนก็ยื่นแขนออกไปราวกับว่าเธอรออยู่ "ยูธ-" ยูสตาฟยิ้ม ลดขาของเธอลงจากด้านหลัง ลงบนโซฟา และลุกขึ้นจากที่นั่ง จากนั้นยกส่วนบนของแรนขึ้น เขานั่งอยู่ข้างหลังเธอ

ข้างหนึ่งของขาแลนยังคงอยู่บนโซฟา และอีกข้างหนึ่งแตะพื้น ดังนั้นขาของเธอจึงยังคงเปิดกว้าง ยูสตาฟจับส่วนบนของแลนด้วยมือข้างหนึ่งราวกับว่าห่อมันไว้ จากนั้นด้วยมืออีกข้าง

เขาดบอวัยวะเพศที่บวมของเธออีกครั้ง "โอ้ ยูธ รอ... ไม่มีอีกแล้ว-" แลนบิดตัว

แต่แขนของเธอถูกยูสตาฟจับไว้อย่างแน่นหนาและเธอไม่สามารถขยับได้

เมื่อเธอพยายามรวบรวมขาของเธอ

ยูสตาฟสะดุดข้อเท้าของเธอจากด้านหลังและทำให้มันเป็นไปไม่ได้ที่จะกีด นอกจากนี้

มันยากที่จะปิดสะพานที่สูญเสียความแข็งแรงเนื่องจากการลู่ไปอย่างต่อเนื่อง

ไม่เหมือนก่อนหน้านี้เมื่อเขาจูบคลิตอริสเท่านั้น นิ้วของเขาตอนนี้เข้ามาในตัวเธอ "แรน

มันเปื่อยและหยดอย่างสมบูรณ์ คุณได้ยินไหม? เสียงนํ้ากำลังทุบ" "ฮึก ฮึก อ้า-"

แลนกระตุกด้วยความสุขฝ่ายเดียว ท้องน้อยของเธอรู้สึกเสียวซ่าและขา

แลนสั่นเอวและตีด้วยนิ้วของเขา เมื่อยูสตาฟหยุดนิ้วของเขา เธอก็ลดเอวของเธอลงและกลืนนิ้วของเขา "ยูธ....."

แรนสั่นหลังของเธอขณะที่เขานับและปล่อยนิ้วของเขาในทีสาธารณะ ความสุขหลายครั้งได้มอบให้แล้ว แต่จุดสุดยอดของยูสตาฟยังไม่ถึง แม้ว่าฉันจะได้ลิ้มรสมันแล้ว ความเสียใจก็ยังคงอยู่และจุดไฟเธอ "คุณอาจจะเข้ามา แต่คุณสามารถแสดงความแข็งแกร่งเช่นนี้ได้ ใครควรโทรหาและถาม?"

แม้ว่าเธอจะรู้ว่ามันเป็นการหยอกล้อ แรนก็อายและไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร มันน่ารักและน่ารักมากจนยูสตาฟยิ้มและจูบคอของแลนและจูบผมและหลังหูของเธอ อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของนิ้วนั้นมีทักษะมาก ไม่เคยให้จุดสุดยอด นิ้วของเขาลอยอยู่รอบขอบ "ยูธ ยูธ-" ขณะที่แรนตื่นตระหนกและสั่นเอว ยูสตาฟพูด ปล่อยเธอไป "ถ้าคุณต้องการ ให้กระจายเขาของคุณบนโซฟา" "....." "ไม่เป็นไรถ้าคุณทำแบบนี้ต่อไป-"

แรนตัวสั่นขณะที่เขาถึงคลิตอริส อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาที่จะเอื้อมมือ เธอสูญเสียความแข็งแรง แลนในที่สุดก็เปลี่ยนเข้าของเธอเป็นตำแหน่งเดือบบนโซฟา เธอกลืนน้ำลายเมื่อได้ยิณยูสตาฟแก้ไข.

'นี่ ดีมาก' ลานกำหมัดแน่น 'ตอนนี้ฉันรู้สึกได้แล้ว และฉันก็เกินไป-' ฉันกำลังทำมัน แต่เอลิเซและฉันสบตากัน เอลิเซยิ้มอย่างมีนัยสำคัญและลานรู้สึกเหมือนเธอกำลังโหม้ไปทั่ว 'เธอเห็นทุกอย่างแล้ว!' ถ้าเอลิเซเห็น อาจมีคนอื่นนอกจากเอลิเซ กษัตริย์ที่หลบหนีหลังจากจุมพิตที่แอบตามเขาไป 'มันชัดเจนเกินไปว่าทำไม'

ลานไม่สามารถขยับตัวได้จนกระทั่งดอกไม้ไฟสิ้นสุดลง หลังจากดอกไม้ไฟสิ้นสุดลง ลานกลับไปในห้องของเธอหลังจากพยายามบรรเทาบรรยากาศในห้องจัดเลี้ยง

เมื่อยืนอยู่ที่ประตูที่เชื่อมต่อกับห้องนอนของคูร์ก ลานสวดหายใจลึก 'ฉันควรพูดอะไร ฉันสัญญากับสามีของฉันว่าฉันจะกลับมาเร็ววันนี้ แต่ฉันรู้สึกเหมือนภรรยาของเขามาสายเพราะงาน...' คิดอย่างไรประโยชน์ ลานค่อยๆ เปิดประตู "ยูธ.....?" ฉันเดินเข้าไปใกล้เตียงด้วยชื่อที่เบา แต่ฉันไม่เห็นยูสตาฟ "ยูธ?"

เธอเดินออกไปที่ระเบียง โดยมียูสตาฟยืนอยู่ตรงนั้น ด้านนี้ไม่แม้แต่จะหันกลับมา ลานลungeที่จะเข้าใกล้และกอดเขาจากด้านหลัง "ฉันขอโทษที่มาสาย ฉันขอโทษ" ยังไม่มีคำตอบ ลานจึงแก้ตัวบ่อยๆ "เอ่อ ฉันถูกจับโดยคน ฉันช่วยไม่ได้ หืม? แต่ตอนนี้ฉันเป็นอิสระแล้ว"

ลานผงิบหน้าลึกลงในหลังของเธอ "ได้โปรด แค่ครั้งเดียว ไซ้ไหม?"

เมื่อได้ยิณเสียงกระซิบของลาน ยูสตาฟถอนหายใจและปล่อยแขนของลานที่ถูกรอบเอวของเขา "ฉันไม่รู้ว่ามันจะรู้สึกเหมือนเจ้าสาวคนเดียว" "คุณพูดอะไร! ทำไมฉันถึงจะทิ้งยูสตาฟ?"

ยูสตาฟยิ้มเมื่อได้ยิณลานพูดด้วยความเข้มแข็งในดวงตาของเธอ "พูดจากใจจริง เธอจะไม่มาแม้ว่าเธอจะรอ และเขาก็เริ่มทุบตี แล้วเขาก็โกรธ แล้วพวกเขาก็เย็นชาเล็กน้อย"

ลานดึงเข็มขัดของเขาด้วยรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ "ขอโทษ ฉันจะชดเชยให้คุณคืนนี้"

เมื่อเธอได้กลับและพูด ยูสตาฟถามกลับ "มันเป็นรางวัลหรือ?" และถูกลากเมื่อเธอดึง ลานผลักเขาลงบนเตียงและยูสตาฟนั่งบนเตียง

ลานยื่นมือออกไปลูบแก้มของเขาและพูดอย่างจริงจัง "ตราบนเท่าที่ความแข็งแรงของฉันอนุญาต?"

ยูสตาฟยิ้มโดยไม่รู้ตัวเมื่อเธอพูด ขมวดคิ้ว เขาพูดอย่างสุภาพ "ถ้าอย่างนั้นลองดูและคิดว่าจะให้อภัยหรือไม่" เธอสะบัดและคลายเข็มขัดของเขา

ลานพูดพลางดึงเข็มขัดของเขาให้ตรง "ถ้าอย่างนั้นยื่นมือออกมาก่อน" *** "ฉันรู้ ฉันคิดว่าฉันจะออกไปก่อน" ลานนอนฟังร่างของยูสตาฟและพูด

ยูสตาฟยิ้มต่ำและเธอถามพลางยกหัวขึ้น "ข้อมือของคุณโอเคไหม?"

ยูสตาฟแสดงข้อมือของเขาโดยไม่พูดอะไร

และลานถอนหายใจและผงิบหัวของเธอในอกของเขาอีกครั้ง "ไม่มีร่องรอย" "มันแข็งแรงกว่าลาน"

"ไม่ ทำไมถึงมีความแตกต่างเมื่อเราเป็นมนุษย์เหมือนกัน"

"ถ้าฉันและความแข็งแรงของลานเหมือนกับของฉัน ติดเกาะและขี่กับลาน นั้นเป็นเรื่องใหญ่"

"ไม่เลย" ลานพูดเช่นนั้นและยกตัวขึ้น ยูสตาฟยื่นมือออกไปและกวาดผมของเธอ

ผมบางเย็นพันกันในนิ้วของฉัน เขาชอบผมที่ลื่นไหลบนร่างกายของเขาและเตียงที่ยิ่งใหญ่

มือใหญ่ของเขาตามรอยแดงบนคอขาวของลาน ผิวของลานนุ่ม

และลื่นของเขาดูเหมือนจะละลายลงทุกครั้งที่เขายกมันขึ้น เมื่อเขานึกถึงความรู้สึกนั้น

เขากลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว ภรรยาของเขา มองลงมาที่เขาอย่างไร้เดียงสาด้วยดวงตาที่เขาไม่รู้

ยูสตาฟกวาดหลังเรียบของเธออย่างสงสัยว่าเขาจะทํามันอีกครั้งได้หรือไม่

ลานเปิดปากเมื่อยูสตาฟกวาดหลังเรียบของเธอ "ยูธ" "ใช่" "คุณรู้ว่าฉันรักยูธที่สุดในโลกใช่ไหม?"

"ฉันรู้ แต่ฉันอยากให้คุณบอกฉัน" "ฉันรักยูสตาฟที่สุดในโลก" ลานยิ้มและพูด

"ฉันก็รักเธอเหมือนกัน" ลานถอนหายใจเบาๆ เมื่อได้ยินคำพูดของยูสตาฟ "เป็นอะไรไป?"

เมื่อเขาถามลาน พลาจโอบมืออีกข้างรอบแก้มของเธอ ลานพูดพลาจโอบแก้ม "ไม่ เพราะสิทธิภรรยา"

หมายความว่าอย่างไรสิทธิภรรยาในบรรยากาศนี้?

ยูสตาฟคิดเช่นนั้นและตอบเธอด้วยนิ้วของเขาอย่างมั่นคง "คุณกลัวว่าพวกเขาจะปฏิเสธ?"

"นั่นแหละ" ลานอยู่ห่างออกไป "คุณจะไม่ทำร้ายความภาคภูมิใจของคุณหรือ?" ราชอาณาจักรลาซา

ได้ตัดสินใจที่จะถอนสิทธิภรรยาที่กำหนดไว้เดิมกับที่ดินภูเขาและเปลี่ยนเป็นรูปแบบการลดหย่อน

"มันจะโอเค มันดีกว่าที่จะได้รับโบนัสมากกว่าสิทธิภรรยา ลาเซียเป็นดินแดนที่ยากจนโดยพื้นฐาน"

"ไม่เลย" ลานหัวเราะและกลิ้งลงจากร่างของเขาและนอนเคียงข้างกัน

ยูสตาฟดึงผ้าห่มมาคลุมเธอและกอดเธอ "และทำเรื่องทางเหนือก็เช่นกัน และยอดเขาโรมีอา ก็เช่นกัน

ฉันมีงานมากมายที่ต้องทำ" "สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการเลือกคน" "นั่นแหละ"

ดวงตาของลานเป็นประกายหลังจากตอบ "มาสร้างวิทยาลัยกันเถอะ" "วิทยาลัย?" "ใช่

เหมือนกับสถาบันจักรวรรดิ! แต่คุณกำลังจัดการกับการเรียนรู้ขั้นสูงกว่านั้น

รวมตัวกันและศึกษาตามที่คุณต้องการ ค่าธรรมเนียมการวิจัยจ่ายโดยราชวงศ์ของลาเซีย

จากนั้นเราจะมีคนดัง จากนั้นเราจะมีลูกศิษย์ และจากนั้นเราจะมีคน-

ลานวาดวงกลมด้วยมือทั้งสองข้าง "มีเมืองวิทยาลัย ราชอาณาจักรแห่งการเรียนรู้

จากนั้นพรสวรรค์จะมาเอง มาจับให้ดี โอ้ ยกเว้นขุนนาง" "เป็นความคิดที่น่าสนใจ

ต้องมีบางอย่างเป็นที่นั่นใช่ไหม?" "ใช่" ลานพยักหน้า

"มาขายคริสต์ลั่นาแข็งและน้ำตาลหิมะกันอย่างหนัก

เรากำลังจะเริ่มดำเนินการยอดโรมีอาอย่างจริงจัง....

คุณชอบการลงทุนส่วนตัวในทำเรื่องทางเหนือหรือไม่?" "ลาน"

ยูสตาฟกอดเธอแน่นและลานเงยหน้าขึ้น "หืม?" "มันเป็นงานมาก บ่น แต่ดูเหมือนสนุกสำหรับคุณ"

ลานยิ้ม "ฉันไม่เก่งในการต่อสู้ ฉันรู้สึกเหมือนฉันทำงานให้ยูธเท่านั้นเมื่อเร็วๆ นี้

ดังนั้นฉันดีใจที่ฉันทำสิ่งที่ฉันสามารถทำได้" เมื่อลานพูด ยูสตาฟจูบเธอที่หน้าผากพลาจพูดว่า

"อย่าหักโหม" "ใช่" ลานพยักหน้าและหลับตา

"ความสัมพันธ์ทางการทูตกับจักรวรรดิและราชอาณาจักรจะมีความสำคัญในอนาคต...."

"ฉันคิดว่าอย่างนั้น" "ยูธไม่สนใจเรื่องนั้นจริงๆ" "ฉันไม่ชอบการเมือง" "ใช่

การเมืองไม่มีความหมายกับลาเซีย แต่เราจะต้องการเงินจากนี้ไป" ลานถาม "ยูธ

คุณรู้ไหมว่าอะไรสำคัญที่สุดในการเมือง?" "องค์กร?" "นั่นก็สำคัญเช่นกัน" ลานลืมนิดาและยิ้ม

"สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการสร้างแผน" "ไม่มีข้อสงสัย" ยูสตาฟหัวเราะและกระซิบ

"ถ้าอย่างนั้นฉันจะเป็นผู้ทำลาย" ลานยิ้มและกอดเขาแน่นเมื่อได้ยินคำพูดนั้น

"ถ้าคุณถือทั้งผู้ปกครองและผู้ทำลาย ไม่มีอะไรต้องกลัว" "และฉันสะท้อนเล็กน้อย" "หืม?"

เมื่อลานเข้าใกล้ด้วยความสงสัย ยูสตาฟเปลี่ยนท่าทางและป็นขึ้นไปบนร่างของเธอ "อ่า-ยูธ?"

ลานที่ดินตระหนกกระพริบตา และเขาจับข้อมือของเธอและตรึงเธอไว้ ยิ้มรอบๆ

"ฉันไม่คิดว่ามันช่วยให้คุณนอนหลับมากนัก" "ตอนนี้ ฉันจะนอน ฉันจะนอน ฉันจะนอน" "ใช่

ดังนั้นฉันจะช่วยคุณ" มันไม่ใช่การนอนหลับ มันเป็นการหมดสติ? ลานดินเบาๆ

แต่เธอไม่สามารถหลบหนีจากอ้อมแขนของยูสตาฟได้ ในที่สุดลานก็กลับไปเหมือนหมดสติ ***
ใช้เวลาเพียงหนึ่งปีสำหรับรงบนยอดโรมิอาที่จะบินทั่วทั้งทวีป คนอื่นๆ
ที่อยู่ด้านบนถือธงให้ผู้โดยสารและภูเขาเป็นครึ่งคราว โดยบอกว่าพวกเขาไม่คุ้มกับเงิน
ในสถานที่เช่นนี้ คำว่า "ยอด" ถูกเปลี่ยนเป็น "โรมิอากำลังมา"
ยอดโรมิอาสามารถเข้าร่วมได้ทุกคนหลังจากการตรวจสอบบางอย่าง
และพวกเขาจะได้รับเหรียญทองแดงและธงเล็กๆ ขอบคุณสิ่งนี้
โสมภณีสสามารถเข้าร่วมยอดโรมิอาได้อย่างง่ายดาย และพวกเขาเดินไปรอบๆ ชายของราคาถูก
อย่างไรก็ตาม ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการนำเหล็ก เงิน และทองมาที่ด้านบน
ช่องว่างของผลประโยชน์นั้นใหญ่มาก วลีเดียวกันนี้ถูกเขียนไว้เสมอได้ตรงที่ยอดโรมิอา
<สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือยอดโรมิอา>
วลีที่ลานกล่าวว่าเป็นคำขวัญแพร่กระจายไปทั่วประเทศพร้อมกับธง
และเมื่อผู้คนต้องการซื้อของคุณภาพสูง พวกเขาก็พบยอดโรมิอา
คนที่ถือห่อสีน้ำตาลที่เรียบร้อยรูสีก็อายกับมันเพียงอย่างเดียว "ถ้าทำได้ จะดีกว่าถามนักร้องขอ PPL
หรือหัวหน้า CM ใหม่?" เมื่อลานพิมพ์เรื่องราวที่ไม่รู้จักเช่นนั้น ผู้ได้บังคับบัญชาของเธอก็รู้สึกประหลาด
'คุณจะทำให้ฉันทำงานอีกมากแค่ไหน?' ลานส่ายหัวและพูดว่า "จะดีกว่าถ้าคุณใช้เวลาของคุณ"
ทุกคนกวาดหัวใจของพวกเขา หลังจากขมวดคิ้วครู่หนึ่ง ลานพูดว่า "ไม่ มาทำ PPL กันเถอะ"
"มันได้ผลไหม?" มีคนทั้งหมดห้าคนที่มิเหรียญทองที่ยอดโรมิอา
เหล่านี้เป็นบุคคลของสำนักงานสาขา ผู้จัดการหลัก ผู้จัดการส่วน ผู้จัดการสาขา
แบ่งออกเป็นสามขั้นตอนและหัวหน้าสำนักนายยอดโรมิอาในแต่ละประเทศ
และตอนนี้เป็นการรวมตัวของหัวหน้าสำนัก "ดังนั้น เมื่อกรีเดินไปรอบๆ และพูด
เขาใส่ยอดโรมิอาของเราเข้าไปในนั้น ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณได้รับบาดเจ็บและนายออกมาที่คุณซื้อ
จากยอดโรมิอา...คุณสามารถซื้อเสื้อผ้าและทำจากผ้าที่คุณซื้อจากยอดโรมิอา" ด้วยใบหน้าที่งุนงง
หัวหน้าสำนักมองหน้ากันและพูดว่า "มันมีประโยชน์อะไร?" "แน่นอนว่ามี
ภาพลักษณ์บนยอดโรมิอาดีขึ้น และพวกเขาจะพูดว่า 'โอ้ ฉันอยากเป็นเหมือนเลดี้ในเรื่องนั้น
ถ้าอย่างนั้นฉันควรซื้อผ้าเดียวกันจากยอดโรมิอาไหม? นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้น"
เพียงเท่านั้นพวกเขาก็พยักหน้าตามคำอธิบายของลาน "กรีมีสมาคมใช่ไหม? คุณควรทำคำขอที่นั่น
จ่ายจำนวนเงินที่เหมาะสมให้กับนักร้องที่ต้องการ" ทุกคนพยักหน้าตามคำพูดของลาน
จากนั้นการประชุมก็สิ้นสุดลงหลังจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างสบายๆ (U-N-E-D-I-T-E-D)
Chapter 143 – Summer Vacation 'ตามที่คาดไว้ ใช้เวลารวบรวม
ดังนั้นควรตั้งจุดส่งต่อและสร้างจุดเทเลพอร์ต' ลานถอนหายใจด้วยแขนที่พับไว้
"มันเป็นเงินทั้งหมด" "แต่ตอนนี้ยอดโรมิอาอยู่ในสถานะมีกำไรไหม?"
ลานหันกลับและพยักหน้าให้ยูสตาฟ "ใช่ แทบจะในปีเดียว
มันเป็นเรื่องดีที่คุณมีกำไรหลังจากหนึ่งปี" มันเป็นเรื่องดีที่ฉันมีเงินทุนที่จะถือไว้
ค่าใช้จ่ายในการลงทุนไม่มีที่สิ้นสุดในช่วงเริ่มต้นของธุรกิจใดๆ และถ้าคุณไม่เต็มเต็ม คุณจะล้มเหลว
ดังนั้นเงินทุนพื้นฐานที่เพียงพอที่จะทนต่อการขาดทุนระยะยาวเป็นพื้นฐานสำหรับความสำเร็จทางธุรกิจ
หากคุณเริ่มธุรกิจด้วยเงินทุนเล็กน้อย คุณมีแนวโน้มที่จะล้มเจนนั่น 'สุรภัยสำหรับเงินน้ำมัน
หรือเงินหินมามา' ยูสตาฟยิ้ม "นั่นก็พอแล้ว น้ำตาล" "นั่นก็พอแล้ว มันจะเพิ่มขึ้นทุกวัน
ถ้าคุณหาเงินได้มาก คุณควรซื้อที่ดินรอบๆ ตัวคุณบ้าง" พิมพ์ เธอหย่อนตัวลง "ยูธ~" "ใช่"
"คุณบอกว่าเราจะไปพักผ่อนในฤดูร้อน" "ฉันพูด" "แต่เมื่อไหร่เราจะไป?" "ไปตอนนี้เลยไหม?"
ลานเบิกตากว้างเมื่อยูสตาฟพูดอะไรบางอย่างผสมกับเสียงหัวเราะ "จริงเหรอ?" "ใช่
ทีลานอยเสริญสมบูรณ์แล้ว" "หลังจากหนึ่งปี?" "ใช่" "โอ้ พระเจ้า"
ดวงตาสีเขียวของลานเปล่งประกายด้วยความดีใจ "จริงเหรอ? ยูธว่างไหม?" "ลานมีงานไหม?"
"ลานโรมิอา เดอ ลาเซียคิดว่าอย่างไร? แน่แน่นอนว่าฉันมีเวลาไป" ผู้ได้บังคับบัญชาควรใช้เวลาใน
"ถ้าอย่างนั้นไปกันเถอะ" ยูสตาฟสรุปและตัดสินใจไปพักผ่อนในฤดูร้อนทันที

เมื่อคู่รักสองคนออกจากคฤหาสน์สกายและกำลังทำงาน
ผู้ใต้บังคับบัญชาหลายคนด้านล่างตะโกนว่า "สุเรย์"
ทิวานอยที่ออกแบบโดยเอลฟ์เป็นสถานที่ที่สวยงามล้อมรอบด้วยป่าและทะเลสาบ
เดิมทีเป็นที่ล่าสัตว์ของดัชชีลาซา แต่ตอนนี้ได้ถูกเปลี่ยนเป็นวิลล่าราชวงศ์
ตามทีออกแบบโดยเอลฟ์.

"นอกจากนี้ ฉันเป็นผู้ชายที่ไม่มีความมั่นใจพอที่จะรักษาเสียงนั้นไว้" เขาพูดซ้ำๆ
และยูสตาฟหันกลับไปมองที่ลัน "แล้วเธออยากเข้าไปไหม?" "ใช่"
ลันพยักหน้าและดวงตาสีเขียวของเธอเป็นประกาย และกลัวพนักงานที่ทางเข้าบาร์ ลันวิ่งเข้าไป
และเธอเริ่มรู้สึกคลื่นไส้อย่างรุนแรง ยูสตาฟที่วิ่งตามด้วยความประหลาดใจ ดบหลังลัน "ลัน
เธอโอเคไหม? ลัน" หลังจากนั้น ลันมองขึ้นมาด้วยความว่างเปล่า 'เดียวก่อน นี่มันเป็นไปได้ไหม?'
ดวงตาของลันกลิ้งไปมา 'มีความเป็นไปได้มากมาย ฉันควรพูดอะไรดี? คิดดูแล้ว
ฉันผ่านรอบเดือนของฉันหรือยัง?' ฉันเครียดเพราะประเทศที่ตึงเครียด และเมื่อฉันเครียด
รอบเดือนของฉันมักจะล่าช้า ดังนั้นฉันพยายามทำมันกับสาวใช้หรือเธอ 'แต่อาการนี้คือ.....' "ลัน
เธอโอเคไหม? เราควรไปหาหมอไหม?" ลันพยักหน้าเมื่อยูสตาฟพูด ลูบหน้าผากและแก้มของลัน
"เออละ วันนี้เราพักผ่อนเถอะ.....ฉันคิดว่าฉันไม่สบาย" "ทำอย่างนั้นเถอะ" หน้ายูสตาฟมืดลง
เขารู้ว่าอาการคลื่นไส้จับพลันนี้ไม่เคยเป็นอาการที่ดี 'มีโรคอะไรไหม?
บางทีอาจเป็นอาการที่เกิดขึ้นจับพลัน?' คิดอย่างนั้น ฉันเหงื่อออกที่หลัง
และยูสตาฟกอดลันที่เดินข้างเขา "ยูสตาฟ?" "เราจะกลับไปทันที เธอควรพักผ่อนทันที คิดดูแล้ว
เธอทำงานหนักเมื่อเร็วๆ นี้ เธอไม่รู้สึกเวียนหัวหรือ?
บางทีอาจเป็นอะไรที่ผิดปกติกับร่างกายของเธอเพราะการทำงานหนักเกินไป" "โอ้ ใช่
นั่นอาจเป็นกรณี" ลันพยักหน้า ใช่แล้ว และยูสตาฟรู้สึกตื่นเต้น "นั่นคือ 'อาจเป็น' อะไร?
ถ้าเธอไม่สบาย ไปรพบอกฉัน" ข่านเข้ามาผ่านฝูงชนในเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด "เธอโอเคไหม?
เกิดอะไรขึ้น?" "อาการของลันแย่ลงอย่างจับพลัน หันกลับไป" "โอเค ฉันมีรถม้าอยู่ด้านหลัง"
ด้วยความรีบ ยูสตาฟปีนขึ้นไปหารถม้าที่พร้อมอยู่ด้านหลัง ลันดบเขาที่ไหล่ "มันคงไม่มากนัก
อย่างกังวล" "ฉันจะไม่กังวลได้ยังไง?" "ไม่....." ฉันไม่มีความคิดอะไร
แต่ก็เป็นไปได้ที่จะได้ยินคำพูดของยูสตาฟ มีความเป็นไปได้ที่เธอไม่ได้ตั้งครรภ์
'เธออาจจะตื่นเต้นและผัดหวัง.....ฉันไม่ควรตื่นเต้นมากเกินไป' ลันคิดอย่างนั้นและดบไหล่ยูสตาฟ
(U-N-E-D-I-T-E-D) Chapter 146 คฤหาสน์ทองฟ้าถูกขยายอย่างมาก
เนื่องจากถนนลันที่นำไปสู่ท่าเรือทางเหนือ มีถนนใหญ่และหมู่บ้านอยู่ด้านหน้า
และคฤหาสน์ทองฟ้าสร้างกำแพงในพื้นที่ขรุขระ ลันรู้สึกถึงทุกครั้งที่เธอผ่านหน้ามัน
ใครจะสร้างหมู่บ้านบนก้อนน้ำแข็ง? ฉันคิดอย่างนั้น แต่เมื่อมีเงินเข้ามาและจำเป็น
ผู้คนก็แห่กันมาสร้างบ้านและหมู่บ้าน นอกจากนี้ อาคารต่างๆ ถูกสร้างขึ้นภายในถนนลัน
ใช้เวลาหลายวัน ดังนั้นจึงมีการเปิดโรงแรมเป็นที่พักในระหว่างทาง
แน่นอนว่ามันเป็นโรงแรมที่ได้รับอนุญาตจากราชอาณาจักรลาเซียและจ่ายค่าเช่า
แน่นอนว่าสถานีตำรวจอยู่ในนั้น ทันทีที่เข้ามาถึงคฤหาสน์ทองฟ้า ยูสตาฟรีบหานักบำบัด
และสาวใช้เปลี่ยนเสื้อผ้าของลันและทักทายนักบำบัดหลังมาน
ลันยิ้มเพราะเธอคิดว่าเธอรู้คำตอบเมื่อเห็นสีหน้าของนักบำบัดที่ตรวจลันด้วยแผ่นตรวจ
นักบำบัดโค้งคำนับขณะที่เธอยิ้ม "ขอแสดงความยินดี พระองค์" หลังจากได้ยินคำพูด
สาวใช้มองหน้ากัน ยิ้มกว้าง และโค้งเบาๆ ที่เข้าเพื่อเฉลิมฉลองด้วยเสียงเดียว
"ขอแสดงความยินดี!" เมื่อมีเสียงดังภายใน ยูสตาฟที่ทนไม่ไหวในที่สุดก็เปิดประตูและเข้ามา
"ลันโอเคไหม?" ลันยิ้มและเอานิ้วแตะริมฝีปาก และทุกคนออกจากห้องด้วยรอยยิ้ม
ลันดบแก้มของเธอและออกมาจากม่านด้วยใบหน้าที่ "ยูสตาฟ"
ยูสตาฟเห็นนักบำบัดและสาวใช้เร็วๆ นี้
และหัวใจของเขาจมลงในสีหน้าของลันและเข้าหาเธอในทันที "เกิดอะไรขึ้น? เธอโอเคไหม?"

"นั่น-" ลันกัดริมฝีปากและขมวดคิ้วเพื่อกลั้นหัวเราะ และสีหน้าของยูสตาฟยิ่งมืดลง "ลัน?"

"ฉันบอกว่าฉันอยากคุยกับเธอเป็นการส่วนตัวและทุกคนบอกให้ฉันถอยออกไป" ลันหายใจเข้าลึกๆ

"เธอ-" เธอป่วยไหม? เนื่องจากคำถามไม่ออกมาดี ยูสตาฟกัดริมฝีปาก ลันพูดอย่างจริงจัง "ยูสตาฟ เธอจะโกรธไหมถ้าฉันไม่ทำงาน?" "แน่นอนว่าไม่" เสียงของเขาต่ำลง

"เธอสามารถทำได้เท่าที่จำเป็น ลัน เธอพูดอะไร? มันไม่ดีเหรอ?" เสียงที่กังวลอออกมา

ลันยกสันท้ายของเธอ จูบเขาเบาๆ ที่ริมฝีปาก และกระซิบ "ขอแสดงความยินดีที่ได้เป็นพ่อ"

ดวงตาของยูสตาฟเบิกกว้าง ลันยิ้มเบาๆ เพราะเธอไม่เคยเห็นใบหน้าที่ว่างเปล่าเช่นนี้มาก่อน

แต่ยูสตาฟยังดูเหมือนว่าเขาไม่เข้าใจ "ฉันตั้งครรรค์" อีกครั้ง

ริมฝีปากของยูสตาฟสั่นเมื่อเธอพูดเหมือนว่าเขามีการกด เขาเอื้อมมือไปจับมือเธอและพับซ้ำๆ

และถาม "ฉันสัมผัสได้ไหม?" "แน่นอนว่าไม่ใช่ ใช่ไหม?" ลันหัวเราะ "เธอไม่ต้องถามแล้ว"

ยูสตาฟสัมผัสแก้มของเธออย่างช้าๆ เหมือนกับว่ามันเป็นก้อนน้ำแข็งบางๆ และถามด้วยเสียงที่แน่น

"เด็ก" "ใช่" เมื่อลันพูดอีกครั้ง ลมหายใจลันๆ ออกมาจากปากของยูสตาฟ

เขาฟังหัวของเขากับไหล่ของเธอ "ลัน" เมื่อฉันได้ยินเสียงสันของเขา

ลันกอดเขาเพราะเธอคิดว่าเขาจะร้องไห้ ยูสตาฟไม่สามารถทนถือหน้าเธอได้ "จริงๆ ลัน โรเมีย เดอ

ลาเซีย-" ปลายคำสั้นเอง เขาผลักเธอออกไปและถามอีกครั้ง "มันเป็นลูกของฉัน" "ใช่"

ลันยิ้มและยูสตาฟยิ้ม มันดีที่เห็นใบหน้าที่เคยเต็มไปด้วยความสุขบริสุทธิ์

ดวงตาของเขากลับมาสู่ความสุข "แล้วนานแค่ไหน ไม่-" "อืม?"

ฉันคิดว่ามันเป็นสองสามเดือน ฉันไม่รู้จนถึงวันนี้ อาการแพ้ท้องของฉันมาอย่างฉับพลัน

มันเป็นไปได้ยังไง?" เมื่อเขาเห็นลันสุดจุก พูดว่าฉันน่าจะ

ยูสตาฟไม่สามารถทนได้และจับมือเธอแน่น ฉันไม่สามารถไปที่อื่นได้ ฉันคิดเสมอว่าเธอผอมกว่าฉัน

แต่ตอนนี้มีบางอย่างที่เล็กกว่าและเปราะบางกว่า เขาพูดด้วยเสียงสัน "ฉันไม่เชื่อมั่นเลย" "จริงๆ

ฉันก็เหมือนกัน" ลันวางมือเบาๆ บนท้องของเธอ มีเด็กอยู่ในนี้ ยูสตาฟและลูกของฉัน

ไม่รู้ทำไมมันทำให้ฉันรู้สึกน่ารัก ยูสตาฟไม่สามารถพูดอะไรได้และคิดขึ้นมาอย่างฉับพลันและถาม

"แล้วเธอเดินได้ไหม? อาจจะมีอะไรขึ้นเมื่อเธอออกไปข้างนอกก่อนหน้านี้? หรือ-" "ยูสตาฟ

ยูสตาฟ ยูสตาฟ" ลันยิ้มและกอดไหล่ที่สันของยูสตาฟเบาๆ "มันโอเค ฉันเดินได้หรือวิ่งได้

ฉันจะทำงานเหมือนเดิมที่เคยทำ-" "ไม่ อย่า" "อืม ใช่ ฉันจะลดงานลง โชคดีที่มีคนมากขึ้น"

ลันยิ้มและพยักหน้าจริงๆ แล้วมันเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดจนกว่าเราจะรวบรวมความสามารถ

แต่ข้อดีของระบบองค์กรคือเรารู้บางส่วนหลังจากเรารวบรวมมันเป็นข้อดีของระบบองค์กร

และถ้าเธอรักษาระบบไว้ มันจะเป็นสิ่งที่ดีที่จะตรวจสอบว่าระบบทำงานได้ดี

ลันพยักหน้าในความคิดนั้น แม้ว่าช่วงแรกของการก่อตั้งจะยุ่งที่สุด

ลาเซียก็ได้รับการเสถียรภาพอย่างรวดเร็วอย่างน่าประหลาดใจเพราะมันไม่ได้เกิดขึ้นผ่านสงคราม

'ศัตรูดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว' ไม่มีประเทศใดที่ต้องการให้ประเทศถัดไปร่ำรวยเกินไป

ลาเซียมีพรมแดนทางใต้และอีกด้านหนึ่งโดยจักรวรรดิ กำแพงน้ำแข็งทางเหนือ

และราชอาณาจักรโรเซเฟนทางตะวันออก โรเซเฟนก็เป็นราชอาณาจักรเล็กๆ

ที่ยากจนเหมือนลาเซีย แต่เมื่อลาเซียกลายเป็นราชอาณาจักรและความมั่งคั่งล้นหลาม

มันกลายเป็นปัญหาสำหรับประชาชนของโรเซเฟนที่จะย้ายไปลาเซียเพื่อทำงาน

ราชอาณาจักรโรเซเฟนเริ่มควบคุมพรมแดนและกำหนดภาษีเกินบนยอดของโรเมีย

จากนั้นยูสตาฟก็สะกิดจมูกของลัน "ยูสตาฟ?" เมื่อลันประหลาดใจจากเสียงจมูกของเธอ

ยูสตาฟปล่อยจมูกของเธอและพูด "เธอกำลังคิดเรื่องงาน" "อืม-" "พักผ่อนตอนนี้"

"ฉันบอกว่าจะลดงานลง ฉันไม่ได้บอกว่าจะไม่ทำ" "ลัน" ยูสตาฟขมวดคิ้วเล็กน้อย

และลันถอนหายใจเบาๆ "โอเค" เอาล่ะ ความเสถียรภาพเป็นสิ่งสำคัญในช่วงแรกของการตั้งครรรค์

ลันพยักหน้าอย่างเชื่อมั่น และจากวันที่สอง ฉันหยุดทำงานทันที "ไม่ ฉันทำได้ไหม?" นอกจากนี้

ยูสตาฟปรากฏตัวทุกที่ที่เธอปรากฏและตามเธอ "ยูสตาฟ แล้วการประชุมล่ะ?"

"มันจะทำได้ดีโดยไม่มีฉัน" "ไม่ มันจะไม่ดี" ลันพูดด้วยเสียงหงอย ยูสตาฟครางและพูด

"แต่ฉันกังวลเกี่ยวกับที่ที่ฉันอยู่" "ฉันอยู่ไกล ฉันสบายดี" เมื่อฉันเห็นเขาขยับแขนและขา ยูสตาฟพูด "ถ้าเธอขยับอย่างก้าวร้าว-" จากนั้น ลันเปิดตากว้าง "ไม่ นี่จริงๆ สบายดี" "ฉันก็ตรวจสอบด้วย เด็กในท้องของฉันมีขนาดเท่านิ้วมือเท่านั้น" "อืม มันจะใช่ไหม?" "ดังนั้นเมื่อฉันขยับ-" ลันเต็มไปด้วยจิตวิญญาณ "ยูสตาฟ ลานัน เดอ ลาเซีย เธอไม่สามารถควบคุมทุกอย่างเกี่ยวกับฉันเพียงเพราะฉันตั้งครรภ์!" "มันไม่เกี่ยวกับการควบคุม ถ้าฉันพยายามควบคุม ฉันจะลืมนั่นไว้แล้ว ไม่ใช่ฉันแค่ตามเธอไป?" "โอ้ ไม่ นั่นคือกรณี" จากนั้นนายกรัฐมนตรีก็วิ่งมาจากที่นั่น "พระองค์! พระองค์ทำอะไรอยู่ที่นี่?" "ยูสตาฟ....." ลันสะกิดเขาที่ซีโครงและคำราม "ฉันไม่คิดว่าเธอต้องการถูกจดทะเบียนเป็นพระราชชายาของประเทศที่ล่มสลายเพราะเธอหมกมุ่นอยู่กับภรรยาในหนังสือประวัติศาสตร์" "ฉันไม่" "กันไปเถอะ ฉันจะพาศิริและดิโมเดียไปทั้งสองข้าง ฉันจะบอกขานให้อยู่ข้างฉัน ใช่ไหม?" ด้วยการโน้มน้าวของลัน ยูสตาฟแทบจะไม่ตก และนายกรัฐมนตรีพูด "พระองค์ช่วยราชอาณาจักร" ด้วยคำพูดของเขา เขาลากพระราชชายาออกไป ลันขมวดคิ้ว "นั่นคือยูสตาฟ? ไม่ใช่คนอื่นที่สวมหน้ากากยูสตาฟ?" ศิริหัวเราะและพูด "เพราะเขาสูญเสียครอบครัวทั้งหมดในอุบัติเหตุ" "อา....." ลันหายใจเล็กๆ ฉันไม่ได้คิดถึงมัน แม่ของยูสตาฟป่วยและครอบครัวที่เหลือถูกฆ่าในอุบัติเหตุรถม้า ยูสตาฟพูดเหมือนพวกเขาไม่สำคัญ แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมด "นอกจากนี้ เรามีประสบการณ์มากมายที่เกือบจะสูญเสียพระองค์ ครอบครัวเดียวของเขาคือพระองค์ แต่ตอนนี้-" ด้วยคำพูดของศิริ ลันวางมือบนท้องของเธอ "นั่นคือเลือดแรก" "ใช่แล้ว" ศิริพยักหน้า "แต่การปกป้องมากเกินไปนี้มากเกินไป" ลันบ่นและดิโมเดียพูดอย่างร่าเริง "แต่เป็นการพักผ่อนที่ยาวนาน เธอควรพักผ่อน" "ใช่" ลันพยักหน้าและเคลื่อนไหว ศิริและดิโมเดียมองหน้ากันและพูด "พระองค์ นี่คือทางไปสำนักงานบริหาร" ลันโบกมือ "ใช่ ฉันแค่ต้องตรวจสอบ" "นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ปกป้องเธอมากเกินไป" ดิโมเดียถอนหายใจและศิริเพิ่มเล็กน้อย "คนข้างาน" ลันดัดเส้นและพูด "และมันแปลกที่ฉันเลิกงานทันที ตอนนี้ฉัน-" ลันลดเสียงของเธอ "หญิงตั้งครรภ์ไม่ให้พวกเขาวิ่งไหลออกมา" พฤติกรรมของฉันเปลี่ยนไปอย่างจับปล้นแบบนี้ เธอจะสังเกตเห็นทันที? "เขาไม่ปล่อยเธอออกไป การกระทำของพระองค์คือ โดยทุกทาง" ศิริพูดด้วยใบหน้าที่น่าสงสาร ลันก้าวเร็วขึ้นเล็กน้อย "ลาเซียเกือบจะเสถียรแล้ว แต่ยังมีบางที่ที่ไม่เสถียรและมีศัตรูมากเกินไป ฉันไม่ต้องการเด็กในระหว่างนี้อีก" การสร้างผู้สืบทอดหมายความว่าบัลลังก์จะมั่นคงเท่าที่มันเป็น ลันถอนหายใจ "สิ่งที่ดีที่สุดคือการแกล้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เราผ่านขั้นตอนนั้นแล้ว" ศิริเดินไปรอบๆ "แต่มีคนโง่แบบนั้นไหม? คุณหาสน์ท้องฟ้าเหมือนป้อมปราการตอนนี้" "นั่นเป็นเรื่องของการบุกรุกภายนอก" ดิโมเดียพูด.

เอวีเกลมองดาสี่ทองและพูดด้วยความโล่งใจ "โอ้ อะไรนะ? นั่นคือโนอาห์" "โอ้ อะไรนะ? นั่นคือโนอาห์" ฉันไม่คิดอย่างนั้น คุณมาทำอะไรที่นี่?" "คุณไม่เห็นหรือ? ฉันพยายามมีส่วนร่วมในเศรษฐกิจจริงของประชาชน" โนอาห์ถอนหายใจเมื่อได้ยินคำพูดมั่นใจของเอวี "คุณรู้ไหมว่าครอบครัวของคุณจะบ้าขนาดไหนถ้าพวกเขาเห็นว่าคุณไม่ได้อยู่ในปราสาท? ไม่ พวกเขาจะบ้าไปแล้ว" "แต่พวกเขาไม่ให้ฉันออกมาแบบนี้ ฉันถามพวกเขาหลายครั้ง แต่พวกเขาก็พูดว่าไม่เข้าใจ แล้วฉันต้องทำอะไรไหม?" โนอาห์ขมวดคิ้ว "อย่าพูดเรื่องไร้สาระและกลับไปทันที" "ฉันจะกรีดร้อง" "อะไรนะ?" "ฉันจะตะโกนว่าคุณพยายามลักพาตัวสาวใช้ราชวงศ์?" "เอวี" เอวีเกลยิ้ม โนอาห์เรียกเธอด้วยชื่อกลางเท่านั้น และเอวีเกลชอบมากเพราะเขาซื่อสัตย์ "ฉันแค่จะดูตลาด ถ้าคุณกังวล โนอาห์สามารถอยู่กับเราได้" ก่อนที่โนอาห์จะพูดอะไร เอบีเกลก็โผล่ออกมาเหมือนลูกกระสุน ชิดตามติดๆ พูดว่า "ขอโทษ" และโนอาห์ตามซ้ำๆ "ฉันไม่รู้"

ฉันไม่รู้" เอวิเกลค่อยๆ มองไปรอบๆ ตลาดและเสนอเหรียญนางฟ้าเพื่อซื้อเครื่องดื่มน้ำส้ม "ฉันจะกลับหลังจากดื่มนี้" โนอาห์พยักหน้าเมื่อได้ยินคำพูดของเอวิเกล เอวิเกลหัวเราะคิกคัก "เธอให้แก่มากขึ้น ถ้ามัวฉันเป็นสาวใช้จากปราสาทหรือเปล่า" อิม การรับรู้ที่ดีของคนที่อาศัยอยู่ในปราสาทหมายความว่าพ่อและแม่ยอดเยี่ยม ช่างๆ เธอ ชิดพยักหน้าและดื่มน้ำดั้นไม้สีขาว "น่าทึ่งมาก" "น่าทึ่ง?" เมื่อโนอาห์ถาม ชิดหน้าแดงเล็กน้อย "มีคนมากมาย และทุกคนมีพลังงาน และฉันคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ฉันเรียนรู้ แต่แตกต่างกัน" "ใช่ ฉันคิดแค่เรื่องสกุลเงินลาซียา แต่แปลกใจที่ธนบัตรและสกุลเงินจักรวรรดิจากโรมีกำลังผสมกัน แต่ทำไมเหรียญจักรวรรดิถึงมีค่าน้อยกว่าเรา? มันไม่ใช่ทองคำเดียวกันหรือ?" เอวิเกลเอียงหัวและชิดมองป้ายที่แลกเปลี่ยนเงินตรา "นั่นแหละ" "ความบริสุทธิ์ต่างกัน" เมื่อโนอาห์พูด เอวิเกลเบิกตากว้าง "คุณใส่ทองน้อยลง? มันเป็นเรื่องของความเชื่อมั่นของชาตินั้นโอเคหรือ? ไม่ มันน่าประหลาดใจมากที่สะท้อนในอัตราแลกเปลี่ยน...."

พวกเขาวัดปริมาณของทุกคนหรือเปล่า?" โนอาห์กดหัวของเอวิเกลด้วยใบหน้าสงสัย "ฉันตัดสินใจกลับแล้ว" "ซิท" ริมฝีปากของเอวิเกลเงิบ เธอพูดต่อ "ฉันเข้าใจว่าทำไมธนบัตรที่ยอดโรมีกำลังหมุนเวียน มันเป็นยอดที่รัฐดำเนินการ ดังนั้นคุณมีความเชื่อพื้นฐาน" "ยอดโรมีกับราชอาณาจักรลาซียาแยกกัน" โนอาห์พูด เอวิเกลหรีตา "ฉันไม่เข้าใจเลย มันเป็นไปได้ยังไง? นั่นแม่ฉันไม่ใช่หรือ?" "เหตุผลเดียวกับที่เรายังคงเป็นแม่ของคุณแม้ว่าเธอจะเลิกเป็นราชินีลาซียา" เอวิเกลเบิกตากว้างเมื่อได้ยินคำพูดนั้น แล้วโนอาห์พูด "อา" "ตามคาด ฉันไม่รู้" "อะ?" "ใช่?" ทันทีที่ทั้งสองมองโนอาห์พร้อมกัน โนอาห์ค่อยๆ หายไป "อะไรวะ? เดียวก่อน?" "คุณโนอาห์?" สองคนหันหัวไปมาอย่างตกใจและจับที่หลังคอ "กยัค?" "อูวาก-" "ฉันได้ยินเสียงคำรามเมื่อตื่นด้วยความตกใจ "พวกคุณทำอะไรที่นี่?" "ฮัค" เอวิเกลสะดุ้งและขดตัวเหมือนลูกแมว และชิดก็กลืนหายใจด้วย "เอวิเกล ชิด" "โอ้ พ่อ มีอะไรหรือ?" เอวิเกลยิ้ม แต่ใบหน้าที่ของยูสตาฟไม่คลายเลย "มีอะไรกับคุณ?" "นั่น-" เอวิเกลปิดปากเมื่อยูสตาฟหรีตาสีฟ้า ข้อแกตัวไม่มีผลเลยตอนนี้ "ฉันแค่อยากไปตลาดด้วยตัวเอง" "ไม่มีผู้คุ้มกัน" ยูสตาฟพูดด้วยความโกรธ เมื่อเขาสะบัดหลังคอที่จับไว้ เด็กสองคนก็พูดไม่ออก "ตอนนี้ กลับไป" ฉันไม่สามารถโกรธที่นี่ได้ นอกจากนี้ เมื่อเขาจับเอวิเกลในชุดเครื่องแบบ คนก็เริ่มมองมาทางนี้ ยูสตาฟออกจากที่นั่นเพราะเขารู้สึกว่ากระต่ายก็ให้ความสนใจ ชิดมองพี่สาวของเขา ชิดงงงวยกับการสบตา 'นูน่า คุณทำอะไร?' 'เดี่ยว ใจเย็นก่อน' ยูสตาฟประหลาดใจที่เห็นลูกๆ ของเขาพูดแบบสบายๆ มันง่ายที่จะเข้าไปในคฤหาสน์สกาย ยามทุกคนเห็นแหวนของยูสตาฟและรีบทำความเคารพ เมื่อฉันเดินเข้าไปในคฤหาสน์ แรกกิ้งออกมาเหมือนว่าเธอได้ยินข่าว "เอวี่! ชิด!" เมื่อเห็นใบหน้าที่ชิดของแม่ เอวิเกลและชิดรู้สึกผิดเหมือนถูกแทง และยูสตาฟก็โกรธมากขึ้น "พวกคุณทั้งสอง!" เมื่อยูสตาฟปล่อยมือ เด็กสองคนก็ล้มลงบนสะโพก และแรกกอดพวกเขาแน่น "ทำไมคุณถึงกังวล?" "ฉันขอโทษ" "ฉันขอโทษ" ในอ้อมกอดของแม่ที่มีกลิ่นหอมหวาน เอวิเกลและชิดขอโทษทีละคน แต่ไม่นาน ดวงตาของแรกกิ้งหริ่ง "แล้วคุณออกไปได้อย่างไร? ไปคุยกันข้างใน" "คะ....." "ครับ" เมื่อเข้าไปในคฤหาสน์ เอวิเกลเปลี่ยนเสื้อผ้าและพูด "อย่าตำหนิสาวใช้ เธอคงไม่คิดว่าฉันจะทำแบบนี้ และฉันเป็นอาวูโสกว่า-" "คุณทำแบบนี้รู้ตัวหรือ?" คาร่า หัวหน้าสาวใช้พูดในชุดเครื่องแบบ "แต่เธอจะยังถูกลงโทษ สาวใช้" "ไม่มีทาง!" "เธอไม่ควรให้เครื่องแบบกับคนอื่น นั่นคือกฎ" "ฉันเอามาโดยบังคับ" "ไม่ เธอบอกว่ามีข้อตกลง" "ไม่ เพราะฉันเป็นเจ้าหญิง สาวใช้ไม่มีทางเลือกแต่ต้องทำตาม!" "ใช่ คุณไม่สามารถรับผิดชอบได้" แก้มของเอวิเกลแดงเมื่อได้ยินคำพูดของคาร่า ดวงตาสีเขียวของเธอวาววับ "จินฉันจะสั่งให้คุณปล่อยสาวใช้ไว้" "คุณแน่ใจว่ามันโอเค?" คาร่าถามตรงๆ และเอวิเกลพูดโดยไม่สละด "ใช่" "งั้นก็ได้" เมื่อคาร่าก้มหัวและถอยหลัง เอวิเกลถอนหายใจ 'จริงๆ' ไม่มีใครที่ง่ายกับฉัน 'คุณจะทำอะไรถ้าฉันไม่ปิดตอตอนนี้?' มันเหมือนการทดสอบความจงรักภักดี

ง่ายที่จะตัดคนที่สั่งงานสกปรก 'แต่จะไม่ทำให้คุณจงรักภักดี' มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทิ้งมันคือการไปจนจบ ด้วยปากที่เปียก เอวิเกลสุดลมหายใจลึก

พ่อและแม่ของเธอกำลังรอเมื่อเธอเปิดประตูและเข้าไป ซิดก็ยืนอยู่ข้างหน้าเธอด้วยใบหน้าที่อึดอัด "ฉันขอโทษ แม่ พ่อ" "ถ้าคุณรู้ว่าขอโทษ ฉันบอกเหตุผลที่คุณทำ" ด้วยเสียงต่ำของพ่อ

เอวิเกลมองตรงขึ้น เอวิเกลรู้แล้วว่าพ่อของเธออ่อนแอในดวงตาสีเขียวของฉันท

ด้วยดวงตาสีเขียวเดียวกับแม่ของเธอ "แต่ฉันพูดเสมอว่าฉันอยากออกไป

แต่คุณก็เลื่อนออกไปเรื่อยๆ บอกว่าภายหลัง ดังนั้นฉันคิดว่าฉันจะออกไปเอง" "ไม่มีผู้คุ้มกัน? ตำแหน่งของคุณคืออะไร?" "ฉันเป็นผู้สืบทอดราชอาณาจักรลาซียา" "แล้ว?" "ฉันคิดว่า-

เอวิเกลจับชายกระโปรง "ฉันคิดว่ามันโอเคที่จะออกไปในชุดเครื่องแบบ นอกจากนี้ฉันแค่ไปตลาดใกล้ๆ สักพัก" "นั่นคือสิ่งที่คุณคิด" "และในความเป็นจริง ถ้าพ่อไม่จับคุณ"

ฉันคิดว่าคุณไปอย่างปลอดภัย ยูสตาฟประหลาดใจที่เห็นเธอด้วยตา เธอแค่พูดว่าฉันขอโทษ และเธอไม่ขอโทษเลย เธอกำลังพูดแบบนั้น "แล้วคุณขอโทษอะไร?"

เอวิเกลกลอกตาเมื่อได้ยินคำถามของยูสตาฟ "ออกไปอย่างลับๆ" "นั่นไม่ผิดหรือ?"

"มันเป็นความผิดของฉันที่โกหก

แต่คุณบอกฉันไม่ให้ออกไปเพราะคุณกังวลเรื่องความปลอดภัยของฉัน

ดังนั้นมันโอเคที่ฉันปลอดภัย" ยูสตาฟถูกรอบำด้วยความอยากจะทำเธอที่สะโพกทันที

แม้ว่าเธอจะเป็นลูกสาวของเขา กตความอยากนั้น ยูสตาฟเปิดปาก

"คิดเกี่ยวกับมันและปฏิบัติมันหมายความว่าฉันยังไม่พร้อมที่จะออกไป"

แรนถอนหายใจและพยักหน้าเมื่อได้ยินคำพูดของยูสตาฟ "แต่-" เมื่อเอวิเกลมองขึ้น แรนพูด

"นั่นหมายความว่าฉันไม่เชื่อฉันเมื่อฉันพูดว่า 'ภายหลัง' ใช่มั้ย?" เอวิเกลสะดุ้ง

"คุณตัดสินใจเองเพราะคุณไม่เชื่อการตัดสินใจของแม่ คุณไม่เชื่อฉัน

และคุณสามารถออกไปด้วยกันและไม่สนใจคำสั่งของฉันและทำตามที่คุณคิด" "นั่นถูกต้อง -"

เมื่อเอวิเกลพูดอย่างอาย แรนเอนตัวฟังที่วางแขนและถาม "หรือมีเหตุผลอื่น?" เอวิเกลก้มหน้า "นั่น....." เอวิเกลพูดออกมา "ถ้าคุณพูดว่าไม่ ฉันจะยอมแพ้ แต่คุณแค่พูดว่าภายหลัง...."

"นั่นคือเหตุผลที่คุณทำแบบนี้ ฉันจะไม่สามารถออกไปจากที่นี่ได้ ความเชื่อถูกทำลาย

มันจะใช้เวลาในการสร้างความเชื่อที่แตกสลายขึ้นใหม่" เมื่อได้ยินคำพูดของแรน

เอวิเกลมองลงไปทีนี้เท่า ยูสตาฟมองลูกสาวของฉันทและพูด

"คุณอาจรู้สึกว่าการตัดสินใจของคุณถูกต้องและคุณฉลาด แต่ฉันต้องการให้คุณพูดว่าฉันไม่ใช่"

ยูสตาฟมองไปที่ซิด และซิดรีบก้มหน้า "ซิด คุณ" "ฉันขอโทษ" "ทำไมคุณตามผู้นำของคุณ?"

"นั่น...." ซิดตอบอย่างตรงไปตรงมา "มันดูน่าสนใจ" ฮา ยูสตาฟถอนหายใจลึก "และ

และฉันอยากรู้กลับบ้าน" "ซิด ถ้าคุณทำแบบนั้น คุณจะถูกลงโทษของคุณควบคุม"

ยูสตาฟขมวดคิ้วและแรนยิ้ม "ใช่ มันเป็นเรื่องใหญ่ถ้าคุณถูกควบคุม" เธอแทงยูสตาฟที่แขน

ดังนั้นยูสตาฟหัวเราะโดยไม่รู้ตัว โชคดีที่พี่น้องก้มหน้าและไม่เห็นมัน

"แต่คุณออกจากคฤหาสน์ได้อย่างไร? แล้วสาวใช้และผู้คุ้มกัน?" เอวิเกลพูดกับยูสตาฟ

จิมเท้าของเธอที่พื้น "ฉันเตรียมมันมาเป็นเวลาหกเดือน" "อะไรนะ?" ที่นี้

ทั้งแรนและยูสตาฟประหลาดใจที่เห็นเอวิเกล "บอกสาวใช้ว่าฉันจะอาบน้ำคนเดียว

แลกเปลี่ยนเครื่องแบบและเหรียญ และใช้เวลาในการอาบน้ำ" ดังนั้นทุกคนก็ประมาท

เสร็จสิ้นการอาบน้ำอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนเป็นเครื่องแบบ และเข้าไปในช่องว่าง ยูสตาฟกดขมับ

'เธออายุสิบปีแล้ว' ฉันทกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเธอโตขึ้น "โดยปกติ คุณจะถูกต้อง"

ยูสตาฟเคาะที่วางแขน ไหล่ของพี่น้องสะดุ้ง "ทั้งสองคนจะถูกลงโทษต่างกัน"

ยูสตาฟมองไปที่แรนและพูด "คุณเป็นผู้ช่วยคนสวนหนึ่งสัปดาห์" แรนเบิกตากว้างและพยักหน้า

เอวิเกลและซิดก็พยักหน้าเช่นกัน 'ผู้ช่วยคนสวน?' หลังจากที่ทั้งสองออกไปทีละคน

ยูสตาฟถอนหายใจ "นั่นเป็นความคิดของเด็กสิบปี?" "ใช่ ฉันทกลัวว่าเธอจะเป็นลูกของใคร"

"คุณไม่ได้มองฉันใช่มั้ย?" "ไม่?" "ไม่ มันเหมือนแรนมากกว่า เอวิ-" ยูสตาฟหยุดพูด คิดอีกครั้ง

และพูดอีกครั้ง "หัวของฉันหมุน แต่ยังไม่มียะไรแอบแฝง เมื่อเทียบกับเธอ ซิดคือ" "เขาถูกควบคุม" "เขาเป็น" "เขายังเด็ก เขาอายุแค่แปดขวบไหม?" "แต่ความจริงที่ว่าเขายังตามเอริ" "เขาเหมือนยูสตาฟ" ".....เหมือนแรน" (U-N-E-D-I-T-E-D) บทที่ 150 – บทส่งท้าย แรนยิ้มและพูด "ผู้ช่วยคนสวน นั้นน่าทึ่งมาก พวกเขาจะมีสปีดาร์ที่ยากลำบาก" "พวกเขาจะมีเตียง เสื้อผ้า และอาหารกับผู้ช่วยคนสวน ถ้าพวกเขาสนใจชีวิตของประชาชนมาก ควรจะได้สัมผัสด้วยตัวเอง" ยูสตาฟถอนหายใจอีกครั้ง "แต่คุณพบพวกเขาได้อย่างไร?" "นกของรายงาน" "โอ้ ตามคาด" เธอรู้วาทศิลป์ของติดตาม "เธอรู้" "นั่นคือเหตุผลที่เธอไม่ถือไม้" "เธอจะไม่ถือมันอยู่ดี" แรนวางมือบนแขนของเขา ยังมีรอยแผลไต้ความร้อน "แต่พวกเขาไม่รู้เรื่องนี้" หลังจากตอบ ยูสตาฟจูบเบาๆ ที่ริมฝีปากของเธอ แรนหัวเราะและพูดหลังจากจูบกัน "เป็นอย่างไรม้าง? การพบกันเป็นอย่างไ?" ไม่ใช่ว่ายูสตาฟออกจากคฤหาสน์โดยไม่มีเหตุผล ยูสตาฟพยักหน้าตอบคำถามของแรน "ฉันคิดว่ามันจะสำเร็จ" "ฉันคิดอย่างนั้น" "จินตินแดนจะกว้างขึ้นเล็กน้อย" "แทนที่จะเป็นแม่น้ำรวม นั้นใหญ่" ยูสตาฟตัดสินใจซื้อที่ดินในการเจรจากับเคานต์ของจักรวรรดิ ที่ดินทั้งหมดในจักรวรรดิเป็นของราชวงศ์ และเจ้าเมือง.

มันน่าเศร้าที่เห็นเธอนั่งอยู่บนราวระเบียงโดยที่ผมของเธอปลอยลง ไม่ว่าจะเมาหรือไม่ก็ตาม "นี่ นี่! นี่!" 'เธอเมาแน่ๆ ถึงได้พูดซ้ำๆ แบบนี้' นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นลานมา อย่างไรก็ตาม ถ้าเธอสิ้นและถอยหลัง เธอจะตกลงไป ยูสตาฟก้าวอย่างรวดเร็ว จากนั้นลมก็พัดแรงและผมของเธอก็ปลิว 'อา' สีของทุ่งข้าวสาลีในช่วงเก็บเกี่ยว สีทองนับไม่ถ้วนที่ส่องแสงในแสงแดด ยูสตาฟจับเธอไว้แน่นก่อนที่ร่างกายของเธอจะถอยหลังไปหมด หัวใจของฉันเต้นแรง เธอหัวเราะออกมาและหัวเราะกับสิ่งที่ดิ ลานเอียงหัวขณะที่เขารู้สึกถึงเสียงหัวเราะที่ส่งผ่านไปถึงแขนและไหล่ของเขา "เขารั้วรึ?" เสียงของเธอเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะขณะที่ร้องเพลง ยูสตาฟเงยหน้าขึ้น ดาสิ่เขียว แสงสีเขียวที่สวยงามมาก ไม่เคยเห็นในลาซิอาในช่วงกลางฤดูหนาว ไม่ว่าจะเป็เพราะความหนาวหรือแอลกอฮอล์ เธอแดงแก้มและยิ้มและกระซิบเหมือนลานกำลังพูดสิ่งที่สำคัญกับเธอ "ฉันเกือบจะบินไปแล้ว" ยูสตาฟเงยหน้ามองลานเพราะเธอเต็มไปด้วยพลังงาน บินไป? มันเป็นฤดูใบไม้ร่วง "นั่นคือสิ่งที่เธอพูด?" เมื่อฉันถามอีกครั้ง ลานถามอีกครั้งด้วยใบหน้าที่เศร้าหมอง "อะ? ทำไม?" "ทำไม?" ทำไมเธอถึงพูดแบบนั้น? ถ้าเธอเคยหนีจากนี้-- โดยไม่รู้ตัว แขนของเธอที่พันรอบเอวของเธอแน่นขึ้น ลานหดตัวเหมือนเธอไม่สบายใจ และเขาผ่อนคลายและพูด "เราจะใส่มันลงในสนธิสัญญา เธอจะไม่ตายจนกว่าฉันจะเป็นหัวหน้า" "ฉันไม่ได้หมายถึงการตาย" เธอพยายามทำหน้าจริงจังในแบบของเธอเอง แต่ใบหน้าของเธอหลวม อาจเป็นเพราะแอลกอฮอล์ ยูสตาฟถอนหายใจยาวเพื่อซ่อนเสียงหัวเราะของเขา ฉันเกลียดคนที่ตายง่ายๆ ดังนั้นฉันจึงเกลียดเมื่อลานบอกว่าเธอจะตาย แต่ฉันกลับมีความสุขเมื่อเธอบอกว่าเธอจะวิ่งและต่อสู้ ขณะที่ตายด้วยความเกลียดชัง แม่ของเธอไม่ได้คิดที่จะต่อสู้กับพ่อของเธอ มันคงจะเจ๋งกว่าถ้าเธอแทงเขา ยูสตาฟมักคิดแบบนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดเหมือนเขากำลังประทับตรายืนยัน "โปรดทำ ฉันบอกเธอแล้ว" "ฉันไม่ชอบคนที่ตายง่ายๆ" "ใช่ ใช่ ใช่ ฉันจะไม่ตาย" เขาเงยหน้ามองเธอเพราะมันฟังดูเหมือนคำตอบเล่นๆ ใบหน้าที่มีรอยยิ้มของเธอจางลงเล็กน้อยและรอยยิ้มหายไปจากใบหน้าของเธอ ดาสิ่เขียวมองลงไปที่เขา ดาของเธอนั้นอย่างนั้น อย่างนั้น ยูสตาฟกลืนลมหายใจ 'เดียว นี่' ลานเข้ามาเมื่อเขาพยายามหันสายตา "เขารั้วรึ" "ใช่" "ยิ้ม" ยูสตาฟถอนหายใจอีกครั้ง มันไม่เกี่ยวกับการจับคนเมา ไม่ มันไม่เกี่ยวกับการจับคนที่ไม่เมา เขาใส่ข้อมูลลงในหัวเมื่อได้ยินว่าลานอ่อนแอกว่าเขา เท่าที่เขาดู เธอดื่มแค่หนึ่งหรือสองแก้ว

"ฉันไม่คิดว่าเธอตีมากขนาดนั้น" ลานขมวดคิ้วกับเสียงพิมพ์ของเข "ฉันไม่ได้ตี" "คนที่ตีไม่ตีจริงๆ ไม่พูดแบบนี้" เมื่อฉันโต้แย้ง ลานขมวดคิ้วและพูดออกมา "บุดบึง" "ฉัน?" หมายความว่าอย่างไร บุดบึง? ยูสตาฟรู้สึกอายเล็กน้อย 'เป็นอย่างนั้นเหรอ....?' มันอาจจะดูแบบนั้น อย่างไรก็ตาม ณ จุดนี้ มันจะถูกต้อนมากกว่าที่จะเรียกเขาว่า "ขาดกรที่พยายาม" หรือ "ลูกหมา" แทนที่จะเรียกเขาว่าแค่บุดบึง 'เธอก็ทำได้ดีเหมือนกัน' เธอตะโกนขณะที่ฉันกำลังพ่นลมหายใจ "ใช่ เธอปากเสีย!" จากนั้นเขาดึงคอเสื้อของเขาและโน้มตัวลง ริมฝีปากร้อนและหน้าผากของเขา ยูสตาฟแข็งทื่อ มันเป็นการกระทำที่ไม่คาดคิด 'อะไรกัน....?' เขาอยู่ในความสับสน และลานยิ้มเสียงดังและพูดต่อเหมือนเธอกำลังร้องเพลง "เยาร์วียบุดบึง โง่ ร้าย ฉันทำงานหนักมาก" "ฉันรู้" มันเป็นตัวเขาเองที่รู้ดีกว่าใคร เพราะเราทำงานร่วมกัน คำพูดนั้นทำให้เธอปากน้ำ "แล้วทำไมเธอถึงบุดบึง?" "ฉันไม่ได้บุดบึงมากขนาดนั้น" ฉันไม่ได้ทำมากขนาดนั้นเมื่อเร็วๆ นี้ใช่ไหม? แม้ว่าจะมีบันทึกในอดีต แต่บันทึกในอดีตนั้นไม่เพียงพอที่จะเรียกว่าบุดบึง ดังนั้นยูสตาฟจึงปล่อยผ่านไปง่ายๆ "แต่ ใช่" บางทีเธออาจต้องการโต้แย้ง ลานขมวดคิ้วและพูดคำพูดของเธอ ยูสตาฟถามขณะที่มองเธอ "แล้วเธออยากให้ฉันปฏิบัติต่อเธออย่างไร?" "ใจดีกับฉัน" "ใจดี แล้ว?" "อ่อนโยน" "ฉันใจดีและอ่อนโยนพอไหม?" เธอต้องการอะไรมากกว่านี้จากที่นี่? บนราระเบียงนี้ เธอและฉันกำลังเผชิญหน้ากัน "ไม่" ลานขมวดคิ้ว ยูสตาฟมองเธอและถาม "เธอชอบลาซิอาไหม?" ฉันถามคำถามเดียวกันโดยไม่รู้ตัว เธอชอบลาซิอาไหม? ดินแดนแห่งแสงนี้ ดินแดนฤดูหนาวยาวนานนี้ ความมั่งคั่งที่เธอมอบให้ฉัน มันเป็นส่วนหนึ่งของฉัน ในที่สุด นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการถาม หัวใจของฉันเต้น ดังนั้นยูสตาฟจึงไม่แม้แต่จะยิ้ม ในที่สุด นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการถาม เธอคิดอย่างไรกับฉัน? "อืม ไม่มาก?" ยูสตาฟหันไปเมื่อเห็นเธอขดตัวและตอบง่ายๆ ลมหายใจออกมาเป็นสีขาว ปกคลุมด้วยหิมะขาว หิมะ หิมะ ดินแดนนี้มีหิมะทุกที่ 'ฉันรู้' ไม่มีใครชอบดินแดนนี้ แต่ดินแดนนี้เป็นดินแดนเดียวที่เขามี เขาหันสายตากลับมาที่ลาน เธอกำลังมองตัวเองอย่างคลุมเครือด้วยใบหน้าทีขอโทษเล็กน้อย แต่เธอบอกเขาอย่างตรงไปตรงมา 'เมื่อคิดถึงมัน เธอมักจะซื้อสัตย์เสมอ' เธอซื้อสัตย์มากจนฉันคิดว่ามันอาจเป็นกลอุบายเพราะเธอซื้อสัตย์เกินไป 'ขนมขบเคี้ยวมันคงจะดีถ้าได้กินกับเธอ' ถ้าโรงเรียนตอบจดหมายและพบเธอในห้องเยี่ยม แต่ แต่ 'ฉันดีใจที่ไม่ได้' ยูสตาฟมองลานและพูด "ใครใจร้าย?" เธอไม่มีหัวใจ เธอไม่เชื่อในตัวฉันเลย แต่เธอไม่ เธอไม่แม้แต่จะทำช่องว่างเล็กๆ แล้วทำไมเธอถึงใจดี หวาน และอ่อนโยน? แต่เธอไม่ต้องการฉันเลย ลานโต้แย้งคำพูดของเขาด้วยความโกรธ "ฉันไม่ใจร้าย มาเถอะ ใจดี" ยูสตาฟหัวเราะ เธอหวานโดยไม่รู้ตัว และเธอหวานโดยไม่รู้ตัว เธอทำแบบนั้น แต่เธอไม่มีความชอบ "ฉันจะหวานได้อย่างไร?" หัวเราะ เขาถาม เธอต้องการมัน ตอนนี้เธออาจจะสามารถเข้ากับเธอได้ "พูดหวาน" "หวาน นั่นเป็นนามธรรมมาก และ?" "อย่าฆ่าฉัน" ที่คำพูดของลาน ยูสตาฟรู้สึกแย่มาก ขณะที่เขาถอยห่างจากมือที่จับเอวของเธอ ลานมองเขาด้วยใบหน้าสงสัย และยูสตาฟผลักเธอไปที่ราระเบียง ยูสตาฟจับมือที่ตีนตระหนกและสับสนไว้แน่น เขากลืนรอยยิ้ม 'ฉันปล่อยไม่ได้' "เยาร์วีย?" พยายามลุกขึ้น เขาก้าวไปข้างหน้า จากนั้นร่างกายส่วนบนของลานก็ถูกผลักกลับอีกครั้ง "เธอจะทิ้งฉันเหรอ?" แม้ว่าเธอจะถามแบบนั้น แต่ไม่มีการสั่นหรือความกลัวในเสียงของเธอ "เธอคิดอย่างไร?" คำตอบออกมาแข็งกว่า ลานหัวเราะขณะที่เธอดูวิธีการปฏิบัติ "-!" "เธอสัญญาแล้ว" คำพูดของเธอทำให้เขารู้สึกซบซ่านและดึงมือของเธอ ร่างกายส่วนบนของเธอขึ้นมาทันทีและร่างกายของเธอกระแทกเขาเบาๆ แต่ฉันตกใจเล็กน้อย ดังนั้นฉันจึงได้ยินเสียงหอบเล็กๆ ยูสตาฟหลับตา ฉันเชื่อในคำสัญญากับเธอ แต่เธอไม่เชื่อ เขาไม่รู้ว่าจะอธิบายความขัดแย้งนี้อย่างไร เธอเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ว่าเขาเป็นคนที่รักษาคำพูด แต่เธอมองอะไร? เธอรู้จักตัวเองได้อย่างไร? กดขมคำถาม ยูสตาฟลืมตา "ทำไมเธอถึงพูดแบบนั้นเมื่อเธารู้? ฉันจะฆ่าเธอ?" "ฉันพูดถึงหลังจากพันธมิตร หลังจากพันธมิตร"

ยูสตาฟถอนหายใจยาวอีกครั้ง "ผู้ชายใจร้ายอะไร" ฉันไม่มีความรู้สึกที่นี้ ฉันกำลังจะทิ้งเธอ ลานเคยเน้นและพูดหลายครั้ง ฉันจะทิ้งเธอไปกับทั้งหมดนี้ เธอไม่มีความหมายอะไรกับฉัน แล้วฉันหวังว่าเธอจะไม่ใจดีกับฉันตั้งแต่ต้น คิดแบบนี้

ยูสตาฟเอื้อมมือออกไปและพันร่างของเธอในเสื้อคลุม ฉันไม่ต้องการแสดงออกตอนนี้

'เธอจะมุ่งหน้าไปยังเมืองหลวงเร็วๆ นี้' ถ้าเธอขึ้นไปเมืองหลวง

เธออาจจะไม่เคยลงมาที่ลาซียาอีกเลย ไม่ เธอจะไม่อยากลงมา

ฉันไม่รู้ว่าอะไรเป็นความรับผิดชอบของลาน แต่จะผูกมัดเธอไว้ที่นี้นานแค่ไหน?

'จนกว่าฉันจะเป็นหัวหน้า' ยูสตาฟจับเธอและถอนหายใจ (U-N-E-D-I-T-E-D) SIDE STORY 03

Sswaa- เสียงฝนดังพอที่จะกลบเสียงอื่นๆ ทั้งหมด ยูสตาฟมองดูประตูหลังเปิดออก

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันโกรธขนาดนี้ สิ่งที่เขาทำได้คือไม่พูดอะไรด้วยฟันที่กัดแน่น "เธอจะไปไหน?"

เงาเล็กๆ ที่ตกใจลงและพูดเบาๆ "เยาร์วีย์" "ใช่" อธิบาย ยูสตาฟตอบ อย่างไรก็ตาม

สิ่งที่ฉันได้ยินนั้นผิด "ฉันรู้สึกอยากอาเจียน" ยูสตาฟขมวดคิ้ว "และฉันเหนื่อยมาก ฉันหมายถึง-"

เขาหันไม่ไหวอีกต่อไป จึงถอดหมวกของเธอออก ใบหน้าของลานที่เปียกโชกถูกเปิดเผย

ด้วยใบหน้าที่ยืด ยูสตาฟกังวลทันทีแทนที่จะโกรธ อย่างไรก็ตาม ใบหน้าของลานหงุดหงิดก่อน

เธอพูดด้วยเสียงแหลมพยายามเอาหมวกกลับคืน "จริงๆ เราทำไม่ได้ทีหลังเหรอ?"

ฉันกำลังจะพูดว่า ใครจะโกรธตอนนี้?

แต่เขายื่นมือออกไปขณะที่ลานเซเหมือนขาของเธอหลวมทันทีที่ฉันจับเธอไว้ในอ้อมแขน

ฉันได้กลิ่นเหมือนเลือด "มันมีกลิ่นเลือด" "จริงเหรอ?" ถามกลับอย่างประหลาดใจ

ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ถ้าไม่ดูจะไม่สบายใจ ลานสะดุ้งอย่างอายขณะที่เขายกเธอขึ้น

"เยาร์วีย์ เสื้อผ้าของฉันเปียกหมด นอกจากนี้ รองเท้าบูทของฉันก็สกปรก" ยูสตาฟไม่ตอบ

แต่เขินบันไดในทันทีและมุ่งหน้าไปยังห้องของเขา ฉันวางลานลงบนโซฟา เปิดโคมไฟ

และลานก็สูดกลิ่นเพื่อถอดเสื้อคลุมของเธอ ถอนหายใจ ยูสตาฟสูดหายใจเข้าลึกๆ

และเข้ามาใกล้และถอดเสื้อคลุมของเธอแทน ลานนั่งอย่างสงบภายใต้มือของเขา

ขณะที่เขาถอดเสื้อผ้า เขาตรวจสอบร่างกายของเธอ มีเลือดกระเด็นบนเสื้อคลุมบ้าง

แต่เธอสบายดีข้างใน ดังนั้นเธอจึงไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ผ้าพันแผลที่นิ้วรบกวนฉัน

"เกิดอะไรขึ้นกับนิ้วของเธอ?" "อะ? โอ้ แค่งูใจ-"

ลานยิ้มอย่างเก๋เขินที่นิ้วที่พันผ้าพันแผลของเธอ "ไม่ใช่เรื่องใหญ่" "ไม่ใช่เรื่องใหญ่?"

เธอเต็มไปด้วยพลังงาน ยูสตาฟถอดเสื้อโค้ทของเธอและแม้แต่แจ็คเก็ตและเสื้อกั๊กข้างใน

ลานไร้เดียงสาแม้ว่าเขาจะถอดเสื้อผ้าแบบนี้ แม้กระทั่งนั้นก็เต็มไปด้วยพลังงาน "มาฟังเรื่องเล็กๆ

กันเถอะ เธอกับดิโมเดียออกไปทำอะไรโดยไม่บอกฉัน?" "นั่น" ลานพึมพำและยูสตาฟรอ "แค่

ฉันมีงานต้องทำ" "เกิดอะไรขึ้น?" "ยูสตาฟไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนี้"

เขากัดริมฝีปากและดึงรองเท้าบูทยาวของเธอกลับ "เยาร์วีย์ สกปรก!" "เธอจะเดินไปรอบๆ

ห้องของฉันในเสื้อผ้าสกปรกเหล่านั้น" "ไม่ เยาร์วีย์ นู๊ว--"

การต่อต้านนั้นอ่อนแอเมื่อเทียบกับความอาย ความแข็งแรงทางกายของลานไม่ดีนัก

ดังนั้นเธอจึงไม่มีพลังที่จะต่อต้านตอนนี้ ยูสตาฟถอดรองเท้าบูทของเธอทั้งหมด โยนมันไปด้านหนึ่ง

และล้างมือด้วยน้ำ "แล้ว? เกิดอะไรขึ้น?" "นั่น" ลานเปิดปากเหมือนเธอลังเล

"ฉันพบว่ามีคนที่ยังจำคุกถูกขายเป็นนักสู้ ไปยังที่ซึ่งผิดกฎหมาย ดังนั้นฉันจึงขอ."